

Giới thiệu Thần Trộm Cuồng Phi

Thể loại: nữ cường, hậu cung, vương phi, sát thủ, sảng văn

Nguồn convert: tangthuvien

Converter: gachuaonl

Editor: Tiểu Y

Độ dài: 214 chương

Cô khi còn sống là thần trộm cả thế giới khiếp sợ, bởi vì di truyền từ gia tộc một loại thuật thần bí ẩn trở nên không một ai sánh bằng!

Một lần trong khi trộm bị tỷ muội thân như tay chân hãm hại tới chết,

Sau khi sống lại cô phát hiện rõ ràng mình biến thành một cái phế vật lại xấu lại vừa quê.

Nhị tiểu thư tướng phủ, cùng tử đệ đương kim hoàng gia có một tờ hôn ước,

Sau khi hôn ước bị phá hủy lại không chịu nổi khuất nhục mà nhảy sông tự vẫn.

Cuồng vọng như nàng, kiêu ngạo lại là ngôn từ thay mặt nàng, làm sao có thể nhẫn để đám người tỷ muội mẹ kế cha ruột ức hiếp nhục nhã nàng?

Nháo tiệc cưới, trộm gia bảo, giết tỷ muội, đốt gia đình, giết cha mẫu, tàn sát mọi người, vậy thì như thế nào?

Cho dù chính mình bị vạn người phi nhổ, cũng không thể ủy khuất bản thân phân nửa.

Dù cho tàn sát khắp thiên hạ, cũng không để cho người trong thiên hạ nợ ta phân nửa!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hủy diệt

Màn đêm buông xuống, đèn nê ông ở thành phố đều rồi rít sáng lên, ngọn đèn sáng chói không chỗ nào không hài hòa tự nhiên, chỉ có ngay giữa chỗ kiến trúc lớn có hình thù khổng lồ, giờ phút này ở dưới lầu xe cánh sát tới không ngừng đang kéo tuyến cảnh giới, không ngừng có nhân viên cảnh sát mang theo súng từ bốn phương tám hướng chạy đến, nhanh chóng mà nghiêng chính tám vào toà nhà quốc tế Thế Mậu, hơn năm mươi tầng lóe lên ánh đèn, toàn bộ toà nhà quốc tế Thế Mậu bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng trắng óng ánh, như thể muốn đem tất cả các góc tối trong thành phố chiếu sáng..

Cao vút trong mây trên gác chuông vô ích, tiếng chuông quanh quẩn giữa đêm khuya mười hai giờ, như âm thanh của trời đất truyền vào lòng của mỗi nhân viên cảnh sát, tay cầm thương đã bắt đầu tràn ra mồ hôi, tư thế bảo trì chiến đấu sớm đã được thực hiện, thân thể vẫn căng thẳng như cũ, lòng gần như nhảy vọt lên cổ họng, thật sự là gió thổi cỏ lay trông gà hoá cuốc...

Bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hoa Thiên Vũ dựa bên cạnh gác chuông được trăng tròn chiếu sáng, dạ phục màu đen phác hoạ ra vóc người đầy mạnh mẽ, gió ban đêm lạnh buốt thổi lên trên mái tóc xõa của cô, tùy tiện xinh đẹp trên bầu trời, vẻ mặt tùy tiện đùa bốn ngọc thạch óng ánh trong suốt trong tay, một lần lại một lần ném lên bầu trời, một lần lại một lần chụp lại, trên gương mặt xinh đẹp giống như là đang mong đợi cái gì. . .

Một trận gió lạnh quét đến, ánh mắt Hoa Thiên Vũ ngừng lại, động tác trong tay cũng gián đoạn, mắt phượng dài híp lại, quét một vòng khắp mọi nơi lộ ra sự nguy hiểm. . .

"Thân là một đặc công quốc tế lại lén lút lút nhất như chuột, cấp trên các người chính là chưa dạy các người môn trốn trong bóng tối không được liên tục nhìn lên kẻ địch như vậy sao?"

Hoa Thiên Vũ cười nói xong, vô cùng châm chọc hơi cong môi một cái, khoát tay, phi đao trong tay lợi dụng tốc độ nhanh xu thế hướng về phía bên phải ở dưới góc âm u nhất bắn ra ngoài. . .

"Xuy, xuy, xuy. . ."

Ba tiếng trầy da sứt thịt mới vừa nghe xong, lập tức có ba người mặc trang phục hắc y nhân "Àm" một tiếng quỳ xuống, máu tươi đỏ hồng từ nơi cổ "Ồ

ồ" chảy ra, ba người hoảng sợ trợn to hai mắt, toàn thân run rẩy vài cái, không một tiếng động. . .

Phi đao bay một vòng, một lần nữa trở lại trong tay chủ nhân, ánh trắng chiếu rọi xuống, trên thân đao một tia huyết sắc cũng không dính. . .

Hoa Thiên Vũ đưa tay đem đao đối với bầu trời mà khoa tay múa chân, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khẽ hí mắt, hai con mắt chau lại lại toát ra ngọn lửa thị huyết, "Nếu như không phải là đêm nay có chuyện quan trọng phải làm, tôi sẽ cùng ba người chơi một chút, nhưng mà lấy ba người ra để bêu xấu như vậy còn chưa đủ, thực là một đám ngay cả phế vật cũng không bằng, chết cũng không có gì đáng tiếc... !"

Trước đây không lâu Hoa Thiên Vũ trộm đao vật mỡ vẫn lúc đó cô mới biết được linh thị gia tộc mất tích nhiều năm nay vòng tay xanh ngọc đã xuất hiện, pháp khí kia có linh lực rất cường đại, đó là vốn thứ thuộc về cô, cô đã tìm suốt cả mười tám năm, gần đây cô mới biết được vật này được trưng bày sống trong kho Mậu Đại, nên đã lập kế hoạch hợp tác trình diễn với Thế Mậu ra một vở kịch hay...

Mùi máu tươi ngai ngái còn đọng trong không khí ướt lạnh, Hoa Thiên Vũ vừa nghĩ tới có thể tìm về đồ đặc của mình, từng tế bào phế huyết lập tức hưng phấn không thôi, cô đợi không kịp mà muốn giết hết những thứ phế vật mà hấn đoạt, giết chết hết tất cả trải thành một con đường máu tề điện cho cô, sau đó đoạt lại hết thảy thuộc về mình... !

Một đám mây đen bay tới, che đi ánh sáng lạnh của trăng, ánh sáng trắng bệch trên mặt đất cũng theo mây đen đến mà trở thành bóng tối, Hoa Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt chỉ là sự lạnh lùng, "Đến lúc rồi."

Hoa Thiên Vũ khoe miệng giương cao một đường cong, dần dần nhắm mắt lại, trên khuôn mặt tinh xảo mang theo hào quang vô cùng tự tin, chiếu vào sau trăng tròn, tay phải giơ lên làm một động tác thủ thế, trong miệng nói lầm bầm, lập tức nổi lên một hồi gió không biết từ đâu đến, làm tung bay những sợi tóc, thật giống quỷ mỹ.

Từ trong đại lâu Thế Mậu truyền đến tiếng ầm ỹ át chế đi thần chú của Hoa Thiên Vũ, nhưng lại không lấn át được linh hồn cho gọi, trong chớp lát chỉ nghe thấy có tiếng vỗ cánh cách đây cũng không xa trong bầu trời đêm, truyền đến từng tiếng lớn tiếng lớn, theo thần chú của Hoa Thiên Vũ kết thúc, càng ngày càng gần, Thế Mậu trên đại lâu không chừng vô ích xoay quanh...

"Xi - - ! Xi - - !"

Thế Mậu trong đại lâu, một nhân viên cảnh sát tuổi còn trẻ nghe được tiếng động ngoài cửa sổ, trong nội tâm không ngừng chấn động mạnh, thương trong tay như tên khائن ở trên dây, run một cái tay lập tức chụp lấy thương, đập vào trên cửa sổ, cú đập này không hoàn hảo, một cú đập làm rối loạn lòng quân, hù dọa những người xung quanh lập tức rối rít cầm súng đập về phía trên cửa sổ, tiếng rầm rầm rất là náo nhiệt.

Một cú đập tình huống phát sinh gì cũng không có, ngừng lại, nhân viên cảnh sát trẻ tuổi kia thờ phào nhẹ nhõm, nhưng tiếng động ở phía bên ngoài vẫn còn tiếp tục, thân thể lập tức lại căng thẳng, một nhân viên cảnh sát bên cạnh làm một thủ thế đi lên xem một chút, hai người cẩn thận đi đến bên cạnh cửa sổ.

Cú đập không hoàn hảo này, một cú đập đã làm nứt toàn bộ thủy tinh, nhân viên cảnh sát trẻ tuổi cùng những người khác còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra tình huống gì, chỉ thấy một đám vật thể không rõ màu đen như tổ ong bay qua thủy tinh vỡ, một đàn lớn ong ong xông vào, lập tức như mở ra đập nước, khắp tầng này tất cả đều tràn ngập màu đen.

Không hiểu là vật gì xâm lấn, tất cả mọi người kinh hoàng, cầm súng loạn bắn phá bốn phía, khắp mọi nơi đều là những vật thể không rõ màu đen bay tới bay lui, ngẫu nhiên bị rơi xuống một con lại bị một con khác đậu lên che đậy ánh sáng trước mắt.

"Két - - ! Két - - !"

Tiếng kêu làm người ta sợ hãi bên tai không dứt làm cho nhân viên cảnh sát kinh hoàng la, đang ở lúc hoảng loạn sợ hãi muốn giãy giụa thoát khỏi, không biết là ai cao giọng hô một câu, "Quạ đen, đây đều là quạ đen!"

"Nhiều quạ đen như vậy không biết là từ đâu tới!" Biết rõ đây là con gì, tất cả mọi người đã trấn định không ít, ngay sau đó hỏi.

"Nhất định là Hoa Thiên Vũ triệu hoán đến, trừ cô ta ra người khác không hề có dị năng đặc này " nói chuyện xong người này dùng thương xoa sạch từng đám quạ đen trước mặt rồi nhảy lên, nói tiếp "Đây nhất định là thủ đoạn cô ta dùng để gây ra hỗn loạn hòng trộm lấy kho tiền, mau rút lui về phía trung tâm, bên kia càng cần phải có người trợ thủ, đem những cánh cửa này đóng lại, ngăn lại những con quạ đen này! Mau!"

Vài người nhận được mệnh lệnh xong chính tề rút lui, nhanh chóng đi về phía tâm điểm, ngoài cửa sổ không ngừng tràn vào từng đàn quạ toàn thân đen, bộ lông bóng loáng, đặc biệt là có đôi mắt đỏ lóe lên một loạt hào quang giao hoạt với Hoa Thiên Vũ, như sứ giả hắc ám mang theo khí tức hắc ám đặc biệt làm cho người ta nhìn không được mà e ngại...

Thần chú từ lúc thời điểm gọi linh nha cũng đã đến lúc kết thúc, tình hình bên trong đại lâu Thế Mậu toàn bộ đều rơi vào trong mắt Hoa Thiên Vũ, khoe miệng lạnh như băng khẽ quyền rũ mang theo ý đồ đã được thực hiện, một con vật hình dáng lớn hơn quạ đen vỗ cánh về phía Hoa Thiên Vũ bay tới, khẽ đưa tay, đã đậu vào bờ vai Hoa Thiên Vũ.

So với quạ đen bình thường không giống nhau bộ lông trên đầu của nó dài 耷 khẽ giơ lên bộ lông, mặc dù hình dạng đặc biệt to lại vô cùng tinh tráng, mắt âm lệ vô cùng lại chỉ lớn chừng hạt đậu, âm lãnh uy nghiêm, giờ phút này lại nhu thuận giống như sủng vật đậu trên bờ vai của Hoa Thiên Vũ, thân mật như dạng bạn cũ gặp lại chà xát trên mặt Hoa Thiên Vũ.

"Lần này đã phiên toái các ngươi, bạn tốt." Trên mặt Hoa Thiên Vũ cũng hiện ra một ít nhu hòa, Nha vương cũng giống như là thuần phục Hoa Thiên Vũ

đi gọi theo một tiếng.

Một bóng người lay động cách chỗ đó không xa, sợi tóc đỏ bay múa như yêu my, Hoa Thiên Vũ khẽ nghiêng đầu, ánh mắt sáng ngời, cao hứng giương cao khoe miệng, ý cười nơi mắt đều mị cùng một chỗ, "Là Hồng Phiến, Hồng Phiến trở lại rồi... !"

Hoa Thiên Vũ từ trên gác chuông nhảy xuống, sau khi vững vàng hạ xuống lại chạy về phía bóng người kia. Một thân hồng y như lửa, trang dung tinh xảo, tư thái đẹp đẽ, cũng đồng loại như tên của cô mang theo lửa nóng giòi gang bẩm sinh, sau khi nhìn thấy Hoa Thiên Vũ tay chuyển cái hộp trong tay mình đến trong tay Hoa Thiên Vũ, "Mau nhìn xem!"

Trong hộp cô đồng loại lại truyền ra hơi thở cổ xưa, Hoa Thiên Vũ cầm trong tay nặng trĩu, có một loại khó chịu đau đớn đang áp chế trong ngực, cô mở ra đập vào mi mắt lại chỉ là một vòng tay bạc hoa văn tinh xảo, lòng Hoa Thiên Vũ khẽ đau nhói, tròng mắt cũng đỏ lên.

Cũng bởi vì vật này, làm cho toàn tộc cô vào hai mươi hai năm trước bị diệt, ba ngày ba đêm đồ sát, làm cho linh thị gia tộc cô trở thành một truyền thuyết, chỉ bởi vì một cái vòng tay, bởi vì nó, cô mất đi ba mẹ, vốn đây là cái tuổi cô hẳn nên ở bên cạnh đầu gối người nhà làm nũng nhưng cô buộc chính mình học được cách giết người báo thù...

Toàn bộ là vì đồ ...

Hồng Phiến cảm thấy cảm xúc thay đổi của Hoa Thiên Vũ, đau lòng một tay kéo lấy cô vào trong lòng, ôm nàng như dỗ hài tử vỗ vỗ lưng Hoa Thiên Vũ, về mặt học tập, "Không sao không sao, đồ nên trở về cũng đã trở lại rồi, hiện tại không sao."

Hoa Thiên Vũ ôm chặt tay Hồng Phiến, cô không nhìn thấy được vẻ mặt Hồng Phiến, thờ dài một hơi, "Chúng ta đã thành công, rốt cục cũng có thể kết thúc hết thảy rồi, Hồng Phiến, về sau chúng ta có thể làm một đôi chị em bình thường, em sẽ cùng đi với chị chiếu cố bà nội chị, trải qua cuộc sống bình bình phàm phàm này."

"..." Hồng Phiến toàn thân chấn động, nhưng cũng không có lên tiếng, Hoa Thiên Vũ phát giác không đúng, trong đầu chợt lóe lên linh quang ngay thời điểm cô muốn ngừng đầu hơi chút gì, ngang hông đột nhiên đau xót, Hoa Thiên Vũ đẩy Hồng Phiến ra, Hồng Phiến cắn môi, tay bóp chặt run lên nhẹ, sắc mặt ảm đạm, nước mắt tràn mi.

"Chị... Hồng Phiến... Vì cái gì mà chị lại đối với em như vậy... !" Hoa Thiên Vũ khiếp sợ nhìn cây kim, ảm đạm không ngừng run rẩy.

Toàn thân xui xẻo, khí lực từng chút bị rút đi, cô biết rõ một lát nữa chính mình sẽ lâm vào hôn mê, về sau khi tỉnh lại cô sẽ quên hết thảy trước khi hôn mê, lúc trước cô và Hồng Phiến cùng nhau nghiền chế thuốc tề, lại không nghĩ tới có một ngày sẽ dùng đến trên người mình... !

Hồng Phiến chứng kiến Hoa Thiên Vũ như vậy, vọt quỹ trên mặt đất ôm lấy Hoa Thiên Vũ, nước mắt ào ào chảy ra ngoài, lắc đầu, "Tiểu Hoa, thực xin lỗi, em tha thứ cho chị được hay không, đây không phải là kết quả chị muốn, chị bảo đảm đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau chúng ta có thể là chị em tốt, chúng ta sẽ cùng nhau chiếu cố bà nội..."

Một cổ máu tươi vọt lên tận cổ họng, không ngừng từ trong miệng tràn ra, toàn ngũ tạng lục phủ đều đau như đang thiêu đốt vậy, Hoa Thiên Vũ chứng kiến Hồng Phiến khóc nước mắt như mưa, lòng đau dữ dội, con gái tại sao có thể khóc, cô đưa tay muốn giúp chị lau nước mắt, lại giống như là sử dụng hết tất cả khí lực, "Hồng Phiến... Em..."

Lời còn nói gì hết, trước mặt bỗng tối sầm, cả người cô ngã vào trong bóng tối vô tận, cô nghĩ, Hồng Phiến đối với cô như vậy nhất định là chị có khổ sở, nhất định là ngộ thương, nghe nói con người trước khi chết thính giác xúc giác toàn thân là không còn hoạt động cuối cùng, rơi xuống giữa không trung vô tận, chắc chắn tiếng thét chói tay hoảng loạn lay động tê tâm liệt phế kia là Hồng Phiến đi, cô chết rồi Hồng Phiến nhất định rất thương tâm, cứ như vậy, chết cũng coi như là nhắm mắt, chỉ là Hồng Phiến, kiếp sau chúng ta tiếp tục làm chị em tốt đi...

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trùng sinh

Xung quanh hết thảy đều lạnh như băng, Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác rõ ràng được, con người trước khi chết suy nghĩ và thính giác cùng xúc giác thật sự là biến mất chậm nhất, cho nên một giây trước khi chết này, trong đầu Hoa Thiên Vũ hiện lên trận cháy xura của hai mươi hai năm trước kia, cha mẹ nàng bị thiêu đến ngay cả cốt cũng không còn, còn có hình ảnh mùa đông khắc nghiệt đối mà tề xiu ở đầu đường, trước khi nàng tề xiu nàng có thấy bóng dáng của Hồng Phiến vội vàng chạy tới, trên mặt là thần sắc lo lắng.

Trong nháy mắt hình ảnh thay đổi, trong đầu nàng không tự giác mà nghĩ tới Hồng Phiến ôm chính nàng nói xin lỗi, bộ dáng khóc đến tê tâm liệt phế, Hoa Thiên Vũ lòng dạ ác ngoan bị chấn động, giống như là trái tim bị đè lại không thể hô hấp, hơn nữa loại cảm giác này theo thời gian trôi qua càng ngày càng mãnh liệt.

Loại cảm giác này càng phát ra mãnh liệt, mãnh liệt đến mức làm cho trái tim Hoa Thiên Vũ bắt đầu đau mơ hồ, toàn thân càng lúc càng khó chịu, cái loại cảm giác này tuyệt đối không phải là người sắp chết có thể cảm giác được, đầu óc Hoa Thiên Vũ lập tức thanh tỉnh, trong nháy mắt lại sinh ra một loại

dục vọng thúc đẩy nàng mở hai mắt ra, trước mắt là một mảnh hỗn độn, cái gì đều thấy không rõ.

Mở hai mắt ra nàng phát hiện mình chưa chết điều này làm cho Hoa Thiên Vũ cao hứng đến há hốc miệng, lập tức có nước chảy vào, làm cho nàng sặc mà ho khụ khụ, không khí trong phổi cũng ra ngoài không ít, lúc này nàng mới phản ứng được là mình đang ở trong nước, Hoa Thiên Vũ trấn định ngừng đầu nhìn về phía mặt hồ một cái, sau khi đã xác định phương hướng liền liều mạng bơi đi.

Đẩy ra đồng cỏ và nước ở xung quanh, cảm giác được áp lực quanh thân càng ngày càng nhỏ, rốt cục đánh một cái, vạch nước ra, leo đến trên miệng bờ há miệng to hô hấp, không biết tiêu hao thể lực như thế nào, nhưng ngay thời điểm nàng bơi nàng cảm giác được có vật gì đó cuốn lấy chân, cho nên một chân bơi không thể dùng lực được.

Hoa Thiên Vũ không chú ý nhiều như vậy, đến bên bờ, lúc xoay người lên bờ liền bắt đầu tra xét bốn phía, xung quanh hồ yên tĩnh, cỏ khô mọc lên thành bụi, mây khói lơ lửng, không có một chút dấu vết của người ở, nơi này thấy thế nào cũng giống như là hoang sơn dã lĩnh, vào mùa đông khắc nghiệt từng cây cối đều khô lại, mà chính nàng lại chỉ có mặc một cái áo tím ngắn pha với màu hồng phấn.

Chế tác tinh xảo phiền phức, giờ phút này lại ướt nhẹp ngăn cản không nổi cái lạnh, đang lúc suy nghĩ tại sao mình lại mặc y phục kì quái như vậy, một trận gió nhỏ quét qua, quần áo ướt sũng trên người lập tức kết thành băng, vốn là áo sơ mi mỏng đơn bạc lại trở nên cứng rắn dán lạnh vào làn da, Hoa Thiên Vũ hắt hơi một cái, liền quyết định nàng nhất định phải đi tìm quần áo ngay lập tức, nếu không nàng thật sự sẽ chết ở đây.

Mới vừa đứng lên, Hoa Thiên Vũ cảm giác có chút không thích hợp, tầm mắt nàng nhỏ lại, vóc dáng so với lúc trước thấp một mảng lớn, hơn nữa tay của nàng khi nào lại thì trở nên ốm như vậy, ngực cũng nhỏ, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là nàng như thế nào lại trở thành người què a!

Vén ống quần lên, quả nhiên trên đùi là bị dị dạng, trong lòng Hoa Thiên Vũ lộp bộp một tý, lập tức nằm sấp ở trên mặt hồ xem dung mạo của mình, không nhìn còn khá vừa nhìn nàng liền giật mình, những sợi tóc mất trật tự, trên mặt con khi ốm này lại có một vết sẹo thật dài, người này, là ai vậy?

Hoa Thiên Vũ trong đầu ong ong vang lên, vừa rồi chỉ muốn tự cứu mình như thế nào lại không có chú ý quan sát tình huống chung quanh, như có một số điểm kỳ quái, rõ ràng là nàng chết ở trong lòng Hồng Phiến, nhưng khi tỉnh dậy liền ở trong hồ, sau đó phát hiện mình trở thành người què, hơn nữa gương mặt cũng thay đổi lớn rồi...

Chẳng lẽ là... Trong lòng Hoa Thiên Vũ tự ráp lại từng chuyện rồi nứt ra một tiếng đổ vỡ, nàng không dám suy nghĩ nữa, tình huống này là tình huống tệ nhất, nàng khó tiếp thụ nổi...

"Ồ bên kia!"

Từ đằng xa truyền tới một giọng nói dồn dập của một nam tử, cắt đứt suy nghĩ Hoa Thiên Vũ, nàng không hề nghĩ ngợi mà xoay người trốn ở phía sau tảng đá, chỉ để lộ ra một đôi mắt, cảnh giác theo dõi ở phía trước, chỉ trong chốc lát tiếng nói càng ngày càng gần, một nam tử áo đen mang theo huyết kiếm chạy cực nhanh tới phía bên hồ.

Thấy người nam tử kia càng chạy gần tới, cũng là lúc Hoa Thiên Vũ thấy rõ trang phục của hắn, không khỏi vỗ đùi, "F*ck!"

Tóc đen bó quăn, thân hình thon dài, trường kiếm trong tay mang theo vết máu loang lổ, vạt áo tung bay, làm choáng váng mắt Hoa Thiên Vũ, một thân hắc y mặc lên người như hòa làm một thể, cực kỳ giống như một con báo săn mồi, tản ra khí thế tôn quý đã có từ lúc sinh, mang theo một cỗ ngạo khí, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước như mũi nhọn bảo kiếm, bén nhọn đến bức người.

Hoa Thiên Vũ đã xác định suy nghĩ mình không có sai, nàng xuyên không rồi, xuyên đến cổ đại, còn xuyên đến trên người một tên nhóc, trên người lại tàn tật, đi đứng bất tiện, còn xấu vô cùng, thời điểm bây giờ không phải là nên kêu rên, xem bộ dáng nam tử này, hiển nhiên là một hồi nữa sẽ phải có một trường ác đấu.

Phần lớn thời gian Hoa Thiên Vũ đều là thích lo chuyện bao đồng, nếu như là trước kia, nàng nhất định sẽ tìm một vị trí thích hợp rồi đặt đất ngồi xuống, cắn hạt dưa uống nước trà xem cuộc chiến, khi đến lúc quan trọng nàng sẽ hét lớn một tiếng "Hay!", nhưng lần này lại không giống như trước, ngay cả bây giờ là tình huống thời điểm gì nàng lại không biết mà đi chỗ mồm vào, đó chính là va vào trong họng súng a.

Hướng chi nhìn thấy tư thế của bọn họ cũng biết là nhân vật lợi hại, Hoa Thiên Vũ rất sáng suốt đặt nguyên tắc là vụng trộm chạy đi, nhìn xem nam tử áo đen kia vừa chạy xa khỏi bên cạnh tảng đá Hoa Thiên Vũ đang núp, Hoa Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng thần kinh mới vừa buông lỏng, nàng liền nhìn thấy nam tử áo đen kia quay đầu trở lại.

Nam tử áo đen đem một cái túi nhét vào trong khe tảng đá cách chỗ Hoa Thiên Vũ không xa, bởi vì vội vã chạy trốn chết, cho nên thời điểm nhét túi cũng không chú ý tới một bên trong bụi cỏ, một tiểu cô nương đầu hôi thổ kiểm trông mắt sáng rực như một đầu sói đói khát đã lâu nhìn chằm chằm vào túi xách của hắn.

Để lại hết bao đồ, người nam tử áo đen kia xoay người chạy trốn chết, mới vừa chạy không bao xa, Hoa Thiên Vũ đã nhìn thấy một đám ăn mặc như binh quan đang hung thần ác sát đuổi theo, đợi sau khi đám người kia đuổi theo xa, Hoa Thiên Vũ mới dè dặt từ phía sau tảng đá đi ra, động tác đi đứng không được linh hoạt làm cho nàng tức giận.

Từng bước một lảo đảo đi đến bên cạnh tảng đá có nhét túi sẵn, trên mặt Hoa Thiên Vũ đều đã đen thui, chán ghét nhìn xuống cái chân bị tật, Hoa Thiên Vũ từng có xúc động muốn đem nó chặt xuống, nghĩ đến kiếp trước bóng dáng nàng đi như chạy băng băng trên gió, còn bây giờ chuyển thể nàng lại kéo một chân tàn tật đi như thế nào có thể chấn chỉnh lại uy danh a?!

Thượng đế đóng lại một cánh cửa sổ của Hoa Thiên Vũ, hiện tại lại đóng lại một cánh cửa của nàng, trước khi đóng cửa vẫn không quên gấp đi một chút

chân của nàng, một cước làm cho nàng bị hủy dung rồi ném ở trên đất, còn làm cho chân nàng bị cửa kẹp thành một người phế chân, thượng đế a, mẹ nó đây là người đang đùa sao.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nam tử

003.1 Nam tử

Editor: Từ SắcY

"Đem thứ đó trong tay ngươi để xuống cho ta... !"

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng rống lớn, mang theo sát khí giận dữ, một cổ kiếm khí mạnh mẽ thẳng tắp đánh vào cái ót của Hoa Thiên Vũ, cảnh giác trời sinh làm cho thân thể Hoa Thiên Vũ chấn động, lắc mình một cái té nhào xuống, lăn qua một bên, mà sau khi kiếm khí kia đánh vào mặt đất, trên đó lập tức nở thành một hố sâu.

Cơ thể Hoa Thiên Vũ đi đứng không linh hoạt, kiếm chọt lóe lên quang mang nàng cũng không né tránh, kiếm khí phá hủy đất sỏi đá như cũ và phá đi luôn cánh tay của Hoa Thiên Vũ, lập tức máu đỏ vương vãi đầy trên đất, trong chốc lát đã thành một vũng đỏ tươi, nam tử áo đen kia bước lên trên một bước, dùng trường kiếm lạnh như băng nhắm thẳng vào Hoa Thiên Vũ, "Đem thứ đó trong tay ngươi ra... !"

Hoa Thiên Vũ té trên mặt đất, nam tử áo đen từ trên cao nhìn xuống nàng, cái ánh mắt coi rẻ đó, tư thái không đem tất cả để vào mắt, làm cho mắt Hoa Thiên Vũ trong nháy mắt lãnh như băng, không đợi Hoa Thiên Vũ mở miệng nói chuyện, hần cảm thấy trên đùi bị một quyền chông lên, cả người lập tức bị một cổ khí lực quật ngã xuống đất.

Nam tử áo đen hung hăng ngã vào trong đồng đất, một trận bụi đất bay lên, ngay lúc nam tử áo đen kia còn chưa có kịp phản ứng, hần chỉ cảm giác tay mình bị người bẻ ra sau lưng, đau đớn làm hần không thể phản kháng lại được, tiếp theo đã bị Hoa Thiên Vũ trói lại trong bốn, nam tử áo đen kia sau khi kịp phản ứng tình huống của mình xong, muốn nhắc chân đá Hoa Thiên Vũ xuống, chỉ là hần mới vừa nhắc chân đã bị Hoa Thiên Vũ bắt lấy mắt cá chân xoay ngược lại một cái, một tiếng rắc trật khớp vang lên.

"A - -!" Nam tử áo đen đau đớn hét rầm lên, tiếng hét thể lương vô cùng, làm kinh sợ đến chim bay trong rừng, "Ngươi đã làm cái gì với ta! Mau ta thả... !"

"Ngươi cái tiểu nhân này, rõ ràng là đánh lên ta, ngươi có bản lĩnh thì thả ta ra ta và ngươi đánh đòn, xem ta không giết ngươi không được!"

Nam tử áo đen thét chói tai, hần không nghĩ đến một nha đầu thoát nhìn hôi hám thô kiếm xấu xí sẽ phản kháng, cho nên mới bị đánh lên, chuyện này đối với hần mà nói quả thực là một sỉ nhục rất lớn, mà bây giờ lại còn bị người buộc chặt không cách nào phản kháng, tức giận làm cho mặt hần đỏ rần, bộ dáng như cắn răng nghiền lợi.

"Ngươi đâm ta bị thương." Hoa Thiên Vũ chứng kiến vẻ mặt dữ dằn của nam tử kia, ở trong lòng hừ hừ, chỉ vào tay đỏ máu của nàng, với bao đồ bị máu tươi nhuộm đỏ, về mặt vô tội.

"Hừ! Ngươi trộm đồ đạc của ta, ta phải giết ngươi!" Nam tử áo đen vẻ mặt ngoan lệ, đem ánh mắt rơi vào trên bao đồ.

"Ngươi nói... Cái bao đồ này là đồ của ngươi?" Mắt Hoa Thiên Vũ nhìn lên, hỏi ngược lại, đem âm cuối kéo thật dài, ngữ điệu u ám không khỏi làm cho ánh mắt người nam tử áo đen kia trở nên càng thêm hung ác.

"Đúng! Đây chính là đồ của ta !" Nam tử áo đen vừa nghe nhắc tới cái túi đồ kia, về mặt lập tức trở nên đứng đắn, ngay cả giọng nói chuyện cũng lên cao, ánh mắt tràn trề cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Vũ, sau đó lại nhú lại, bắt đầu cười khế, "Ngươi đoạt đi đồ đạc của ta, còn trói ta ở lại đây, ngươi không sợ sau khi ta chạy trốn sẽ trả thù ngươi sao!"

"A? Trả thù ta?" Lòng mày Hoa Thiên Vũ nhú lại thành một chỗ, bộ dáng giống như là xông vào đại họa, lại suy nghĩ bao đồ trên tay mình, thỉnh thoảng còn nhìn về phía nam tử áo đen, về mặt bán tín bán nghi che đầy hoàn hảo tính quang chột từ đáy mắt.

"Đó là đương nhiên!" Nam tử cổ làm ra vẻ thoải mái, nụ cười cũng tự tin so với vừa rồi, "Ngươi đối xử với ta như thế, người của ta phát hiện ta mất tích sẽ đi tìm ta, lấy lực lượng quan hệ của nhà ta, ngươi tuyệt đối trốn không thoát đâu, về sau nếu ta tìm được ngươi, ta sẽ làm cho ngươi ném thứ cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Nam tử nói tựa như là đang tra tấn Hoa Thiên Vũ, trên mặt là một bộ dạng khoái cảm thù lớn đã bá, tiếp theo con mắt xoay chuyển, nhìn về phía Hoa Thiên Vũ, "Nếu như ngươi thả ta, mang thứ đó giao tốt cho ta, nhà ta có gia sản bạc triệu, ta có thể dùng tiền tài trả cho ngươi, phủ đệ tài bảo, làm cho ngươi được hưởng vô tận vinh hoa phú quý."

Hoa Thiên Vũ vẫn về cái cảm làm ra bộ dáng đang suy tính, nam tử cảm thấy có cơ hội thay đổi, thừa dịp đánh tới, tiếp tục dụ dỗ nói, "Xem trang phục của ngươi chắc chắn là một hài tử bị vứt bỏ, không chỗ nương tựa, ngươi xem trời đồng giả rét như thế này, khẳng định là ngươi vừa lạnh vừa đói, bây giờ ở trước mặt ngươi có một cơ hội có thể thay đổi tình trạng hiện tại của ngươi, chỉ cần ngươi thả ta ra, ta sẽ tìm cho ngươi y phục tốt nhất, mua cho ngươi những món ăn ngon nhất!"

Hoa Thiên Vũ chột nhiu mày đầu, gật đầu nhẹ, một bộ sáng ngươi nói rất đúng, ngồi xổm ở bên cạnh nam tử, "Ngươi nói tiếp đi."

Hoa Thiên Vũ ngồi xổm xuống, cách nam tử cực kỳ gần, vết sẹo trên mặt đột nhiên phóng đại ra, hù dọa nam tử ngửa về phía sau, cố ý kéo thêm khoảng cách, nhìn chăm chăm vết sẹo trên mặt Hoa Thiên Vũ nói, "Ta còn biết có một vị thần y, nổi tiếng cả nước, ta sẽ dẫn ngươi đi tìm hắn, cho hắn tìm biện pháp xóa đi vết sẹo trên mặt ngươi, chuyện này không khó."

Hoa Thiên Vũ vừa nghe đến có thể đi xóa vết sẹo lập tức hứng thú, ánh mắt sáng ngời, "Tên là gì?"

"Hong Thiên Mị!" Nam tử nói ra, Hoa Thiên Vũ âm thầm nhớ kỹ tên người này, nam tử ảo đen thấy Hoa Thiên Vũ đối với người này cảm thấy hứng thú, tiếp tục nói, "Tóm lại nếu ngươi thả ta ra, hộ tống ta về đến nhà, nhất định ta sẽ đem những thứ ngươi muốn cho ngươi, nếu như ngươi không thả ta, ngươi chỉ có chết!"

Nam tử ảo đen thấy mình nói lâu như vậy mà Hoa Thiên Vũ cũng không có ý tứ muốn tha cho hắn, có chút nóng nảy, sau khi trực tiếp vừa đâm vừa xoa xong, lại đổi thành uy hiếp, sắc mặt hung ác, thoát nhìn sự việc rất đúng là như vậy, ai ngờ lời nói tiếp theo của Hoa Thiên Vũ thiếu chút nữa đem nam tử ảo đen hù dọa tè ra quần.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Khế ước

Editor: Từ SắcY

"Cái này... Là khế ước sao? !" Hắc y thiếu niên không thể tin mờ miệng nói, bán tín bán nghi nhìn xem Hoa Thiên Vũ, sau khi xem đến sáo Phong Linh thay đổi nghiêng trời nghiêng đất trong tay hắn, trong mắt hy vọng của hắn chỉ còn vền vẹn pằng một tiếng tan vỡ.

Sáo ngọc dài nhỏ óng ánh trong suốt, một tia đường vân trên ngọc cũng không có, ở dưới phía ánh mặt trời chột lóe lên, vô cùng đẹp mắt, cùng với trước kia quả thực là khác nhau cả trời vực, không nói đến cây sáo này có được linh lực, chỉ thấy bề ngoài cây sáo này cũng biết là vô giá, mà bây giờ cây sáo này lại ở trong tay cô nương có thương thức quê mùa, ghê tởm hơn chính là cây sáo này lại có thể làm khế ước với nàng!

Thân mình Hoa Thiên Vũ cũng không biết rốt cuộc là thế nào, rõ ràng nàng sắp chết, lại trước khi chết cảm giác được máu của mình bị hút vào, toàn thân nóng rang, cảm giác như có một cỗ năng lượng tán loạn ở trong thân thể, vừa mờ mắt đã nhìn thấy phía ngoài cây sáo này tróc một tầng xác, lộ ra ánh sáng long lanh trên thân sáo, nàng đưa tay đi bắt, lập tức cảm giác được một luồng khí âm áp vọt vào xung quanh thân thể, tương đối thoải mái.

Lại mờ mắt nhìn sang, thời điểm sát thủ ảo đen không biết cái gì té ở trên mặt đất, nửa chết nửa sống, mà hắc y thiếu niên kia lại ngồi ở dưới đất không thể tin nhìn mình, tiếp theo nàng nghe hắn nói đến cái khế ước gì đó, lập tức hứng thú, bước nhỏ chạy tới, hỏi lại một câu, "Cái gì khế ước?"

Hắc y thiếu niên đắm chìm ở trong sự không thể tin được thật lâu không thể tự thoát ra, vẫn nhìn chăm chăm mãnh liệt vào cây sáo trong tay Hoa Thiên Vũ, 9 tròng mắt muốn nhanh rút ra khỏi, lời Hoa Thiên Vũ nói tự nhiên cũng là không nghe lọt, hai mắt Hoa Thiên Vũ trợn ngược, bắt đắc dĩ đưa tay vỗ một cái vào đầu thiếu niên, "Nhanh lên hoàn hồn! Ta đang hỏi ngươi đâu!"

Một tát này đánh không nhẹ, thiếu niên gào một tiếng, chà xát chỗ bị nóng lên đối với Hoa Thiên Vũ liền mắng, "Ngươi quái dị này ngươi lại còn đánh ta, có bản lĩnh thì ngươi thả ta ra cho ta với ngươi đánh một trận nhìn xem ta có đánh chết ngươi không, ta không muốn dùng đánh chết ngươi, ta còn muốn đoạt lại Phong Linh sáo, ta muốn lập khế ước lại một lần nữa, a a a, ngươi người quái dị, đều tại ngươi... !"

Một bộ dạng như muốn đem Hoa Thiên Vũ rút gân lột da làm cho Hoa Thiên Vũ không chỉ có lau mồ hôi, theo trong lời nói của hắn mặc dù có thể đủ hiểu rõ, nhất định là cây sáo này là một cây sáo tương đối quý báu, chính mình tính lại hơn nữa còn làm cho cây sáo này xảy ra thay đổi cực lớn, nhất định là trong cây sáo có một lực lượng thần bí nào đó, loại lực lượng này không dễ dàng bị mở ra, một khi mở ra cũng tương đương với nhận chủ, chỉ cung cấp cho một người sử dụng, chắc là khế ước trong miệng hắn nói.

"Cây sáo này đã bị ta lập khế ước, ngươi cứ nhận mệnh đi." Hoa Thiên Vũ theo lời thiếu niên nói thử dò xét.

Nghe được câu này, thiếu niên giống như là khí cầu bị trút hết hơi rồi về sau xụi lơ xuống, về mặt đưa đám, "Ta hôm nay như thế nào mà xui xẻo như vậy, ta không nên đem bao đồ giấu ở chỗ kia, nếu không bây giờ người cùng Phong Linh sáo lập khế ước chính là ta "

"Tiểu tử, đừng lo lắng, chỉ là một cái cây sáo mà thôi, nếu đã trở thành của người khác rồi, liền buông tha đi." Hoa Thiên Vũ lay người một cái đi đến trước mặt thiếu niên, ngồi xổm xuống vỗ vỗ vai của hắn, thở dài một hơi, về mặt kia xem ở trong mắt của thiếu niên quả thực là khiêu khích trần trụi.

"Đây không phải là cây sáo bình thường! Phong Linh sáo lĩnh lực cường đại, lấy âm làm đao lấy nhịp làm lưỡi, giết người giống như vô hình, tốc độ cực nhanh, không phải binh khí bình thường có thể so đo !" Hắc y thiếu niên khí nói một hơi lớn, mũi thẳng hừ hừ, phát hiện chính mình nói hơi nhiều, liền lập tức ngậm miệng, trừng mắt Hoa Thiên Vũ, "Loại đây tớ như ngươi cũng không biết dùng như thế nào!"

Lông mày Hoa Thiên Vũ hướng về phía thiếu niên nhướng lên, ánh mắt khiêu khích, đưa tay đem Phong Linh sáo để ở trên môi, ngón tay ngắn nhỏ ở trên lỗ sáo thay đổi thật nhanh, một chuỗi âm luật dễ nghe kéo đao gió, phá không thẳng tắp đánh về phía một bên rẽ đại thụ, chỉ nghe răng rắc một tiếng, một đao cắt ngang chính tề cây đại thụ thẳng tắp ngã xuống.

Hắc y thiếu niên xem trọn mắt há hốc mồm, lực lượng cường đại như vậy cũng làm cho Hoa Thiên Vũ kinh hãi rồi, trong nội tâm mừng thầm đã chiếm được một phen vũ khí tốt, chỉ là trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh, hắc y thiếu niên có chút không tin Hoa Thiên Vũ biết sử dụng Phong Linh sáo, còn nói đến, "Ngươi đây nhất định là đánh bậy đánh bạ , ta không tin!"

Hoa Thiên Vũ đứng lên, tiếp theo thổi lên cây sáo, âm thanh dễ nghe như vậy vừa ra, lập tức hóa thành thành cương đao(đao chém sắt) thẳng tắp đâm về phía sát thủ áo đen đang hôn mê ở một bên, một trận thanh âm trầy da sứt thịt kéo dài một phút, sau khi toàn bộ thi thể của hắc y nhân đều bị chia cắt thành từng khối từng khối Hoa Thiên Vũ mới dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên, cười duyên nói, "Như vậy?"

Trường hợp Hoa Thiên Vũ phân thân quá mức ghê tởm, nội tạng xương trắng đều bị cắt nát, phân tán ở một chỗ, một âm lưỡi đao tiếp tục chính là máu văng tung tóe, mùi thối của máu tươi cùng nội tạng hoà lẫn ở một chỗ làm cho thiếu niên kia một trận nôn khan, Hoa Thiên Vũ vừa nhìn về phía thiếu niên, một âm phù mượn sức gió, âm lưỡi đao thẳng tắp cắm ở trong đất giữa hai chân thiếu niên, hù dọa làm cho thiếu niên trên mặt huyết sắc hoàn toàn không có, từng giọt mồ hôi rơi thẳng xuống.

"Ngươi ngược lại nói ta có dùng được hay không dùng ?!"

Hoa Thiên Vũ giọng nói nhàn nhạt giờ phút này nghe vào trong lỗ tai thiếu niên giống như sứ giả địa ngục cho gọi vậy, hù dọa đến nỗi nước mắt nước mũi một khối chảy xuống, mạnh mẽ gạt đầu một cái, xem cái bộ dạng này thật sự là hù dọa không nhẹ, quả thật độc nhất là lòng dạ đàn bà, còn nhỏ tuổi nhưng lại có thủ pháp giết người tàn nhẫn như thế, con mắt cũng không nháy một tý không tỉnh, lại còn khoan khoái giết như vậy, cha ta mặc dù thị huyết nhưng hẳn là người xem rõ ràng tường tận, nếu như hiện tại chính mình lại phản kháng, nói không chừng tiếp theo chính mình cùng với hai sát thủ áo đen kết cục giống nhau rồi.

Hoa Thiên Vũ hài lòng nhìn xem phản ứng của thiếu niên phản ứng, đáy lòng cười thầm, nàng muốn phải là hiệu quả như vậy, đem tinh thần của hắn làm cho bại xuống mới có thể hỏi đến một chút tin tức có giá trị, đời trước Hồng Phiến cùng nàng chính là làm như vậy.

"Ngươi tên là gì, là người nơi nào?"

"Tề Kính Hiên, người Thu Quốc." Tề Kính Hiên không muốn nói một chữ nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-2: Kế ước (2)

Editor: Từ SắcY

Hoa Thiên Vũ nhìn hắn, ngồi xổm xuống tay vươn vào trong quần áo của hắn sờ lung tung, Tề Kính Hiên cũng không dám động đây gì, toàn thân căng cứng, chỉ chốc lát sau, Hoa Thiên Vũ liền từ trong quần áo của hắn lấy ra một khối ngọc bài, ngọc bài này khi vừa lấy ra, Hoa Thiên Vũ nhất định biết đây là khối ngọc bài có giá trị rất xa xỉ, hơn nữa hắn mới vừa nói nhà hắn có nhiều tiền như vậy, khẳng định là không sợ không có.

Hoa Thiên Vũ nhìn mặt chữ không hiểu, bỗng dừng lại cảm thấy trong người một trận cổ quái, nàng tỉ mỉ suy nghĩ, Tề Kính Hiên thấy, trong mắt hiện lên tia ánh sáng tính kế, mở miệng nói ra, "Đây là ngọc mà vị hôn thê ta tặng cho ta, giá trị rất xa xỉ, nếu như ngươi thả ta, ta sẽ đem đồ này tặng cho ngươi, cũng có thể xem như hồi báo."

Hoa Thiên Vũ ngẩng đầu chống lại đôi mắt của Tề Kính Hiên, mặt mày cong cong thấy không rõ cảm xúc trong đáy mắt, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm, nhìn đến nỗi trong lòng Tề Kính Hiên xuất hiện một trận hốt hoảng, quay đầu nói, "Hoặc là bây giờ ngươi cột ta cũng vậy thôi, ngươi lấy nó đi đổi tiền, trước tiên ngươi có thể mua một bộ quần áo, ngươi xem một chút đồ ngươi mặc... Cực thiếu nha!"

Tề Kính Hiên đem cái tốt và xấu nuốt xuống, nhìn nhìn thần sắc của Hoa Thiên Vũ, quả thật thấy Hoa Thiên Vũ gạt đầu nhẹ, càng làm cho hắn khiếp sợ chính là Hoa Thiên Vũ rõ ràng đang thay hắn coi trối, sau giây phút mừng rỡ ngẩn ngui, thần sắc Tề Kính Hiên cảnh giác nhìn về phía Hoa Thiên Vũ, người này không phải là muốn giết hắn rồi chứ...

Thấy đáng về Tề Kính Hiên khẩn trương như vậy, Hoa Thiên Vũ triệt để hết chỗ nói, tròn trắng mắt, có chút không nhịn được, "Không phải là nói đi mua quần áo sao?! Ngược lại ngươi dẫn ta đi! Ngươi còn đứng lằng ngốc ở bên kia làm cái gì!"

Tề Kính Hiên hoàn hồn, khó khăn từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, đi theo sau Hoa Thiên Vũ xa ba thước, ánh mắt vẫn cảnh giác như cũ,

Hoa Thiên Vũ thấy cũng không muốn nói thêm cái gì, khoát tay chặn hấn lại, "Người đi ở phía trước dẫn đường đi? !"

Tề Kính Hiên ở phía trước dẫn đường, vừa đi hai bước vừa quay đầu lại, hai người dọc theo trên đường đi đều nhớ đến chuyện của mình, Tề Kính Hiên nghĩ đến Hoa Thiên Vũ vì cái gì mà không sợ hấn chạy, dừng nói Hoa Thiên Vũ thả Tề Kính Hiên ra là quá khinh địch, trọng điểm là Hoa Thiên Vũ xác định người Tề Kính Hiên này nếu đã để ý Phong Linh sáo trong tay mình như vậy, theo dọc đường đi hấn sẽ nghĩ hết tất cả các loại biện pháp trộm cây sáo, nàng cũng chỉ theo ý nguyện của Tề Kính Hiên, hướng chỉ hấn là người quen biết nơi này, từ cách hấn ăn mặc nói năng cũng biết đây nhất định là một người không đơn giản, dọc theo đường đi cũng có thể từ hấn đào ra một chút tin tức hữu dụng, đi theo hấn tựa như đi theo một túi tiền, có ăn có uống đầy đủ, còn là hướng dẫn viên du lịch miễn phí đâu!

Hai người từ trên núi một đường đi về phía trấn nhỏ, người một câu ta một câu trò chuyện, từ trong miệng Tề Kính Hiên biết được, thế giới này chia làm hai đại lục, chỗ bọn họ đang ở gọi là Đại lục Tiên Duệ, còn đại lục kia thì được gọi là Đại lục Thần Chi. Giữa hai đại lục cách một mảnh đất biển mây Tử Vong và một tòa núi Phi Thủy, bên cạnh núi có rất nhiều sinh vật có linh tính.

Từ truyền thuyết xa xưa, Đại lục Thần Chi bị thiên tai, rất nhiều tiên nhân có tu vi rất cao đến Đại lục Tiên Duệ tị nạn, bởi vì không thích ứng được hoàn cảnh trong Đại lục Tiên Duệ, nên họ đem linh lực với tinh thần của mình phong ấn trong vũ khí của họ, liên tục ngủ say, cho đến khi tìm được người có thể khống chế vũ khí của bọn họ, cũng đạt tới một tu vi nhất định, mới có thể cởi bỏ phong ấn, cùng với bọn họ đi tới Đại lục Thần Chi.

Hoa Thiên Vũ cơ duyên xảo hợp mà lấy được Phong Linh sáo, hay bởi vì Phong Linh sáo mà bị một mũi tên xuyên tim, nào biết máu tươi chính là máu chốt cởi bỏ phong ấn, cứ hồ đồ như vậy cùng Phong Linh sáo khế ước, hết thầy đều giống như đánh bậy đánh bạ, hay như ở trong nội tâm không có mưu kế.

Bọn họ ở Đại lục Tiên Duệ chia làm 5 quốc gia, hiện tại chỗ bọn họ ở là Thu Quốc, còn có các nước láng giềng khác là Kiền Quốc, Lăng Quốc, Khương Quốc, Cẩm Quốc, còn có Tây Vực Tinh Nguyệt quốc xa ở trong sa mạc lớn, truyền thuyết kể là mỗi quốc gia đều có linh khí phân tán, những linh khí này đều có cảm ứng lẫn nhau, chỉ cần có một linh khí cởi bỏ phong ấn, những linh khí khác cũng sẽ phóng ra linh lực, hết linh khí này đến linh khí kia xuất thế.

Phong Linh sáo vốn là bảo bối của Thu Quốc, cũng bị giải trừ phong ấn, bởi như vậy, có nghĩa là Hoa Thiên Vũ có thể tiếp tục đi bốn quốc gia khác tìm kiếm linh khí, Hoa Thiên Vũ trong loạn thế có thể đặt chân ở nơi này, chỉ cần giẫm chân một cái thì có thể làm cho đại lục này run một cái, không muốn chỉ có một lần Hoa Thiên Vũ kiên định quyết tâm phải lấy được linh khí.

Tề Kính Hiên là người Cẩm Quốc người, về phần Hoa Thiên Vũ đối với hết thầy trên đại lục hết thầy này cũng không biết, Hoa Thiên Vũ nói từ nhỏ ở trong núi lớn lên, cho nên không biết, Tề Kính Hiên mới bán tín bán nghi gật đầu, dọc theo đường đi trong lòng hai người đều tính toán nhỏ nhặt, một đường không nói gì đi vào trong trấn.

Trời tối, Hoa Thiên Vũ ở trong trấn tìm cửa hàng đem ngọc bội đổi thành tiền, chường quỹ kia vừa nhìn ngọc bội, đã nói đó chính là một khối mỹ ngọc rất tốt, nhanh đem hết tất cả tiền trong túi đều lấy ra cho Hoa Thiên Vũ, dùng một cái bọc đóng gói lại, Hoa Thiên Vũ cười ctươi như đóa hoa vui thích ôm tiền đi mua một phòng ở thượng hạng.

Hai người ở trong trấn chờ một buổi tối rồi mới đi về phía Cẩm Quốc, mỗi đến một thị trấn cũng sẽ ở lại một đêm, sau đó tiếp tục gấp rút lên đường, trong hơn mười ngày, bị người đuổi giết đến năm lần, tất cả đều về phía Hoa Thiên Vũ, từng lần từng lần đều được giải quyết, sau đó lại điềm nhiên như không mà gấp rút lên đường, trong lòng hai người đều rõ ràng lý do của mục đích truy sát.

Dọc theo đường đi hữu kinh vô hiểm, chẳng những không làm hai người bị thương một nửa, còn làm cho Hoa Thiên Vũ quen dùng Phong Linh sáo như thế nào, khoảng cách không xa đến biên giới Cẩm Quốc là một thôn, nửa đêm hai người vừa ngủ yên, Tề Kính Hiên vụng trộm chạy tới thành bắc trong rừng cây nhỏ, thấy một người bận quan phục ở tại chỗ chờ, thấy Tề Kính Hiên đi vào, hai mắt sáng ngời, bước lên một bước bái lễ, "Thái tử phúc thọ vạn khương!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-1: Thái tử (1)

Editor: Từ SắcY

"Thái tử điện hạ phúc thọ vạn khương! Vì thần cứu giá chậm trễ, mong điện hạ thứ tội... !"

Tề Kính Hiên nhìn thấy những quan viên đằng sau thần sắc nghiêm chỉnh lại, nhìn chăm chăm quan viên có mặt mày bén nhọn, hai đầu lông mày tự nhiên cùng với một cổ hơi thở tôn quý đã có từ khi trời sinh, rất có uy nghiêm khoát tay chặn lại, ý bảo quan viên đứng dậy, mở miệng nói, "Không ngại."

Quan viên bước lên một bước, mở miệng nói, "Thái tử, ngài hiện giờ đã đến đất Cẩm Quốc, vì sao ngài lại chậm chạp không chịu hồi triều, còn ba lần bốn lượt hạ lệnh người ngài truy sát nữ tử không rõ lai lịch bên cạnh ngài, nàng vậy mà thực lợi hại, nhiều lần ám sát mà nàng cũng có thể hóa hiểm thành an, nếu như thái tử thật muốn diệt trừ người đó, vì sao còn muốn ở bên người nàng ngày ngày lâu như vậy, vạn nhất như nàng đã thương thái tử..."

"Tốt lắm, chuyện của bản thái tử bản thái tử tự biết làm chủ."

Tề Kính Hiên không nhìn được, quan viên kia thấy vậy thở dài một hơi, không nói nhiều nữa, "Vi thần thực sự không biết ý ngài muốn như thế nào, nhưng vi thần đã dẫn đến hộ vệ mà Hoàng thượng tặng để hộ tống điện hạ trở về, mong điện hạ chờ để trễ rãi, theo vi thần sớm một chút trở về thôi!"

Tề Kính Hiên giương mắt, nhìn về phía quan viên, "Ngày mai ta sẽ cùng nàng đi đến ranh giới Cẩm Quốc giáp với sông, ngươi mang theo quân đội cùng đi nghênh đón, nhớ kỹ mang càng nhiều càng tốt."

Quan viên nhìn thoáng qua Tề Kính Hiên, nhíu lông mày, tiếp tục bái, "Thần tuân chỉ."

Trăng tròn treo trên cao, sương mù tràn ngập nơi nơi, gió khô ráo lạnh thổi mạnh mở cửa sổ, Hoa Thiên Vũ bị đông cứng mà tỉnh, nửa đêm tỉnh lại sau khi đứng dậy đóng cửa sổ, thì con gió băng hàn thổi tới thấu xương, lập tức thôi người đang ngủ cho thanh tỉnh, ánh nến trong phòng cũng bị thổi dập chôn lúc sáng lúc tối, trong không khí lại mờ mờ mang theo một mùi máu tươi...

Mùi vị này nhưng lại là mùi vị Hoa Thiên Vũ quen thuộc nhất, kiếp trước giết người quá nhiều, trong tiềm thức mùi vị này đã hằn sâu đi không được, thậm chí có thể nói đây là loại phản xạ có điều kiện, một khi nghe thấy được hương vị này, toàn thân sẽ tự động tiến vào tình trạng báo động, con gió càng lúc càng mạnh, mùi máu tươi trong không khí cũng càng ngày càng nặng, Hoa Thiên Vũ không tự chủ mà sờ Phong Linh sáo bên hông.

Xa xa một bóng người lay động, lao đảo từ đằng xa trong rừng cây chạy đến, Hoa Thiên Vũ hồi hồn nhìn lại, người nọ không phải là Tề Kính Hiên sao?

Hoa Thiên Vũ nhanh chóng y phục khắp khiêng chạy xuống lầu, chỉ trông thấy cả người Tề Kính Hiên toàn là máu chạy tới, Tề Kính Hiên nhìn thấy Hoa Thiên Vũ, thần kinh kiên trì hồi lâu đã lập tức sụp đổ, té trên mặt đất, Hoa Thiên Vũ đi lên dò xét hơi thở của Tề Kính Hiên, chỉ là hôn mê bất tỉnh, trên cánh tay cũng bị người chém vài đao.

Thời điểm buồn bực không biết Tề Kính Hiên xảy ra chuyện gì, thì một trận gió phá không xen lẫn với âm thanh vạt áo tung bay xuống, ánh đao lạnh như băng từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp từ trên đỉnh đầu Hoa Thiên Vũ đánh xuống, Hoa Thiên Vũ chưa kịp phản ứng, ôm Tề Kính Hiên xoay người một cái lăn vài vòng, chỗ mới ngã ngổc vừa rồi bùn đất tung bay, tạo thành một khe rãnh thật sâu.

Bụi đất tung bay trong không gian, Hoa Thiên Vũ mặt lạnh lùng ngẩng đầu lên, hai đầu lông mày tràn đầy tức giận, khe rãnh thật sâu kia nhắc nhở Hoa Thiên Vũ là người vừa mới ra tay một chiêu kia tuyệt đối muốn đưa nàng vào chỗ chết, nếu như nàng không vừa vận phản ứng nhanh, nói không chừng hiện tại sớm đã bị chém thành hai khúc, thành một luồng vong hồn!

Hoa Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn về phía người tạo ra vết thây này, chỉ thấy là một nữ tử bạch y, tay trường đao để xuống bên người, nhẹ nhàng như một sợi lông vũ rơi trên đầu cành liễu ở cửa khách sạn, mặt không chút thay đổi, lãnh diễm huyền ảo*, dưới ánh trăng giống như quý mị câu hồn, làm cho người ta sinh ra lòng khiếp đảm.

[*lãnh diễm huyền ảo: lạnh lùng kiêu diễm mê huyền tàn khốc]

Nhìn thấy nàng ta, Hoa Thiên Vũ không biết tại sao lại có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu, như thế nào cũng không nhớ nổi, còn nữ tử kia lúc thấy Hoa Thiên Vũ, rõ ràng là thân thể ngừng lại, tiếp theo dưới chân nhẹ như cành liễu, cả người bay lên trời, nâng lên đao trong tay đâm tới phía Hoa Thiên Vũ, trường đao trong tay vung lên, một đạo đại đao biến ảo bổ tới.

Đồng tử Hoa Thiên Vũ co rút lại, lập tức sát khí tràn ra, rút ra Phong Linh sáo bên hông để ở bên môi thổi lên, ngón tay nhanh chóng thay đổi, từng đạo âm phù khoan khoái kết thành một đạo chấn vô hình ở quanh thân Hoa Thiên Vũ, từng nơi đi qua đá sỏi bọ cuốn bay, thẳng tắp đánh về phía đại đao, hai cổ lực lượng chạm vào nhau sinh ra lực cản trở, đánh vào trên người nữ tử bạch y thật sâu.

Nữ tử bạch y bị đánh người lùi lại hơn mười bước, tay che ngực phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt thống khổ, nhìn Hoa Thiên Vũ thật sâu một cái, ánh mắt phức tạp, lại dời mắt đến trên người Tề Kính Hiên đang hôn mê, tiếp theo xoay người nhảy lên, đập trên nóc nhà mà biến mất trong đêm tối, từ đầu tới đuôi một câu cũng không nói, không lưu lại gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-2: Thái tử (2)

Editor: Từ SắcY

Bạch y nữ tử lúc đến lúc đi vội vàng, khinh công tuyệt đỉnh, hành tung vô tích, Hoa Thiên Vũ cũng trở thành một trong hai người đặc thù mà tất cả bọn họ đâm giết, dĩ vãng sát thủ hướng về phía Hoa Thiên Vũ tới hoặc là Tề Kính Hiên vì muốn đoạt lại Phong Linh sáo mà đùa giỡn diễn xiếc, hoặc là người trên giang hồ thật sự muốn cướp Phong Linh sáo, giờ hiện nay, rõ ràng cho thấy là hướng về phía Tề Kính Hiên tới, về sau khi vừa thấy được Hoa Thiên Vũ, mục tiêu giết người trong nháy mắt biến thành Hoa Thiên Vũ...

Hay lại là... Hai người nàng đều muốn giết!

Không có đầu mối suy đoán cũng chỉ rối loạn tâm, trước mắt nên nhanh chút xử lý miệng vết thương của Tề Kính Hiên, động tĩnh lớn như vậy đã kinh động đến chương quý khách sạn Triệu Lai, chương quý nhìn màn đánh nhau này với cả người Tề Kính Hiên toàn là máu đã sớm bị hù dọa hai chân như nhũn ra, ở trước mặt bức bách của Hoa Thiên Vũ mà sai đám người làm đem Tề Kính Hiên công vào, còn sai người đi tìm đại phu.

Sau khi xử lý miệng vết thương, đại phu cùng chương quý bị Hoa Thiên Vũ đuổi đi, lúc đó Tề Kính Hiên cũng mơ màng tỉnh lại, bị đau rên hừ hừ, Hoa Thiên Vũ đi đến bên giường, một cái tát vỗ trên vết thương, Tề Kính Hiên lập tức la lên như heo bị giết tê tâm liệt phế, "Người la cái gì! Chút đau này người cũng la, người còn có phải là nam nhân hay không?!"

"Ta có phải là nam nhân hay không liên quan gì tới người!" Tề Kính Hiên mặt nhăn lại thành một chỗ không còn một chút máu, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, nếu không phải là hiện tại bị thương, hẳn nhất định phải dạy dỗ xú nha đầu này thật tốt!

"Người cứ cùng ân nhân người nói chuyện như vậy sao!" Hoa Thiên Vũ ngồi ở bên giường, một phen nín lấy khuôn mặt Tề Kính Hiên, cười đến thiên chân vô tà, lông mày cong cong giống như trăng lưỡi liềm rất đẹp mắt, "Chỉ một chút vết thương nhỏ này còn rầm rì, giống như đàn bà vậy, người được bộ dạng này thực sự là có lỗi với cái đồ chơi kia trong đống quần người!"

Tề Kính Hiên mặt trắng xanh đỏ lên, chỉ vào Hoa Thiên Vũ mắng,

"Người... Người nha đầu kia thực không biết xấu hổ! Nói cái gì cũng dám nói! Người còn là nữ nhân sao?!"

Hai cục ửng đỏ kia bị Hoa Thiên Vũ nhìn thấy ở trong mắt, nhìn lại Tề Kính Hiên xấu hổ ngay cả lời nói cũng nói không rõ ràng một chút, lập tức trong sinh ra ý đùa, lông mày nhíu lại, dè dặt vào Tề Kính Hiên, nhìn chăm chăm Tề Kính Hiên, hù dọa Tề Kính Hiên mạnh mẽ lui về giữa giường, ánh mắt bay loạn, không dám nhìn thẳng vào mặt Hoa Thiên Vũ, "Người... Người làm cái gì vậy!"

Hoa Thiên Vũ quan sát vẻ mặt Tề Kính Hiên, cảm thấy càng thú vị, bức hắn dồn đến góc giường, tà tà cười, mặt mày khẽ nhíu lại, cầm lấy tay Tề Kính Hiên dán lên trên ngực của mình, a thở ra một hơi, nằm ở bên tai Tề Kính Hiên nói mơ hồ, "Ta là không phải nữ nhân sao, người sờ một tý chẳng phải sẽ biết sao..."

Cùng lúc, Hoa Thiên Vũ cầm lấy tay Tề Kính Hiên thả lên, một câu nói kia giống như quả bom ở trong lòng Tề Kính Hiên nổ tung, màu đỏ ửng tiếp tục lan rộng đến lỗ tai, hù dọa làm Tề Kính Hiên đẩy Hoa Thiên Vũ ra, chỉ vào Hoa Thiên Vũ áp úng mắng, "Người người nữ nhân này không biết liêm sỉ! Dưới ban ngày ban mặt rõ ràng quyến rũ ta, người, người có biết xấu hổ hay không!"

Phản ứng của Tề Kính Hiên chọc cho Hoa Thiên Vũ cười ha ha, Tề Kính Hiên mang thương tích trong người không biết phải làm thế nào, không nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn Hoa Thiên Vũ vênh váo, gương mặt tuần tú đỏ bừng lên, một lát sau, Hoa Thiên Vũ cười đủ rồi, mới nhìn về phía Tề Kính Hiên, "Tốt lắm, không cùng người nào loạn nữa, hiện tại nói cho ta biết, nữ nhân kia vừa mới truy sát người là ai? Tại sao nàng phải giết người?"

"Nhà ta là mua bán hiệu cầm đồ, trước kia cha ta thu lấy một phòng ốc của dân cờ bạc kia, người nợ mới sinh lòng oán hận, mướn người đến bắt cóc ta, dự định là sẽ mướn ta uy hiếp cha ta, ai biết không cẩn thận làm ta bị thương." Tề Kính Hiên nói đạo lý rõ ràng, có bài bản hẳn hoi, còn nghĩ đến vết thương trên tay khoa tay múa chân nói một phen.

Hoa Thiên Vũ gật đầu nhẹ, nhìn thấy lòng Tề Kính Hiên hoảng hốt như là đang suy nghĩ chuyện gì, lập tức không hỏi nữa, "Vậy người sớm một chút nghỉ ngơi đi, sáng mai còn phải gấp rút lên đường."

Nói xong, Hoa Thiên Vũ đứng dậy chuẩn bị rời đi, ai ngờ một phen bị Tề Kính Hiên giữ chặt, cúi đầu một cái, đối mặt với hai mắt Tề Kính Hiên, "Người làm gì thế?"

Chỉ thấy Tề Kính Hiên mấp máy môi, hít sâu một hơi, giống như là lấy hết dũng khí bình thường chống lại gương mặt Hoa Thiên Vũ, mở miệng nói, "Hoa Thiên Vũ, người có nguyên ý gả cho ta hay không?"

"Cái gì?!" Sau khi Hoa Thiên Vũ kịp phản ứng với lời Tề Kính Hiên nói, ánh mắt nhìn Tề Kính Hiên đã biến thành buồn cười, "Người có phải hay không bị chặt đến ngốc rồi?"

Tề Kính Hiên cảm thấy Hoa Thiên Vũ cho là mình đang nói đùa, một lần nữa trọng thân, "Ta nói thật, Hoa Thiên Vũ, người có nguyên ý gả cho ta hay không, làm tiểu thiếp ta!"

Hoa Thiên Vũ thấy vẻ mặt hắn nghiêm mặt thận trọng, trong ánh mắt mang theo một tia kiên định, lập tức không cười nữa, nghe lời hắn nói lại nhin không được hỏi lại, "U, vậy, người nói ta gả cho người thì có thể có ích lợi gì?"

"Đi theo ta, ta có thể bảo đảm cả đời người trải qua trong ăn sung mặc sướng không lo cuộc sống!"

Tề Kính Hiên nhìn chăm chăm đôi mắt Hoa Thiên Vũ, thần thái dị thường kiên định, vốn là nói câu này trước khi giết không được nằng, cùng với trên giường hồ nhiều hơn một đối thủ, vậy không bằng đem nằng trở thành người của mình, nói như vậy Phong Linh sáo cũng tương đương là của hắn, sau khi mở miệng thốt ra lời này, không biết sao chính mình lại hưng phấn rõ ràng không hiểu, hai tròng mắt nhìn về phía Hoa Thiên Vũ cũng mang theo chờ đợi.

Khoe miệng Hoa Thiên Vũ nhếch lên, mang theo một tia châm chọc, Tề Kính Hiên nhìn thấy vẻ mặt Hoa Thiên Vũ, ngay sau đó nói, "Quan trọng nhất là ta còn không chê người lớn lên xấu, người nếu không gả cho ta, dựa vào dung mạo của người, người có thể gả cho người nào?"

Cánh tay Hoa Thiên Vũ vòng quanh dựa vào ở bên giường, "Người đây ý muốn nói là ta không phải gả người là không thể sao?"

"Không không không, người có thể không cần gả cho ta, người tự mình lựa chọn." Tề Kính Hiên vội vàng khoát tay, một bộ dáng ta không bắt buộc người.

"Nếu đã như vậy, vậy ta không gả cho người." Hoa Thiên Vũ hai tay vuốt vuốt, chuẩn bị xoay người, Tề Kính Hiên ở sau người oa oa kêu to lên.

"Uy, người nữ nhân này xảy ra chuyện gì vậy! Như thế nào lại không gả cho ta? !" Câu Hoa Thiên Vũ trả lời làm cho Tề Kính Hiên rất tức giận, một cái tát vỗ ở trên giường, lại đụng đến miệng vết thương làm đau đến nhe răng trợn mắt, nữ nhân này cũng quá không tán thưởng, cự tuyệt rõ ràng cầu hôn của hắn, chẳng lẽ sức quyến rũ của mình giảm xuống sao.

"Vậy người nói cho ta biết trước, tại sao ta phải gả làm thiếp cho người, mà không phải làm thê?"

"Thì ra người là vì vậy mới không gả cho ta, " biết được không phải là bởi vì sức quyến rũ hắn giảm mới bị cự tuyệt, Tề Kính Hiên lập tức nở nụ cười, lộ ra một hàng răng trắng, "Thê tử của ta, phải là nhân trung chi phượng*, tài mạo vô song, nữ tử có thể làm cho ta vừa gặp đã thương, không gặp được nữ tử này trước, ta sẽ không dễ dàng đem vị trí thê tử của mình cho người khác ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Một đời một thê

Editor: Từ SắcY

Hoa Thiên Vũ đánh giá Tề Kính Hiên từ đầu tới đuôi một phen, không khỏi ghét bỏ nói, "Người làm sao biết về sau cái người nhân trung chi phượng kia sẽ tuyệt đối cùng với người đâu?"

"Cái này không cần người quản, " Tề Kính Hiên khoát tay áo, nhìn về phía Hoa Thiên Vũ tiếp tục nói, "Người nếu gả cho ta, ta bảo đảm cái gì tốt nhất đều cho người, hiện tại người còn muốn gả cho ta hay không?"

Khóe miệng Hoa Thiên Vũ nhẹ câu khê, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tề Kính Hiên, ánh mắt lạnh như băng, "Người biết ta muốn gả cho hạng người gì sao, ta muốn gả người bá chủ đứng đầu thiên hạ, một khi đã gả thì cũng chỉ gả cho nam nhân cả đời chỉ cưới một mình ta, một đời một kiếp một đời người!"

"Người thật sự là không coi ai ra gì!" Tề Kính Hiên bị một câu một đời một kiếp một đời người của Hoa Thiên Vũ kích thích, sau khi bị cự tuyệt cả người đều giống như một con sư tử đang phát nộ, ánh mắt không che dấu được sự khinh bỉ, "Không nói trước người gả cho bá chủ thiên hạ, chỉ cần nói người hiện tại muốn tìm một nam nhân muốn kết hôn với người cũng khó khăn, trước khi người nói ra lời này ta khuyên người nên cần phải soi gương xem khuôn mặt xấu xí kia của người?"

Vốn tưởng rằng lời này sẽ chọc giận Hoa Thiên Vũ, nhưng ngoài ý muốn thấy Hoa Thiên Vũ lại cười phong khinh vân đạm, nhìn Tề Kính Hiên một cái, "Nếu là xấu vô cùng thì như thế nào, nếu theo người nói lúc người đi giết người, không lẽ bộ dáng hán đẹp mắt người sẽ không giết hán sao, đây không phải là chuyện chỉ nhìn đến mặt, chỉ cần ta có đủ thực lực, muốn gả cho người nào còn không phải là ta chọn?"

Hoa Thiên Vũ quảng xuống những lời này, không đợi Tề Kính Hiên phản ứng được với ý tứ tinh tế này thì đã đi ra cửa ngoài, chỉ để lại Tề Kính Hiên nhìn theo bóng lưng phẳng lớn của Hoa Thiên Vũ, "Uy, nữ nhân này quá không biết điều, người đến cùng là có lấy chồng hay không, có lấy chồng hay không..."

Sáng sớm ngày thứ hai hai người tiếp tục lên đường, cho tới trưa hai người cũng không nói một câu nào với nhau, Hoa Thiên Vũ trời sinh tính tình lạnh nhạt, chỉ cần người khác không nói với nàng, nàng cũng sẽ không lên tiếng lại, mà Tề Kính Hiên lại vì tối hôm qua cầu hôn bị cự tuyệt mà dự định chiến tranh lạnh với Hoa Thiên Vũ, hắn vốn trời sinh tính cao ngạo nhưng lại bị một xấu nữ cự tuyệt, chuyện này thật sự làm hắn không nhịn được.

Một đường trời non lợi suối, rất cực vào ban đêm thì cũng tới ranh giới của Cẩm Quốc. Cẩm Quốc nổi danh thiên về lấy nước vây quanh núi, bởi vì ở đây nước nhiều ẩm ướt, cho nên Cẩm Quốc chỉ có ba mùa xuân hạ thu, dân chúng trồng trọt thu hoạch cây nông nghiệp vô cùng thuận lợi, quốc quân Cẩm Quốc trị quốc rất ổn định, dân chúng an cư lạc nghiệp, mặc dù vẫn có mấy quốc gia rình coi, nhưng bởi địa thế Cẩm Quốc hiểm trở, để thù khó công mà chậm chạp không ra tay, chờ đợi thời cơ.

Sông Thông Thiên là một khe lớn trên mặt đất cao trăm trượng, bởi vì nước mưa ở Cẩm Quốc sung túc mà hội tụ thành sông, đáy khe nhô ra vô số nham thạch, từng cái từng cái rất sắc bén nhọn, nước sông Thông Thiên đục ngầu một con sóng lật qua vỗ vào hai bên thạch bích, đình tai nhức óc, dưới đáy cốc yên lặng lại truyền đến tiếng vang giống như có thứ gì đó vỗ vào cửa địa ngục, làm cho người ta sinh lòng khiếp đảm.

Hai người tới bờ sông Thông Thiên, trông thấy một đám quan quân đông đúc chằng chịt tránh về phía sông Thông Thiên, làm Hoa Thiên Vũ cảnh giác ngăn cản lại Tề Kính Hiên một phen, dự định đi đường vòng, Tề Kính Hiên lại vỗ vỗ bả vai Hoa Thiên Vũ, cười vô cùng thoải mái, "Đừng lo lắng, đó là người của ta."

Hoa Thiên Vũ liếc Tề Kính Hiên, lại nhìn một chút về đám quân đội mặc quân phục còng ép lại gần kia, ánh mắt trở nên phức tạp, cau mày, "Người đến cùng là ai?"

Tề Kính Hiên không trả lời, khoe miệng thoáng nở nụ cười bí hiểm, quay đầu nhìn về phía đội quân đã đến gần hai người. Đội quân trước mặt hai người dừng lại, quan quân cầm đầu xoay người xuống ngựa quỳ gối trước mặt Tề Kính Hiên, bộ dáng một mực cung kính, "Thần Lư Nghiêu cung nghênh thái tử hồi triều!"

Hoa Thiên Vũ không biến sắc sờ lên cây sáo bên hông, ánh mắt nhìn về phía Tề Kính Hiên sâu không thấy đáy, một bộ dáng người đến cùng đã dấu đi bao nhiêu chuyện, nhìn đến nỗi lông mày Tề Kính Hiên run lên, "Người đừng nhìn ta như vậy, nếu như ta nói cho người thân phận thật của ta, người còn theo ta trở lại sao."

Không phải là câu hỏi ngược lại, mà là khẳng định, ngày chung đụng không dài, nhưng đã làm Tề Kính Hiên hiểu rõ sơ lược về tính tình của Hoa Thiên Vũ, câu này Tề Kính Hiên nói không sai, nếu như không phải vừa dở vừa lừa, nhất định là Hoa Thiên Vũ sẽ không theo, thân phận thật vừa mới bị phá, Hoa Thiên Vũ nhìn sâu một cái, xoay người rời đi.

Trước kia Hoa Thiên Vũ đối với người lừa gạt nàng rất ngoan độc, lần này cũng không ngoại lệ, hẳn là người thứ nhất nàng quen biết khi đi vào thế giới này, cũng bởi vì chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây thế giới này, cho nên không thể không tin tưởng hắn, nếu như không phải như vậy, thì ban đầu như thế nào Hoa Thiên Vũ lại lộ sơ hở cho hắn lợi dụng?

Tề Kính Hiên nhìn Hoa Thiên Vũ một câu không nói xoay người rời đi, thì tay mất lạnh lẽo nắm chặt tay nàng lại một phen, đối với phản ứng của Hoa Thiên Vũ, mặc dù nằm ở trong dự liệu, nhưng cũng khiến hắn có chút không thể tiếp nhận được, gầm nhẹ một tiếng trước mặt Hoa Thiên Vũ, "Người chỉ có thể ngây ngốc ở bên cạnh ta, không cho đi!"

Hoa Thiên Vũ chậm rãi quay đầu lại, chống lại hai con mắt Tề Kính Hiên giận dữ, khoe miệng từ từ câu lên cười như có như không, đáy mắt lại không hề có bất kỳ cảm xúc gì, thậm chí trong con mắt cũng không hiện lên bóng dáng hắn, trống rỗng như vậy, phảng phất như bất cứ cái gì cũng không đáng được nâng đỡ vào trong mắt, đôi môi khẽ mở, thanh âm trầm thấp ở trong không gian tĩnh lặng này như gõ vào lòng Tề Kính Hiên, "Nếu ta muốn đi, người ngăn không được."

Tề Kính Hiên mỗi lần trông thấy Hoa Thiên Vũ cười như vậy, không khỏi cảm thấy hoảng hốt, "Ở lại bên cạnh ta không tốt sao?"

"Nếu ta ở lại bên cạnh người người có thể cho ta cái gì."

"Ở lại bên cạnh ta, người có thể làm trắc phi của ta, trong tương lai khi ta giành được chính quyền, ta cũng có thể mang theo người bên người, ta có thể bảo vệ người cả đời an vui không lo." Từng chữ từng câu Tề Kính Hiên nói, thanh âm chen chúc nhau, làm cho bọn thuộc hạ đang ở một bên chờ đợi hai mặt nhìn nhau, không biết tiết mục diễn này là gì.

"Từ một khắc người nói ta theo người làm trắc phi kia người đã không thể nào cùng ta, ta không phải là tiểu thư khuê các suốt ngày không ra cổng trước không bước cổng trong, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lương thực đức, yên lặng tuân thủ quy định tam thê tứ thiếp bất bình đẳng của thế giới này, cả đời theo đuôi phía sau trượng phu, cả đời bình đạm tầm thường, nếu coi như người là từ đệ hoàng gia tôn quý vô cùng thì như thế nào, chỉ cần là về sau bất ta chia sẻ trượng phu mình với người khác, vậy thì không thể nào, với ta, tương lai chỉ có ta sống vai đi với trượng phu ta, một đời một kiếp một đời người!"

"Như người muốn, " Tề Kính Hiên hai mắt dần dần đỏ lên, rút ra dao găm tùy thân mang theo để ngang trên cổ Hoa Thiên Vũ, đao kia mãnh ngoan áp chế ở trên cổ đã khiến vết máu kéo dài ra, Tề Kính Hiên nói tiếp đến, "Muốn đi, trừ khi người chết!"

Hoa Thiên Vũ nhìn máu tươi nhỏ giọt ở trên lưỡi đao, từng giọt máu giống như từng đóm lửa đỏ hỗn loạn dấy lên trong lòng Hoa Thiên Vũ, gương mặt nhìn về phía Tề Kính Hiên, hai tay nắm chặt, ánh mắt bất ngờ lạnh như kiếm độc, "Ta cho là chúng ta còn có thể tính như nửa bằng hữu."

Ngụ ý của câu nói này là ngay cả bằng hữu cũng không làm được, làm cho Tề Kính Hiên mới đầu không để ý đến những thứ này, ý nghĩ chỉ cần chế phục Hoa Thiên Vũ, hết thấy những thứ kia đều sẽ quay về, giờ phút này, trong đầu y chỉ còn ý nghĩ phải bắt được, ngẫu nhiên ra lệnh một tiếng, "Ngoại trừ người, Phong Linh sáo ta cũng muốn!"

Hành động của nàng đối với thân là hoàng tử như hắn mà nói, không thể nghi ngờ là coi rẻ trần trụi, cũng như khiêu khích gọi lên phần hiếu chiến bình thường trong lòng nam nhi, còn có thêm phần xao động không chiếm được kia, muốn làm của riêng, níu lấy đứng đấy, buông ra tay Hoa Thiên Vũ, lui một bước, mặt lạnh lùng vung tay lên, "Lý Nghiêu nghe chỉ, bắt nữ nhân này lại cho ta!"

Đại quân tuân lệnh, rồi rít vây quanh Hoa Thiên Vũ, chứng kiến tình thế này, trong nội tâm nàng hồ to lên không ổn, bắt chập vết thương trên cổ, nhanh chóng thối lui về phương hướng đại quân phản tới, một đôi chân chạy không có trên dưới một trăm hai chân chạy nhanh hơn, dù cho động tác Hoa Thiên Vũ có đủ nhanh chóng, cũng không so sánh được với những người vây nàng ở trong vòng.

Hoa Thiên Vũ móc ra Phong Linh sáo, đang định chiến đấu một phen, nhưng vừa mới vận công, thì lại phun ra một ngụm máu tươi, trước mặt bỗng tối sầm, thiếu chút nữa thì đã hôn mê bất tỉnh, nàng cảm thấy khí lực cả người đều bị rút đi sạch sẽ, như nước sông Thông Thiên một trận đánh tan ở trên tường...

"Đừng chống cự, người trúng Nhuyễn cốt tán của ta, trong ba canh giờ trong người không thể vận công, nếu không thì huyết khí sẽ nghịch chuyển, hủy hết toàn bộ kinh mạch!"

"Người hạ độc với ta? !" Ánh mắt Hoa Thiên Vũ lạnh lẽo, trào phúng nhìn thoáng qua Tề Kính Hiên. Sau lưng nàng chính là vách núi vạn trượng, còn

phía trước lại là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, tiến lùi đều khó khăn, Hoa Thiên Vũ quay đầu lại nhìn thoáng qua nước sông Thông Thiên, đang lao nhanh không ngừng, về phía tàn hồng lúc trời chiều, rồi nhìn lại về phía sau...

"Binh bất yếm trá, hướng chi ta là vua tương lai của một nước!"

Tề Kính Hiên lập tức lên, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm Hoa Thiên Vũ, "Đến người, dắt ngựa đến cho khách nhân tôn quý của ta, không được chậm trễ!"

"Là!"

Gió đêm dịu nhẹ, phát tán ra màu đen như mực, giống như mực chảy xuống, thanh âm vang dội, khí thế phi phàm, nhưng đối với mấy trăm tướng sĩ mà nói, đây như lời cảnh cáo Hoa Thiên Vũ là nàng trốn không thoát đâu, giờ khắc này, Hoa Thiên Vũ mới thật sự ý thức được nam tử này thoát nhìn bất cần đời như vậy, quốc chủ tương lai có cá tính ngay thẳng, đều âm ngoan cay độc như nhau, vì mục đích, mà không từ bỏ thủ đoạn nào... !

Hoa Thiên Vũ hận nhất là bị người uy hiếp lừa gạt, mà Tề Kính Hiên hết lần này tới lần khác đều dùng lấy, và cũng bởi vì Tề Kính Hiên biết rõ Hoa Thiên Vũ sẽ thật sự không đi tìm chết, cho nên hấn mới dám uy hiếp như vậy, hấn ngồi ở trên ngựa, nhìn thấy trong con mắt Hoa Thiên Vũ như bịt kín một tầng sương mù băng sơn, ẩn nấp dưới sâu là tức giận cùng sát ý sắp phun trào...

Bị phản bội trong nháy mắt, trong nội tâm Hoa Thiên Vũ đã quyết định, chẳng qua là cảm thấy chính mình không nên nhân từ, có lòng tốt đưa hấn trở lại như vậy, không nghĩ tới vừa ra lại là tiết mục nông dân vói xà, thôi thôi, đây hết thảy cũng chỉ có thể tự trách chính mình, nếu như chạy trốn thành công, nàng nhất định sẽ không quên chuyện hôm nay, nhất định nàng sẽ trở gó Tề Kính Hiên lại một phen, rồi vọt vào sông cho cá ăn... !

Con người lạnh lùng Hoa Thiên Vũ tới sẫm lại, lấy ra Phong Linh sáo, gắt gao nhìn Tề Kính Hiên, "Không phải là rất muốn sao?"

Tề Kính Hiên còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Hoa Thiên Vũ thủ thế ném Phong Linh sáo, sau đó lại làm thế phòng thủ nhìn Phong Linh sáo bị ném xuống dưới sông Thông Thiên, hai mắt Tề Kính Hiên mạnh mẽ trợn to kinh hãi, đồng tử thu nhỏ lại, chưa đợi mọi người kịp phản ứng thì đã phi thân xuống bên cạnh Hoa Thiên Vũ, trầm nghĩ nhất định phải đoạt lại Phong Linh sáo!

Làm Tề Kính Hiên không nghĩ tới chính là, Hoa Thiên Vũ mãnh mẽ xoay người một cái, bỏ nhào vào trong lòng Tề Kính Hiên, bên tai là thanh âm lạnh lùng của Hoa Thiên Vũ, "Tề Kính Hiên, chúng ta cùng nhau xuống sông tắm rửa thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gặp nạn

"Làm càn!"

"Cứu giá!"

Hoa Thiên Vũ hành động, rõ ràng là chính nàng đang nhào tới còn Tề Kính Hiên đang đứng cách ngoài mấy trượng thì vừa sợ vừa giận!

Bên cạnh là sóng dữ chảy mãnh liệt dưới vách núi đen, trong lòng Hoa Thiên Vũ rõ ràng là tồn tại ý nghĩ muốn chết, và trước khi chết nàng muốn kéo theo một cái đệm lưng, nhưng không thể nghĩ ngờ, là Tề Kính Hiên nếu thật sự bị Hoa Thiên Vũ kéo làm đệm lưng, như vậy không thể nghĩ ngờ gì hơn, hiện tại ở đây cho dù là Lý Nghiêu ở trong đám người này cũng không có cách nào trở lại Thu Quốc được!

Thái tử bị hại, bất cứ sống hay chết, tội Lý Nghiêu đều là tội không thể tha! Nhất là trước mặt nhiều đội quân như vậy, hấn bị một cô gái nhu nhược dụ dỗ, đây quả thực chính là sỉ nhục của hoàng tộc!

Biết rõ những hậu quả tệ hại này, Tề Kính Hiên cùng Lý Nghiêu đã tung ra hết tất cả những vốn liếng của hấn, một người né tránh, một người tập kích, tại thời khắc này, hai vị cao thủ đứng đầu Thu Quốc rốt cục cũng lộ ra nanh vuốt thật trước mặt Hoa Thiên Vũ.

Tề Kính Hiên lúc này cũng mặc kệ Phong Linh sáo, bây giờ hấn bị Hoa Thiên Vũ kéo xuống vách núi, nếu so sánh với cái mạng nhỏ của hấn, Phong Linh sáo dù tốt hơn cũng không đáng để hấn đổi mạng! Tề Kính Hiên đồng thời vừa thi triển công phu khinh công, không có kỵ vận ra một chương mười trên mười công lực, kỳ sáo không hề hoa mỹ, nhưng lại cứng rắn khắc ở trên ngực Hoa Thiên Vũ.

Cùng lúc đó, Lý Nghiêu công kích đến, không giống với công kích lúc nguy hiểm Tề Kính Hiên xuất ra, công kích của Lý Nghiêu là công kích phần nộ, thái tử gia hấn, đang ở dưới mí mắt hấn lại gặp hiểm cảnh bởi Hoa Thiên Vũ, Lý Nghiêu đã hoàn toàn bị chọc giận, dường như là cùng một lúc với Tề Kính Hiên, vào lúc Hoa Thiên Vũ bị một chương Tề Kính Hiên đánh bay trên bầu trời, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bay lên, thì một quyền của Lý Nghiêu đã hung hăng nện vào sau lưng Hoa Thiên Vũ.

Hoa Thiên Vũ "Oa" phun ra một búng máu, bị một cỗ lực lượng lớn trực tiếp đánh rơi xuống vách núi, rất nhanh cả người lẫn sáo rơi xuống nước, dường như ngay cả bọt nước cũng không hề văng lên, rất nhanh đã không nhìn thấy người.

"Mặt tướng đáng chết, đã làm thái tử sợ hãi!" Lý Nghiêu thấy tình hình nguy hiểm đã được hóa giải, trước tiên hẩn quý ở trước mặt Tề Kính Hiền còn chưa tỉnh hồn để thỉnh tội, lại không chú ý tới ánh mắt Tề Kính Hiền nhìn đến vị trí vách núi mà Hoa Thiên Vũ rơi xuống, sắc mặt xanh mét!

Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn thanh âm lạnh lùng trong trẻo của Hoa Thiên Vũ vừa mới nói, nhưng lúc này Hoa Thiên Vũ đã hương tan ngọc nát, từ trên cao như vậy rơi xuống, hơn nữa cơ thể lại trúng hai đòn mạnh của hẩn với Lý Nghiêu, dưới tình huống như vậy, nếu như là chính hẩn, Tề Kính Hiền dù biết rõ nhưng cũng không có cách nào chống đỡ hay hóa giải được, huống chi là Hoa Thiên Vũ chỉ là một cô gái yếu đuối, chỉ sợ trước khi rơi xuống, người cũng đã chết rồi!

Tề Kính Hiền chậm rãi đi đến bên vách núi, nhìn xuống vách núi kia nước sông đang không ngừng lao nhanh, trong nội tâm than nhẹ, đáng tiếc Phong Linh sáo kia! Vất và đến tay, lại bị một nữ tử cứ như vậy mà mang đi.

Quay đầu lại, Tề Kính Hiền lạnh lạnh nói ra: "Lý Nghiêu nghe lệnh, lĩnh quân dọc theo bờ sông tìm kiếm, sông thì phải thấy người, chết phải thấy thi thể!"

Lúc này, Hoa Thiên Vũ rơi xuống vào trong nước sông, có thể nói là chìm xuống vào trong nước sâu, nhưng cũng không chết đi như Tề Kính Hiền nghĩ! Ngược lại, lúc này Hoa Thiên Vũ đang ở giữa nơi kỳ diệu trong thế giới này.

Bị Tề Kính Hiền với Lý Nghiêu liên thủ đánh rơi xuống vách núi, Hoa Thiên Vũ cũng tự cho là nàng thập tử vô sinh*, với lại không thể kéo Tề Kính Hiền làm đệm lưng, Hoa Thiên Vũ cảm thấy thật tiếc nuối, nhưng sau khi bị đánh rơi xuống, trước mặt khắc Hoa Thiên Vũ rơi xuống nước nàng mới hoàn toàn phát hiện ra xung quanh cơ thể được bao phủ bởi một đạo ánh sáng trắng mà mắt thường có thể thấy.

[*Thập tử vô sinh: tương tự như không chết thì cũng không sống nổi]

Lúc thấy chính mình rơi vào nước sông mãnh liệt kia, cũng không xuất hiện tình huống bị ướt sũng hay hít thở không thông theo phán đoán của nàng, ngoại trừ một khắc Hoa Thiên Vũ nhắm mắt rơi vào nước kia, thì những thời gian khác ở trong sông đều là trọn tròn mắt, thậm chí, Hoa Thiên Vũ cũng phát giác ra, rõ ràng là nàng có thể hô hấp được trong nước! Cùng lúc đó, Hoa Thiên Vũ lại cảm giác rõ ràng, linh lực của Phong Linh sáo truyền từ trong lòng bàn tay đến so với trước càng thêm mạnh mẽ hơn, làm cho cả người nàng rơi vào một trạng thái phấn khích tột cùng.

Nhưng Hoa Thiên Vũ lại còn cảm giác được toàn thân vô lực, Nhuyễn cốt tán mà Tề Kính Hiền dùng hiệu quả thật sự đúng rất bá đạo, với vị trí thái tử Thu Quốc kia, được được dùng tự nhiên là sẽ hiệu quả hơn nhiều so với loại bình thường trên giang hồ, nghĩ đến Tề Kính Hiền trước đó có nói với nàng, muốn khôi phục, phải đợi sau ba canh giờ!

Ba canh giờ, cũng chính là chuyện sau sáu giờ rồi! Chẳng lẽ muốn nàng cứ như vậy mà liên tục phiêu lưu ở dưới sông?

Coi như là nàng có thích phiêu lưu đi nữa, cứ như vậy mà ở dưới sông không ăn không uống trong sáu giờ, thật sự nghĩ lại cũng cảm thấy khó chịu, và với tình cảnh trước mắt này, Hoa Thiên Vũ lại cảm thấy chính xác hơn là nàng cũng không có biện pháp gì tốt hơn.

Chỉ là người ở dưới sông, Hoa Thiên Vũ cũng không cảm giác được, bởi vì nguyên nhân Phong Linh sáo tự động phóng ra linh lực, vốn là không có cách nào có thể vận hành nội tức được, linh lực từ sáo lấy tốc độ mà chính nàng không cảm giác được, ở trong cơ thể, linh lực chuyển động, trước cường chế nàng vận công gây tổn thương cho kinh mạch, từ từ khôi phục.

Nước chảy bèo trôi, trong nội tâm Hoa Thiên Vũ lúc này nghĩ tới tâm sự của mình, từ khi xuyên không đến đây, không hiểu sao lại trở thành một nữ tử xấu xí tàn tật, rồi sau đó không hiểu lại có liên quan đến thái tử Thu Quốc, rồi khế ước cùng thần khí Phong Linh sáo.

Trước giờ vẫn luôn không có thời gian đi nghĩ những vấn đề này, đột nhiên lúc này lại nhàn rồi, mặc dù nàng biết thân ở hoàn cảnh này không thích hợp để suy tư, nhưng Hoa Thiên Vũ không tự giác bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình.

Dựa theo sự hiểu biết của Tề Kính Hiền, Phong Linh sáo vốn là bảo bối trấn quốc của Thu Quốc, không biết tại sao lại đến trong tay mẫu thân nàng, rồi sau đó được mẫu thân nàng một lần vô tình cứu người, làm cho Phong Linh sáo trở thành đồ của Cẩm Quốc.

Mà đời trước của nàng, là kết quả của đám hỏi chính trị kết hợp ra!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ không khỏi bẹp bẹp miệng, mẫu thân đời trước của nàng thật sự là rất dễ dàng bị lừa! Còn đối với người mẫu thân ma quý đã cứu thái hoàng thái hậu Cẩm Quốc kia, trong nội tâm Hoa Thiên Vũ tràn đầy khinh thường sâu sắc!

Dẫu gì cũng là cứu người một mạng, nhưng rõ ràng là đem ân nhân cứu mạng của mình gả cho một lão nam nhân đã kết hôn làm thiếp!

Đây là cái người gọi là báo ân?

Sau đó vào lúc mẫu thân sinh hạ nàng, (thái hoàng thái hậu kia) lại sủng ái nàng gấp đôi, làm cho nàng trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt đại phu nhân, còn làm cho mẫu thân nàng cho nàng dù là thứ xuất, thân phận cũng sẽ không kém một chút con vợ cả trong phủ, với hành động đó mẫu thân nàng càng đối với thái hoàng thái hậu cảm động đến rơi nước mắt, đem Phong Linh sáo là vũ khí duy nhất có thể bảo vệ tính mạng mình hiến tặng cho thái hoàng thái hậu!

Thật sự là không biết mẫu thân ma quý này là thật sự ngốc hay là thái hoàng thái hậu ám hiệu gì, nếu không, lấy Hoa Thiên Vũ đặt vào hoàn cảnh của người khác để suy xét tình cảnh của mẫu thân mình, như thế nào nàng cũng sẽ không đem thứ sinh tồn của mình ở quý phủ tướng gia dâng lên Phong Linh sáo!

Chính là vì có Phong Linh sáo, mặc kệ là tự bảo vệ, hay là xem xét từ mọi phương diện lâu dài, mẫu thân nàng với nàng, được tướng gia cùng thái hoàng thái hậu xem trọng, cho dù vì không kịp thời dâng lên Phong Linh sáo mà bị vắng vẻ, nhưng như thế nào cũng không đến mức bị người khi dễ mà không có cách nào đánh trả!

Theo Hoa Thiên Vũ, mẹ nàng nếu làm không tốt sẽ bị tướng phủ cùng thái hoàng thái hậu liên thủ với nhau giết chết, chỉ điểm hoài bích có tội* này, Hoa Thiên Vũ cũng đã biết hậu quả! Nếu như nàng đoán không lầm, mẹ nàng nói không chừng là lo lắng đến điểm này, mới hứa hẹn với thái hoàng thái hậu, dâng tặng Phong linh sáo cho nàng.

[*Hoài bích có tội : người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội]

Nhưng mẫu thân nàng tuyệt đối không nghĩ tới chính là, bên này nàng vừa mới dâng Phong linh sáo đi, nhìn như chiếm được sủng ái của thái hoàng thái hậu với tướng gia, nhưng nàng làm một cái thiệp, đại phu nhân tướng phủ muốn trừng trị một sủng thiếp, kỳ thật cũng không khó khăn gì, vì vậy chuyện “Ngoài ý muốn” rất nhanh lại tới kia mà làm cho mẫu thân nàng chết đi!

Từ cái chết của mẫu thân, nàng biết rõ đại phu nhân càng thêm không kiêng nể gì mà muốn chém cỏ diệt trừ tận gốc cả rồi, trừ khi lấy ra biện pháp hạ thủ trực tiếp, thì bất kỳ biện pháp khi dễ nào có thể nghĩ đến, dường như đều dùng hết! Chân của nàng, mặt của nàng, chắc là khi đó mới để lại tàn tật.

Có lẽ là tướng gia có suy nghĩ của hắn, hay là ý chỉ của thái hoàng thái hậu kia vẫn còn, cho nên đại phu nhân tướng gia sợ ném chuột vỡ bình*, mới khiến cho nàng sống đến mười lăm tuổi, đến tuổi thành hôn với Nhị hoàng tử!

[*Ném chuột vỡ bình: tương tự như muốn đánh nhưng còn e ngại]

Đời trước nàng bất kể như thế nào cũng không tưởng tượng ra nổi, đích nữ của tướng phủ, con gái ruột của đại phu nhân, rõ ràng là không để ý đến liêm sỉ, chủ động yêu thương nhưng nhớ cùng với Nhị hoàng tử cầu thả, hơn nữa còn báo chuyện nàng là xấu nữ tàn tật cho Nhị hoàng tử, chỉ có người sau nói, Nhị hoàng tử mới ở ngày đại hôn làm khó dễ nhục nhã nàng, lại có thể cư nhiên làm cho đời trước nàng xấu hổ giận dữ chạy về tướng phủ.

Mà chuyện này vẫn chưa xong, Nhị hoàng tử rõ ràng là đối với đời trước nàng một chút áy náy cũng không có, hắn chỉ có chỉ mặt gọi tên yêu cầu đón dâu đích nữ của tướng phủ Liễu Nhược Tuyên, khắp tướng phủ ai ai cũng biết chuyện này, từ trên xuống dưới rõ ràng là không hề có một người nào vì chính nàng đòi lại công đạo, và người hạ ý chỉ báo nàng gả cho Nhị hoàng tử là thái hoàng thái hậu, lúc này cũng ngoài ý muốn im lặng không nói, hết thảy tất cả, mới tạo thành chính nàng xuyên qua, mới vừa vặn thừa nhận một màn đời trước nàng nhảy sông tự vẫn.

Nghiêm chỉnh mà nói, lúc nàng xuyên qua, cũng là lúc đời trước nàng Liễu Nhược Lâm đã chết, bây giờ ngoài trừ túi da ngoài là Liễu Nhược Lâm, toàn bộ đều là Hoa Thiên Vũ, nhưng sau khi biết đời trước nàng bất hạnh, Hoa Thiên Vũ cũng không tính là cứ như vậy mà buông tha cho tướng phủ với Nhị hoàng tử, kể cả thái hoàng thái hậu, Hoa Thiên Vũ cũng không có ý định buông tha.

Nàng không phải là loại người sợ phiền toái! Thứ nàng không sợ nhất chính là phiền toái! Kiếp trước nàng cũng bởi vì bảo vật kia mà mất đi người thân, không nghĩ tới một đời này, có thể xuyên qua được, người thân cũng lại vì bảo vật mà chết, mà nàng cũng bị dính líu sâu, đám người này rõ ràng là một người cũng không có ý định buông tha đối với bé gái mồ côi tàn tật không hề uy hiếp đến bọn họ! Hoa Thiên Vũ đối với cảnh ngộ như vậy, bất cứ là như thế nào cũng sẽ không thể tha thứ!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ phần hận vỗ vào trong nước, thanh âm của nước sông vang lên ầm ầm trên mặt sông, rồi bị Hoa Thiên Vũ vỗ thêm lần nữa mà bọt sóng văng lên vài thước cao!

Nàng có thể động rồi! Có thể vận công rồi? Ba canh giờ nhanh như vậy đã trôi qua rồi sao? Hoa Thiên Vũ có chút không dám tin, nhưng lại có thể hoàn toàn cảm giác được nàng có thể vận công rồi.

Thử tung người từ trong nước thoát ra, nhảy lên bờ, sau khi hành động xong, Hoa Thiên Vũ thế mới ý thức được, trên người nàng được Nhuyễn cốt tán đã được giải, và lúc này Hoa Thiên Vũ cũng phát giác ra, nàng đang đứng thẳng ở chỗ, là một ổ ản mây, bây giờ điều nàng phải đối mặt, là một đám người quần áo tả tơi, cùng với một nửa đứa bé ăn mây lớn ở trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tên ăn mây

Editor: Từ Sắc Y

Một nhóm đứa trẻ ăn mây thấy Hoa Thiên Vũ từ dưới sông nhảy lên, trên người hoàn toàn không bị dính một tí nước gì, mỗi người đều ngạc nhiên nghi ngờ không ngừng nhìn Hoa Thiên Vũ, trong lòng đều ríu rít nghĩ tới, chẳng lẽ người này là thần sông? Nếu không như thế nào trên thân lại không hề dính một chút nước nào!

Nhưng thần sông ở trước mắt này lớn lên khó coi không nói, rõ ràng là vô cùng xấu, đặc biệt là trên mặt còn có vết sẹo dài băng ngang qua cả khuôn mặt, càng làm cho người ta nhìn cảm thấy thêm chán ghét, chẳng lẽ đáng vẻ thần tiên chính là như thế này sao? Trong lòng mọi người lập tức hơi khinh

thường với thần tiên, chỉ với bộ dạng này còn không bằng bọn ăn mày chúng ta đâu!

Nhưng mà đầu gì bên trong nhóm ăn mày này vẫn có người từng trải việc đời, rõ ràng cho thấy người này là tên đứng đầu nhóm ăn mày này, nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ so với những đứa trẻ khác lớn hơn một chút mà thôi, hẳn đi đến trước mắt Hoa Thiên Vũ, nhìn Hoa Thiên Vũ từ trên xuống dưới, sau đó mới hỏi: "Người từ dưới đó lên sao? Là người ở Đại Nghĩa Phân Đà phải tới nơi chúng ta sao?"

Đại Nghĩa Phân Đà? Hoa Thiên Vũ nghe vậy sững sờ, đứa trẻ nhìn thấy vẻ mặt Hoa Thiên Vũ, lập tức hiểu được, tiếp tục hỏi: "Vậy người không phải là người Cái Bang của chúng ta! Nhưng người sao lại ăn mặc như vậy? Còn giống với ăn mày hơn chúng ta? Người đánh đến chỗ nào, thì chuẩn bị đi về chỗ đấy đi!"

Cái Bang? Hoa Thiên Vũ cũng biết được, đây là trong truyền thuyết, bang chúng Cái Bang trong tiểu thuyết? Trong truyền thuyết Đài Loan, chiều Giáng long thập bát chường được xuất phát từ bang phái này!

Hoa Thiên Vũ suy nghĩ miên man, lại cũng không biết trả lời câu hỏi của đứa bé ở trước mắt này như thế nào, chính mình phải nên nói như thế nào? Nàng cũng không thể nói bản thân nàng là thiên kim tiểu thư tướng phủ đi! Nhưng bây giờ mình phải đi chỗ nào đây? Trước mắt nàng thật đúng là không có chỗ đi! Hoa Thiên Vũ lập tức kinh ngạc nhìn xem đứa trẻ, một câu nói cũng không trả lời được.

Đứa trẻ nhỏ này ngược lại đã nhìn quen không trách được, khoát khoát tay với Hoa Thiên Vũ cười nói: "Ta xem người cũng không có chỗ nào đi, không bằng gia nhập Cái Bang của chúng ta đi, coi như người vận khí tốt! Nơi này ta cũng đang vừa vận thiếu nhân thủ, ngạch, người không phải là người cầm đi?"

"Ta biết nói!" Hoa Thiên Vũ cũng không muốn bị người nghĩ mình thành cầm, nhưng cũng không thích ý với lời mời mọc của đứa trẻ! Chính nàng dù như thế nào cũng không muốn làm một tên ăn mày, cho dù bây giờ nhìn lại nàng so với tên ăn mày còn tàn tạ hơn!

Đứa trẻ đứng trước mặt Hoa Thiên Vũ dường như là ở trong nhóm ăn mày này cũng đã trải qua không ít chuyện, bản lĩnh nhìn sắc mặt nói chuyện thập phần cường hãn, chỉ nhìn vẻ mặt Hoa Thiên Vũ thôi, cũng đã biết nàng đang suy nghĩ gì.

Tiểu khất cái cười nói với Hoa Thiên Vũ: "Ồ, còn là người có tính khí, ta cũng chỉ vừa nói như vậy thôi, nếu như không phải là vừa vận thiếu nhân thủ, người nghĩ ta sẽ mời mọc người gia nhập Cái Bang chúng ta sao? Người sao không hỏi thăm một chút, trong ngày thường, khi bang chúng ta thu nhận người, cũng không dễ dàng như hiện giờ, với lại người cũng không nhìn một chút bộ dáng bây giờ của người, ta còn thật sự không tin, người hiện tại cách chỗ này của ta, còn có thể có chỗ đi tốt hơn! Nếu người muốn làm một tên ăn mày riêng một mình, vậy ta khuyên người nên đi nhanh lên, hiện tại một mảnh đất ở đây cũng không cho phép người như vậy xuất hiện, nếu xuất hiện một người thì đánh chết một người, ngay cả quan phủ cũng không quản, người tin hay không!"

Hoa Thiên Vũ ngạc nhiên, đầu năm đã xảy ra cái chuyện gì chứ, ngay cả một tên ăn mày cũng ngang ngược như vậy? Thậm chí muốn xin cơm cũng phải gia nhập nhóm bọn họ mới có tư cách xin? Ngay cả quan phủ cũng không quản?

Nhưng mà Hoa Thiên Vũ cũng không muốn cùng đứa trẻ này so đo, nghĩ lại, bây giờ mình dường như thật sự đúng là không có chỗ nào tốt để đi, trong người còn không có bạc, tóm lại là không thể nào đem linh sáo đi cầm đồ được!

Suy nghĩ đến đây, Hoa Thiên Vũ lập bấp mở miệng nói: "Vậy, nếu gia nhập Cái Bang các người, không cần đến tiền đi!"

"Có lời này là được rồi!" Đứa trẻ nghe vậy cười hi hi một tiếng, nháy mắt với thủ hạ sau lưng, một đứa trẻ khác không biết từ nơi nào lấy ra một cây mảnh gậy trúc đưa cho đứa trẻ đứng đầu, đứa trẻ đó nhận lấy gậy trúc rồi nhét vào trong tay Hoa Thiên Vũ, nói: "Ta gọi Tô Lâm, vùng đất này ta là thủ lĩnh! Về sau người sẽ theo ta lẫn lộn! Đây là đá cầu bông của người, cầm cho chắc, về sau nếu đi ăn xin trong thành có được cái này trong tay, như vậy sẽ không có ai dám không cho người xin cơm!"

Nhận lấy đá cầu bông Hoa Thiên Vũ có cảm giác như muốn cười khổ mà cười không được, đây chỉ là gậy trúc, về sau đây là tín vật cho thân phận mình ở Cái Bang sao? Vật này so với tưởng tượng của bản thân thật sự là khác biệt quá lớn, ngoại trừ đầu cây đá cầu bông này có một vòng màu lam khác thường ở ngoài, thì đây cũng chỉ là một cây gậy trúc rất bình thường mà thôi, đứa trẻ nhỏ ở trước mắt không có lừa dối nàng!

Nhưng rất nhanh đứa trẻ ở trước mắt tự xưng là Tô Lâm bắt đầu nói chuyện với Hoa Thiên Vũ: "Tốt lắm, nếu đã nhận lấy đá cầu bông này, về sau chúng ta chính là huynh đệ một nhà! Nhớ kỹ, chúng ta là người của Đại Nghĩa Phân Đà Cái Bang, về sau ở trước mặt người cùng giang hồ, cũng đừng e sợ!"

"Đúng rồi, ngày mai Đại Nghĩa Phân Đà chúng ta chọn Đà chủ, lão đại chúng ta cũng tham gia thi đấu, đến lúc đó cùng đi hỗ trợ!" Tô Lâm giới thiệu đơn giản một chút cho Hoa Thiên Vũ, tin tức này lập tức làm cho Hoa Thiên Vũ khiếp sợ không thôi!

Thi đấu chọn Đà chủ! Là hẳn? Hoa Thiên Vũ thật sự có chút nhìn không rõ đứa trẻ con ở trước mắt này! Tô Lâm nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn, mà hẳn lại có tâm chí mạnh mẽ muốn đi tranh chức Đà chủ Cái Bang! Còn lại dám kéo người vào, đây là loại người không biết không sợ, hay là đầu óc hẳn có vấn đề?

Nhìn xem vẻ mặt Hoa Thiên Vũ khiếp sợ, Tô Lâm dường như rất hưởng thụ, lôi kéo Hoa Thiên Vũ đi theo hẳn về phía bờ sông, phía sau là một đám đứa trẻ hấp tấp đi theo.

Tô Lâm đắc ý khoe khoang với Hoa Thiên Vũ: "Người chớ xem thường những thủ hạ của ta, nơi này người người đều là người đứng đầu xin cơm, từ những người này, mỗi ngày xin cơm với tiền, so với những bọn người trong thành kia còn nhiều hơn! Hơn nữa nhóm chúng ta có nhiều người, lần này lại chọn lựa Đà chủ, chỉ cần ai cướp được quyền trọng Đà chủ thì được coi như là Đà chủ, cho nên người sẽ có lòng tin với ta!"

Có lòng tin mới là lạ! Hoa Thiên Vũ nhìn nhìn nhóm đứa trẻ ở bên cạnh này, trong nội tâm oán thầm, một đám trẻ mới lớn cứ như vậy, nhìn bộ dáng bọn họ đi đường Hoa Thiên Vũ cũng biết, một đám trẻ này chẳng qua chỉ là những đứa trẻ chưa hiểu được hiểm ác của trần gian, mặc kệ trong miệng Tô Lâm này nói những người hoàng tộc là những nhân vật gì, coi như là ai cướp được trượng Đà chủ thì người đó chính là Đà chủ, nếu tính như Tô Lâm nói, vậy bên này hẳn có nhiều người, nhưng Hoa Thiên Vũ lại giữ lại thái độ đối với lời Tô Lâm nói hẳn thật sự có thể lên làm Đà chủ, giữ lại thái độ này, còn bởi vì nàng hiện tại cũng được xem như là ở trên con tàu cướp biển hẳn, mới nén giận như thế, nếu không, Hoa Thiên Vũ đã sớm kích thích châm chọc khiêu khích rồi.

Có đôi khi, có chí hướng, có khát vọng là một chuyện tốt, nhưng muốn thiết lập thực sự dựa trên thực lực, thì một nhóm trẻ trước mắt này dường như đều là những đứa trẻ tay trái gà không chặt, chỉ bằng một lời nhiệt huyết của bọn họ, Hoa Thiên Vũ vốn cũng không xem trọng.

Nhưng dường như Tô Lâm cũng không cảm giác được mình chỉ dựa vào một lời nhiệt huyết, Hoa Thiên Vũ cũng không hiểu, Tô Lâm thấy nàng thế nào, mà lại kéo nàng lại nhai nói về chí hướng của hẳn.

"Chớ xem thường những tên ăn mày chúng ta, ta xem ra, ngươi không phải là tên ăn mày, nhưng ngươi hiện tại đã nghèo túng, đã thành một tên ăn mày, ngươi sẽ phải đối mặt với thực tế!" Tô Lâm dường như cảm giác làm tên ăn mày không có gì đáng ngại, "Kỳ thật ta cũng không phải ngay từ đầu là tên ăn mày, không sợ nói cho ngươi biết, tổ tiên ta còn là Đại tướng quân đâu! Nếu ta không phải là thứ xuất trong nhà, còn được sinh bởi nha đầu sai sử, thì hiện tại ta cũng là tiểu thiếu gia nhà giàu có rồi!"

Thật đúng là không nhìn ra! Hoa Thiên Vũ kinh dị nhìn xem Tô Lâm, lại ngoài ý muốn phát giác phía sau hẳn đám ăn mày kia mỗi một người dường như đều nhìn quen bộ dáng không sợ hãi, trong nội tâm lập tức hiểu rõ, tiểu tử này đoán chừng nói lời này không ít với người ta, ai biết lời này của hẳn câu nào là thật câu nào là giả! Hơn nữa người nghe cũng rất nhiều.

"Nhóm ăn mày chúng ta cũng không phải là cho không, từ xưa đến nay biết bao nhiêu danh nhân đều xuất phát từ trong nhóm ăn mày chúng ta!" Tô Lâm vẫn thật sự khoe khoang với Hoa Thiên Vũ, như là muốn tẩy não cho nàng, "Lô thánh nhân đó ngươi biết không, năm đó còn không phải là ở Trần quốc nghèo rớt mồng tơi sao, nếu như không phải tổ sư nhóm ăn mày chúng ta thu nhận hẳn, thì hẳn đã sớm chết đói!"

"Nói sau này, từ khi hoàng đế sáng lập ra Cẩm Quốc chúng ta, từ nhỏ gia cảnh đã bần hàn, hơn nữa bởi vì trong nhà nuôi không nổi, trực tiếp đưa đến chùa Hoàng Giác khi đến đường cùng, về sau gặp thảm họa chiến tranh, mới chạy ra khỏi cửa miếu và rơi vào tình hình phải đi ăn xin từng nhà!" Tô Lâm cười đắc ý nói: "Như hiện tại những thứ hoàng tộc ở kinh thành kia, cũng từ khi đó mà kéo dài đến nay, cho nên làm một tên ăn mày không mất mặt, mất mặt chính là mãi cho đến khi chết còn vẫn là tên ăn mày, giống như ta hiện tại, ta không cam lòng mình luôn làm tên ăn mày, mặc dù bây giờ ta là tên ăn mày, nhưng ta đã tìm cách làm đầu lĩnh của tên ăn mày!"

Nghe lời Tô Lâm nói, Hoa Thiên Vũ thật sự đúng là có chút phải lau mắt mà nhìn, với cách nhìn của nàng về Tô Lâm vừa rồi kia, thật là có chút thay đổi!

Đến cùng vẫn là gia đình lớn giàu có, nói đến ý tưởng đều từng cái từng cái, nhưng không thể không thừa nhận, Hoa Thiên Vũ bị đứa con nít ở trước mắt này lừa gạt rồi.

Mặc dù, biểu hiện bên ngoài của đứa trẻ này vẫn cho Hoa Thiên Vũ cảm giác có dũng khí tốt đẹp như cũ, nhưng Hoa Thiên Vũ lại cảm thấy, đứa trẻ này thật đúng là người tốt, dù sao một đứa trẻ như hẳn, trải qua một đoạn thời gian tôi luyện, xác thực là vẫn có khả năng thành công, chỉ là bây giờ cạnh tranh cái vị trí Đà chủ này, đối với hẳn mà nói, còn có chút khó khăn.

Tô Lâm nhìn xem Hoa Thiên Vũ, thấy Hoa Thiên Vũ vẫn không tỏ thái độ gì như cũ, cũng không tức giận, chỉ cười nhạt một tiếng nói ra: "Ồ trong lòng ngươi cảm thấy khả năng ta đạt được thành công không lớn đúng không! Kỳ thật chính ta cũng biết, nhưng ta còn trẻ, lần này trong đám người cạnh tranh, ta là người trẻ tuổi nhất, tranh cái vị trí Đà chủ này, ta chính là người trẻ tuổi, một lần không được thì lần sau lại đến, nếu như còn trẻ không tranh thủ thêm, như vậy về sau ta sẽ luôn luôn như vậy, làm một tên ăn mày cũng không phải là điều mà ta muốn, ngươi đấy, nếu ngươi cũng không muốn làm tên ăn mày không có ý chí như vậy thì đi theo ta đi!"

Hoa Thiên Vũ hí mắt cười nhìn xem Tô Lâm, chậm rãi mở miệng nói: "Ta chỉ là một người quê, hơn nữa còn là nữ nhân, ngươi cảm thấy ngươi nói cho ta như vậy, ta sẽ có thể giúp ngươi lên làm Đà chủ sao?"

"Nhiều người lực lượng lớn!" Tô Lâm nghe lời Hoa Thiên Vũ nói, một chút cũng không tức giận, ngược lại còn nói: "Bất kể là người quê cũng được, đứa trẻ cũng được, chúng ta không thể tự xem thường chính mình! Nếu thật sự là ngươi tự mình xem thường mình, vậy thì chỉ xem như ta cái gì cũng chưa nói, nhưng nếu như trong lòng ngươi còn chút dã tâm với tự tin thì như vậy, như vậy, ngươi hãy theo ta, nổi lên dũng khí, hăm hở đi về phía mục tiêu của chúng ta, hiện tại ta chỉ muốn, là mọi người đoàn kết nhất trí, không phải là vì kết quả cuối cùng có thể thành công hay không!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Lựa chọn

"Ta có thể giúp ngươi như thế nào?" Hoa Thiên Vũ không thể không nói, nàng bị khí chất của tiểu ăn mày trước mắt này khuấy phục rồi! Cũng không phải là bởi vì theo như lời hẳn nói, mà là sự thu hút của tiểu hải tử này.

Không thể không nói, từ trên người tiểu khát cái này, Hoa Thiên Vũ cảm nhận được một sự tự tin mà nàng chưa bao giờ thấy. Không kiềm chế được, nàng cũng bị hấp dẫn theo, hôm nay cảm thấy, chính nàng có phải nên thật sự giúp tên tiểu tử này một lần hay không.

Nghe được Hoa Thiên Vũ nói ra một câu nói như vậy, Tô Lâm cùng với nhóm tiểu khát cái ở phía sau lưng hấp lập tức cao hứng kêu lên, Hoa Thiên Vũ thấy được đáng về cao hứng của bọn họ, lại còn hân hoan la to, và không có một người nào vì nàng là một người tàn tật mà có nửa điểm kỳ thị, thấy tin nàng có tham gia, mà phát ra sự cao hứng từ nội tâm, Hoa Thiên Vũ cũng không khỏi bị bọn họ lây nhiễm, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Tô Lâm là người đầu tiên cao hứng hơn bao giờ hết, tay vỗ bả vai của Hoa Thiên Vũ, cười nói: "Tốt, chỉ cần ngươi nguyện ý tham gia, bắt đầu từ bây giờ chúng ta chính là huynh đệ, chúng ta không nói đến chuyện ngươi có thể giúp được chúng ta cái gì, trước tiên cứ ăn cái gì đi, bọn đại ngốc kia hẳn là cũng chiêu mộ được không ít huynh đệ, chúng ta hôm nay liên hoan đi, trước cứ ăn nhiều vào rồi một hồi nói sau."

Nói xong, kéo Hoa Thiên Vũ đi về phía trong thành, Hoa Thiên Vũ bị động bị Tô Lâm kéo đi lên phía trước, trong nội tâm không biết nên khóc hay cười đây, tự nàng thấy mình thật sự là bị ma chướng* rồi, lại còn bị một đám tiểu hải tử kia dụ dỗ, thực sự tham gia cùng với bọn họ đi cạnh tranh Đà chủ gì đó của Cái Bang, quả thực là chọc cười, chỉ với năng lực của mình, Hoa Thiên Vũ cảm thấy nàng làm bang chủ Cái bang cũng dư dả rồi, còn phải xem chính nàng có muốn nguyện ý làm hay không!

(*Ma chướng: cách gọi của đạo Phật, chướng ngại do ma quỷ gây ra)

Nhưng mà Hoa Thiên Vũ là một người biết giữ lời, nếu đã đáp ứng với Tô Lâm, như vậy không cần quản nàng ở phía sau có thể giúp bao nhiêu, nhưng có thể xem như gắn bó keo sơn với tiểu tử trước mắt này, chỉ cần hẳn không phản bội nàng, vậy thì người bằng hữu này, Hoa Thiên Vũ đã là nhận định.

Đi theo Tô Lâm về phía trước, lúc này Hoa Thiên Vũ mới phát hiện, rõ ràng là nàng đã trở lại thành Cẩm Quốc, đây là nơi được gọi là quốc của tổ tiên nàng! Lúc này trong lòng Hoa Thiên Vũ không hiểu sao lại có chút thấp thòm bất an không rõ.

Nhưng cảm xúc thấp thòm bất an này, rất nhanh đã bị lan ra dần bởi một đám tiểu khát cái khác đứng ở đối diện, trước mặt là một người cao gầy đang cầm gậy trong tay khắp người hằn trằn đầy vết thương không kém với những tiểu khát cái kia bao nhiêu, vốn đã là trang phục ăn mày rách rưới, giờ lại có thể xuyên thấu qua từng lỗ lớn y phục, Hoa Thiên Vũ cũng có thể nhìn thấy bên trong là những vết màu tím xanh nhè nhẹ, bọn tiểu khát cái bên cạnh hẳn, phần lớn cũng đều là như thế, Hoa Thiên Vũ lập tức khản trương.

Tô Lâm cũng chú ý tới, không khỏi sợ hãi hỏi: "Đại Ngốc, ngươi làm sao vậy? Ngươi làm gì mà lại thế kia, làm sao lại trở thành như vậy?"

Tiểu khát cái cao gầy kia chính là Đại Ngốc, nhìn thấy lão đại, hẳn cố nén đau không cho mình khóc lên, vẻ mặt như đưa đám hô với Tô Lâm: "Lão đại, ngươi báo thù cho chúng ta đi! Bọn người Vương Đại Cầu kia bắt nạt người quá đáng!"

"Đây là bọn người Vương Đại Cầu làm?" Tô Lâm nghe vậy ngược lại rất tỉnh táo, hí mắt hỏi: "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, kể hết chuyện ra, lão đại sẽ làm chủ cho các ngươi!"

Lời của Đại Ngốc rất vắn vỏi mới kể chuyện hiểu được, Hoa Thiên Vũ ở một bên nghe không khỏi lắc đầu, nàng thấy rất đúng là những tiểu khát cái này muốn đi theo giúp thì khí huyết có thừa, nhưng thực lực lại không đủ! Với bọn họ như vậy, cũng chính như là một chuyện phiền Tô Lâm, những người khác, chuyện này không phải nói giúp là có thể, chỉ có thể nói là thêm phiền phức cũng không khác biệt lắm.

Chuyện thật ra cũng không phức tạp lắm, hôm nay Tô Lâm dẫn dò Đại Ngốc đi chiêu mộ những tên ăn mày mới nhập bọn, vốn là giao chuyện đơn giản dễ dàng nhất trong thành cho hắn, còn mình thì mang người ra ngoài thành tìm vận may, kết quả chính là như vậy, Đại Ngốc vẫn làm hỏng chuyện Tô Lâm giao cho hắn.

Vốn là trong thành kéo người nhập bọn là dễ dàng nhất nhưng mà, dù sao ở thời đại này chỉ có trong thành mới là chỗ địa phương có người nhiều, mà ngoài thành, xa không nói người cũng ít như vị trí hồi nãy của Hoa Thiên Vũ, dường như là trong vòng mười dặm cũng không thấy một người, mà Tô Lâm có thể thấy nàng cũng xem như là cơ duyên xảo hợp!

Chỉ có như vậy, mà Đại Ngốc ở trong thành kéo người nhập bọn, cũng phát triển không thuận lợi, nguyên nhân không khác là, bởi vì trong thành Tô Lâm bắt hoà với tên đầu lĩnh ăn mày khác, cũng chính là Vương Đại Cầu cái người theo dõi ở trong miệng Đại Ngốc, chỉ cần Đại Ngốc muốn lôi kéo người, hẳn đều cho thù hạ mình trộn lẫn vào, hoặc là hẳn quấy nhiễu cho thất bại, không thì trực tiếp đầu độc người muốn gia nhập ở bên cạnh mình, mà Đại Ngốc lại là người thẳng tính, mới tranh cãi với đám người Vương Đại Cầu, kết quả là Vương Đại Cầu trực tiếp trở mặt, dẫn người của hắn ở bên đường xung đột với bọn người Đại Ngốc.

Bọn người Đại Ngốc chẳng qua chỉ là một đám hải tử, ở Đại Nghĩa Phân Đà Cái Bang, nhiều người như vậy, nhưng sức chiến đấu không được mạnh, bên trong thuộc về mép ngoài Cái Bang, nhưng ở phía ngoài là nhóm có nhiều người.

Mà đám người Vương Đại Cầu, là "Cột vàng" trong Cái Bang! Chỉ một mình Vương Đại Cầu, cũng là đệ tử năm tú trong Cái Bang! Nhân sĩ trong ngoài quan trọng trong Cái Bang! Mà lần này lại tranh cử chức người được chọn làm Đà chủ của Đại Nghĩa Phân Đà Cái Bang cao nhất!

Mà Tô Lâm, mặc dù ý vào chút thông minh với chút thân thủ nhỏ ấy, là đệ tử ba tú ở Đại Nghĩa Phân Đà, nhưng nếu so với Vương Đại Cầu, quả thực chính là khác nhau một trời một vực!

Thông thường trong Cái Bang, vừa rồi Hoa Thiên Vũ mới được Tô Lâm giới thiệu qua, như Cái Bang ở Cẩm Quốc, bởi vì nguyên nhân hoàng đế lập quốc, mà bộ phận bên trong Cái Bang được thành lập ra cột vàng với cột lam!

Như cột vàng, là thuộc về nhân vật quan trọng trong Cái Bang, trên gậy trúc có sơn nước sơn màu vàng bắt mắt, hơn nữa về cơ bản cột vàng đều là nhân

vật đệ tử có bốn túi, bởi vì chỉ có đệ tử bốn túi ở trên vạn người, mới có tư cách tu học pháp chương thất truyền của Cái Bang. Giảng long thập bát chương với đả cầu bổng pháp! Hon nữa đám người kia vào ngày thường vốn không cần đi ăn xin, cho dù là ăn xin, chẳng qua cũng chỉ là làm dáng một chút, trong cảm giác của Hoa Thiên Vũ, ở đây dường như là phái Cái Bang bận quần áo sạch sẽ như trong tiểu thuyết!

Về phần cột lam, nói đúng là giống như Tô Lâm cùng Hoa Thiên Vũ thuộc đệ tử từ ba túi trở xuống trong Cái Bang, chỉ là nhân vật bên ngoài Cái Bang, cũng chính là những đối tượng phổ biến cổ vũ cho người đánh trận trong đại hội, thuộc về loại không nhiều, nhưng cũng không ít, địa vị trong Cái Bang so với cột vàng còn thấp hơn! So với phái áo đen Cái Bang trong tiểu thuyết cũng không bằng!

Mặc dù Cái Bang cạnh tranh chọn vị trí bang chủ hay Đà chủ đều không yêu cầu xuất thân, không cần lý lịch, nhưng đến cùng, đại hội tranh cử đều cần dùng bằng thực lực ở trên đài, cho dù lần này đại hội tranh cử yêu cầu chỉ cần người tranh cử cướp lấy gậy biểu tượng cho thân phận của Đà chủ, nhưng đối với Tô Lâm mà nói cũng không dễ dàng như vậy.

Hoa Thiên Vũ nhìn nhóm hải tử trước mắt trong lòng không khỏi trầm ngâm, phải dựa vào nhóm hải tử này, nếu so với đám đại nhân kia, thì làm sao có thể có cơ hội được, cho dù thực lực nàng có cao, nhưng nàng không thể để bại lộ Phong Linh sáo trong tay mình, nếu không, thì tự nàng lại tìm đến phiền toái cho mình rồi, vì một tiểu khát cái mới quen, cho dù nàng có thương thức hấn đi nữa, cũng không đáng vì hấn mà lấy thân mạo hiểm!

Hon nữa thực lực hai bên chỉ dưới mắt mà đã khác biệt quá lớn, mà nàng lúc vừa mới gia nhập lại không biết rõ tình huống, hiện tại đã biết rõ tình huống, Hoa Thiên Vũ cảm thấy nàng không cần phải làm gì, cho dù có thể làm, cũng không thể mù mờ mà đi theo ồn ào, nói đùa chứ, thời đại này cả thần khí cũng có, ai biết những nhóm đã học qua Giảng long thập bát chương có nhân cơ hội này mà gây sức ép xảy ra chuyện gì đó, đặc biệt là nàng còn có chuyện của mình, chờ một thời gian sau, nàng sẽ tìm chỗ tốt rồi khỏi, lại còn phải tìm cách thoát thân nữa.

Tô Lâm lắng nghe xong Đại Ngốc khóc lóc kể lể, nhìn thấy đám tiểu khát cái ở bên cạnh mỗi một người đều héo như cà nhiễm sương, lập tức lớn tiếng quát: "Khuôn mặt than thờ khóc lóc đó để cho ai xem đây? Các ngươi chẳng lẽ không cảm thấy bị mất mặt sao? Bị người đánh, bị người làm nhục, đi trở về còn làm ảnh hưởng đến những người khác! Các ngươi chẳng lẽ không nghĩ tới phải dùng cách như thế nào để lấy lại công đạo sao? Nguyên một đám cũng chỉ biết ở chỗ này khóc, khóc có ích sao? Đề lên tinh thần hết cho ta, các ngươi đều như vậy, như thế nào mà ta lại yên tâm trông cậy vào các ngươi giúp ta đi cạnh tranh Đà chủ?"

Hoa Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Tô Lâm mặt không đổi sắc, nhìn qua thấy hấn không có nửa điểm nào bị lời nói Đại Ngốc ảnh hưởng đến, còn có một bộ dáng nghĩ muốn trả thù lại, trong nội tâm nàng trầm ngâm, chẳng lẽ tiểu tử này thâm tàng bất lộ, là một cao thủ? Nếu không hấn dựa vào cái gì mà nói mạnh mẽ thế!

Bên cạnh là khuôn mặt Đại Ngốc vẫn than thờ khóc lóc như cũ, nói: "Lão đại, không phải là ta nói lời không may, ngươi không biết, là đám người kia quá ngang ngược! Bên chúng ta có mười mấy người, bên bọn họ kia ngay cả tính Vương Đại Cầu cũng chưa tới sáu người, bọn họ chỉ cần ba người thôi mà đã đánh chúng ta thành như vậy, nếu chờ đến ngày tranh cử, không phải là ta nói lão đại ngươi không có năng lực, chỉ sợ bây giờ nhóm chúng ta ngay cả một người bọn họ không chống nổi! Lão đại, nếu không chúng ta đừng tham gia đại hội kia nữa, bây giờ ngươi giống trống khua chiêng chiêu mộ người tham gia cũng đã làm cho Vương Đại Cầu oán hận rồi, các huynh đệ này vài ngày nay ngay cả cơm cũng không xin được, lão đại, coi như hết rồi!"

Lời Đại ngốc nói đều nằm trong dự liệu của Hoa Thiên Vũ, nhưng khi Tô Lâm lập tức nghe được lại lạnh lùng gầm lên: "Đại Ngốc ngươi nói cái gì đó? Ngươi bảo ta không tranh cử cứ như vậy mà buông tha? Ngươi muốn ta làm con rùa đen rút đầu sao? Ngươi như thế nào lại còn mặt mũi mà nói những lời này?"

"Các ngươi nghĩ như thế nào ta mặc kệ, ta cũng không xen vào, các ngươi cho rằng hôm nay chúng ta buông tha cạnh tranh vị trí Đà chủ cho Vương Đại Cầu, thì bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" Tô Lâm cười lạnh nhìn Đại Ngốc với đám ăn mày bên cạnh đang có lay động, nói: "Chúng ta tranh chấp với Vương Đại Cầu cũng không phải là ngày đầu tiên, các ngươi còn nhường cho hấn cho cái người như vậy đi làm Đà chủ sao? Hay là các ngươi chuẩn bị đi xa xứ, ra ngoài tranh đoạt địa bàn với nhóm Cái Bang khác sao?"

"Nhìn nguyên một đám các ngươi đang sợ hãi kia!" Dáng vẻ Tô Lâm giận dữ với bộ dáng không tranh này, vô cùng đau đớn nói: "Ngày thường ta nói với các ngươi như thế nào, tranh mà không tranh được, là một chuyện, nhưng nếu không tranh, các ngươi lại càng bị đám khốn kiếp kia xem thường, bây giờ nguyên một đám các ngươi chẳng qua là bị một chút cản trở nhỏ thì đã muốn buông tha rồi, vậy còn không bằng bây giờ các ngươi cũng đứng đi theo ta, các ngươi đều dứt khoát nhập vào bên Vương Đại Cầu kia đi, khỏi bị chỗ ta liên lụy!"

Một lời nói kia mặc dù không thể khôi phục lại cảm xúc đã xuống thấp của đám ăn mày, nhưng Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác rõ ràng được, vừa mới đám ăn mày kia còn có chút rầy ý chí, mà lúc này đều lại nhớ tới sự kiên định lúc trước.

Hoa Thiên Vũ hiểu, làm như vậy, chỉ sợ cũng coi như Tô Lâm nói muốn đầu nhập vào bên Vương Đại Cầu kia, bị xem thường không nói, người khác có muốn thu hay không cũng khó nói!

Vốn là còn tính toán thu thêm vài vị huynh đệ, buổi tối mọi người sẽ ăn chung một bữa no đủ, kết quả gặp phải chuyện như vậy, mọi người cũng mất ý muốn ăn, cơm cũng không đòi, cùng nhau trở về chỗ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đêm tối

Vốn là hôm nay ở trong thành, bọn người Đại Ngốc dẫn theo nhiều người, dự định vừa nhận người, vừa xin được nhiều thêm đồ ăn, rồi buổi tối cùng nhau trở lại ăn một bữa no đầy, kết quả là người chưa chiêu mộ được, mà cơm đồ ăn xin được cũng do xung đột mà làm rớt không ít, lúc mọi người trở về chỗ tụ tập lại một nhóm mới phát hiện ra, vấn đề tối hôm nay mọi người đều được ăn cơm!

Cũng may là Tô Lâm dẫn theo người ra ngoài thành cũng không nhiều rồi, trước khi nhìn thấy Hoa Thiên Vũ thì cũng bắt được mấy con cá ngon ở dưới sông, đêm nay may mà có mấy con cá này làm canh uống, nếu không, buổi tối hôm nay chỉ sợ tất cả mọi người đều chịu đói bụng.

Cứ như vậy, thịt cá với canh lúc chia đến trong tay Hoa Thiên Vũ cũng không được nhiều lắm! Nhìn cái chén trong tay xung quanh đều bị sức mẻ mấy chỗ, lại nhìn vào bên trong một chút là canh cá không đến nửa bát, bên trong còn có một cái đầu cá, Hoa Thiên Vũ có chút cảm giác nuốt không trôi cơm!

Bây giờ Hoa Thiên Vũ có được đãi ngộ này, là bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên nàng nhập bọn, mà nhân vật mới luôn được chiếu cố đặc biệt, nếu không đầu cá này đâu có đến phiên nàng! Lúc Hoa Thiên Vũ nhìn thấy cho dù là Tô Lâm, cũng lấy một cái chén bê có đuôi cá toả ra mùi thơm ngai ngào chom ở một bên ăn, về phần những người khác, ngay cả một khúc xương cá hay đầu cá cũng không có, thịt cá vốn cũng không có nhiều để nấu, nhiều người như vậy, mà đa số người có thể có canh cá để uống cũng xem như không tệ rồi.

Nhìn nơi trước mắt, Hoa Thiên Vũ không còn hứng thú ăn nữa! Chỗ này sao có thể là chỗ ở của con người chứ! Trong lòng Hoa Thiên Vũ than thở, nàng như thế nào lại lưu lạc đến mức này rồi!

Không khác biệt gì lắm từ nhỏ cho đến lớn ba mươi mấy người chen chúc trong một cái phòng đồ nát, nghe Tô Lâm giới thiệu, trước đây nơi này là nơi ở bị xét của một phạm nhân, bởi vì lúc ấy xét nhà tịch thu tài sản giết cả nhà kẻ phạm tội, dường như máu người chết đều thấm ướt trong ngoài phòng, phía sau nơi này còn có nghe nói là bị quỷ báo loạn mấy lần, cho nên không có người muốn mua nơi này, lại càng không có người muốn xây lại nơi này, cho nên từ từ đồ nát, cuối cùng mới tiện nghi cho nhóm ăn mày trước mắt này.

Nhưng mà chính vì như vậy, trong phòng này đã nhiều năm chưa được tu sửa, phần lớn phòng ốc ngay cả mái che cũng bị mất, chỗ trước mắt này là phòng đại sảnh, là chỗ duy nhất có nóc nhà cũng coi như là chỗ có thể ngăn mưa, nhưng nếu ba mươi mấy người chen lấn ở chỗ này, không nói đến mùi vị đặc biệt từ trên người của mấy tên khát cái kia, chỉ là ngủ cũng là một vấn đề!

Cuộc sống này không còn có cách nào khác! Hoa Thiên Vũ cũng không muốn chen lấn ngủ chung một chỗ với đám người kia! Cũng không phải là nàng kỳ thị bọn họ, mà vốn là không có cách nào để ngủ.

Nhìn phần đông người ở nơi này sau khi uống canh cá rồi trực tiếp quán một cái chiếu rách ngủ trên mặt đất, lúc này Hoa Thiên Vũ đã có suy nghĩ muốn rời khỏi, thế nhưng nàng ngay cả một cái chiếu cũng không có, Hoa Thiên Vũ còn chứng kiến được mấy đứa trẻ giống như nàng không có chiếu, thì trực tiếp ôm đến một đồng rom rạ không biết đã lấy từ nơi nào, sau đó một đám đứa nhỏ nhét chung rom rạ vào một chỗ, rồi ôm chặt lẫn nhau cứ như vậy mà ôm đối phương sưởi ấm ngủ, quyết tâm rời đi của Hoa Thiên Vũ càng thêm kiên định.

Cho dù là thực sự đảm nhận bảo vệ linh sáo, nhưng Hoa Thiên Vũ không muốn ngủ ở chỗ này, huống chi nàng còn là thần trộm đến từ hiện đại, nàng muốn cho mình trôi qua có chút thoải mái, đây vốn không phải là một chuyện dễ dàng! Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi không từ giả.

Nhưng có người đi trước một bước đến trước mắt Hoa Thiên Vũ, chặn lại đường đi của nàng Hoa.

Lúc Hoa Thiên Vũ nhìn kỹ lại, là Tô Lâm đang ôm một cái chiếu rách đứng ở trước mắt nàng, khi Hoa Thiên Vũ chuẩn bị nói chuyện, thì Tô Lâm đã mở miệng nói trước: "Đi theo ta!" Nói xong rồi dẫn đầu tiêu sái đi về phía trước.

Hoa Thiên Vũ nghi hoặc đi sau lưng Tô Lâm, mặc dù không biết hẳn muốn làm cái gì, nhưng Hoa Thiên Vũ vẫn vội vàng đi theo, nàng dự định muốn nhìn một chút Tô Lâm muốn nói với nàng cái gì.

Tô Lâm sau khi dẫn Hoa Thiên Vũ đi vòng qua đại sảnh, rồi vượt qua một cái hành lang rất dài, Tô Lâm dẫn Hoa Thiên Vũ vào một phòng nhỏ, mặc dù phòng này thoát nhìn rất đồ nát, nhưng suy cho cùng cửa sổ với nóc phòng nhìn thoáng qua không lộ ra khe hở, Hoa Thiên Vũ ngoài ý muốn nhìn Tô Lâm trải chiếu rách ở bên cạnh dưới đất, sau đó từ trong một cái rương nằm ở góc phòng lấy ra một cái đệm nhìn qua cũng coi như là sạch sẽ, vừa cười vừa nói với Hoa Thiên Vũ: "Sau này ngươi cứ ở nơi này đi, chúng ta đều là người quen khổ rồi, với lại ta thấy ngươi cũng không giống với người có thể ở lâu chỗ này, mọi người đã kết bạn với nhau rồi, ta thấy ngươi cũng không có chỗ đi, hôm nay trước tiên ngươi cứ ở chỗ này một đêm đi, qua ngày mai, ngươi muốn đi chỗ nào, chúng ta sẽ không ngăn cản ngươi!"

Hoa Thiên Vũ ngoài ý muốn nhìn Tô Lâm, nàng nghĩ Tô Lâm sẽ cho nàng đồ tốt hơn một chút để trấn an, nhưng lại không nghĩ đến thái độ bình thường của Tô Lâm thay đổi rõ ràng, cũng không yêu cầu mình nhập bọn hỗ trợ nữa, mà mặc kệ nàng, điều này không khỏi làm Hoa Thiên Vũ thắc mắc, hỏi: "Làm sao ngươi biết ta muốn đi?"

Tô Lâm lấy đệm để ở trên chiếu cho Hoa Thiên Vũ xong, cũng không nhìn Hoa Thiên Vũ nói: "Đã nói rồi, mọi người có duyên quen biết nhau, mà ngươi cũng không muốn ở lại chỗ này, chút này ta vẫn nhìn ra được, nhưng mà ngươi là một đại cô nương, trên người lại có chút bất tiện, mà bây giờ sắc trời cũng đã tối, nếu ngươi muốn rời đi, đó cũng là chuyện của ngày mai, nơi này không có người đến, ngươi cứ yên tâm nghỉ ngơi ở chỗ này, đến ngày mai, ngươi đi hay ở lại, đều là do ngươi. Chỗ này của ta ngươi cũng thấy đấy, ta không có cách nào đảm bảo sau này ngươi sẽ như thế nào, cho nên quyền lựa chọn ở chính ngươi, ta không bắt buộc ngươi!"

Nghe lời này Hoa Thiên Vũ càng cảm thấy kỳ quái, từ trong lời nói, Hoa Thiên Vũ nghe ra được cảm giác Tô Lâm rất mệt mỏi, không khỏi ngoài ý muốn, chẳng lẽ trước đó hắn đều giả bộ một bộ đáng kiên cường, lúc này cảm xúc suy sụp như thế nào mà nói với nàng như vậy?

Tô Lâm dọn dẹp xong chần nệm, ngẩng đầu nhìn thấy Hoa Thiên Vũ sững sờ nhìn mình, không khỏi vò đầu hoi ngược ngừng cười nói: "Không cần nhìn ta như vậy, ta cũng chỉ là một hài tử, ta bây giờ so với ta kiên cường trong trí tưởng tượng của ngươi không giống nơi nào đâu! Đừng thấy ta lợi hại như vậy, dù sao ngươi cũng muốn rời đi, không bằng giờ trò chuyện với ta!"

Hoa Thiên Vũ nghe vậy nở nụ cười, ngồi ở trên đệm, nghiêng đầu nhìn Tô Lâm cười nói: "Thì ra ngươi còn biết ngươi là một hài tử, như thế nào, trong lòng ngươi thật ra không có bao nhiêu lòng tin với lần chọn Đà chủ này sao?"

"Lòng tin so với thực lực, cũng giống như cửa sổ kia, đâm một cái đã hỏng!" Tô Lâm cười nhạo nói: "Nhưng với một đám người như vậy, cuối cùng phải có một người làm đầu, mặc dù ta tự hỏi mình làm có tốt hay không, nhưng có thể đi tới một bước hôm nay, ta dám nói đều là một mình ta chống chọi, tranh cái vị trí kia, chẳng qua cũng chỉ là thời thế mà thôi, giả không phải thật, nhưng nếu như ta không đi tranh cái vị trí kia, rất nhiều người, kể cả chính ta, sau này mặt mũi ta ở trong thành này, cũng chỉ có thể co đầu lại làm người, ta không muốn như vậy!"

"Nhưng nếu tranh theo lời nói, ngươi có thể ngay cả tính mạng cũng bị mất!" Lời Tô Lâm nói làm Hoa Thiên Vũ không đồng ý, hỏi: "Điểm này ngươi nghĩ đến hẳn là rất rõ ràng, ngươi với bọn họ đều là những hài tử không khác biệt nhiều, ngươi có thể làm, thật ra nếu so với bọn chúng thì không được bao nhiêu, còn với tay cường đại, ta nghĩ tự ngươi biết rất rõ, nếu như vào lúc tỷ thí bọn chúng đánh một mất một còn, chỉ sợ mỗi một người các ngươi tham dự đều lãnh ít dữ nhiều! Ngươi cảm thấy làm như vậy có đáng không?"

"Hoa Thiên Vũ! Ngươi cảm thấy ngươi sống là vì điều gì?" Tô Lâm đáp phi sở vấn*, nói với Hoa Thiên Vũ: "Còn ta cảm thấy là vì mặt mũi!"

(*Đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, làm một nẻo)

Tô Lâm giống như mở máy phát thanh, nói liên tục không ngắt: "Hiện tại ngươi sống, không phải là vì ăn uống ngủ nghỉ! Thi cũng là vì mặt mũi! Vì mặt mũi, ngươi có thể không từ thủ đoạn nào! Mà chính vì sĩ diện ấy, một số vị trí gọi là hoàng đế, bang chủ, Đà chủ đúng thời cơ được thành lập! Mà thiên hạ nhiều người như vậy cũng là vì vị trí này, vì muốn leo lên vị trí này mà liều mạng đầu rơi máu chảy, thậm chí đạp trên tính mạng người thân cũng không tiếc, ngươi cảm thấy, đây là vì cái gì?"

Vấn đề này quá rộng rồi! Hoa Thiên Vũ cho dù là người sống hai đời cũng không có cách nào trả lời vấn đề của Tô Lâm, Tô Lâm thấy Hoa Thiên Vũ không nói lời nào, lắc đầu thờ dãi nói: "Thế nhân sống trên cõi đời này, cũng là vì sống cho mình, vì mình có thể sống tốt hơn, nhưng như vậy thì phải làm cho những nhóm người khác không thể sống tốt, giống như quan hệ bây giờ của chúng ta với Vương Đại Cầu!"

"Chúng ta là những hài tử ăn xin! Nhưng chúng ta sinh ra để làm hài tử ăn xin sao?" Tô Lâm hơi có chút kích động, nói: "Trở thành hài tử đi ăn xin là chúng ta vừa sinh ra đã muốn làm sao? Không phải! Bởi vì thân phận của chúng ta, bởi vì chúng ta không có địa vị, bởi vì chúng ta không ai có thể giúp đỡ, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ cơ bản nhất chúng ta cũng không có cách nào bảo đảm cho mình, cho nên chúng ta trở thành những cô nhi đi ăn xin!"

"Như với ta, là con vợ kế của phủ Đại tướng quân!" Tô Lâm tự giễu nói: "Nói ra dường như rất dọa người, nhưng trên thực tế thì sao? Ta chính là đứa con nhà giàu người ta không cần người ta bỏ! Vì cái gì? Bởi vì ta không phải là người con trai độc nhất vô nhị, trên ta, còn có mười tám phòng tiểu thiếp tiện nghi cho cha, con trai của thứ xuất có hơn hai mươi người, giống như nương ta ngoài ý muốn sinh ra như ta cũng có hơn mười người! Cho nên sau khi mẹ ta chết, giá trị ta sống ở phủ tướng quân đã giảm xuống mức thấp nhất, vì vậy ta trở thành con rơi, ta bị người xua đuổi, sau đó vì nhu cầu ăn uống ngủ nghỉ, ta trở thành cô nhi ăn xin!"

Cha ngươi thật đúng là một con ngựa đực! Hoa Thiên Vũ nghe lời Tô Lâm kể thật ra cũng rất muốn cười, nhưng khi nghe đến phía sau lại cảm thấy lòng rất chua xót, so sánh với bản thân, Tô Lâm thật ra rất giống với đời trước của nàng, hơn nữa hắn cũng kiên cường hơn so với đời trước nàng!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ không khỏi hỏi: "Vậy tiếp đó ngươi định làm như thế nào? Nếu người thật sự xảy ra cái gì không hay trên đại hội đó, như vậy một đám người này sẽ như rắn mất đầu, bọn họ sẽ làm sao bây giờ?"

"Nên làm cái gì bây giờ đây?" Tô Lâm hỏi ngược lại: "Ngươi nói cho ta biết đi? Chẳng qua ta cũng chỉ đọc vài cuốn sách nhiều hơn so với bọn họ, thoáng thấy qua cảnh đời, chuyện như vậy, nếu đặt tên thân ngươi, ngươi sẽ làm thế nào? Thật ra nói thật sự, là ta bị bọn họ bức đến nước này, người trong đại sảnh kia không có một người trong lòng có ý kiến, tất cả đều là một đám được ngày nào hay ngày đó, lúc đi theo sau ta, thì còn là đáng về con người, nhưng một khi ta không có ở đây, có trời mới biết sau lưng ta bọn họ đã làm gì! Chèo chống như vậy, ta mệt chết thôi, thật ra ngươi có biết hay không, ta không biết ta nên làm cái gì bây giờ, cho nên ta muốn cạnh tranh cái vị trí kia, cho dù chết, ta cũng chấp nhận!"

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Bàn bạc kế hoạch

"Ngươi muốn chết?" Hoa Thiên Vũ đối với câu trả lời trước sau trái ngược nhau như thế của Tô Lâm, có chút sững sờ, lòng cũng cảm thấy có chút lạnh, Tô Lâm ở trước mắt thật sự quá xa lạ, so sánh với hắn lúc trước, hoàn toàn là hai người, hài tử này vốn trước đó tất cả những kiên cường đều là giả bộ, trong nội tâm của hắn rất yếu ớt như vậy, ở chỗ này hắn vốn không có một chút cảm giác an toàn nào, nhưng hết lần này tới lần khác lại còn phải lo quản

cuộc sống sau này của một đám người như thế!

Giống như lời bây giờ hắn nói, cuộc sống như vậy, hắn thật sự quá mệt mỏi, đến tình trạng như hôm nay, cũng là hắn đã bị bức đến nước này, vị trí Đà chủ kia, hắn lên cũng phải tranh, không lên được cũng phải tranh, trên đại hội đó dường như chuyện sống hay chết đã không còn quan trọng! Hay là nên nói, nếu như chết trên đại hội đó, không chừng với hắn mà nói, đó còn là một cách để giải thoát!

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Lâm, thật sự giống như đang nói chuyện bình thường của người khác chứ không phải là chính mình, trong lòng Hoa Thiên Vũ không khỏi đau lòng một trận, cảm giác đau lòng này, là đồng bệnh tương liên* hay là thông cảm, Hoa Thiên Vũ cũng không biết.

(*Đồng bệnh tương liên: cùng bệnh cùng thương. Nghĩa là người ta gặp tình huống xấu giống như mình nên mình thông cảm, thấy thương người ta)

Hoa Thiên Vũ cảm thấy nàng cần phải làm một chút chuyện gì đó, đối mặt với một hải tử như vậy, nếu như nàng còn thờ ơ, thì chẳng khác gì nàng thật sự có chút lạnh lùng vô tình! Người không thể lúc này cũng đều làm vì mình được, nếu không, cho dù nàng thật sự dễ chịu, nhưng sự sống trên đời này, cũng mất đi ý nghĩa để sống!

Hoa Thiên Vũ nhìn Tô Lâm nói: "Vậy, ta nói, nếu như vạn nhất có thể, nếu ngươi có thể lên làm vị trí Đà chủ kia, ngươi cảm thấy ngươi có thể ngồi vững vàng trên vị trí kia sao?"

Tô Lâm nghe vậy ánh mắt nhìn Hoa Thiên Vũ như một tên ngốc, lắc đầu nói: "Đừng nói đến đây là chuyện không thể nào, coi như có khả năng đi nữa, chưa đến ba ngày ta ngồi lên vị trí Đà chủ này, nhất định là sẽ phơi thây ở đầu đường, ngươi có tin hay không?"

Hoa Thiên Vũ ngạc nhiên một hồi, Tô Lâm thấy vẻ mặt của Hoa Thiên Vũ, cũng biết nàng không hiểu, vì vậy nói ra: "Người ăn xin Cái Bang ở thành Tiên không chỉ có một nhóm người ta, toàn bộ ba mươi vạn người trong tiên đô, mà tổng số người trong Cái Bang cộng lại đã hơn hai vạn! Bên ngoài là phái áo đen những người này chính xác là những tên ăn mày, như Vương Đại Cầu thì thuộc phái y phục sạch cột vàng, với lại bên trong thành cũng có hơn hai vạn người rồi! Cho nên theo ta đoán, là toàn bộ người bên trong thành tiên đều thuộc về người của Cái bang chính xác là vượt hơn năm vạn người! Những người này toàn bộ đều thuộc về Đại Nghĩa Phân Đà, ngươi sẽ không khờ cho ta có thể thật sự cạnh tranh hay có thể ngăn chặn nhiều người như vậy đi!"

Nghe Tô Lâm nói như vậy, Hoa Thiên Vũ đã hiểu được, thật ra là chọn Đà chủ này, càng giống như màn diễn bộc lộ tài năng!

Từ trong năm vạn người chọn ra một người làm Đà chủ, chuyện này còn tàn khốc hơn so với tuyển chọn thi đại hội, hơn nữa bây giờ chỉ tuyển chọn một lần, trong năm vạn người đề cử, có thể nói là mỗi người ai cũng đều không phục ai! Như vậy nếu ở trong đợt thi đấu gặp chuyện không may thì người đó chắc chắn có khả năng gặp chuyện!

Mà như chính nàng vừa mới nói, nếu như Tô Lâm gặp vận may, cho dù chính xác là hắn lấy được tín vật của Đà chủ, hay hắn được như ý nguyện lên làm Đà chủ, thì chỉ sợ vị trí Đà chủ này hắn cũng làm không được bao lâu!

Nguyên nhân với lý do đều rất đơn giản, Cái Bang cũng không phải đều là một khối sắt (ý nói mỗi người trong CB có thực lực khác nhau, người mạnh kẻ yếu), Cái Bang vốn được chia thành phái áo đen với phái y phục sạch, chỉ sợ nơi này phân chia nhiều vòng tròn thế lực không giống nhau nhiều đến không kể xiết, nhân vật đại biểu cho thế lực không giống nhau đó vô cùng nhiều, thậm chí, ở hiện đại tin tức của đại hội tuyển chọn có thể Hoa Thiên Vũ còn lấy được, nhưng lần tuyển chọn Đà chủ này, có thể là người đứng đầu Cái Bang với quan phủ đã có quyết định về người được chọn!

Cho nên nói, lần tuyển chọn Đà chủ này, nhiều người tham gia hơn chẳng qua cũng chỉ là một hình thức, chỉ sợ là đã quyết định người chọn rồi, nói sơ qua, nếu như thực sự có người không biết thời thế mà nhảy ra cạnh tranh, thì như vậy kết quả không thể nghi ngờ hơn là bị thảm!

Chỉ là Tô Lâm cũng nhận biết rõ điểm này, bởi vì địa vị thân phận mình, lại còn tình cảnh hiện giờ của Cái Bang, bị cả nhóm ăn mày trước mắt này đẩy tới trước bức đài bắt buộc phải tham dự tuyển chọn, chuyện này có thể được xem là xót xa một phen!

Theo Hoa Thiên Vũ, đây không phải là đi tuyển chọn, cả nhóm tên ăn mày này lại đề cử Tô Lâm, quả thực là để hắn đi chịu chết! Hải hươc hơn là Tô Lâm còn biểu lộ ra dáng vẻ vui mừng đi, nhưng hắn là người biết rõ nhất, vị trí Đà chủ này dù chính mình có tranh được hay không, thì người nhận được chỗ tốt cũng chỉ có nhóm ăn mày trước mắt này, mà chính hắn, lại còn lãnh ít dữ nhiều! Nói không chừng có thể là một đi không trở lại! Nghĩ tới đây lập tức ánh mắt Hoa Thiên Vũ nhìn Tô Lâm càng thêm nhu hòa!

Hoa Thiên Vũ quyết định phải giúp Tô Lâm, không phải là giúp hắn cướp lấy vị trí Đà chủ kia, làm vậy là hại hắn, nàng quyết định đi cùng hắn bằng cách giúp hắn trong tuyển chọn, không phải vì để cướp lấy vị trí Đà chủ, mà vì có thể giúp Tô Lâm sống sót!

Nghĩ như vậy, Hoa Thiên Vũ vừa cười vừa nói với Tô Lâm: "Vậy, ta không đi nữa, ta với ngươi cùng nhau đi đại hội tuyển chọn!"

Tô Lâm nghe vậy cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ cười nhạt một tiếng, nói: "Đi ngủ sớm đi! Chuyện ngày mai, thì ngày mai nói sau, bắt ngươi nói chuyện với ta lâu như vậy, vất vả rồi!"

Không ngờ lại cho là đang nói chuyện phiếm! Thái độ của Tô Lâm làm Hoa Thiên Vũ rất ngạc nhiên, nhưng nàng lại cảm thấy hợp lý. Dù sao, nàng là một người tàn tật, vừa rồi không có biểu hiện ra hành động gì khác thường mới có thể, không bị Tô Lâm coi thường, vừa vặn có một bằng hữu có thể tâm sự cũng không tệ!

Nhìn theo bóng lưng Tô Lâm rời khỏi, trong lòng Hoa Thiên Vũ đã có quyết định, bất cứ như thế nào, ở dưới tính huống không bị lộ Phong Linh sáo, nàng vẫn có thể dùng hết năng lực giúp Tô Lâm! Cứ coi như là đền đáp đi, hay làm cho lương tâm mình dễ chịu, nếu như nàng biết nhiều như vậy, mà chuyện gì cũng không chịu làm, trong lòng Hoa Thiên Vũ như thế nào cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Thật ra đi tới nơi này thế giới này lâu như vậy, trừ Phong Linh sáo, Hoa Thiên Vũ vẫn muốn dùng những chiêu thức của nàng ở hiện đại, dù sao nhiều kỹ năng hơn cũng không gây hại cho mình, hơn nữa còn có nhiều thêm thực lực tự vệ, tại cái nơi loạn thế này, cũng có thể sống dễ chịu hơn chút, còn bây giờ, đúng lúc là một cơ hội tốt để thử nghiệm.

Kiếp trước Hoa Thiên Vũ là thiên tài giỏi nhất của gia tộc võ cổ thần bí! Nếu như không bởi vì vòng tay ngọc xanh kia, cuộc đời của nàng sẽ là một hình ảnh khác, nhưng vì vòng tay ngọc xanh kia, nàng mới tới chỗ này một nơi đối với nàng mà nói là một thế giới hoàn toàn xa lạ, lại còn nhập vào xác một người có cơ thể không được bình thường.

Nhưng tất cả những chuyện ấy đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, đều chưa được tính là vấn đề lớn lao gì, dù sao, thiên tài cũng không chỉ là một người có chỉ số thông minh với cơ thể đầy đủ trời cho, vì thế với Hoa Thiên Vũ mà nói, thiên tài là, là người mặc dù ở trong hoàn cảnh nào, lâm vào trong tình cảnh nguy hiểm như thế nào, thì đều có thể lật ngược lại thời cơ về mình trong thời gian ngắn nhất!

Thật ra, tình huống trước mắt này hết sức tệ, đi đứng bị tàn tật, trong người lại còn có độc tố không biết tên, mà thân thể này lại yếu nhiều bệnh tật, nếu là người bình thường mà nói, có thể đã bỏ mình rồi, nhưng với Hoa Thiên Vũ mà nói, những chuyện này đều không là vấn đề gì cả, vấn đề chỉ nằm ở cách sử dụng thủ đoạn để nhanh chóng tăng cường thực lực của mình mà thôi. Nhìn bóng lưng Tô Lâm rời khỏi, Hoa Thiên Vũ âm thầm hạ quyết tâm, cho dù vừa khổ vừa mệt mỏi, nhưng nàng muốn mình nắm chắc cơ hội lớn này, mà tăng thực lực của mình!

Bí pháp để làm tăng thực lực của gia tộc võ cổ có rất nhiều, giờ phút này trong đầu Hoa Thiên Vũ lập tức nghĩ tới không dưới năm bí pháp làm tăng thực lực rất nhanh, cực kỳ nhanh thế nhưng, trong năm phương pháp ấy Hoa Thiên Vũ đã loại bỏ hết bốn phương pháp rồi, bởi vì, bốn phương pháp này đối với nàng mà nói, tốc độ tăng thực lực quá chậm! Chỉ có phương pháp cuối cùng là phương pháp thứ năm này, mới có thể làm cho nàng vào trước rạng sáng ngày mai, tăng lên thực lực của mình tới một trình độ mà nàng khá hài lòng.

Đương nhiên, không thể mạnh so với lúc nàng ở kiếp trước, nhưng có thể bảo vệ được tính mạng của nàng với Tô Lâm, hẳn là có thừa đi!

Chỉ là quá trình tăng lên thực lực này, vô cùng đau đớn! Nói thẳng ra là, phương pháp này thực ra là tự mình hành hạ mình!

Bởi vì thân thể bây giờ của Hoa Thiên Vũ thật sự quá yếu, thậm chí một chút võ công căn bản cũng không có, nhưng dù cho thân thể có cơ bản nhất đi nữa cũng không chịu được, chứ nói chi đến thân thể bị tàn tật đầy thân kịch độc, cho nên trong quá trình tăng thực lực này, vốn đau đớn sẽ càng ngày càng tăng theo bội số!

Nhưng sự đau nhức ấy với người có tâm trí kiên định mà nói, vốn cũng không phải là vấn đề, vấn đề là ở thân thể bây giờ của Hoa Thiên Vũ, có thể tỉnh táo chống đỡ qua hay không, bởi vì quá trình tăng thực lực yêu cầu con người, trong toàn bộ quá trình tăng lên, nhất định phải tỉnh táo, nếu không, trong quá trình tăng lên kinh mạch mở rộng, hấp thu tất cả linh khí của trời đất mà người lại ngất đi sẽ gây ra rủi ro hay không kịp thời khai thông, mà nặng thì chết, nhẹ thì cũng sẽ bị tàn phế.

Nếu như thời gian cho phép, Hoa Thiên Vũ cũng sẽ không tùy tiện sử dụng thủ đoạn tăng thực lực nhanh này, nhưng ở dưới mắt nàng rõ ràng là thời gian không đủ, chỉ có thể liều để đánh cược một lần, mặc dù tiền đặt cược là tính mạng mình, nhưng bây giờ đời người vốn là một canh bạc, và bây giờ, nàng cũng như Tô Lâm, nhất định phải lấy ra tất cả sức lực mà vật lộn độ sức một phen, nếu vật lộn độ sức thành công, thì từ đó trở về sau là một con đường bằng phẳng, nếu thất bại, chỉ đơn giản một tính mạng hèn hạ mà thôi!

Nhưng một khắc trước khi đau nhức đến, cảm xúc trước tiên của Hoa Thiên Vũ là hối hận! Cho tới bây giờ cho dù đến đây, nàng cũng chưa ăn bao nhiêu khổ sở, dường như trước khi nổi đau đớn bắt đầu thiếu chút nữa con mắt nàng đã tối sầm lại ngất đi!

Con đau này, không phải như con đau bình thường, con đau này cũng không phải là con đau khi đâm vào da vào thịt, mà con đau này, là đau từ trong xương, theo kinh mạch đi lên, là con đau theo sâu vào trong linh hồn như muốn xé rách!

Thử hỏi xem, lấy bí pháp ép buộc kinh mạch vốn nhỏ yếu bắt buộc nó phải mở rộng căng lớn ra, đây cũng đã là một chuyện vô cùng đau đớn, huống chi lần này Hoa Thiên Vũ vừa mở rộng kinh mạch vừa tiến hành mở rộng toàn thân, cả người nàng từ bên ngoài nhìn không ra đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ dưới y phục đi xuống, kinh mạch ở dưới da nàng giống như những con thằn lằn đang cuộn cuộn nhảy múa, suýt chút nữa đã nổ tung!

Mà trong quá trình này, Hoa Thiên Vũ hoàn toàn dựa vào một chút sức lực sắp cạn, làm cho thân mình bất cứ có như thế nào cũng không thể ngất đi, là một nữ hài tử, một hài tử chưa bao giờ trải qua con đau nhức vô cùng thế này, trong suốt toàn bộ hơn bốn canh giờ, con đau đớn ngàn vạn lần này có thể so sánh như đang sinh con!

Nhưng mà cũng may là vào lúc trời hừng sáng, lúc một luồng ánh nắng sớm chiếu vào phòng, cuối cùng Hoa Thiên Vũ cũng đã tăng lực thực xong! Mặc dù cả người đầy mệt mỏi, nhưng khi cảm nhận được linh khí với nội công chạy cuộn cuộn trong thân thể, cùng với cảm giác đó là cảm giác Phong Linh sáo đang tiến hành tinh lọc lại linh khí trong thân thể, trên khuôn mặt tái nhợt đầy mệt mỏi của Hoa Thiên Vũ cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, thật không dễ dàng mà, nhưng cuối cùng cũng đã thành công! Hy vọng những chuyện tiếp theo tất cả đều thuận lợi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tỷ thí

Lần nữa gặp lại Tô Lâm, Tô Lâm bị khuôn mặt tiêu tụy của Hoa Thiên Vũ dọa sợ, nhưng do ánh mắt tự tin của Hoa Thiên Vũ cùng với một khí thế mãnh mẽ nói không nên lời khiến cho Tô Lâm cũng không nói thêm gì.

Dù sao hôm nay bắt đầu cuộc tỷ thí Đà chủ, Tô Lâm cũng không có tinh lực dư thừa quan tâm tới một nhân vật mới tới, hắn chỉ thoáng chào hỏi một tý, rồi dẫn một đám ăn mày cùng nhau đi đến địa điểm tổ chức đại hội.

Không ngoài dự liệu của Hoa Thiên Vũ, địa điểm Cái Bang tổ chức tranh cử vị trí Đà chủ không có ở trong thành Tiên Đô, mà ở ngoài thành, dù sao chỉ một đám ăn mày, cho dù được xưng là Cái Bang lớn nhất thiên hạ, cũng không có tư cách có thể ở trong thành Cẩm Quốc tổ chức thịnh hội*, đặc biệt là người tham dự hội, rất nhiều tên ăn mày toàn thân đều dơ bẩn không chịu nổi, hỏi đến không thể ngửi!

(*Thịnh hội: hội lớn long trọng)

Nhưng mà như vậy cũng được coi như là, xung quanh địa điểm tham dự đại hội đều đầy áp người, đợi đến khi Tô Lâm dẫn Hoa Thiên Vũ và một đám ăn mày vào chỗ trực tiếp tỷ thí, thì dường như ngay cả địa phương chen chân vào để đứng cũng không có!

Dù sao Cái Bang cũng là một bang nhóm lớn nhất thiên hạ, hôm nay dù chỉ là tranh cử vị trí Đà chủ cho Đại Nghĩa Phân Đà của Cái Bang, nhưng những anh hùng hào hiệp đến tụ tập chỗ này để xem cũng có không ít, các môn các phái, nhất là những chính phái danh môn kia đều có từng người được thay mặt phái đến hội trường.

Lúc này đây cuộc tỷ thí tranh cử vị trí Đà chủ của Đại Nghĩa Phân Đà, hội trường được tiến hành ở Phong Vân sơn trang, trang chủ của Phong Vân sơn trang là mình chủ võ lâm tiền nhiệm Trần Hạo Thiên, mối quan hệ sâu xa với Cái Bang điều này tất nhiên là không cần phải nói, mà cử hành tranh cử ở sơn trang hắn tuy thích hợp nhất nhưng mà, sau khi biết nơi này là chỗ trấn toạ của hắn, càng làm cho những hiệp khách cương quyết không tuân theo đạo luật trong giang hồ vào lúc gây ra chuyện, đều cần phải suy nghĩ lại phân lượng của chính mình!

Mặc dù là mình chủ tiền nhiệm, nhưng tiếng tăm của hắn không hề giảm, đặc biệt là lần này có liên quan đến chuyện tổ chức tranh cử lớn của Cái Bang, Đà chủ Cái Bang là trưởng lão chấp pháp Khâu Vân Quốc và trưởng lão Chung Đạo Bình hai vị này là người trấn thủ thuộc đời trưởng lão thứ chín! Trên giang hồ cũng có các đệ tử giỏi thuộc các môn phái từ khắp phương đi đến tham dự, còn các nhân sĩ chính phái thì tham dự đại hội nhiều đếm không xuể.

Cho nên tại tình huống như vậy mà dám gây chuyện, hoặc là thuộc phái tà ma ngoại đạo, thì chính là trả thù gây chuyện, nhưng có ba đại thân như vậy ở đây, nếu như không có thực lực ngang hàng, cũng vẫn không dám gây chuyện lung tung.

Lúc này từ trong ra ngoài Phong Vân sơn trang đều là đệ tử của sơn trang, từ trong thính đường ra ngoài được giăng đèn kết hoa, ở trước hậu viện được sắp xếp tiệc rượu từ trên xuống dưới tổng cộng lại cũng không dưới hơn hai trăm chỗ, điều này cũng chưa tính đến người không có tư cách ngồi vào chỗ đó, như Tô Lâm bên này, cũng chỉ có một mình Tô Lâm mới có tư cách ngồi xuống, nhưng mà cho dù là có chỗ ngồi, cũng là chỗ cuối cùng ở bên ngoài sơn trang, cùng ngồi với y đều là tất cả tên ăn mày thuộc phái áo đen có bối phận cao, nhưng mọi người đến cũng không có người nào cảm thấy có mình không được tiếp đón chu đáo, dù sao cũng đều là những tên ăn mày, người quen chịu khổ, với mối quan hệ rộng lớn của Phong Vân sơn trang, mà hôm nay người ta cho mượn chỗ của mình để tổ chức đại hội cạnh tranh Đà chủ, hơn nữa còn mời tới nhiều người trong võ lâm đến xem như vậy, điều này cũng được tính là cho Cái Bang mặt mũi lớn!

Cho nên đám ăn mày khi ngồi vào đây đều chờ đợi mở tiệc mang thức ăn lên, chuẩn bị tiệc rượu sau khi kết thúc tranh cử đại hội.

Hoa Thiên Vũ cùng ngồi chung với một nhóm tiểu khất cái ở bên cạnh góc tường, bên cạnh nàng tất cả đều là những tên ăn mày không có tư cách ngồi vào trong bàn của Cái Bang, nhưng mà Phong Vân sơn trang cũng không hề sơ suất với đám người này, có gã sai vặt được an bài đặc biệt cho việc này đưa lên bánh bao đã làm xong với một mâm bát canh đến phía trước mặt bọn họ, tuy ý để bọn họ dùng, điều này làm cho một nhóm tên ăn mày này đều thụ sủng nhược kinh*, dè dặt từ từ lấy bánh bao với bát canh ăn.

(*thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà sinh ra sợ hãi)

Bởi vì số lượng không có giới hạn, nên một mình Hoa Thiên Vũ ăn hết năm sáu cái bánh bao với thêm ba bát canh, tối qua đã tiêu hao năng lực quá lớn, mà ban ngày hôm nay cũng chưa được ăn cái gì, nếu nơi này có thể ăn tùy ý, tự nhiên là Hoa Thiên Vũ sẽ không khách khí với bọn họ, bên cạnh nhóm tiểu khất cái ấy cũng không có một chút nào xấu hổ, cũng không để ý tới gã sai vặt của sơn trang không chút nào che dấu sự khinh bỉ với mình, mà lang thôn hồ yết*.

(*Lang thôn hồ yết: gần nghĩa với ăn nhiều như sói như hổ)

Sau tiệc rượu, gã sai vặt dẫn nhóm ăn mày đi về phía trước hậu viện, lúc này Hoa Thiên Vũ mới biết, thì ra tiệc rượu chỉ là để mọi người tự ôn chuyện với nhau, ăn uống tiệc tùng thôi, màn diễn chính mới được bắt đầu sau khi ăn xong!

Đợi một đám người đến trước hậu viện, Hoa Thiên Vũ thấy một mảng đất trống rất lớn, giữa mảng đất là một toà tháp được xây dựng bằng gỗ cao gần mười trượng đứng sừng sững giữa không trung, tất cả xây lên tháp cao này đều là những cái bát thô to với gậy trúc lần lượt được dựng đứng lên từng tầng, giống như là Kim tự tháp ở hiện đại, trên đỉnh tháp có cắm một cây trúc toàn thân màu lam, đây chính là tín vật của Đà chủ ở Đại Nghĩa Phân Đà trong lần so tài tranh đoạt này! Chỉ cần gậy trúc này rơi vào tay bất cứ người tham dự nào, thì hẳn chính là Đà chủ của Đại Nghĩa Phân Đà!

Hậu viện của Phong Vân sơn trang có mảng sân rất lớn, chờ đến khi người đến đông đủ, cũng chỉ đứng hơn một phân nửa sân bãi mà thôi, Hoa Thiên Vũ

đứng ở sau lưng Tô Lâm, trái lại nàng có thể thấy rõ ràng tất cả những người ở một bên xem cuộc chiến ở trên đài cao.

Hoa Thiên Vũ cũng biết rõ, võ lâm minh chủ tiền nhiệm Trần Hạo Thiên, trưởng lão chấp pháp Cái Bang Khâu Vân quốc với trưởng lão Chung Đạo Bình ngồi nơi nào, có thể theo chân bọn họ ngồi cùng một chỗ cũng là những tiền bối có đức danh cao trong giang hồ, đám người kia ngồi ở chỗ này, cuộc tỷ thí hôm nay, hẳn là sẽ không gây âm ỉ quá khó nhìn thế đâu, bây giờ Hoa Thiên Vũ cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Cho nên lúc đến nhóm Tô Lâm quyết định một người đi ra tham gia cuộc tỷ thí, Hoa Thiên Vũ kiên quyết đứng cùng với hắn, những tên ăn mày khác muốn đi theo cùng, thì lại bị Tô Lâm bác bỏ, tình thế trước mắt rất rõ ràng, một khi đã đi lên nếu muốn toàn thân lui khỏi, khả năng lại không lớn, vì vậy nếu cho những hài tử kia cùng đi theo mình chịu khổ, không bằng để một mình hắn chịu tất cả khổ sở, còn về phần Hoa Thiên Vũ, nàng chết sống gì cũng muốn đi theo hắn, vậy cũng chỉ có thể mặc nàng, dù sao người chết sống gì cũng muốn đi theo hắn, cũng chỉ có một mình nàng, về phần những người khác, chỉ cần hắn vừa mới mở miệng ngăn bọn họ, thì lập tức đều rớt rít lùi bước về phía sau, ngoại trừ Đại Ngọc nói vài câu khích lệ với hắn, còn những người khác tất cả đều lùi bước về phía sau.

Sau một tiếng thét vang lên, cuộc tỷ thí đã được bắt đầu, những đám ăn mày đã sớm vận sức chờ tiếng phát động đều rớt rít nhào về phía tháp cao, mục tiêu trong mắt mọi người chỉ có một, đó chính là quyền trượng ở trên đỉnh tháp!

Hoa Thiên Vũ giữ chặt Tô Lâm đang chuẩn bị đi theo số đông, nàng lắc tay bảo hắn nên an tâm chờ nóng vội, nói: "Người gấp gấp như vậy cũng như đi chịu chết thôi, bây giờ mới chỉ bắt đầu, chúng ta không cần thiết phải gấp gấp như vậy, tháp kia cao như vậy, người cảm thấy đám người kia có thể có mấy người leo lên được?"

Lúc đầu Tô Lâm còn có chút không hiểu, sau khi thấy hắn với Hoa Thiên Vũ đứng tại chỗ không hành động gì còn có mấy nhóm người sau nữa, Tô Lâm mới hiểu rõ, mình quả thật là hơi nóng lòng, vội vàng đi lên như vậy, so với chịu chết không có gì khác sao? Dù sao chính hắn đã sớm cho rằng vị trí kia không liên quan hệ gì với hắn, cần gì sớm như vậy đi lên chịu chết chứ!

Quả nhiên, những đám người nhào tới trước tiên về cơ bản, không có mấy người có kết cục tốt, tháp được xây cao như vậy, hơn nữa lại xây vô cùng chắc, muốn dùng khinh công bay đi lên đã là chuyện không thể nào, mà cứ leo lên như vậy, cũng phải xem người bên cạnh có nguyện ý hay không! Cho nên khi một đám người nhào tới dưới tháp cao, cuộc cạnh tranh cũng đã bắt đầu đi vào phút ác liệt nhất!

Lúc này, tình đồng môn, tình anh em tất cả đều là chó má, màn trình diễn gà nhà bôi mặt đá nhau* so với hoàn cảnh nào cũng đều ác liệt hơn, đám ăn mày cầm gậy trúc trong tay đều hạ thủ về phía đồng bạn hay đồng môn bên cạnh, tất cả chiêu thức hạ xuống đều về phía chỗ yếu điểm dễ dàng làm con người mất khống chế nhất, lúc này, ai cũng muốn nhanh chóng xử lý đối thủ cạnh tranh với mình, chỉ muốn còn lại một mình mình! Dưới tháp cao lập tức vang lên từng tiếng mắng chửi tức giận, tiếng đánh nhau, tiếng kêu thảm thiết không dứt lọt vào tai.

(*Gà nhà bôi mặt đá nhau: gần nghĩa với huynh đệ tương tàn)

Tô Lâm ở phía sau xem mà sợ hết hồn hết vía, nhìn đám người ở dưới tháp cao càng đánh càng ác liệt kia, trong lòng thầm may mắn vì mình chịu nghe lời Hoa Thiên Vũ nói, vừa rồi nếu lao đi, đoán chừng bây giờ mình ở dưới tháp cao ngay cả mạng nhỏ cũng bị xén bẩy mảnh rồi!

Nhìn qua kia vốn là đồng môn vừa mới ăn cơm cùng nhau, đám người kia ra tay một chiêu so với một chiêu còn âm hiểm, từng chiêu lúc trước so với từng chiêu về sau lại càng mạnh tay hơn, tư thế kia rõ ràng là cho thấy muốn đưa đối thủ vào chỗ chết!

Hoa Thiên Vũ quay đầu lại nhìn nhìn vài người ngồi bên cạnh đại thần ở trên chiến đài xa xa, mỗi một người bọn họ đều mang vẻ mặt không chút thay đổi nhìn xem dưới tháp trúc kia, đối với chuyện xảy ra dưới tháp trúc đều mất điếc tai ngơ, dường như là thấy chuyện đã xảy ra trước mắt nhưng không thể trách! Trong lòng Hoa Thiên Vũ không khỏi thầm than, vốn cứ tưởng là có đám người kia ở đây, mấy đám ăn mày này còn có chút thu liễm, lại không nghĩ tới đám người ngồi ở đây đều không có chuyện gì khác với không có ngồi ở đây!

Đội đến phía dưới tháp trúc đánh nhau không khác biệt lắm với dự định, Hoa Thiên Vũ chuẩn bị kéo Tô Lâm một cái, thì kết quả lại bị Tô Lâm níu lại một phen, Hoa Thiên Vũ kinh ngạc nhìn về phía Tô Lâm, về mặt Tô Lâm dường như trầm xuống thấp giọng nói: "Bọn Vương Đại Cầu đang nhìn chúng ta, bọn họ đang chờ chúng ta lên trước!"

Theo ánh mắt của Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ thấy Vương Đại Cầu thuộc cột vàng ngang ngược trong truyền thuyết, là một đại hán mặc trường bào tay ngắn ôm lấy hai bả vai của mình vênh vào tự đắc trừng mắt nhìn về phía nàng, phía sau hắn là một nhóm mấy đại hán tất cả đều giương mắt lạnh lẽo nhìn Tô Lâm, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới bọn họ vẫn còn chờ đợi bên mình! Đoán chừng là ngay từ đầu đã nhìn chằm chằm Tô Lâm liệu chết rồi, chờ sau khi Tô Lâm hành động thì sẽ đến thu thập bên mình!

Trong lòng Hoa Thiên Vũ cười lạnh, nở một nụ cười đầy khích lệ về phía Tô Lâm, nói: "Đi, theo sát ta, đằng nào chẳng phải lên, nếu đợi đến cuối chỉ còn lại nhóm hai người chúng ta, còn không phải là tiện nghi cho mấy con chó kia sao, còn không bằng bây giờ cứ lên, còn có thể mượn đao giết hai người bọn họ!"

Nghe Hoa Thiên Vũ nói như vậy, ánh mắt Tô Lâm không khỏi sáng lên, cắn răng một cái, cố nén lại sự bất an sợ hãi trong lòng đi theo Hoa Thiên Vũ về phía trước, thấy Tô Lâm cuối cùng cũng đã hành động, Vương Đại Cầu để xuống hai cánh tay ở trước ngực, nháy mắt với thủ hạ ở bên cạnh, một nhóm người này từ từ nhấc chân đi theo phía sau Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ, đang chăm chú đi về phía trước.

Lúc này ở dưới tháp trúc đã loạn thành một đoàn, sau khi trải qua hỗn chiến lúc ban đầu hỗn, mấy đám ăn mày mới bắt đầu rớt rít xúm lại thành một nhóm chém giết, từng người trong mỗi nhóm đều bắt đầu tiến hành trận chiến lớn với nhóm đối địch, lúc này hai phía đều đánh đến đỏ mắt, chỉ cần ai dám tiếp cận, có rất nhiều tiếng đá cầu bỗng vang lên, Tô Lâm sau khi thấy được tình cảnh này, da đầu lập tức tê dại, mồ hôi lạnh từ sau lưng chảy xuống.

Hoa Thiên Vũ nhìn qua dường như ở dưới tháp trúc đều chen lấn chặt như nêm cối, nhìn qua chỉ thấy lưa thưa mấy người có thể bò lên trên tháp, trong

lòng nàng đã nắm chắc được mấy phần. Cảm giác được đám Vương Đại Cầu đang chậm rãi tới gần sau lưng, Hoa Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, từ trong ngực móc ra một cái bọc vải, đợi bọn người Vương Đại Cầu tiến tới gần khoảng một trượng, thì đột nhiên dùng lực, cầm bọc vải ở trong tay ném mạnh về phía đám Vương Đại Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13-1: Ngoài ý muốn (1)

Vương Đại Cầu thấy thế ánh mắt hơi co lại, đám thủ hạ ở sau lưng đã sớm bao vây đánh về bọc vải mà Hoa Thiên Vũ ném tới, chỉ thấy dưới tay một tên thủ hạ Vương Đại Cầu xuất ra uy lực rất mạnh, một tiếng gió quét qua trong không khí, Hoa Thiên Vũ thấy thế nhếch miệng một cái, rồi kéo Tô Lâm bước nhanh chạy tới phía trước tháp trúc.

Một tiếng nổ thật lớn, Vương Đại Cầu chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó liền cảm giác được một chất lỏng sền sệt màu vàng văng lên trên mặt với trên người mình, tiếp theo đó chính là một mùi hôi thối xông vào mũi, làm cho người ta muốn nôn mửa!

Là đại tiện! Tô Lâm đỏ ranh con kia, người đây là muốn chết! Trong lòng Vương Đại Cầu tức giận mắng, ngoài miệng lại không dám lên tiếng, chỉ có thể cảm giác, vừa vận có đồng phân mới vừa văng lên đến trên môi mình, lúc này đang từ từ chảy xuống, nếu như hắt mớ miệng mắng to, đồng phân này nhất định là sẽ trực tiếp chảy vào trong miệng!

Lúc này Vương Đại Cầu cũng bất chấp thứ ô uế, nhanh cởi áo choàng ngăn mặc ở bên ngoài, tùy tiện trực tiếp lau hai cái ở trên mặt, không còn cảm giác được dị vật ở trên mặt nữa, lúc này mới chỉ tay mắng to về phía Tô Lâm với Hoa Thiên Vũ đang chạy băng băng về dưới tháp: "Muốn chết con thỏ nhỏ chết bầm kia, đều lên hết cho ta, mau giết chết tiểu tử kia cho ta! Không để hắn còn sống đi ra được."

Bọn thủ hạ ở sau lưng Vương Đại Cầu lập tức chen chúc nhau nhào về phía Tô Lâm, trong đám người này cũng có mấy người bị văng trúng, nhất là người dẫn đầu kia, toàn thân từ trên xuống dưới đều dính đầy vật dơ bẩn, được Vương Đại Cầu ra lệnh bắt sát, hắn cũng bất chấp ô uế, bất kể như thế nào, ngày hôm nay không xử lý tên tiểu tử Tô Lâm này, thì mặt mũi hắn này thực sự phải vứt rồi!

Nhưng bọn họ đã quên một chuyện, lúc này dưới tháp đã đánh nhau đến gây cản, ngay từ đầu Hoa Thiên Vũ không có ý định muốn triển đấu (đấu dài lâu) với bọn Vương Đại Cầu, cách đơn giản chính là nhân cơ hội này mà chọc giận bọn họ, sau đó dẫn bọn Vương Đại Cầu chạy tới, rồi cứ để bọn người đang đánh nhau ở dưới tháp ngăn cản lại Vương Đại Cầu, cho nàng với Tô Lâm vượt qua tháp!

Quả nhiên đúng, đám người Vương Đại Cầu kia như mất đi lý trí vọt vào trong đám người kia, không tự chủ được mà đấu với đám người dưới tháp! Lúc này ai cũng không nhận ra được người nào, chỉ biết là phải xử lý đối thủ ở trước mắt, đám người Vương Đại Cầu vô cùng bị động xen lẫn với đám người dưới tháp kia.

Về phần Hoa Thiên Vũ cùng Tô Lâm, vào lúc sắp đi tới gần đám người dưới tháp, Hoa Thiên Vũ liền khai triển người, giữ vững Tô Lâm rồi kéo y tung người trực tiếp bay lên giữa tháp trúc, bọn họ lúc này nhảy lên trước mắt tất cả mọi người, đây là tình huống mà kẻ cả vài người ở trên tháp cũng không nghĩ tới, thậm chí là kẻ cả người ngồi ở phía dưới xem cuộc chiến, cũng có người trực tiếp đứng thẳng lên, kinh ngạc sững sờ nhìn chằm chằm trên mặt tháp đột ngột có nhiều thêm hai người.

Trưởng lão chấp pháp Khâu Văn Quốc và trưởng lão truyền công Chung Đạo Bình hai mặt nhìn nhau, nhìn thấy sắc mặt người đứng lên thay đổi không ngừng Trang chủ Trần Hạo Thiên, một câu cũng đều nói không ra.

Lần tỷ thí này không khác biệt lắm so với suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ, chính xác là đã quyết định người được chọn từ trước, lúc này người ở trên tháp cao đang từ từ bò lên, mà những hộ vệ ở xung quanh tháp cao bảo vệ người này, mà đột nhiên lại xuất hiện hai người này hoàn toàn làm rối loạn tất cả các kế hoạch lúc trước, mà hai người này, nếu bây giờ mà xử lý tất cả những người vượt lên đầu vị trí kia, Khâu Văn Quốc với Chung Đạo Bình nghĩ tới hậu quả sau này, sắc mặt đều khó nhìn.

Nhưng rất nhanh Trần Hạo Thiên đã ngồi trở lại, sắc mặt cũng thay đổi hòa hoãn hơn, chỉ là giọng nói vẫn nguội lạnh: "Khâu trưởng lão, Chung trưởng lão, xem ra nhân tài ở quý bang xuất hiện tầng tầng lớp lớp nha, một đệ tử ba túi với một đệ tử một túi đều có khả năng rõ ràng như thế, xem ra hôm nay chủ vị của Đại Nghĩa Phân Đà Đà, rốt cuộc hẳn là sẽ thuộc về một trong hai người kia!"

Chung Đạo Bình nghe vậy mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống, câu nói mang hàm ý của Trần Hạo Thiên, hẳn sao lại nghe không hiểu được, đây là trực tiếp mỉa mai trần trụi hẳn mà! Một bên Khâu Văn Quốc vội vàng khom người thấp giọng nói với Trần Hạo Thiên: "Lão minh chủ chớ trách, là chúng ta hành sự không tốt, nhưng mà tất cả đều ở trong lòng bàn tay ta, xin lão minh chủ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có sai lầm gì, lần này chỉ là xen lẫn một sự việc nhỏ ngoài ý muốn mà thôi!"

Trần Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, tuy sắc mặt đã hơi hoà hoãn lại, nhưng giọng nói vẫn cứng nhắc như trước: "Hy vọng là như thế, bồn tọa chưa bao giờ thấy cái gì hiếm lạ đáng để ngạc nhiên với mừng, ngày hôm nay nếu như xảy ra sự cố gì, bồn tọa cũng sẽ không giao cho các người đảm nhận bất cứ trách nhiệm nào, các người biết rõ ràng!"

Nghe thấy Trần Hạo Thiên nói như vậy, trên trán Chung Đạo Bình với Khâu Văn Quốc bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nghĩ tới nếu như chuyện thật sự phát

trên đến một bước kia, thì mình sẽ như thế nào, lập tức hai người đã ngồi không yên, đứng dậy chuyển ánh mắt về phía thủ hạ ở dưới đài, lập tức có hai nhóm người ríu rít chạy như bay tới dưới tháp trúc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-2: Ngoài ý muốn (2)

Mà lúc này bọn người Vương Đại Cầu ở dưới tháp cao thiếu chút nữa đã cắn nát răng đầy miếng, cho đến bây giờ chính mình ở đâu còn không biết, đám người hần bị tên tiểu tử Tô Lâm kia trêu chọc rồi! Tiểu tử kia ý vào người bên cạnh có khinh công giỏi mà cố ý khiêu khích mình như vậy, kết quả là để hần rơi vào trong loạn chiến mà không có cách nào thoát thân, chỉ có thể trợ mắt nhìn Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ trên đỉnh đầu từ từ đi lên đỉnh tháp, hận ý trong lòng càng thêm nhiều hơn, trong lòng hần âm thầm lên quyết định, cứ coi như là tên tiểu tử Tô Lâm kia gặp may mắn lấy được quyền trượng, thì sau đó hần sẽ dùng biện pháp xử lý tên tiểu tử này! Hần như thế nào cũng không có khả năng trở thành người hầu hay thuộc hạ của Tô Lâm!

Mà lúc này Tô Lâm ở trên tháp còn có cảm giác như không thực, bây giờ rõ ràng là hần đã ở trên tháp rồi, hơn nữa bây giờ hần và Hoa Thiên Vũ hoàn toàn còn dẫn đầu ở trước nhóm, chỉ cần leo lên hết một nửa khoảng cách kia, thì vị trí Đà chủ đó đã đoạt được dễ như trở bàn tay!

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tô Lâm không khỏi hiện lên một tia ửng hồng, đầu óc nhất thời bị sung huyết, bắt đầu bò nhanh lên phía trên, không thèm quan đến phía sau hần sẽ gặp phải chuyện gì, đến một bước này, cũng không thể nói bò xuống là xuống được, chỉ có thể leo lên, không thể lui về sau được!

Lúc này Hoa Thiên Vũ vẫn còn đang thờ, vừa mới rồi nàng còn vận công bay vút lên trên không thiếu chút nữa người còn chưa lần xuống lần tàn phế, đặc biệt là trong tay nàng còn mang theo thêm một người! Nếu như không phải như vậy, thì Hoa Thiên Vũ cảm thấy mình có thể thoát bay lên đỉnh tháp trực tiếp lấy đi đã cầu bổng tín vật tượng trưng cho Đà chủ, còn kết quả bây giờ là đang ở giữa vị trí tháp trúc, trên không ra trên dưới không ra dưới, Hoa Thiên Vũ đã không còn sức lực nôn nóng để bò lên, nhưng khi thấy Tô Lâm ngăm ngăm ý mà nhào người bò lên trên, Hoa Thiên Vũ liền yên tâm nằm sấp ở trong tháp nghỉ mệt, trái lại nàng không muốn lấy cái tín vật gì đó của Đà chủ, nếu như có thể vào tay Tô Lâm, vậy cũng coi như là không sai, nhìn thấy vài người dưới chân nàng đang gia tăng tốc độ bò lên rõ ràng, Hoa Thiên Vũ cười thầm một tiếng, đoán chừng là ai cũng không nghĩ đến người có thể đoạt được vị trí thứ nhất này là Tô Lâm đi!

Nhưng mà rất nhanh, Hoa Thiên Vũ đã cười không được, ở phía dưới tháp trúc có hai nhóm người rõ ràng là như đi vào chỗ không người chạy tới về phía tháp trúc, rất nhanh đã bò lên trên tháp trúc, bò tới gần Tô Lâm, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, đám người này lại giả bất thiện*, hơn nữa lại còn đặc biệt hướng về phía nàng và Tô Lâm.

(*Lai giả bất thiện: người tới không có ý tốt)

Xem ra thật sự là tin tức đúng! Hoa Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, đã như vậy, vậy thì nàng muốn phải vui đùa tốt hơn chút, dù sao cũng đã nháo đến bước này rồi, vậy không bằng nên gây thêm chuyện lớn hơn một chút!

Vận động nội công, Hoa Thiên Vũ đánh gãy liên tiếp hai gãy trúc ở dưới chân mình rồi bước qua, nhưng nàng cũng không đánh gãy đứt rồi ngay, mà nàng muốn nó đứt gãy trong chốc lát sau khi bị người tiếp xúc với chỗ gãy.

Đến một bước này, nàng cũng không sợ hãi người nữa, sau cuộc thí thí nhất định là tháp trúc sẽ bị dỡ xuống, dù sao lúc đó cũng hủy đi, còn không bằng vào lúc tỷ thí bây giờ, nàng phá hủy nó!

Hoa Thiên Vũ ở trên tháp mặt làm động tác này, đám người đang bò cũng không có chú ý tới, nhưng những người Trần Hạo Thiên với Chung Đạo Bình xem cuộc tỷ thí lại thấy rất rõ ràng, nhưng mà cũng chỉ có những người bọn họ từng trải ở trong giang hồ mới có thể nhìn ra, còn những người khác cho dù có thấy được cũng không hiểu, ví dụ giống như đám người Vương Đại Cầu ở dưới tháp.

Nhìn thấy nguyên một đám người xông lên giúp người được chọn lại rơi nhào xuống, Khâu Vân Quốc và Chung Đạo Bình nhìn thấy sắc mặt Trần Hạo Thiên càng ngày càng trầm xuống, trong lòng hai người tự thâm mắng đám thủ hạ ngu xuẩn kia, không biết đang làm cái gì mà lại bò lên chậm như thế, rõ ràng là ngay cả hai nhóm đệ tử Cái Bang cũng không bắt kịp được, mắt thấy Tô Lâm rất nhanh đã bò lên trên đỉnh tháp rồi, mà vị trí kia còn cách đỉnh tháp khoảng mấy trượng!

Lúc này Chung Đạo Bình không quan tâm đến chuyện bại lộ nữa, quả thật nếu để cho Tô Lâm lấy được quyền trượng, như vậy thì ngày hôm sau, hần sẽ không chỉ là truyện cười đơn giản như vậy, hơn nữa còn phải chịu đựng cơn đau không muốn sống! Nghĩ tới thủ đoạn sau lưng của những người kia, Chung Đạo Bình trực tiếp huyết gió một tiếng.

Tiếng huyết này rõ ràng chính là một tín hiệu, người ngồi ở chỗ này cũng không khỏi sửng sốt, Trần Hạo Thiên nghe thấy tiếng huyết kia thì sắc mặt lại xanh mét, trực tiếp đứng dậy rồi đi, ở lại chỗ này vốn cũng không có cách nào ngồi xuống được, nếu ngồi xuống, mắt mắt không phải là mình sao! Nhìn thấy Chung Đạo Bình còn cười nhìn theo hần, Trần Hạo Thiên hần không thể tát một cái chụp hần nằm dưới đất, cuối cùng cũng chỉ bỏ lại hai chữ "Phế vật!". Sau đó nghe ngang rồi đi, để lại hai người Chung Đạo Bình với Khâu Vân quốc ngây ngốc suy nghĩ.

Người ở dưới tháp nhận được tín hiệu của Chung Đạo Bình, liền ríu rít thì triển khinh công lao về phía đỉnh tháp, mấy tên ăn mày ở phía dưới càng đánh càng hăng thấy thế rồi ríu rít mừng to, người có công phu cũng đều lao về phía đó, vì vậy ở bầu trời bắt đầu đánh thành một đoàn!

Tay chân Hoa Thiên Vũ nhanh tăng tốc, dù sao người giỏi ở trong Cái Bang vẫn có, hiện tại đã có mấy người ở cách nàng không xa, hơn nữa bây giờ còn có hai người bò theo bên Tô Lâm cách dưới chân y vài thước, Hoa Thiên Vũ không muốn Tô Lâm bị bất cứ thương tổn nào, cho nên đều thi triển hết tất cả những vốn liếng của mình, bò nhanh đến dưới thân Tô Lâm, đột nhiên tung người mạnh lên xách Tô Lâm bay lên đỉnh tháp, rồi lấy đi quyền trượng ở trước mắt bao người nhét vào trong lòng Tô Lâm còn chưa kịp hiểu gì, sau đó lại tiếp tục kéo Tô Lâm trực tiếp bay qua đỉnh tháp, rồi đứng ở trước mặt hai trưởng lão chín túi đang trợn mắt há hốc mồm.

Nguyên một đám ăn mày ở dưới tháp trực nhìn thấy rõ ràng, giống như Vương Đại Cầu vốn không xem lần thí này là quan trọng lại trực tiếp chen chúc nhào đến lễ đài trước mặt nhìn, nếu như không phải là bởi vì sợ ảnh hưởng hình tượng của trưởng lão chấp pháp với trưởng lão truyền công, còn có thể diện của lão minh chủ Trần Hạo Thiên nữa, chỉ sợ là hấn sớm đã đoạt lấy ở trước lễ đài!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-1: Lại so với (1)

Chính là như vậy, người không phục lúc nào cũng không phục, thấy trưởng lão chấp pháp với trưởng lão truyền công cũng không tuyên bố chính thức tân Đà chủ, Vương Đại Cầu trực tiếp đi lên trước lớn tiếng quát: “Trưởng lão, chúng ta không phục, tiêu ma ốm này nếu là làm Đà chủ, Vương Đại Cầu ta chính là người thứ nhất không phục!”

Bên này Chung Đạo Bình với Khâu Vân Quốc đang đau đầu làm sao để giải quyết xong việc, mà hành động lúc trước của Trần Hạo Thiên làm bọn họ biết rõ, nếu chuyện hôm nay không cho hấn một kết quả vừa lòng, chỉ sợ qua ngày mai, tai vạ sẽ lập tức đến nơi.

Lúc này, Vương Đại Cầu nhảy ra làm rối loạn, trái lại trúng với tâm ý của bọn họ! Tân Đà chủ này còn chưa được tuyên bố nhậm chức, thì phần đông đầu người phía dưới không hề phục, điều này chứng tỏ rõ ràng đây chính là xem thường người, hoặc là ghét bỏ đối thủ trúng tuyển không có lai lịch hay đơn giản chỉ là oan gia đối đầu, thật sự chán ghét người!

Nhưng đến cùng mặt mũi vẫn phải giữ, Chung Đạo Bình mặt lạnh lại, ánh mắt giống như cây kim nhọn, nhìn gắt gao chăm chăm vào Vương Đại Cầu, lạnh lùng hỏi: “Làm cán, ở trước mặt bản trưởng lão, người không có phần nói chuyện! Cuộc thí này ngày hôm nay, quy củ cũng đã sớm nói rõ rồi, lúc này đội người ta cảm tin vật mới nhảy ra nói không phục, người đây là muốn thách thức bang quy, muốn thử trải qua ba đạo sáu lỗ kia sao?”

Chung Đạo Bình vốn là trưởng lão chấp pháp, lời của hấn, làm cho tất cả người ở đây muốn nói theo phụ họa Vương Đại Cầu, hay những người đục nước béo cò không khỏi co đầu rút cổ, nhiệt huyết vừa mới dâng trào, muốn đi theo đại chúng “bức vua thoái vị”, kết quả là quên mất nơi người cho mượn đầu này là ai, nếu vào ngày hôm nay tại nơi này mà tất cả mọi người thật sự đều nháo lên, chỉ sợ người trước mặt này cũng sẽ không bỏ qua, danh tiếng mặt lạnh Diêm vương của Chung Đạo Bình cũng không phải là hư danh!

Tô Lâm bên này vừa nghe lời Chung Đạo Bình nói, trong lòng mới vừa nhẹ thở một hơi, thì lại nghe Chung Đạo Bình mở miệng nói: “Bọn người các ngươi thấy người ta đạt được thì đều nói với lão phu là không phục! Như vậy trái lại lão phu có thắc mắc, cuối cùng là các ngươi không phục luật nào? Nếu như từng người các ngươi đều nói không được lý do không phục, bản trưởng lão sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Nghe Chung Đạo Bình nói, những người phía dưới thiếu chút nữa chân đều đã mềm nhũn, hai mặt rói rít nhìn nhau, tìm kiếm người dẫn đầu, Vương Đại Cầu nghe xong cũng ra mồ hôi lạnh toát người, trong lòng thâm suy nghĩ trong lời Chung Đạo Bình nói đến cùng là chứa hàm ý gì.

Nơi này có nhiều người vốn đều là nòng cốt tinh tuý trong Đại Nghĩa Phân Đà, cho dù Chung Đạo Bình là trưởng lão chấp pháp đi nữa, hấn cũng không thể trực tiếp xử lý nhiều người như vậy, Vương Đại Cầu cảm thấy dường như trong lời của Chung Đạo Bình có chứa hàm ý, theo ý tứ như vậy của hấn, chỉ cần mình nói hợp tình lý, như vậy có phải là nhất định là, kết quả ngày hôm nay có thể sẽ thay đổi chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng Vương Đại Cầu tự an ủi mình, cả gan chấp tay với Chung Đạo Bình và Khâu Vân Quốc trên đài, nói: “Hai vị trưởng lão, không phải là chúng ta không phục với luật, mà thật sự là có người không đủ tiêu chuẩn, hơn nữa rõ ràng là, có người không tôn trọng đạo, làm xằng làm bậy, người như vậy tại sao lại có thể làm Đà chủ Đại Nghĩa Phân Đà của chúng ta, tại sao chúng ta phải phục tùng?”

Tô Lâm nghe vậy sắc mặt đại biến một hồi, Hoa Thiên Vũ cũng cảm giác có chuyện gì đó không đúng, trong lời Vương Đại Cầu nói kia chỉ rõ chính là bên nàng, không phải là nói nếu cảm được tin vật là có thể làm bang chủ sao? Như thế nào mà vào trong miệng hấn đã trở thành tội danh làm xằng làm bậy, không tôn trọng đạo rồi?

Trên đài Chung Đạo Bình nhẹ nhàng lướt qua Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ một cái, trong lòng mỉm cười, dường như cũng đã hiểu là Vương Đại Cầu muốn nói lời gì, trong lòng cũng hơi yên tâm, có ý hỏi thêm: “Oh, người nói mấy hành động này là hơi nặng đó, nói chuyện phải hiểu một chút, cũng phải cho nhóm người phía dưới này đều hiểu cùng, nếu như người nói không hợp tình hợp lý, vậy có thể là người đang phạm vào tội danh nói xấu đồng môn, lừa trên gạt dưới, như vậy ngày hôm nay người trốn không khỏi ba đạo sáu lỗ rồi!”

Nghe Chung Đạo Bình nói nghiêm trọng như vậy, trong lòng Vương Đại Cầu trái lại càng thêm bình tĩnh, sau khi xác định được ý tứ của trưởng lão là cũng không định cho Tô Lâm làm Đà chủ, thì lập tức là gan dần lớn lên, nói: “Trưởng lão, ngài vừa mới ở dưới đài cũng nhìn thấy, Tô Lâm đúng là người của Đại Nghĩa Phân Đà chúng ta, nhưng còn vị bên cạnh lại không phải là người của Đại Nghĩa Phân Đà, hơn nữa vừa mới đó chúng ta cũng đều thấy

được, là vị bên cạnh Tô Lâm lấy tín vật trước, rồi mới nhét thẳng vào trong người Tô Lâm, sau đó mới sử dụng công phu khinh công đến trước mặt ngài, ta nói không sai chứ! Mọi người ai có ý kiến gì khác không!”

Mọi người nghe vậy lập tức phụ họa theo, Tô Lâm nghe được lời Vương Đại Cầu nói, biết rõ là hắn muốn nói cái gì, dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể hét lớn lên: “Hoa Thiên Vũ là người vừa mới nhập bọn, nàng là đệ tử của Cái Bang, Vương Đại Cầu người đừng có nói bậy!”

“Tô Lâm! Bản trưởng lão có cho người lên tiếng sao?” Chung Đạo Bình lên mặt trừng Tô Lâm một cái, khiến cho tên tiểu tử bị trừng kia giống như bông hoa nhỏ khô héo rũ xuống, hoảng sợ cúi đầu ừ ừ không dám nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14-2: Lại so với (2)

Editor: Từ Sắc Y

Chung Đạo Bình xoay đầu lại nhìn Vương Đại Cầu, ý bảo hắn nói tiếp, trong lòng Vương Đại Cầu càng thêm tự tin, lớn tiếng nói: “Trưởng lão, coi như Hoa Thiên Vũ là đệ tử mới vào, nhưng nàng cũng chỉ được tính là đệ tử mới vào, không thân phận không địa vị, ngay cả đệ tử một túi cũng không phải, Cái Bang của chúng ta có quy tắc, đệ tử mới vào trừ phi có công, theo công của đệ tử mà ban thưởng tặng túi, còn Hoa Thiên Vũ này một túi cũng không có, nên dựa theo quy củ, nàng không có tư cách tham gia tỷ thí, có thể coi như là nàng làm trợ thủ cho Tô Lâm, nhưng tự tay nàng lấy trước tín vật Đà chủ, sau đó mới đưa vào trong tay Tô Lâm, dựa theo quy củ, không cần ta nói, kết quả lần tỷ thí này hẳn là không có hiệu quả?”

Vương Đại Cầu nói, Hoa Thiên Vũ nghe rõ, nhìn thấy Chung Đạo Bình và Khâu Văn Quốc ở trên đài không ngừng gật đầu, lại nhìn một đám người ở bên cạnh phụ họa theo Vương Đại Cầu, và cuối cùng sau khi chứng kiến được khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cúi đầu không dám nhìn nàng Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ biết rõ, ngày hôm nay là mình đường đột, cũng không hiểu rõ quy củ, mà mù mờ ra mặt, cho rằng lấy được tín vật thì đã thắng, kết quả là bị người nói lý, lần này, thực sự là có lòng tốt mà tạo nên chuyện xấu, chỉ sợ hôm nay chính mình với Tô Lâm toàn thân cũng không rút lui được!

Lúc này trong lòng Chung Đạo Bình thâm cao hứng, cực kỳ hài lòng với Vương Đại Cầu ở phía dưới, hiểu rõ chuyện, sự thật vô cùng chính xác, và người phía dưới cũng đều phụ họa theo kết quả này, như vậy chính mình nếu chối bỏ kết quả ở trước mắt, cũng không sợ sẽ gây ra chuyện gì không tốt, chỉ là ngày hôm nay bên Trần Hạo Thiên kia, vẫn không thể nào gấp mặt tốt, Chung Đạo Bình không khỏi hơi trầm ngâm.

Thấy Chung Đạo Bình hơi trầm ngâm, thì tim của Vương Đại Cầu đã có thể thả lại vào trong ngực rồi, nhìn lại bộ dáng Tô Lâm đứng đầy đức hạnh, thì lại càng cao hứng hơn, trong lòng cũng bắt đầu tính toán, tiếp theo làm sao để trừng trị tên tiểu tử đáng chết này, dám trêu chọc chính mình, hơn nữa tay còn rõ ràng cất giấu tín vật ở sau lưng, quả thực chính là ngán sống cũng không khác biệt lắm, ngày hôm nay may mà trưởng lão không tuyên bố thắng kết quả, nếu không thật sự là cả đời đánh nhận, thì hôm nay lại bị nhận cần!

(*Nhận: là giống chim tên nhận, có thể search gg để xem ảnh)

Trên đài Chung Đạo Bình và Khâu Văn Quốc đang truyền âm mật trao đổi, cuối cùng Chung Đạo Bình mở miệng, nói: “Dù cho như thế nào, ngày hôm nay tín vật đã vào trong tay Tô Lâm, đó là một sự thật, nhưng lời Vương Đại Cầu nói cũng đúng, Hoa Thiên Vũ tự tay lấy tín vật đưa cho Tô Lâm, hành động này cũng không phù hợp với quy củ, mà nàng lại là đệ tử mới vào, không có phẩm cấp, vốn cũng không được lên trên tháp, như vậy cuộc tỷ thí hôm nay, không còn giá trị, với lại ngày hôm nay đã quây rầy đến Phong Vân sơn trang mất một ngày, là Cái Bang chúng ta không nên, vì vậy lần này lựa chọn Đà chủ, sẽ dùng những cách khác vào ngày mai, Cái Bang đều là hành khất trong gang hồ mà sống, như vậy đi ta chọn thời gian cuối ngày mai làm hạn chót, phân định thắng bại trong một ngày, các người cũng có thể tự tuyển chọn lên danh sách những người đi cùng tương trợ, vào ngày mai, những đám người các người đi ăn xin ở trong thành, người xin được nhiều bạc nhất, thì sẽ là Đà chủ, như vậy đi, nếu các người nói không công bằng, hay là nói tân đệ tử không có tư cách thì cũng sẽ không được!”

Người phía dưới nghe vậy ồ lên một trận, lập tức nghe Chung Đạo Bình nói tiếp: “Nhưng các người tuyển chọn người trợ giúp mình có hạn, chỉ có thể chọn ba người, hơn nữa, trong quá trình đi ăn xin, không được sử dụng đường ngang ngõ tắt, càng không được an bài người phía dưới đùa giỡn ám chiêu với người khác, tự thân bản trưởng sẽ theo dõi toàn bộ hành trình, nếu có người dám vi phạm, thì sẽ bị trực tiếp dùng ba đao sáu lỗ loại bỏ! Cứ vậy đi, tất cả giải tán, nhanh đi chuẩn bị cho ngày mai! Còn nữa, nhanh trình lên danh sách lên bản trưởng lão!”

Nói xong, Chung Đạo Bình và Khâu Văn quốc trực tiếp xuống đài, nhìn cũng không nhìn mọi người một cái, mà Khâu Văn Quốc lại trực tiếp lấy quyền trượng từ trong tay Tô Lâm, cũng không nói làm sao sẽ trừng phạt Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ.

Rất lâu, mọi người mới rời rít trở về, đều tự ngầm hiểu dẫn theo nhóm người của mình từng người từng người rời khỏi, chỉ có Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ là còn đứng ở tại chỗ.

Lần này Tô Lâm đã bị dả kích không nhẹ, thoáng vui lại nhiều buồn, khiến cho hài tử này không thích nghi được với sự thay đổi, mà với tất cả chuyện xảy ra ngày hôm nay, Tô Lâm quả thực lên xuống như cáp treo, một chút tâm lý cũng chưa hề chuẩn bị, đợi mọi người đi hết rồi, hắn còn chưa lấy lại được tinh thần, chuyện này đã xong rồi?

Bọn Đại Ngốc vây quanh hắn, đám hài tử trong nhóm này cũng không thể lý giải, tại sao tín vật tới tay, nhưng lại bị trưởng lão truyền công lấy đi, rồi sau

đó tuyên bố là ngày mai so đầu lại?

Khi bọn họ biết là nguyên nhân bởi vì Hoa Thiên Vũ, nguyên một đám lập tức xoay đầu hướng mũi nhọn nhắm về phía Hoa Thiên Vũ, trong nháy mắt, ngôn ngữ ô ư ể gì cũng vô tình hất lên thân Hoa Thiên Vũ.

Hoa Thiên Vũ nhìn nhóm hài tử trước mắt này mà cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng thay bọn họ cảm thấy bị ai, nhưng lúc thấy Tô Lâm liên tục không nói một lời, lòng Hoa Thiên Vũ cảm thấy vô cùng lạnh.

Hôm nay nàng không làm rõ tình huống giúp đỡ, xác thực là nàng đã sai rồi, nhưng chuyện sai này, thật sự chẳng lẽ là chỉ có một mình nàng? Nếu như không phải có nàng, thì ngày hôm nay Tô Lâm có thể chạm đến cây gậy kia hay không cũng khó nói, nói không chừng hiện tại ngay cả mạng cũng phải đặt lại nơi này, thế mà đám người kia đều đổ hết tất cả sai lầm lên trên người nàng, chẳng lẽ bọn họ thật sự cho là Tô Lâm có thể làm được Đà chủ sao? Cũng quá ngây thơ rồi! Chính nàng vừa mới nghe lời trưởng lão chấp pháp kia, cũng hiểu rõ, ngày hôm nay Tô Lâm nếu coi như là được thừa nhận đi chăng nữa, chỉ sợ là vị trí Đà chủ này cũng ngồi không được!

“Đừng nói nữa!” Cuối cùng Tô Lâm mở miệng ngăn lại trước khi Hoa Thiên Vũ tính nghênh ngang rời khỏi, lập tức Hoa Thiên Vũ kinh ngạc nhìn Tô Lâm, nhìn người này rốt cục cũng đã ngừng đầu lên, trừng đôi mắt đỏ hồng nhìn tất cả hài tử, nhìn xem tiếp theo hẳn có thể nói ra lời gì.

“Chuyện ngày hôm nay, không có liên quan gì với Hoa Thiên Vũ hết!” Tô Lâm một câu nói làm cho lòng Hoa Thiên Vũ thoáng đã vui dần đi khó chịu, nhưng mà lời sau đó lại làm cho Hoa Thiên Vũ nghĩ không ra, “Cuộc tỷ thí ngày mai, Đại Ngốc, Trụ Từ, Tiểu Tân, ba người các người đi theo ta, lão Ngô, người trình danh sách lên trên, còn những người khác thì nhanh đi xin cơm đi, tất cả giải tán!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hồi tâm

Editor: Từ Sắc Y

Nhìn thấy không cam lòng, lại sợ uy thế của Tô Lâm nên mọi người đều rời khỏi, Hoa Thiên Vũ đi theo Tô Lâm vừa đi vừa nói chuyện: “Người vốn định bỏ qua sao?”

“Vậy người nói ta có thể như thế nào?” Lúc này Tô Lâm rốt cục cũng đã phục hồi lại tinh thần, dường như cả người cũng thoải mái hẳn, nói chuyện cũng mạch lạc, “Điều này rõ ràng là tỷ thí tranh vị trí Đà chủ này không phải cạnh tranh công bằng, còn mong đợi ta lên làm cái gì? Muốn chết sao?”

“Ta còn tưởng rằng đến bây giờ người còn chưa hiểu được!” Hoa Thiên Vũ nghe vậy cười ha ha nói: “Xem ra là người vẫn gánh vác được! Nhưng đám thù hạp kia của người, ai, người tự cầu nhiều phúc đi!”

“Ta có thể thỉnh cầu người một chuyện sao?” Tô Lâm không hề bị ảnh hưởng bởi lời Hoa Thiên Vũ nói, xoay đầu lại nghiêm túc nhìn Hoa Thiên Vũ, thỉnh cầu: “Ta biết rõ là ta nhìn nhầm người, người là một người tài ba, hiện tại ta cũng chỉ có thể cầu xin người, ngày hôm nay người đừng rời khỏi, mà ở lại đại viện một đêm đi, qua một đêm thôi! Hùng đông ngày mai, người muốn đi chỗ nào ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản!”

Thì ra là hẳn còn biết chuyện này! Thật đúng là một người thông minh! Biết rõ là vào tỷ thí ngày mai, đám người Vương Đại Cầu bị thua thiệt hay là người khác nhìn đám người Tô Lâm vào hôm nay không được vừa mắt, buổi tối tuyệt đối sẽ tìm cơ hội gây chuyện, khiến cho đám Tô Lâm không có cách nào để tham gia cuộc tỷ thí ngày mai!

Hoa Thiên Vũ lắc đầu nói: “Người ấy! Ta nói coi như là ta ở lại, qua đêm nay, vậy thì còn đêm mai? Hơn nữa người dựa vào cái gì mà cảm thấy ta có thể bảo vệ được nhiều các người như vậy?”

“Ta tin tưởng người làm được!” Tô Lâm không trốn tránh ánh mắt bức người của Hoa Thiên Vũ nữa, kiên định nói: “Ta biết rõ người có biện pháp, ta cũng biết, ta không có gì đáng giá để có thể thỉnh cầu người ở lại, nếu không thì như vậy đi, nếu như người thật sự cảm thấy tối nay người không che chở được chúng ta, vậy người cứ đi trước cũng được! Ta tuyệt đối sẽ không trách người!”

Nghe Tô Lâm nói lời này, Hoa Thiên Vũ buồn cười lắc đầu nói: “Tô Lâm, lời này thật sự không phải nói người gì hết, nhưng chí hướng của người đâu? Tôi qua người cho ta nói những lời hùng tâm tráng chí (tâm chí mạnh mẽ) ấy vậy nó ở đâu rồi? Chẳng lẽ người cứ muốn cả đời vì một đám người như vậy mà vất vả khổ mình ở nơi này? Cho dù là cùng hèn nhất với bọn họ sao, người cũng chấp nhận à?”

Tô Lâm kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Vũ, chần chờ một lúc mới nói: “Vốn ta cho là ta có thể, nhưng người cũng thấy đấy, không phải là ta không cố gắng, mà là hiện tại cho dù ta có cố gắng, cũng phải có người cho ta cơ hội chứ! Đây từng là dự định tốt, thế thì sao, người bảo ta phải làm sao đây? Nếu xem như ngày mai ta được hạng nhất, chỉ sợ vẫn là kết quả như hôm nay cũng không khác biệt gì lắm, huống chi ta còn không có khả năng, thậm chí ngay cả tối nay ta cũng không biết có thể bình an qua hay không!”

Nghe được Tô Lâm nói như vậy, Hoa Thiên Vũ vừa thất vọng vừa có chút giận vì hẳn từ bỏ tranh đấu, nhìn không được nói: “Người chỉ có như vậy sao? Lúc trước người không giống với người cái gì cũng không có, khi đó thế nào sao lại như bây giờ? Người không phải là thiếu gia phủ Đại tướng quân

sao? Sự kiêu ngạo của ngươi cứ như vậy mà vứt bỏ sao? Chẳng lẽ trong lòng ngươi không có chuyện để ngươi quyết tâm theo đuổi? Chẳng lẽ ngươi không muốn nên chuyện? Lúc trước những chuyện ngươi làm không xong, cũng là bởi vì ngươi bị một chút nhân tố gây cản trở, mà ngươi cứ quyết định buông tha? Tô Lâm, đừng khiến ta coi thường ngươi!”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, ta có thể làm sao?” Tô Lâm như bị Hoa Thiên Vũ kích thích lên nổi đầu, giống như con mèo bị đập trúng đuôi, nhảy bật lên hét lớn: “Ngươi nghĩ rằng là ta nguyện ý sao, ngươi nhìn xem bên cạnh ta có nhiều người như vậy, hôm nay ngươi cũng nhìn thấy, một đám thù hạ của ta một người muốn giúp đỡ ra cũng không có, cũng may có ngươi mới có cục diện như trước mắt, dù ta có hùng tâm tráng chí thế nào, nhưng chỉ dựa vào một mình ta, ta có thể làm được cái gì? Chỉ có một mình ta, ta cũng không phải là người vô địch cả thiên hạ!”

Hoa Thiên Vũ nghe vậy giận quá hóa cười, nói: “Một mình người, đúng là số lượng thực lực có hạn, nhưng nếu như lòng của ngươi thiếu tự tin, thì như vậy có chờ đủ lực lượng, cũng không có ý muốn! Tô Lâm, không sợ nói cho ngươi biết, ta chính là tiểu thư tướng phủ Liễu Nhược Liên! Ngươi hẳn là đã nghe nói qua rồi chứ!”

“Ngươi là người quê mà! Ngươi...” Tô Lâm nghe vậy nói, lập tức nhận thức được chỗ không đúng, vội vàng dừng lại, hỏi: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Nghe đồn không phải là ngươi đã chết rồi sao? Làm sao mà một mình ngươi chạy ra ngoài này, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm cái gì à?” Hoa Thiên Vũ cười điên cuồng, nói: “Ta muốn làm chuyện ta muốn làm! Tô Lâm, tình trạng của ta bây giờ cũng không khác với ngươi bao nhiêu đâu. Như thế nào, chúng ta hợp tác với nhau một phen, sau khi vượt qua cửa ải khó ở trước mắt này, chúng ta sẽ liên thủ, hoàn thành chuyện chúng ta muốn làm!”

Tô Lâm nhìn Hoa Thiên Vũ có chút xa lạ ở trước mắt, tròn to hai mắt, cảm thấy dường như nữ nhân ở trước mắt hẳn có chút thay đổi, làm cho hắn cảm nhận được sợ hãi từ trong lòng!

Hoa Thiên Vũ cười lạnh nhìn xem Tô Lâm, nói: “Làm sao, không lẽ là ngươi sợ hãi à? Xem ra là ta thật sự đã nhìn lầm ngươi, Tô Lâm, ngươi kỳ thật chỉ là người nói được ngoài miệng, còn trong lòng ngươi kỳ thật cũng chỉ là một người hèn nhát! Bây giờ ngươi có theo ta hay không cũng giống như ngoại trừ chỉ có một mạng đáng khinh, thì ngươi còn có cái gì không thể mất đi sao?”

“Đừng nói cho ta ngươi không bỏ được đám ăn mày kia!” Hoa Thiên Vũ khinh bỉ nhìn xem Tô Lâm, nói: “Ngươi cho rằng ngươi thật sự được bọn họ xem như lão đại sao? Bọn họ chỉ muốn tìm một chỗ dựa vững chắc có thể dựa vào! Nếu như chỗ dựa này bị sụp đổ, có thể sẽ có mấy người rút vài giọt nước mắt trên mộ phần ngươi, nhưng sau đó, không chừng bọn họ sẽ lập tức tìm chỗ nương tựa của cừu nhân giết chết ngươi, một đám người làm như thế, ngươi cảm thấy ngươi rất có tiền đồ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15-1: Hồi tâm (2)

Tô Lâm cảm giác mình không có cách nào để cãi lại, những lời Hoa Thiên Vũ nói hẳn cũng đều biết, nhưng y vẫn là làm như vậy, kỳ thật hẳn cũng nghĩ là không tốt tại sao phải như vậy, chẳng lẽ mình thật sự là người nhát gan sao?

Tô Lâm ngược mắt nhìn khuôn mặt Hoa Thiên Vũ có chút dữ tợn, trong lòng không hiểu từ đâu lại dâng lên một hồi lửa giận, gầm nhẹ lên: “Ngươi nói như vậy, vậy làm sao không thấy ngươi trở về báo thù? Ngươi so với ta còn thâm hơn, ít ra ngươi còn biết là ai đã hại ngươi, còn ta ngay cả ai hại ta ta cũng không biết, ngươi bắt ta phải hăng hái, vậy ta hăng hái cho ai xem?”

“Mình hăng hái cũng không phải là vì cho người khác xem!” Hoa Thiên Vũ nghe vậy cũng không tức giận, trước mắt Tô Lâm vẫn là một hải tử, tầm mắt đều rất nóng cần, trong ngày thường ngoại trừ dựa vào tinh thần chống đỡ, cũng không có gì khác, vốn là một mục tiêu cũng không có, chỉ là thỉnh thoảng có cơ hội như hôm nay thôi, mà lấy mạng vật lộn độ sức một phen!

Nghĩ thông suốt điểm này, Hoa Thiên Vũ cảm thấy buồn cười vì ý tưởng vừa rồi muốn kéo Tô Lâm về phía mình, nàng chỉ khoát khoát tay nói với Tô Lâm: “Nếu ngươi không bị bức ép đến mức cùng đường, đã như vậy, đường kế hoạch của chúng ta không giống nhau, ngươi đi đường ngươi, ta đi cầu độc mộc ta, hôm nay coi như ta giúp ngươi, ngày mai ngươi cũng không cần ta, tối nay, thứ lỗi cho ta không phụng bồi, chuyện nhất định đã xảy ra, muốn tránh cũng tránh không thoát, cứ tự giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, Hoa Thiên Vũ quay đầu không chút lưu tình rời đi, lần này, nàng quyết định không quan tâm đến chuyện nhóm tiểu khát cái này nữa, ngay cả Tô Lâm, cũng làm cho nàng thất vọng, nếu như cứ ở chung một chỗ với một đám người như vậy, trong thời gian lâu nói không chừng sẽ hạ thấp chỉ số thông minh của nàng, tự nàng vẫn sớm rời đi mới tốt!

Nhìn bước chân kiên định kia, bóng dáng Hoa Thiên Vũ cách hẳn càng ngày càng xa, Tô Lâm cắn chặt bờ môi mình, cho dù có cắn đến chảy máu hẳn cũng không có cảm giác, cuối cùng vào lúc Hoa Thiên Vũ rời khỏi ánh mắt hắn, Tô Lâm rút cục cũng ra quyết định, chạy như bay đến trước mặt Hoa Thiên Vũ, bùm một tiếng quỳ ở trước mặt Hoa Thiên Vũ.

Hoa Thiên Vũ kinh ngạc nhìn xem Tô Lâm, trong lòng mặc dù đã đoán được một chút lý do, nhưng lại không dám chắc, và nàng cũng không đến đỡ hắn, cũng không lập tức rời khỏi, mà chỉ thần nhiên nhìn hắn, nhìn hắn muốn nói với nàng cái gì.

Mặt Tô Lâm đỏ bừng, dường như cố gắng dùng sức lực toàn thân, thật lâu sau, đột nhiên khẩu đầu một cái với Hoa Thiên Vũ, tiếng động va chạm trên mặt đất vang lên một tiếng trầm đục dọa Hoa Thiên Vũ hoảng sợ.

Sau khi Tô Lâm ngẩng đầu lên, Hoa Thiên Vũ thấy rõ ràng trên trán hắn là một mảng tím xanh, là có thể thấy được hắn dùng lực lớn đến cỡ nào, sau đó nghe thấy Tô Lâm lớn tiếng nói với Hoa Thiên Vũ: “Sau này Tô Lâm sẽ nghe lời đại tỷ, đại tỷ nói cái gì, Tô Lâm tuyệt đối sẽ không dám hai lời, từ này mạng của Tô Lâm sẽ ra sức với đại tỷ, cầu xin đại tỷ thành toàn, để cho ta chấm dứt tâm nguyện!”

Hoa Thiên Vũ nheo mắt lại, hơi hứng thú nhìn xem Tô Lâm, ngả ngón hỏi: “Người làm sao có thể khẳng định được, khi đi theo ta, ngươi có thể hoàn thành tâm nguyện?”

Tô Lâm cũng không vì ngôn ngữ ngả ngón của Hoa Thiên Vũ mà buông lỏng, âm thanh sang sảng có lực trả lời: “Ta muốn trở nên cường đại, ta muốn làm người bề trên, ta muốn đi theo cường giả, mới có thể biến mình trở nên cường đại hơn, còn hiện tại, đại tỷ người rất mạnh, đi theo người, ta sẽ dần trở nên cường đại, hoàn thành tâm nguyện, chỉ cần sau này ta trở nên mạnh mẽ ta mới có thể tự tay mình hoàn thành, cầu xin đại tỷ thành toàn, cầu xin đại tỷ thành toàn cho ta!”

Trẻ nhỏ dễ dạy! Hoa Thiên Vũ hài lòng gật đầu, đến lúc này, Tô Lâm mới nghĩ thông suốt điểm này, cũng coi như là không muộn, vốn là Hoa Thiên Vũ cũng muốn cho hắn một cơ hội, có thù hạ như vậy, chuyện sau này nàng muốn làm, cũng là thuận tiện nhanh chóng hơn, nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ nâng Tô Lâm lên, nói: “Chuyện tiếp theo, ngươi có tính toán gì?”

Tô Lâm nghe vậy hơi mơ hồ, không tự chủ được nói: “Tự nhiên là đại tỷ muốn ta làm cái gì thì ta sẽ làm cái đó, tất cả mọi chuyện ta đều nghe đại tỷ!”

Đầu gối! Trong lòng Hoa Thiên Vũ than thở, xem ra là không thể nào thông minh lên được, đoán chừng là do ngây ngốc trong nhóm ăn mày một thời gian lâu, ý tưởng cũng không có nhiều, Hoa Thiên Vũ lắc lắc đầu, thờ dãi nói: “Người không phải muốn cạnh tranh Đả chủ vào ngày mai sao? Vậy sao còn không quay về tính toán một chút xem ngày mai nên hành động ra sao gì! Còn thất thần làm gì, đi đi!”

“A! ...” Tô Lâm nghe vậy tròn tròn mắt, vốn theo ý hắn là, Hoa Thiên Vũ không nhìn trúng mấy thủ hạ ăn mày giúp đỡ mình, dũng khí vốn vừa mới bị Hoa Thiên Vũ khiêu khích, muốn dứt khoát rời khỏi đám người kia, đi theo Hoa Thiên Vũ phiêu bạt chân trời cũng được, lại không nghĩ rằng Hoa Thiên Vũ đột nhiên nói một câu trở về, điều này khiến cho Tô Lâm không biết nên thay đổi ra sao.

Nhìn dáng vẻ Tô Lâm đứng ngây ngốc nhìn mình, Hoa Thiên Vũ vừa bực mình vừa buồn cười, nàng hiểu rõ suy nghĩ của tiểu tử này, vừa kéo hắn đi vừa nói chuyện: “Kỳ thật lời ngươi vừa mới nói cũng đúng, một người không làm được đại sự, mà có hai người chúng ta cộng lại, cũng khó có thể hoàn thành, mặc dù những người của ngươi không giúp được gì, nhưng bây giờ chúng ta muốn mượn thế, mặc kệ là người nào, chỉ cần chúng ta có thể dùng, cũng phải dùng, nhưng nếu ngươi vừa mới nói tất cả mọi chuyện ngươi đều nghe theo ta, có thể đến lúc đó ngươi nhìn thấy ta hạ thủ tàn nhẫn, lại vẫn đau lòng cho người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Mưu đồ

Tô Lâm nghe Hoa Thiên Vũ nói lời này, trong lòng vốn là muốn buông, nhưng khi nghe cuối cùng lại cảm lên! Lý do nàng muốn là gì, không lẽ là nàng vẫn muốn lần qua lần lại với đám ăn mày kia hay sao? Vậy làm gì mà lại còn nói tới chuyện ra tay chứ!

Nhìn thấy dáng vẻ Tô Lâm muốn nói mà không dám nói, thì Hoa Thiên Vũ đã biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn, dùng bước lạnh như băng nói: “Ngươi muốn làm xong chuyện, lại không muốn thương tổn đến người khác, thì ngươi có thể làm nên chuyện lớn gì, chỉ nói tới đám người lười kia ngươi đều giết bọn họ trong bảo khố (hộp đựng những bảo vật), cả một đám đó vai thì không thể khiêng nước thì không thể chọn, dù thế nào, một mình ngươi ở phía sau làm việc cả một đám, vậy thì người định bụng muốn thân mình một chết à!”

Thấy Tô Lâm vẫn còn dáng vẻ hồ đồ lơ mờ kia thiếu chút nữa đã khiến Hoa Thiên Vũ tức chết, dáng vẻ trưởng thành sớm của tên này ở trước mặt nàng đều là giả bộ, tự nhiên Hoa Thiên Vũ lại có ý nghĩ muốn vứt bỏ tên ngu xuẩn này mà tự mình đi.

Cũng may là rốt cuộc Tô Lâm đã tỉnh táo lại, sau khi bừng tỉnh đại ngộ thì nhìn xem Hoa Thiên Vũ hoảng sợ nói: “Đại tỷ không phải là người định dùng đám người kia chứ! Chẳng lẽ ngươi còn muốn cân nhắc bọn họ, muốn dạy dỗ đám người kia cho tốt để sau này làm việc cho hai người chúng ta?”

Hoa Thiên Vũ nghe vậy liếc mắt về phía Tô Lâm, nói: “Lúc này mới hiểu được à? Đạo lý dễ hiểu như vậy không lẽ ngươi cũng không hiểu sao, hay là ngươi vẫn đau lòng chuyện ta muốn sai bọn họ làm việc như trâu ngựa?”

Nhìn thấy bộ dáng rất không hài lòng của Hoa Thiên Vũ đang chuẩn bị chọn người mà cần, thì Tô Lâm rút cổ lại một cái, chỉ lắc đầu cười làm lành: “Làm sao chứ, ta cũng chỉ lo lắng cho đám người kia quá ngốc, sẽ khiến cho đại tỷ ngươi dạy dỗ tức giận, gây tổn thương đến thân thể của ngài, vốn là thân thể ngài không được nhanh nhẹn, nếu là hao tâm tổn sức trên điểm này, không phải là khiến cho ngài tức giận sao? Ta đây cũng chỉ lo lắng cho ngài mà!”

“Bỏ cái dáng vẻ này đi!” Hoa Thiên Vũ thiếu chút nữa đã bị làm tức giận Tô Lâm cười rộ lên, nàng chỉ mũi Tô Lâm cười mắng: “Người chính là tên tiểu

hoạt đầu, không muốn ta sai người của người thì cứ việc nói thẳng, làm sao mà lại nói nhiều lời như vậy! Còn lo lắng cho thân thể của ta nữa, người không nhìn thấy là ai vừa mới mang người từ dưới mặt đất lên trên tháp trúc cao như vậy, lại còn dám nói xấu ta!”

Tô Lâm cười liên tục nói phải, Hoa Thiên Vũ thấy vậy cũng lười cần nhằn với hắn, về mặt nghiêm túc nói thẳng: “Tô Lâm, nói thật với người, ta và người vốn không phải là người chung đường với đám ăn mày kia, trong số bọn họ ta dám nói là không có ai dám cầm tính mạng mình mà đánh cuộc với tiền đồ cầm tù (cầm tù được gọi là găm vốc, ý câu này nói là tiền đồ sáng lạng, vinh hoa phú quý)! Hề là người có lòng này, cũng sẽ không đến mức đi theo một người tàn tật như ta, người nói phải không?”

Tô Lâm nghe vậy lập tức cũng nghiêm túc lại, trong lòng hơi chán nản, đúng là không trách Hoa Thiên Vũ nói khó nghe được, đám người dưới tay mình đều là cô đầu tương, cũng chỉ có hắn bảo vệ cho đám người kia sinh sống, bọn họ mới có thể ngã về phía mình, nhưng hề là có chuyện gì xảy ra, tất cả đều trông cậy hẳn ra mặt cho bọn họ ! Nếu không với tuổi chưa đến mười lăm của hắn, làm sao nhanh như vậy mà kiếm được vị trí đệ tử ba túi, đây cũng đều là do đám người kia bức!

Đệ tử trong Cái Bang muốn kiếm được một túi đã là điều không dễ dàng, không ít gì người muốn thay đổi, cần phải thông minh lanh lợi hơn, còn phải ra tay nhẫn tâm! Quả thật hắn vốn ra tay tàn nhẫn, thường xuyên đánh nhau giành địa bàn, khiến cho trong bang đều phát triển rất nhanh, mà hắn muốn tranh công để kiếm thêm túi, cũng may là tiền nhiệm Đà chủ đã để ý tới hắn, mà chính hắn đi theo tiền nhiệm Đà chủ mới được ba túi! Cuộc sống trôi qua cũng được xem như là thoải mái!

Nhưng thời gian trước đột nhiên tiền nhiệm Đà chủ đi xa không thấy người, nên bên Tổng đà đã truyền ra tin tức như vậy, nói đúng là chỉ cần đệ tử có túi, đều có tư cách tham dự tranh cử Đà chủ, mà hắn cũng không nghĩ đến mấy chuyện trong đó, muốn đánh cuộc tham dự một lần, nên cứ hồ đồ mà tham gia.

Trong lần tham dự này không ngờ lại trắc trở như vậy! Vốn lúc còn tiền nhiệm Đà chủ ở đây, đám người Vương Đại Cầu kia nhìn không vừa mắt hắn, nhưng lại e ngại sự coi trọng của Đà chủ với hắn, cho nên cũng không dám đối xử với hắn như thế nào, chỉ bắt nạt vài thuộc hạ dưới hắn, không cần hắn phải ra mặt mà vẫn thả thuộc hạ hắn trở về.

Nhưng lần này Đà chủ không có ở đây, lập tức bọn người Vương Đại Cầu không có điều cố kỵ, nên thay đổi phương pháp hành hạ hắn! Nhất là lúc hắn biết mình đang chuẩn bị tham dự cuộc tỷ thí Đà chủ, thì mỗi ngày thù hạ dưới tay hắn đều tìm cơ hội gây chuyện với mình hay người dưới tay mình!

Mà lúc này tự mình muốn lấy lại danh dự, cũng sẽ không dễ dàng như vậy, không có chỗ dựa của Đà chủ, nhóm Vương Đại Cầu kia vốn không để mình vào trong mắt, với lại hắn còn là đệ tử năm túi, đương nhiên là địa vị với thân phận đều cao hơn mình, hơn nữa hắn còn là hoàng cột (cột vàng), tất cả thuộc hạ dưới tay đều là người luyện võ, còn dưới tay mình chỉ là những người già yếu ở trong mắt bọn họ đám người này đơn giản chỉ là một cừu con, tuy ý mặc bọn họ làm thịt, thêm chuyện mình ở trước mặt Vương Đại Cầu đã chiếm không ít tiện nghi, cho nên người dưới tay mình hiện tại ngoài trừ người làm biếng không ai muốn trong bang, hoặc là lão già yếu hay là tiểu ăn mày, còn tất cả những người ánh mắt đều đầu nhập vào những thế lực mạnh khác!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16-2: Mưu đồ (2)

Editor: Từ Sắc Y

Mà lúc này tự mình muốn lấy lại danh dự, cũng sẽ không dễ dàng như vậy, không có chỗ dựa của Đà chủ, nhóm Vương Đại Cầu kia vốn không để mình vào trong mắt, với lại hắn còn là đệ tử năm túi, đương nhiên là địa vị với thân phận đều cao hơn mình, hơn nữa hắn còn là hoàng cột (cột vàng), tất cả thuộc hạ dưới tay đều là người luyện võ, còn dưới tay mình chỉ là những người già yếu ở trong mắt bọn họ đám người này đơn giản chỉ là một cừu con, có thể tùy ý bọn họ làm thịt, thêm chuyện mình ở trước mặt Vương Đại Cầu đã chiếm không ít tiện nghi, cho nên người dưới tay mình hiện tại ngoài trừ người làm biếng không ai muốn trong bang, hoặc là lão già yếu hay là tiểu ăn mày, còn tất cả những người ánh mắt đều đầu nhập vào những thế lực mạnh khác!

Cho nên lúc Hoa Thiên Vũ vừa tới, Tô Lâm đang ở trạng thái “tuyệt vọng chuyện gì cũng dám làm thử” vợ vét cướp đoạt người mới từ bốn phương, hắn biết rõ tất cả thuộc hạ mình không đáng tin, nhưng hắn lại không thể bỏ mặc bọn họ, mặc kệ bọn họ, với lại cũng chỉ có mình hắn tự làm, có chuyện gì, ngay cả người có thể chỉ điểm cho cũng không có, vì lo mất lo được nhất thời, mà thay đổi thành bộ dáng khốn cùng như hiện giờ, tự phê chuẩn cho Hoa Thiên Vũ từ đầu đến đuôi!

Nói đến chuyện kia trong lòng Tô Lâm cũng nguội lạnh, tỷ thí vừa rồi chính mắt hắn đã nhìn ra, cả một đám trước đó tự vỗ ngực mình nói lớn là đến lúc đó sẽ đi theo giúp đỡ hắn, kết quả là lúc gần đến giờ tỷ thí, thì cả một đám thậm chí phát cờ hò reo cổ vũ cũng không thấy một người, sau khi biết được kết quả bị phủ nhận hắn thành Đà chủ, thì nguyên một đám lại không biết xấu hổ tính toán tất cả mọi chuyện lên đầu Hoa Thiên Vũ, rồi cứ coi hắn không tìm không phổi giống bọn họ, thật sự Tô Lâm cũng không có bao nhiêu hi vọng trông mong vào đám người kia.

Cho nên khi biết Hoa Thiên Vũ muốn định dùng đám người kia, không phải là Tô Lâm thực sự sợ Hoa Thiên Vũ sẽ làm gì đám người, mà lo lắng đám người kia sẽ gây cản trở Hoa Thiên Vũ, ở trong lòng Tô Lâm bây giờ, đám người kia không có một người nào có thể sai bảo được, còn khiến cho mình tức giận cũng không khác biệt gì lắm.

Nghe Tô Lâm giải thích thao thao bất tuyệt với nàng một hồi, Hoa Thiên Vũ thật sự có chút đồng tình với tiểu ăn mày ở trước mắt này, rõ là mệt cho hắn có thể bảo vệ được một đám người dờ hơi này cho đến bây giờ! Hoa Thiên Vũ cũng không biết phải đánh giá Tô Lâm như thế nào nữa!

Nàng hắn là nên khen hắn có lòng tốt, còn phải cười nhạo hắn không biết không sợ! Nhưng khi nghĩ lại nàng cũng thấy bình thường, là một hài tử, từ nhỏ đã không người đau không người quan tâm, tự mình đau lòng cho chính mình, tự mình ngoan (ngoan độc) với chính mình đó cũng là điều bình thường, hắn được người phía sau coi trọng, còn có đám người đi theo bên cạnh ủng hộ rầm rộ, hơn nữa cũng có một vài người kiêng kỵ với hắn ở ngoài mặt, chính những hành động đó đã khiến cho hắn tự nhận định mình quá cao, và kết quả là một người coi trọng cũng không có, hoàn toàn là đãi ngộ khác biệt quá lớn khiến cho hắn bị vỡ mộng!

Tên tiểu tử Tô Lâm này chẳng khác như người thiếu bị trừng trị, Hoa Thiên Vũ đánh giá y là như vậy, bây giờ nhìn thấy năng lực của nàng, muốn dựa vào nàng để xoay người, tuy suy nghĩ đó không sai, nhưng trong lòng hắn vẫn còn sự thiện lương vô dụng kia, khiến cho Hoa Thiên Vũ hơi nghi hoặc, đám người kia mỗi người đều không giúp được gì, thậm chí có khi càng giúp lại càng phiền, không lẽ ngay cả sai họ là sai nguy hiểm sao? (sai trong đây là sai khiến)

Hoa Thiên Vũ như cười mà như không mà nhìn Tô Lâm, nói: “Đại tỷ ngươi không có bản lĩnh khác, nhưng bản lĩnh chinh người thuần người vẫn còn, đúng dịp, lấy đám người này để luyện tập, dù sao, ngươi có còn đau lòng không?”

Tô Lâm nhìn không được mà sợ run cả người, y nhìn thấy trên gương mặt Hoa Thiên Vũ tràn đầy ý cười quỷ dị, điều này làm cho tim y không khỏi đập nhanh thình thịch, không biết Hoa Thiên Vũ này ngoại trừ khinh công tốt, còn có công phu chinh người gì đây.

Hoa Thiên Vũ nhìn thấy dáng vẻ của Tô Lâm như một người vợ nhỏ, thì trong lòng lại than thở, người này không phải là ông trời đưa đến không để hành hạ nàng thì cũng muốn giày vò nàng, về mặt của Thiên Vũ như khinh bỉ cái bộ dáng này của hắn, nói: “Được rồi, thu lại cái vẻ mặt nhìn làm người ta phải ê răng của ngươi đi, ngươi muốn bày ra cho ai xem chứ, dáng vẻ như vì đức hạnh mà muốn chết muốn sống!”

“Đám người kia của ngươi, ta nhất định muốn dùng!” Hoa Thiên Vũ nói đến chính sự, nửa điểm thương lượng cũng không để cho Tô Lâm có cơ hội, dứt khoát nói thẳng: “Ngươi đã quyết định phải làm người bề trên, vậy thì đi chuẩn bị dự định sau này của mình đi, có như vậy thì người bên cạnh mới có thể chịu tính toán dự định của mình, đừng có mà quan tâm đến bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, ngươi cứ chuẩn bị sẵn sàng hết đi!”

Tô Lâm nghe vậy nghiêm túc đứng lên, y biết rõ lời này của Hoa Thiên Vũ không phải là muốn nói giỡn với mình, là nói được làm được, thấy Hoa Thiên Vũ đang cân nhắc chuyện gì đó: “Đám người kia, dù sao cũng là những tên ăn mày, cũng không sợ sau này bọn họ sẽ không đến được nơi nào, tệ nhất cũng chỉ là lưu lạc đầu đường mà thôi, nhưng đó cũng phải xem mệnh của bọn họ, nếu như cả một đám bọn họ thành thật chịu nghe lời sai bảo của chúng ta, vậy thì ta cũng không quan tâm đến có thêm một thuộc hạ ăn chùa, nhưng nếu như còn dám nói qua loa cho xong chuyện, theo phía sau lưng nhậy ý tưởng có sẵn, vậy thì ngươi cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác tàn nhẫn, ta không phải là ngươi, ta cũng không có cảm tình với bọn họ! Từ không chương binh*, nếu ngươi muốn ra mặt, thì không chỉ ngươi ngoan với mình ngươi đâu! Làm như vậy cũng chỉ khiến cho ngươi mệt chết, cho nên, trước tiên ngươi phải tự mình ngoan với người bên cạnh, nếu không, không phải là ngươi đang đau lòng cho bọn họ, mà là muốn hại bọn họ, bọn họ là thuộc hạ của ngươi, không riêng ngươi không có tương lai, mà bọn họ cũng không có tương lai! Tất cả mọi người sẽ luôn luôn đi xin cơm với ngươi, mà không nghĩ đến mình nên đi làm chuyện gì!”

(*Xuất phát từ câu thơ Nhân không chương tài, từ không chương binh)

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Người thí nghiệm

Editor: Từ Sắc Y

Tô Lâm trầm mặc, không phản bác được, hắn vô lực ngồi xuống dưới đất, trong lòng càng nhiều chuyện không biết bây giờ nên phải làm sao!

Hoa Thiên Vũ nói đúng, nếu như hôm nay không có Hoa Thiên Vũ, thì hắn vốn ngay cả trụ cột cũng không nhất định có thể dựa đến được, chứ đứng càng nói là có thể có cơ hội cạnh tranh Đà chủ!

Mà Hoa Thiên Vũ dưới tình huống như thế, vốn cũng không như hắn, muốn nghĩ thâm, ôm một tia cơ hội không thực tế kia, còn muốn lại vật lộn độ sức một hồi, mà là muốn hắn nhìn thẳng về tình huống ở trước mắt, để nhanh xác định hướng phát triển sau này!

Nhưng vừa nghĩ đến những biểu hiện kia của thủ hạ mình, hiện tại Tô Lâm chỉ có thể nói là ngoại trừ người trước mắt là Hoa Thiên Vũ, thì không có một người nào có thể trông cậy được!

Chỉ là Tô Lâm vốn không có chú ý tới, ngay lúc hán ngồi không dưới đất bất lực, thì trên mặt Hoa Thiên Vũ lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Trên thực tế Hoa Thiên Vũ vốn không nghĩ là sẽ dùng tâm đi giúp Tô Lâm, giúp đỡ lúc trước, cảnh tình trước mắt, tất cả đều là Hoa Thiên Vũ tự biên tự diễn!

Với Hoa Thiên Vũ mà nói, trong nơi loạn thế trước mắt này, nếu muốn trở lại thời đại trước kia, chuyện đầu tiên, là nàng phải thích ứng với thời không này, mà Tô Lâm trước mắt này đối với mình mà nói, kỳ thật chính là một cơ hội thích ứng với thời không này!

Là một người vốn không có cảm giác an toàn lại trở thành người quê, cho dù bây giờ nàng có đầy đủ võ lực để tự vệ, thì dù sao mình cũng chỉ có một mình, hơn nữa hành động còn bất tiện, nếu như không có một đám trợ thủ có thể sai khiến ở bên cạnh, thì cho dù nàng muốn rời khỏi thời không này, hay là nói sống sót ở trong thời không này cũng đều chỉ là một câu nói suông.

Mà Tô Lâm, hiện tại trở thành một con đường để Hoa Thiên Vũ đầu tư!

Làm một người lãnh đạo, không thể nghĩ ngờ gì hơn là Tô Lâm rất thiếu kinh nghiệm và sự quyết đoán, nhưng từ khi hấn còn nhỏ, bên cạnh người đã tụ tập một đám người, đặc biệt là đám người kia còn thuộc đại bang Cái Bang thiên hạ đệ nhất, thân phận trước mắt như vậy, Hoa Thiên Vũ muốn gom lòng người, cũng có cần thiết cho nhiều chuyện.

Dù sao nhân số trong Cái Bang vốn có nhiều, đó là cũng là chuyện duy nhất trong thiên hạ, mà bây giờ trong tay nàng còn có thần khí Phong Linh sáo, dựa theo hiểu biết lúc trước nàng đi theo Tề Kính Hiền, ở trên lục địa này, còn có những thần khí khác tồn tại, thậm chí còn có thần tiên, nếu có thể lấy được những thần khí này, nhìn thấy thần tiên, thì bản thân nàng cũng có một chút tia cơ hội, được quay trở lại quá khứ của mình, giống như Cái Bang này được tạo ra là để thăm dò tin tức của bang phái, chuyện này không thể nghĩ ngờ chính là cơ hội nàng cần phải lôi kéo thật tốt!

Ông trời đã cho nàng một cơ hội như vậy, tự nhiên là Hoa Thiên Vũ muốn nắm bắt cho tốt, mà Tô Lâm ở trước mắt này vừa vặn có một ít nhược điểm, vừa vặn nàng có thể nhắc nhở hấn, mà Tô Lâm cũng đồng ý nghe theo lời của nàng nói, lại thêm mới này nàng vừa bộc lộ ra thực lực của mình, Hoa Thiên Vũ tin tưởng, nếu cho Tô Lâm nghe theo sắp xếp tiếp theo của mình, cũng sẽ không phải là một chuyện rất khó! Như vậy nàng có thể bắt đầu áp dụng từng bước để thực hiện kế hoạch của mình.

Trong lòng Tô Lâm chưa bao giờ sợ hãi như bây giờ, cho dù hấn từng bị phủ tướng quân đuổi ra ngoài lưu lạc đầu đường, thì hấn cũng chưa hề sợ hãi giống bây giờ, mà nguyên nhân tạo nên nỗi sợ hãi này chính là một nữ quê! Hết lần này tới lần khác hấn không hề phản bác được một chút đạo lý với lời của nữ quê này! Bởi vì Tô Lâm biết rõ, Hoa Thiên Vũ nói đều là thật.

Cho tới nay, là do hấn cố gắng chống đỡ, ở trước mắt đám Đại Ngốc thì làm ra vẻ như không sợ trời không sợ đất, cũng không có chuyện gì có thể làm khó hấn, nhưng kỳ thật bí mật này Tô Lâm cũng đã biết rõ, giống như chút đánh chút nháo ở bây giờ, sớm muộn gì cũng có một ngày, hấn sẽ bị té ngã ở phía trên, mà năm bè bảy mảng cũng chỉ là năm bè bảy mảng, có gom lại chung một chỗ thì có thể như thế nào, dù cho gió có thổi hơi lớn một chút cũng có thể sụp đổ, chứ đừng càng nói đến sóng to gió lớn gì!

Rất lâu, Tô Lâm như tìm được một cọng rom cứu mạng, ngẩng đầu mong chờ nhìn Hoa Thiên Vũ, nói: “Hoa Thiên Vũ, ngươi chỉ giáo ta với, ta nên làm cái gì bây giờ? Ta phải làm sao mới không như ngươi nói nữa, ta không muốn cứ tiếp tục như thế nữa.”

Trẻ nhỏ dễ dạy! Trong lòng Hoa Thiên Vũ đã xác định, gật gật đầu nói: “Chuyện này, ngươi không nên hỏi ta, thật ra có thể nói là, cho tới nay, trong lòng ngươi cũng có đáp án rồi, chỉ là ngươi không muốn làm như vậy mà thôi, nhưng hiện tại khi bị bức ép đến đường cùng, thì ngươi mới hành động một lần đạt được kết quả mà ngươi muốn, vậy là không thực tế! Cho dù ta có nói cho ngươi, vậy cũng chính là lừa ngươi!”

Tô Lâm nghe vậy lập tức chán nản cúi rù thấp đầu, thấy vậy trong lòng Hoa Thiên Vũ dường như đã muốn cười lăn ra, nhưng trên mặt lại biểu hiện một vẻ mặt mây trời nước chảy, lạnh nhạt nói: “Nhưng mà, ta thật sự còn có một biện pháp, chỉ có xem ngươi có dám thử hay không thôi!”

Tô Lâm một lần nữa ngẩng đầu nhìn Hoa Thiên Vũ, lại chỉ thấy một nụ cười mang ý tứ sâu xa.

Hai người rất nhanh đã trở lại căn nhà rách nát kia, mà mỗi người ở trong đại sảnh đều vui vẻ chờ đợi hai người trở về.

Màn diễn hôm nay thật sự là khiến cho tất cả mọi người ở trong đại sảnh đều phải kinh ngạc, đặc biệt là với Hoa Thiên Vũ, ánh mắt của rất nhiều người nhìn xem Hoa Thiên Vũ đều tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-2: Người thí nghiệm (Tiếp theo)

Editor: Từ Sắc Y

Màn diễn hôm nay thật sự là khiến cho tất cả mọi người ở trong đại sảnh đều phải kinh ngạc, đặc biệt là với Hoa Thiên Vũ, ánh mắt của rất nhiều người nhìn xem Hoa Thiên Vũ đều tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Vốn theo bọn họ nàng là người còn thê thảm hơn so với mình, không nghĩ tới thì ra là một cao thủ thâm tàng bất lộ, điều này thật sự là khiến cho nhóm tên ăn mày này có chút không thể tiếp nhận được! Đây quả thực chính là chuyện cổ tích được kể bởi tiên sinh trong quán trà trên phố, mà khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đặc biệt là, Hoa Thiên Vũ còn là một nữ nhân!

Hoa Thiên Vũ rất dễ đọc hiểu những ánh mắt trước mắt này, nhưng nàng cũng chẳng hề để ý, hiện tại điều Hoa Thiên Vũ quan tâm chính là, Tô Lâm đứng ở bên mình, có thể thật sự làm được những lời hán đã nói với nàng hay không.

Thật ra Tô Lâm đang hơi khản trương, nhưng lại không biết được lý do không thể khản trương!

Mặc dù trước đây rất lâu, dù hán đã làm chuyện như vậy, nhưng khi đến thời gian một khắc kia, hán lại không khỏi sợ sệt, mà điều khiến cho Tô Lâm rất là thấp thòm bất an, chính là ánh mắt của Hoa Thiên Vũ quá áp bức đang nhìn hán, khiến cho Tô Lâm quả thực có ý nghĩ muốn chạy trốn.

Nhưng rất nhanh Tô Lâm lại nhớ đến lời Hoa Thiên Vũ cảnh cáo, nếu như hán không làm được, thì Hoa Thiên Vũ sẽ không một chút do dự rời khỏi hán, rời khỏi Cái Bang, đi giúp đỡ người có thể nghe nàng giúp đỡ nàng!

Cho nên Tô Lâm nhanh điều chỉnh lại tâm tình của mình, kiên định đứng ở trước mặt nhóm tên ăn mày, hắng giọng một cái, không hề lo lắng nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ so đấu với bọn Vương Đại Cầu, tất cả mọi người đều là người của ta, nhưng ở chỗ này, ta không thể không nói đôi câu, việc so đấu với bọn Vương Đại Cầu, mỗi người đều phải tham dự theo, cho nên mỗi người các ngươi, đều phải tham dự, nếu không, thì xin mời tự rời đi hoặc là tình toán thắng chức khác đi!”

Lời Tô Lâm nói quá yếu ớt, nghe giọng nói như không nói Hoa Thiên Vũ không khỏi lắc đầu, ngay cả nhóm ăn mày trong đại sảnh sau khi nghe dường như cũng không xem là chuyện quan trọng, qua một hồi thật lâu, sau khi nhìn thấy Tô Lâm cứ đứng ở trước mặt mình, lúc này sắc mặt mới thay đổi, rốt cuộc khi nghe Tô Lâm nói, là muốn hành động thật rồi!

Lần này rất nhanh có người không quan tâm đến, bỗng nhiên có một lão khất áo mặc quần áo lam lũ đứng ra, vừa ưỡn ngực vừa cười nói: “Lão đại, người nói lời này là sao, người so đấu với đám Vương Đại Cầu, nhóm người chúng ta đều luôn ủng hộ người, chỉ là so đấu giữa các người, cũng đâu có liên quan đến nhóm người chúng ta đâu! Hơn nữa, đám người Vương Đại Cầu đám kia đều không chịu nói đạo lý, nếu người cho nhóm người chúng ta đi liều mạng với hán, vậy không phải là bắt nhóm người chúng ta đi chịu chết sao? Người nhìn ta này thân thể lão hán, cũng không giúp được người chuyện gì hết đó, mà lời ngài vừa mới nói, không phải là nói đùa chúng ta sao!”

Lời lão khất nói dẫn tới một hồi tiếng phụ họa, người ở đây ai cũng rõ ràng, ai cũng hiểu được, đương nhiên, chính xác là phần lớn đám người ở đây đều ôm suy nghĩ nếu như Tô Lâm có thể lên được Đà chủ, thì tự nhiên mỗi người làm thủ hạ của Tô Lâm đều là cự thần, không nói đến chuyện liên tiếp thắng ba cấp, cả một đám người này cũng có thể được thom lây, nhưng hiện tại nếu muốn bọn họ đi so đấu với người có hoàng cột Vương Đại Cầu kia, thì trong lòng mỗi người đều gây bàn tính rõ ràng, mỗi người đều hạ quyết tâm không theo giúp Tô Lâm, cho dù cũng biết, nếu như không có Tô Lâm dẫn đầu cho mình, thì cả đám bọn họ cái gì cũng đều không phải ~!

Hoa Thiên Vũ ở một bên nghe được thì nhanh đã muốn bật cười, mà Tô Lâm nhìn thấy thân thể Hoa Thiên Vũ nhịn không được mà run run, thì sắc mặt đã hơi hồng, lời lão khất cái vừa mới nói, trên đường hán với Hoa Thiên Vũ tới đường như cũng đoán được tám đến chín phần, nhưng Tô Lâm còn thể son sắt rằng thuộc hạ hán dù có không tốt thế nào, cũng sẽ không nói ra lời không tín nhiệm như vậy!

Nhưng lại không nghĩ rằng, hán vừa mới mở miệng, thì đã có người nhảy lên nói trắng ra, điều này khiến cho Tô Lâm cảm thấy mặt mũi của mình quả thực đã vứt xuống nhà bà đỡ rồi!

Nhất thời Tô Lâm mặc kệ, thật sự chỉ là tính toán đi theo hán kiếm com ăn, muốn cảm thứ có lợi, nhưng hề có chuyện muốn bọn họ làm thì mỗi một người đều ra sức từ chối!

Tô Lâm khó có khi kiên cường như hôm nay, nhìn chằm chằm vào một đám người ở trước mắt lạnh giọng nói: “Ăn com dưới tay ta, thì phải nghe ta lời nói, nếu như muốn không làm việc, mà cứ cầm chỗ tốt, có com ăn, thì không có cửa đâu, ngày hôm nay ta nói lời này, các người muốn đi thì cứ đi, muốn ở lại thì ở lại, nhưng khi ở lại, nhất định phải giúp ta làm việc, cuộc so đấu, không phải là chuyện riêng mình ta, nếu là chuyện riêng của ta, thì thủ hạ các người ở cạnh ta làm cái gì? Thủ hạ các người theo dưới ta làm chi?”

Lời Tô Lâm nói lập tức khiến cho tất cả mọi người hiểu được, lời Tô Lâm vừa mới nói, không phải là chỉ có ý tứ nói đơn giản hai câu như vậy, hán thật sự là muốn hành động thật rồi, đối mặt với ánh mắt nghiêm túc của Tô Lâm, lập tức cả một nhóm ăn mày đều sợ hãi rụt rè, nhất gan, ý niệm suy nghĩ muốn đi theo Tô Lâm đã chạy khỏi trong đầu!

Đương nhiên, cũng có người thật sự dám đi, giống như lão khất cái vừa mới nói chuyện, sau khi nghe xong lời Tô Lâm nói, thì cười lạnh một tiếng, nói: “Ồ, Tô Đại Đà chủ ngài thật sự là tức giận rồi, cũng may là ngài còn chưa lên làm Đà chủ thì đã như vậy rồi, nếu thật sự là ngài lên chức Đà chủ, thì chỉ sợ lão khất cái chúng ta cũng không lọt nổi vào mắt xanh của người, nếu đã như vậy, vậy lão gia ta vẫn nên đi trước mới tốt, miễn cho dơ bẩn mắt quý của ngài!” Nói thôi, cũng không để ý tới Tô Lâm nữa, mà trực tiếp nhắc chân bỏ đi.

Lão khất cái này rõ ràng là cũng có tiếng tăm mặt mũi trong đám người này, lần này thấy hán đi, lập tức có mấy người động tâm, muốn đi theo sau gót chân hán, bọn họ nhanh ưỡn ngực nghiêm mặt cười cười với Tô Lâm, rồi chạy vội ra ngoài, sợ bị Tô Lâm giữ ở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Châm ngồi Vương Đại Cầu

Editor: Từ Sắc Y

Nhìn thấy thật sự đúng là có người bỏ đi, cả người Tô Lâm cũng dần trầm xuống, vừa mới đưa ra tinh thần thì đã lập tức có người bỏ đi, nhìn thấy đám người còn ở lại nhìn chăm chăm vào mắt mình, Tô Lâm cảm thấy không tốt, trong đám người ở lại, lấy Đại Ngốc làm đầu, thì cả một đám dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn hắn, còn những người không thuộc về nhóm Đại Ngốc, thì lại là một bộ dáng hoảng sợ.

Tô Lâm không nguyện ý chứng kiến tình huống như vậy, thậm chí trong lòng Tô Lâm không tự chủ được mà bắt đầu hoài nghi bản thân, vừa mới nảy hấn rồi cuộc đã làm đúng hay sai!

Nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ rất muốn không để ý tới hấn, hiện giờ tình huống này nàng không thể giải quyết được, mà một khi chuyện đã bắt đầu như vậy, thì nàng cũng không quan tâm làm nhiều hơn một tý!

Hoa Thiên Vũ truyền âm nói với Tô Lâm: Chuyện đã đến bước này, không phải là do ngươi rút lui, nếu ngươi vẫn muốn tiếp tục sống một cuộc sống còn không bằng trước kia, thì ngươi có thể từ bỏ, để ta rời khỏi!

Tô Lâm như gặp quỷ quay đầu nhìn về phía Hoa Thiên Vũ đứng cách hấn rất xa, hấn không thấy được môi nàng động, hơn nữa rõ ràng là, một đám ăn mày ở trước mặt mình cũng không nghe thấy lời Hoa Thiên Vũ nói với hấn, như vậy lời nàng vừa mới nói, làm sao nàng có thể nói với chỉ một mình hấn? Chẳng lẽ nàng thật sự là cao nhân thâm tàng bất lộ sao?

Hoa Thiên Vũ thấy Tô Lâm xoay đầu lại nhìn mình, thì tức giận tiếp tục truyền âm mật nói: Không cần nhìn ta, ta nói với ngươi đó, cái này gọi là truyền âm mật, là một môn võ công mà thôi, ngươi giai quyết nhanh đi!

Tô Lâm nghe vậy, trong lòng tuy có nghi ngờ, nhưng rồi cuộc vẫn xoay đầu lại tiếp tục nói với đám ăn mày trước mặt: “Hiện tại nếu ở lại, Tô Lâm ta tự nhiên sẽ coi các ngươi như huynh đệ chân chính của ta, nhưng đúng như lời ta vừa mới nói, hiện giờ đây là lúc quan trọng chúng ta so đấu với nhóm Vương Đại Cầu, mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực cùng nhau giúp đỡ ta hoàn thành trận so đấu này!”

Nói xong, nhìn thấy ánh mắt của bọn Đại Ngốc ở trước mắt nhìn thấy hấn cũng không còn cổ quái nữa, lập tức giọng điệu của Tô Lâm cũng thoải mái hơn, hấn nói tiếp: “Hắn là sau này mọi người cũng không muốn làm thuộc hạ đi xin cơm cho Vương Đại Cầu, mà một khi hấn đã lên làm Đả chủ, thì khẳng định là sẽ không có chuyện tốt với chúng ta, cho nên lần so đấu này, không chỉ là vì chính ta, mà cũng là vì mọi người, những người vừa mới bỏ đi, ta không biết bọn họ đang nghĩ như thế nào, nhưng khi ta thấy các ngươi còn có mặt ở đây, thì ta cũng biết là, các ngươi vẫn còn ủng hộ ta, nguyện ý chung sức với ta để đối mặt so đấu với Vương Đại Cầu! Lúc này Tô Lâm ta dám thề, bất cứ có thành hay bại, thì các chư vị ở đây đều là huynh đệ tỷ muội cả đời của Tô Lâm ta, nếu ta có một ngum, thì mọi người đều có một ngum, nếu ta có làm trái với lời thề này, thì trời tru đất diệt!”

Tô Lâm vừa nói lời này, trong lòng mọi người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, mặc dù hầu hết phần lớn người đều bỏ đi như lão khát cái kia, nhưng cũng thực không tình nguyện dần dần, chỉ là nếu rời khỏi nơi này, kỳ thật bọn họ cũng không còn có chỗ để đi, nhiều người ở lại cũng chỉ là bắt đắc dĩ, nhưng nghe Tô Lâm nói như vậy, trong lòng mọi người cũng thoải mái hơn một chút, dù sao Tô Lâm nói cũng đúng với tình hình thực tế, nếu chỉ có một mình Tô Lâm đi tranh, khẳng định là phải thua không nghi ngờ, mà nếu có những người này giúp đỡ, thì cũng có thể nắm chắc, ít nhất sau này Tô Lâm sẽ dẫn theo mọi người đi kiếm sống, bởi vì Tô Lâm đã thề rồi, mà lời thề ở thời đại này, cũng giống như vắn đã đóng thuyền, nếu có người làm trái với lời thề của mình thì sẽ bị tất cả mọi người phi nhổ!

Kỳ thật Tô Lâm có thể nói ra lời này, phần lớn cũng là do Hoa Thiên Vũ dạy, ở trên đường về, Hoa Thiên Vũ cũng tốn không ít công phu, mặc dù không hài lòng lắm với lời Tô Lâm nói, nhưng khi nhìn đến thần sắc của đám ăn mày này, thì Hoa Thiên Vũ biết rõ, mục đích mong muốn của mình đã thành công viên mãn rồi.

Sau đó Tô Lâm dựa theo sắp xếp của mình mà phân phối nhiệm vụ cho đám ăn mày, lúc này, cũng không phân phó cho Hoa Thiên Vũ chuyện gì, lại nhìn thấy Tô Lâm đang dần dần tìm được tự tin, trong lòng Hoa Thiên Vũ biết bước cơ bản đã hoàn thành, còn chuyện kế tiếp, nếu chỉ có một mình nàng thì tác dụng cũng vô cùng có hạn, chẳng qua nếu như Tô Lâm và thủ hạ của hấn dựa theo sắp xếp của nàng mà hành động, trong một ngày phải ăn xin được đầy đủ tất cả vật dụng cần thiết để so đấu với đám Vương Đại Cầu.

Ngày thứ hai, trong Tiên đô ngay trước các cửa hàng lớn nhỏ diễn ra một cảnh tượng kỳ dị, vốn là một đám ăn mày y phục tả tơi, không biết từ nơi nào kiếm được mấy y phục như ca diễn mặc ở trên người, bắt đầu đi khắp hang cùng ngõ hẻm, trong miệng còn hát về cát tường, đi xin ăn khắp bốn phía.

“Thiên môn ra Địa môn mở, tám mươi một đường thần tài đến, một lời chúc phúc đến hai lời ban thưởng, tài nguyên cuộn cuộn vào cửa!”

Phần lớn người buôn bán ở trong Tiên đô đều nghe rõ, một đoàn ăn mày mặc trang phục kì dị hát bài thơ thần tài, thoạt nhìn cũng thật mới mẻ, nhóm ăn mày hát thơ thần tài đã đi tới ở bên trong cửa hàng ăn xin, vì muốn mình may mắn, có nhiều người mang suy nghĩ tốt về nhóm ăn mày này, cũng có nhiều lão bản thương cho một chút bạc, thậm chí cũng có một ít lão bản tài đại khí thô trực tiếp sai tiểu nhị cho một ít tiền hào!

Khiến cho đám người Tô Lâm vốn không ôm nhiều hy vọng lại vui mừng! Ngày thường bọn họ đi ăn xin cũng không phải như bộ dáng hôm nay, mà quần áo bọn họ mặc trên người đều lấy từ tượng trong miếu phật đồ nát ở ngoài thành.

Hoa Thiên Vũ nói cho Tô Lâm, sai hấn chuẩn bị sẵn ít nhất là bốn bộ y phục thần tài, sau đó chia người ra thành bốn tổ, mỗi tổ sẽ chịu trách nhiệm một phương ở trong thành, dù sao Tiên đô cũng là thành lớn, nếu muốn đi hết toàn bộ khu vực trong thành vào một ngày, thì không thể có khả năng đó, vì vậy nếu muốn trong một ngày thu xếp toàn thành, thì phải lấy phương thức như thế để ăn xin, không chỉ là thích hợp nhất, hơn nữa bất cứ cửa hàng bình dân hay quý tộc, đều có thể đi vào ăn xin, chỉ là phải nhìn rõ ánh mắt người ta, không làm cho người phiền chán, thì trên cơ bản chỉ cần hát thơ thần tài và

vừa múa vừa hát như ca diễn xiếc ảo thuật, đều có thể xin đạt được!

Lúc Hoa Thiên Vũ ở thời đại kia, có thể nói là thời đại ấy đều được các đám ăn mày sử dụng rất nhiều, nếu không phải là thời gian không kịp, thì Hoa Thiên Vũ còn có nhiều phương pháp nữa, nhưng với tỷ thí trước mắt này, dùng phương pháp này là trực tiếp đơn giản, thích hợp nhất rồi.

Thời gian kết thúc tỷ thí được xác định là vào buổi trưa sau khi ăn xong, lúc này đám ăn mày tập trung trong Phân Đà ở Tiên đô, mỗi thủ lĩnh tham gia tỷ thí đều nộp lên những gì đã ăn xin được, mà kết quả lại vượt qua dự liệu của tất cả mọi người!

Bên Vương Đại Cầu rõ ràng là hoàn toàn xếp sau Tô Lâm, chỉ thiếu Tô Lâm khoảng chừng một lượng bạc! Nhưng Tô Lâm không phải là người dẫn đầu, người dẫn đầu là một người khác, cũng là một nhân vật tầm thường trong hoàng tộc, Hoa Thiên Vũ tỉ mỉ đánh giá người kia, nghe giới thiệu hẳn là đệ tử năm túi của Đại Nghĩa Phân Đà, tên là Trần Thanh Dương, hẳn so với Tô Lâm nhiều hơn mười mấy đồng tiền.

Vốn đối mặt với kết quả như vậy, chuyện Trần Thanh Dương trở thành Đà chủ đã là ván đã đóng thuyền, nhưng lại có người không cam tâm!

Vẫn là Vương Đại Cầu, hẳn làm sao cũng nghĩ không ra, xem như là mình thua, nhưng tại sao lại xếp hạng sau Tô Lâm chứ, hơn nữa chỉ thiếu Tô Lâm khoảng chừng một lượng bạc, nên biết là, hẳn ở trong Cái Bang tại Tiên đô, bất cứ thân phận, địa vị hay là người, so với Tô Lâm, cũng không phải chỉ là mạnh một chút như thế, thua như vậy, quả thực là có chút uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18-2: Châm ngòi Vương Đại Cầu (tiếp theo)

Bên Vương Đại Cầu rõ ràng là chỉ hoàn toàn xếp sau Tô Lâm, chỉ thiếu Tô Lâm khoảng chừng một lượng bạc! Nhưng Tô Lâm không phải là người dẫn đầu, người dẫn đầu là một người khác, cũng là một nhân vật tầm thường trong hoàng tộc, Hoa Thiên Vũ tỉ mỉ đánh giá người kia, nghe giới thiệu hẳn là đệ tử năm túi của Đại Nghĩa Phân Đà, tên là Trần Thanh Dương, hẳn so với Tô Lâm nhiều hơn mười mấy đồng tiền.

Vốn đối mặt với kết quả như vậy, chuyện Trần Thanh Dương trở thành Đà chủ đã là ván đã đóng thuyền, nhưng lại có người không cam tâm!

Vẫn là Vương Đại Cầu, hẳn làm sao cũng nghĩ không ra, xem như là mình thua, nhưng tại sao lại xếp hạng sau Tô Lâm chứ, hơn nữa chỉ thiếu Tô Lâm khoảng chừng một lượng bạc, nên biết là, hẳn ở trong Cái Bang tại Tiên đô, bất cứ thân phận, địa vị hay là người, so với Tô Lâm, cũng Ddi ee nd daa mnn l e qu uy ydo on không phải chỉ là mạnh một chút như thế, thua như vậy, quả thực là có chút uất ức.

Vương Đại Cầu đứng tại chỗ kêu lên, nói: “Như vậy không công bằng, muốn làm Đà chủ Đại Nghĩa Phân Đà của chúng ta, cũng không phải là chỉ biết ăn xin là xong, còn phải có võ công giỏi, ta muốn tỷ võ, ta muốn so với Tô Lâm ở bên kia võ đài!”

Khâu Vân Quốc nghe vậy thì thiếu chút nữa mặt mũi đã méo mó, Vương Đại Cầu này thật đúng là một người gan tỵ, hôm nay hẳn rất vất vả mới khiến cho kết quả của cuộc tổng tuyển cử được Trần Hạo Thiên hài lòng, thì cái tên Vương Đại Cầu này lại nhảy ra ngoài quấy rối, quả thực chính là một tên cầm đầu khuấy cắt, mặc kệ tốt hay xấu đều muốn xen miệng vào.

Chung Đạo Bình hít một hơi, nhưng trái lại Trần Thanh Dương ở một bên không nhanh không chậm nói với Vương Đại Cầu: “Vương Đại Cầu, người đây là không phục ta làm Đà chủ hay là không phục tiểu huynh đệ Tô Lâm mạnh hơn người? Người luôn miệng nói tỷ thí không công bằng, không phục, nhưng lại muốn so đấu với Tô Lâm trên võ đài, người đây là muốn cho ta khó xử trước mặt mọi người, hoặc là Tô Lâm khó xử, hoặc là, người muốn thử xem gia pháp của Cái Bang chúng ta có phải là thật sự có tám mươi điều hay không chăng, chẳng lẽ là người muốn thử xem gia pháp đó hay sao?”

Vương Đại Cầu nghe vậy thì rụt cổ lại, Trần Thanh Dương là người hẳn không thể trêu vào, Trần Thanh Dương là đệ tử sáu túi, hơn nữa còn nghe nói là, hẳn ta sẽ lập tức tấn cấp lên đệ tử bảy túi, nói như vậy, hẳn ta(TTD) cũng không phải là đối tượng để hấn (VDC) có thể dễ bắt nạt như Tô Lâm.

Hoa Thiên Vũ cũng đã nhìn ra, ngày hôm nay Tô Lâm không thể nào lên làm Đà chủ được, nhưng chuyện Vương Đại Cầu cứ quẩn quít lấy Tô Lâm không buông thì cũng không được, Hoa Thiên Vũ quyết định tự mình ra tay.

Hoa Thiên Vũ đứng ra cười tủm tỉm nhìn xem Vương Đại Cầu nói: “Vương Đại Cầu, không phải là người thấy lão đại chúng ta như thế thì khó chịu sao? Thiết thời cho người còn là hoàng tộc của Cái Bang chúng ta, lại có thể gộp cả hai mà không dung trên dưới, như vậy đi, không cần lão đại ta ra tay, chỉ ta với người thôi, nếu như ta có thể đánh thắng người, vậy sau này tại Tiên đô, một khi người thấy được lão đại chúng ta, thì người phải đi vòng, như thế nào?”

Vương Đại Cầu nghe thấy Hoa Thiên Vũ nói, thì chớp mũi cũng đã tức đến hồng rồi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tô Lâm nói: “Tiểu tử Tô, thuộc hạ của người nói chuyện như vậy, lão đại người chắc là không đồng ý đâu phải không? Nếu đồng ý, thì nếu như người què này thua, thì người ở trong Tiên đô phải làm cái gì bây giờ?”

Bây giờ Tô Lâm thực muốn bội phục dập đầu xuống đất với Hoa Thiên Vũ, trước đó nàng có nhắc tới với hắn, là có thể sẽ gặp phải vấn đề, nhưng dựa trên cơ bản tất cả đều đã xảy ra, kể cả hiện tại Vương Đại Cầu cần quấy ở trước mặt mọi người, cho nên Tô Lâm vốn cũng không tính toán gì, mà nói thẳng: “Nếu thua thì ta sẽ rút ra khỏi Tiên đô, về sau cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt người nữa! Như thế nào?”

Nói xong, hoàn cảnh lúc này của Tô Lâm ở trong mắt tất cả mọi người đều không có cách nào xuống đài được, mà Vương Đại Cầu lại đối mặt khiêu khích với Tô Lâm và nữ người què kia, thì lại càng không có lý do gì để nhượng bộ, vì vậy Vương Đại Cầu không chút do dự nói ra: “Lời này là tự người nói, ta cũng không hề bức người, nếu có thua thì người cũng đừng nói là ta bắt nạt người!”

Editor: Từ Sắc Y

Chỉ vịn vịn trong một thời gian uống hết một chung trà, ánh mắt của tất cả mọi người ở đây nhìn Hoa Thiên Vũ đều thay đổi!

Trên gương mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ xấu hổ, mà Vương Đại Cầu lại cúi đầu ủ rũ rời khỏi, một câu cũng đều nói không nên lời, còn Tô Lâm, ánh mắt đám Đại Ngốc khi nhìn về phía Hoa Thiên Vũ lại một lần nữa thay đổi.

Tô Lâm càng mừng rỡ bao nhiêu, thì nhóm Đại Ngốc lại càng hoảng sợ bấy nhiêu, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, một nữ què mà lúc trước tự mình cho rằng yếu đuối, thoạt nhìn thân thể năng yếu kém như Ddi ee nd daa nnn lle qu uy ydo on thể nhưng trong cơ thể năng lại tồn tại thực lực mạnh vô cùng hung hãn!

Bởi vì Hoa Thiên Vũ ra thẳng tay, sử dụng cách thô bạo nhất, nhưng lại hữu hiệu nhất, để cho những người có thị giác biết được cách xử lý Vương Đại Cầu!

Là một thân trọng đến từ hiện đại, còn là thân đồng thiên tư trác tuyệt (tư chất xuất sắc) của gia tộc cổ võ, mặc dù cho thân thể bây giờ không bằng lúc trước, nhưng nếu đối phó với người có thực lực như Vương Đại Cầu, thì Hoa Thiên Vũ vẫn có thể nắm chắc.

Phương pháp Hoa Thiên Vũ đối phó với Vương Đại Cầu rất đơn giản, năng sử dụng sở trường của đá cầu bông, không ngừng gõ vào đầu của Vương Đại Cầu.

Mọi người ở trong Cái Bang đều nhìn thấy, thực lực của Vương Đại Cầu và Hoa Thiên Vũ quá khác nhau, một người què, chống lại được một hoàng cột có võ công giỏi trong Cái Bang, hoàn toàn chính là ăn hiếp người!

Nhưng kết quả lại khiến cho tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt, vừa lúc mới bắt đầu cũng đúng như suy nghĩ của mọi người, Vương Đại Cầu không ngừng tiến công, mà dường như Hoa Thiên Vũ đều không nhúc nhích đứng ở một chỗ, chỉ cần Vương Đại Cầu tới gần Hoa Thiên Vũ trong phạm vi hai bước, cho dù Vương Đại Cầu có ra chiêu thức gì, thì đá cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ như có mắt, đánh mạnh lên đỉnh đầu của Vương Đại Cầu.

Vương Đại Cầu cũng rất ủy khuất, có người cho rằng có phải là hấn lương thiện muốn nhượng hay không, chỉ có một mình Vương Đại Cầu tự biết, hấn đang ôm suy nghĩ tốt đẹp định làm nhục nữ què đáng chết ở trước mắt này, hấn nghĩ muốn dạy dỗ nàng cho tốt một chút, chứ không phải là mạnh miệng nói như vậy!

Nhưng tình huống của hấn như gặp quỷ, mắt thấy quả đấm của mình sẽ gần đến người Hoa Thiên Vũ, thì đá cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ lại nhanh hơn quả đấm của hấn, mỗi lần hấn cho rằng có thể hạ thủ Ddi ee nd daa nnn lle qu uy ydo on trước một khắc, thì cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ lại gõ lên đỉnh đầu hấn một tiếng trầm đục.

Lúc này còn dễ nói là may mắn, nhưng một khi liên tiếp hơn mười lần, trong lòng Vương Đại Cầu đã biết rõ ràng, mười lần này, mỗi một lần đều bị Hoa Thiên Vũ dùng đá cầu bông gõ lên cùng một vị trí trên đỉnh đầu của mình một tiếng trầm đục, thì chuyện này tuyệt đối không phải là may mắn! Nữ què ở trước mắt này rõ ràng chính là giả trụ (heo) ăn cạp!

Ánh mắt của Chung Đạo Bình và Khâu Vân Quốc nhìn Hoa Thiên Vũ cũng thay đổi, Trần Thanh Dương hứng thú nhìn xem Hoa Thiên Vũ, trong đám ba người bọn họ có võ công cao nhất, đương nhiên là, ở trong mắt bọn họ, Hoa Thiên Vũ sử dụng chiêu thức ấy kỳ thật cũng không cao minh cho lắm, nhưng nếu ở trong mắt những tên ăn mày khác, thì chính xác là thủ đoạn công kích hữu hiệu nhất!

Trong lòng ba người nhìn thấy Hoa Thiên Vũ là một người què lai lịch có thể nói là không rõ, thì trong lòng cũng suy nghĩ sâu xa hoài nghi, dù sao một nữ nhân có thủ đoạn cao minh như vậy, còn lại là người què, xuất hiện ở trong Cái Bang, mà bọn họ hoàn toàn không có một ít tin tức biết trước, cho nên không thể không nói đây là một vấn đề, hoặc là Hoa Thiên Vũ bụng dạ khó lường, hoặc là nàng chính là đệ tử của thế ngoại cao nhân, đi tới nhân gian để tu luyện!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19-1: Chinh phục

Chỉ vịn vịn trong một thời gian uống hết một chung trà, ánh mắt của tất cả mọi người ở đây nhìn Hoa Thiên Vũ đều thay đổi!

Trên gương mặt của tất cả mọi người đều hiện lên vẻ xấu hổ, mà Vương Đại Cầu lại cúi đầu ủ rũ rời khỏi, một câu cũng đều nói không nên lời, còn Tô Lâm, ánh mắt đám Đại Ngốc khi nhìn về phía Hoa Thiên Vũ lại một lần nữa thay đổi.

Tô Lâm càng mừng rỡ bao nhiêu, thì nhóm Đại Ngọc lại càng hoảng sợ bấy nhiêu, tất cả mọi người đều không nghĩ tới, một nữ què mà lúc trước tự mình cho rằng yếu đuối, thoát nhìn thân thể nàng yếu kém như Dị ư ư nd daa nnn lle qu uy ydo on thể nhưng trong cơ thể nàng lại tồn tại thực lực mạnh vô cùng hùng hân!

Bởi vì Hoa Thiên Vũ ra thẳng tay, sử dụng cách thô bạo nhất, nhưng lại hữu hiệu nhất, để cho những người có thị giác biết được cách xử lý Vương Đại Cầu!

Là một thần trộm đến từ hiện đại, còn là thần đồng thiên tư trác tuyệt (tư chất xuất sắc) của gia tộc cổ võ, mặc dù cho thân thể bây giờ không bằng lúc trước, nhưng nếu đối phó với người có thực lực như Vương Đại Cầu, thì Hoa Thiên Vũ vẫn có thể nắm chắc.

Phương pháp Hoa Thiên Vũ đối phó với Vương Đại Cầu rất đơn giản, nàng sử dụng sở trường của đá cầu bông, không ngừng gõ vào đầu của Vương Đại Cầu.

Mọi người ở trong Cái Bang đều nhìn thấy, thực lực của Vương Đại Cầu và Hoa Thiên Vũ quá khác nhau, một người què, chống lại được một hoàng cột có võ công giỏi trong Cái Bang, hoàn toàn chính là ăn hiếp người!

Nhưng kết quả lại khiến cho tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt, vừa lúc mới bắt đầu cũng đúng như suy nghĩ của mọi người, Vương Đại Cầu không ngừng tiến công, mà dường như Hoa Thiên Vũ đều không nhúc nhích đứng ở một chỗ, chỉ cần Vương Đại Cầu tới gần Hoa Thiên Vũ trong phạm vi hai bước, cho dù Vương Đại Cầu có ra chiêu thức gì, thì đá cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ như có mắt, đánh mạnh lên đỉnh đầu của Vương Đại Cầu.

Vương Đại Cầu cũng rất ủy khuất, có người cho rằng có phải là hấn lương thiện muốn nhường hay không, chỉ có một mình Vương Đại Cầu tự biết, hấn đang ôm suy nghĩ tốt đẹp định làm nhục nữ què đáng chết ở trước mắt này, hấn nghĩ muốn dạy dỗ nàng cho tốt một chút, chứ không phải là mạnh miệng nói như vậy!

Nhưng tình huống của hấn như gặp quỷ, mắt thấy quả đấm của mình sẽ gần đến người Hoa Thiên Vũ, thì đá cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ lại nhanh hơn quả đấm của hấn, mỗi lần hấn cho rằng có thể hạ thủ Dị ư ư nd daa nnn lle qu uy ydo on trước một khắc, thì cầu bông ở trong tay Hoa Thiên Vũ lại gõ lên đỉnh đầu hấn một tiếng trầm đục.

Lúc này còn dễ nói là may mắn, nhưng một khi liên tiếp hơn mười lần, trong lòng Vương Đại Cầu đã biết rõ ràng, mười lần này, mỗi một lần đều bị Hoa Thiên Vũ dùng đá cầu bông gõ lên cùng một vị trí trên đỉnh đầu của mình một tiếng trầm đục, thì chuyện này tuyệt đối không phải là may mắn! Nữ què ở trước mắt này rõ ràng chính là giả trụ (heo) ăn cạp!

Ánh mắt của Chung Đạo Bình và Khâu Văn Quốc nhìn Hoa Thiên Vũ cũng thay đổi, Trần Thanh Dương hứng thú nhìn xem Hoa Thiên Vũ, trong đám ba người bọn họ có võ công cao nhất, đương nhiên là, ở trong mắt bọn họ, Hoa Thiên Vũ sử dụng chiêu thức ấy kỳ thật cũng không cao minh cho lắm, nhưng nếu ở trong mắt những tên ăn mày khác, thì chính xác là thủ đoạn công kích hữu hiệu nhất!

Trong lòng ba người nhìn thấy Hoa Thiên Vũ là một người què lai lịch có thể nói là không rõ, thì trong lòng cũng suy nghĩ sâu xa hoài nghi, dù sao một nữ nhân có thủ đoạn cao minh như vậy, còn lại là người què, xuất hiện ở trong Cái Bang, mà bọn họ hoàn toàn không có một ít tin tức biết trước, cho nên không thể không nói đây là một vấn đề, hoặc là Hoa Thiên Vũ bụng dạ khó lường, hoặc là nàng chính là đệ tử của thế ngoại cao nhân, đi tới nhân gian để tu luyện!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2: Chinh phục (2)

Cho nên mặc kệ Hoa Thiên Vũ gây ra chuyện gì, những việc này đều cần để tâm nhiều hơn vào ngày sau. Cuộc tỉ thí ở trước mắt này, rõ ràng là sau này tên Vương Đại Cầu kia tuyệt đối không thể xuất hiện ở trước mặt Hoa Thiên Vũ và Tô Lâm, ba người không tự chủ được mà quyết định ra chủ ý này.

Chỉ là tất cả mọi người không nghĩ tới, kỳ thật người khởi xướng là Hoa Thiên Vũ vốn sẽ không suy nghĩ phức tạp như bọn họ, nàng chỉ là đang luyện tay một chút thôi.

Là thiên tài còn trẻ của gia tộc cổ võ, trên thân nàng còn có thiên phú dị bẩm, vì vậy cho dù là xuyên không đến địa phương này, thì Hoa Thiên Vũ vẫn còn những thiên phú dị năng này! Nàng không biết những người xuyên không có mắt đi những thiên phú này hay không, nhưng điều này cũng coi như là ông trời cho nàng một chút an ủi đáng giá đi.

Nhưng những dị năng này kỳ thật cũng không cao minh gì cho lắm, chỉ là năm giác quan nhạy hơn so với người bình thường, gồm thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác và xúc giác, có năm giác quan nhạy cảm này, mặc cho Vương Đại Cầu có công kích trước Hoa Thiên Vũ, thì Hoa Thiên Vũ đều có thể biết trước, hơn nữa còn rất nhanh có phản ứng.

Vì vậy ở trong mắt Hoa Thiên Vũ, Vương Đại Cầu đang công kích mình quả thực giống như Đại Ngọc, tốc độ động tác công kích giống như tốc độ

bánh răng bị ma sát, chậm hơn gấp trăm lần bình thường, đôi hấn đến công kích trước mặt mình, quả thực là rất giống với trẻ con tập tễnh học đi từng bước, hoàn toàn không đề phòng năng, vì vậy mà Vương Đại Cầu cứ gặp bị kịch như vậy! Hoa Thiên Vũ không chút khách khí gõ lần thứ mười lăm lên cùng một chỗ ở trên đỉnh đầu hấn!

Đỉnh đầu của con người vốn là một vị trí yếu ớt, liên tục bị đánh mười lăm lần, cho dù Vương Đại Cầu là người luyện võ thì cũng có chút không chịu nổi, đây là kết quả mà Hoa Thiên Vũ còn hạ thủ lưu tình, nếu như hấn gặp được một người có lòng dạ ác hiểm ra tay độc ác kia, chỉ một lần cũng có thể khiến cho Vương Đại Cầu quỳ rạp trên mặt đất, làm cho hấn vĩnh viễn không thể đứng lên được!

Nhưng liên tục đánh lên đỉnh đầu của Vương Đại Cầu mười lăm cái, hành động ở hiện trường này đã đánh mạnh mẽ vào trong mắt của mấy tên ăn mày, không thể nghỉ ngơi là vô cùng có lực rung động! Tất cả mọi người đều không dám khinh thị với thủ hạ nữ què của Tô Lâm lần nữa!

Vương Đại Cầu chán nản rời sân, chuyện tiếp tự nhiên là tất cả đều vui vẻ tham dự buổi lễ nhậm chức của tân Đà chủ .

Tân Đà chủ của Đại Nghĩa Phân Đà đương nhiên là không thể nghỉ ngơi vốn là người ăn xin chiến thắng vào hôm nay Trần Thanh Dương, đối với kết quả như vậy, đám Đại Ngốc có chút thất vọng, nhưng cũng không thể không phục, dù sao thân phận địa vị của người ta vẫn còn đó, thử hỏi một người còn muốn buu hấn hơn Vương Đại Cầu kia ở đây, là người thông minh thì trên mặt cũng sẽ không rồi rắm với vấn đề này.

Tô Lâm cũng thoáng có chút thất vọng, nhưng sau khi tân Đà chủ phân công thủ hạ, thì hấn lại phần chán, bởi vì địa vị của Tô Lâm được Trần Thanh Dương thay đổi một chút.

Tô Lâm trở thành Hương chủ ở phía Đông trong Cái Bang Đại Nghĩa Phân Đà ở Tiên Đô! Nghe Trần Thanh Dương ra bổ nhiệm như vậy, xung quanh hiện trường đều ồ lên một trận, nhưng rất nhanh không có người nào dám đưa ra nghi vấn với sự bổ nhiệm này, dù sao hôm nay biểu hiện của Tô Lâm không tệ, lại thêm một nữ nhân có thực lực buu hấn như thế xuất hiện ở bên cạnh hấn, cho dù trong lòng mọi người có chỗ không phục, thấy trên mặt tân Đà chủ mới nhậm chức này đang mang ba tầng lửa, nếu ai dám đổ nước tưới lửa, như vậy thì ai cũng đều biết về sau tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Hơn nữa kỳ thực địa bàn Đông Thành ở trong Tiên Đô đều thuộc loại kém, là nơi hoàng thành (nơi vua cai trị) và các quan lại quyền quý, bình thường đề từ Cái Bang rất ít dám ăn xin ở nơi đó, bình mã Cửu Thành và những quan sai thống lĩnh nha môn nhất định không cho phép, những người hạ đẳng trong Cái Bang có khả năng xông tới trước mặt quý nhân!

Cho nên sau khi cân nhắc thua thiệt, mọi người cũng đều mắt nhắm mắt mở với sự bổ nhiệm này, nhất trí thông qua, đều gật đầu rồi rít như bị kim châm từ trên trời rơi xuống đầu, vây quanh Tô Lâm hư tình giả ý chúc mừng.

Cho đến khi rút cuộc mọi người chúc mừng đám Tô Lâm trở về chỗ đứng, mà Tô Lâm vẫn còn như đang mơ, cũng may cuối cùng hấn cũng phục hồi lại tinh thần, chờ sau khi suy nghĩ rõ ràng thì lại biết được đây là thủ đoạn mà Trần Thanh Dương muốn lôi kéo mình, cho hấn một cộng gân gà mà hấn cứ nghĩ là một quả táo ngọt, Tô Lâm trở về với hiện thực.

Dù sao Tô Lâm không phải là người ngu, là con vợ kế của phủ Đại tướng quân, hấn cũng đã từng ở tại khu Đông Thành, nên đương nhiên là biết rõ nơi đó người ta phải làm sao để tồn tại, người của Cái bang ở nơi đó vốn chính là một chút mỡ cũng đều không vớt được, mặc dù thân phận địa vị nước lên thì thuyền lên, nhưng kỳ thật nếu so sánh với lúc trước, ngoại trừ đổi một địa phương làm lão đại, thì cũng không có nhiều thay đổi.

Nhưng ở trong mắt Hoa Thiên Vũ lại không phải là như vậy, chờ lúc quay lại nơi ở thấy bộ dạng sa sút tinh thần của Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ cũng biết Tô Lâm chỉ hiểu biết phía bề mặt của sự bổ nhiệm này, vì vậy nàng cảm thấy cần thiết phải dạy cho Tô Lâm một khóa tốt nhất, dù sao vào lúc này, Tô Lâm là một bước đạp lớn đặc biệt của nàng, có thể gọi là nói gì nghe nấy!

Quả nhiên, lúc Hoa Thiên Vũ chủ động tìm một mình Tô Lâm nói chuyện, thì câu đầu tiên Tô Lâm nói với Hoa Thiên Vũ chính là: “Hoa Thiên Vũ, trước mắt ta nên làm cái gì bây giờ? Tân Đà chủ có phải là nhìn ta không vừa mắt hay không, mà ném ta vào một địa phương quỷ quái như thế, người nói xem ở nơi đó ta có thể phát triển như thế nào được? Sau này ta nên làm cái gì bây giờ chứ!”

Hoa Thiên Vũ cảm thấy may mắn là tự mình đến tìm Tô Lâm không trễ, nếu không phải là hấn nói với nàng những lời này, thì có thể khẳng định là nếu kế tiếp hấn nghĩ không ra, thì sẽ đi tìm Hương chủ Trần Thanh Dương, rồi tiếp tục làm tiểu đầu mục của hấn!

Hoa Thiên Vũ buồn cười nhìn Tô Lâm, hỏi ngược lại: “Theo ý huynh, làm Hương chủ Đông Thành, là không đáng giá một đồng sao? Hoặc là người có từng nghĩ qua, vì sao tân Đà chủ lại không đề cho người khác làm Hương chủ, lại hết lần này tới lần khác bổ nhiệm cho người làm cái này?”

Tô Lâm nghe vậy rồi rầm lắc lắc đầu, cho dù xuất thân hấn cao quý, nhưng ở đây trong một thời gian dài, hơn nữa còn ở dưới tầng chót của xã hội hỗn loạn này, thì rất khó có tầm nhìn xa, ngay từ đầu Hoa Thiên Vũ đã chuẩn bị lời nói cảnh tỉnh hấn thì lại lập tức nuốt về, lúc này, Hoa Thiên Vũ cảm thấy cần phải thay đổi sách lược, nói rõ đạo lý cho hấn, muốn cho Tô Lâm hiểu một mặt khác triệt để trong chuyện này, tránh về sau càng đi nhiều đường càng quanh co, mà phát sinh càng nhiều điều mà Tô Lâm không hiểu, làm phiền đến nàng!

“Tô Lâm, kỳ thật người từ trong phủ Đại tướng quân phủ đi ra, người cảm thấy Đông Thành kia, có thể làm việc gì để kiếm tiền?” Hiện tại Hoa Thiên Vũ bắt đầu hóa thân thành sói bà bà, hướng dẫn từng bước cho con dê nhỏ Tô Lâm.

Chỉ là Tô Lâm vẫn không hiểu nhìn Hoa Thiên Vũ nói: “Muốn ở Đông Thành kiếm tiền? Không thể nào đâu, mặc dù những cửa tiệm kia đều có vô số quan hệ với các cửa quan lại quyền quý, nếu bây giờ chúng ta muốn nhúng tay vào, vậy quả thực không phải là giành ăn từ trong miệng cạp sao?”

Hoa Thiên Vũ coi như đã bị Tô Lâm đánh bại, giận hấn không biết tranh nói: “Người làm tên ăn mày thế nào, ta hỏi cách kiếm tiền chứ không phải là kêu người đi buôn bán chính đáng! Dựa vào việc buôn bán chính đáng để kiếm tiền, làm sao người không nghĩ lại bây giờ người có bao nhiêu tiền vốn? Người nghĩ đến cách kiếm tiền khác chưa?”

Cả lời nói cũng đã nói thẳng ra, dù cho Tô Lâm là đầu heo cũng có thể hiểu được, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lâm lập tức trắng bệch do bị lời nói của Hoa Thiên Vũ gây sợ hãi, run rẩy chần chờ nói: “Ý của ngươi là, chúng ta đi trộm, trộm những đồ vật trong kho của các phủ quan lại quyền quý?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1: Hoa Thiên Vũ phân tích (1)

“Có chỗ sai, nhưng cũng có chỗ đúng!” Hoa Thiên Vũ cười đến gian trá, khiến cho trái tim nhỏ của Tô Lâm bị hù dọa mà thỉnh thoảng nháy lên cảm thấy không có nửa điểm an toàn, lại nhìn từ trên xuống dưới Hoa Thiên Vũ lần nữa, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt.

“Mấy nơi quan lại quyền quý ở kỳ thật cũng không phải là thoát nhìn gần nấp như vậy! Ở trong sinh hoạt, bọn hắn cũng phải ăn uống ngủ nghỉ! Chỉ là đám bọn họ hơi khác, ví dụ như nhà của bọn họ giàu sang hơn chúng ta nhiều lắm, cho nên nơi này mới đại biểu cho sự tài phú, không cần ta nói, ngươi cũng rõ ràng!”

“Mà những người này, có nhiều người đều ra sức vợ vệt của cái, mặc kệ chức quan lớn hay nhỏ, không có người không tham, mà số tiền tài của của bọn họ, thả vút ở trong nhà cho nát mục cũng không bỏ ra để tiếp tế dân chúng, nếu đã như vậy, không bằng để tiền tài mục nát ở trong phủ của bọn họ, chúng ta vẫn nên lấy đi tiếp tế cho chúng ta!”

“Ưu thế lớn nhất của Cái Bang chúng ta đó chính là nhiều người, nhiều người thì tin tức có thể truyền đi truyền lại linh hoạt, hơn nữa còn có thể tin cậy, mặc kệ tin tức gì, chỉ cần có lòng, thì chúng ta một ngày cũng có thể làm cho toàn bộ dân chúng Tiên đô biết chúng ta muốn tung tin tức!”

“Mà những quan lại quyền quý kia muốn tung tin tức ra cửa, đều phải truyền bá tin tức ra ngoài cho người nghe, người nói hẳn chỉ dùng những người mình có thể tin cậy, hay là dùng những người như chúng ta?”

“Đương nhiên là dùng người của hắn rồi!” Tô Lâm bật thốt lên: “Bọn họ làm sao yên tâm dùng chúng ta truyền tin tức giùm hắn chứ?”

“Thúi lắm!” Hoa Thiên Vũ mở miệng mắng to: “Ngươi ngốc rồi hay là được heo nuôi lớn vậy! Làm sao mà đạo lý đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra chứ? Thiết thời cho ngươi còn từ trong phủ tướng quân đi qua, chẳng lẽ ngươi không hề thấy hay nghe nói qua những chuyện kia sao?”

“Càng là nhà giàu có trong đại trạch, chuyện xấu che giấu càng nhiều, có thể sa chân vào bấy nhiêu tội ác liền có bấy nhiêu chuyện xấu, có thể gọi là tầng tầng lớp lớp!” Sau khi Hoa Thiên Vũ đánh mắng xong, lại bắt đầu hướng dẫn từng bước, nói: “Chỉ tính với nhà ngươi mà nói, phủ tướng quân có nhiều phu nhân tướng quân lớn nhỏ như vậy, ngươi cảm thấy các nàng nếu làm ít việc xấu, thì sẽ dùng người bên cạnh mình sao?”

“Giống như đạo lý trên, không phải là tất cả mọi chuyện mà những nhà quan lại quyền quý đều là tự thân làm! Bọn họ còn có rất nhiều chuyện cần phải thay đổi thích hợp hơn, dễ dàng hơn, cho nên mới cần người làm theo những gì mà bọn họ phân phó, mà lúc này, làm Cái Bang Hương chủ Đông thành ngươi, chính là lựa chọn tốt nhất!”

“Không thể nào chứ!” Tô Lâm tròn mắt há hốc mồm đưa tay chỉ mình, không dám tin hỏi: “Như thế nào có thể là ta được chứ? Làm sao mà ta lại có thể được bọn họ chọn trúng? Mà coi như ta có là Hương chủ, nhưng cũng chỉ là một tên ăn mỳ mà thôi, có thể làm cho bọn họ cái gì chứ, cho dù là truyền đi tin tức, cũng chính là người chạy việc thôi, có thể kiếm được tiền gì đâu?”

“Ngươi có thể nghĩ như vậy, ta rất vui mừng!” Hoa Thiên Vũ lộ ra tư thái trẻ con để dạy, cười ha hả nói: “Cũng bởi vì về sau ngươi chính là Hương chủ Cái Bang Đông thành, mấy người đó nhận được tin tức này tự nhiên sẽ tự mình tới cửa tìm ngươi, hay là nói, hiện tại đã có người đang ở trên đường tới cửa tìm ngươi, ngươi có tin hay không?”

Tô Lâm vẫn là bộ dáng không tin, lắc đầu nói: “Điều này sao có thể, chuyện như vậy ở trong bang những người tranh tài này làm sao có thể nhìn không ra, thế nào mà bọn họ lại không đi tranh thủ vị trí này, mà mặc kệ cho ta ngồi lên vị trí này?”

“Bởi vì ngươi là người tân Đà chủ mới vừa được tuyển lên bổ nhiệm!” Hoa Thiên Vũ lộ ra tư thái đương nhiên, nói: “Quan mới nhậm chức ba tầng, ngươi là người được chính miệng Trần Thanh Dương cân nhắc, cho dù lý lịch ngươi không đủ, nhưng một khi kim khâu (miệng) hắn đã mở, thì ai dám làm tân Đà chủ không thoải mái? Còn về sau này ngươi có làm ổn định được vị trí này hay không, vậy thì phải xem biểu hiện kế tiếp của ngươi rồi!”

Lời Hoa Thiên Vũ nói khiến cho Tô Lâm trầm ngâm, một hồi lâu mới nhú lại lông mày hỏi: “Hoa Thiên Vũ, làm sao mà ta lại cảm giác ngươi thoải lý hữu thoải thế, làm sao mà ngươi lại hiểu biết nhiều như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng từng ở trong nhà quyền quý? Ngươi giúp ta như vậy, rốt cuộc là tại sao chứ?”

“Kỳ thật, hiện tại ta cũng nên nói cho ngươi biết, tên thật của ta, thật ra tên thật của ta không phải là Hoa Thiên Vũ, mà là Liễu Nhược Liên, và thừa tướng Liễu Nghiêm Tĩnh chính là cha của ta!” Hoa Thiên Vũ đã sớm nghĩ ra đáp án trả lời vấn đề này của Tô Lâm, nói thẳng: “Ta nghĩ chỉ cần ngươi ở trong Tiên đô hơn ba tháng, thì sẽ biết cái tên này của ta có ý nghĩa như thế nào đi!”

Tô Lâm hít một hơi khí lạnh, trừng to mắt không dám tin nhìn xem Hoa Thiên Vũ, trong lòng hẳn còn có chút không dám tin, cho rằng Hoa Thiên Vũ đang gạt hấn, nhưng khi liên tưởng đến lời đồn ở trong tướng phủ về Liễu Nhược Liên, lại nhìn đến chân Hoa Thiên Vũ bị què, cộng thêm những biểu hiện lúc trước của nàng, cả buổi mới bán tín bán nghi nói ra: “Không trách được, làm sao mà người lại thê thảm đến nông nổi như vậy! Hôm nay, không đúng, mấy ngày nữa không phải là đại hôn người với Nhị hoàng tử Lăng Mạc Thiên sao? Tại sao người lại còn ở nơi này?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2: Hoa Thiên Vũ phân tích (2)

Hoa Thiên Vũ cũng chẳng thêm kiêu dè, mà nói tất cả những điều trong trí nhớ của mình, nói thẳng hết tất cả khiến cho Tô Lâm chấn động đến mức trợn mắt há mồm, Hoa Thiên Vũ nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Lâm, nàng biết rõ là hấn đã tin mình.

Sau đó Hoa Thiên Vũ cố làm ra vẻ một bộ dáng ác độc, nói với Tô Lâm: “Ta tận tâm giúp người, đương nhiên là cũng vì có lòng riêng, nhưng ta dám cam đoan, giúp ta, người không có bất kỳ thiệt thòi nào, hơn nữa ta còn bảo đảm cho người trong tương lai người được vinh hoa phú quý, và ta dám bảo đảm sau này sẽ khiến cho người có thể thuận lợi vui vẻ trở lại phủ tướng quân, nhưng mà đến lúc đó thân phận của người còn tôn quý hơn phủ tướng quân hay bất kỳ kẻ nào, cho dù là Đại tướng quân!”

Đến hiện tại, Hoa Thiên Vũ chỉ cần nói ra một lời, Tô Lâm đều nhìn thấy Hoa Thiên Vũ làm từng chuyện từng chuyện cho hấn, mặc dù trước mắt Hoa Thiên Vũ mang đến cho hấn nhiều khiếp sợ, nhưng kỳ thật bản thân hấn cũng giống với Hoa Thiên Vũ, trong nội tâm lúc nào cũng có tâm lý muốn trả thù cả phủ Đại tướng quân, lúc này nghe được lời Hoa Thiên Vũ nói, hiển nhiên là bị kích động hoàn toàn hiện ngang lăm liệt đứng đến.

“Không từ mà biệt, thân ta sẽ theo người, Hoa Thiên Vũ, người nói cái gì thì chính là cái đó, tiếp theo người có muốn làm gì, thì người cứ nói, ta sẽ đến làm! Chuyện này không chỉ vốn vẹn là ta nợ người thôi!” Tô Lâm vỗ ngực nói: “Về sau này, Tô Lâm ta sẽ luôn tin người, ta tin tưởng là, người sẽ cho ta một tương lai tốt hơn!”

Nói đến nước này, tự nhiên là tất cả mọi chuyện đều nước chảy thành sông, cũng không có xuất hiện chương ngại gì đáng nói!

Đúng như lời Hoa Thiên Vũ nói lúc trước, hai người còn chưa hoàn toàn thương lượng xong, thì đã có người tới cửa đến thăm, mặc dù thân phận người đến rất đáng giá để nghiên cứu, nhưng lúc ra tay lại vô cùng hào phóng, Tô Lâm chỉ tiếp đãi hai nhóm người này, mà trong tay lại hết không dưới một ngàn lượng bạc!

Lần này cũng khiến cho Tô Lâm vui mừng đến hóng, không nghĩ tới lời Hoa Thiên Vũ nói lại linh nghiệm như thế! Một câu đã thành lời tiên tri! Không có nửa điểm nào nói láo, điều này càng khiến cho Tô Lâm hiểu, Hoa Thiên Vũ tuyệt đối sẽ không bán tên không địch (ý bảo là HTV sẽ không làm việc vô nghĩa bao giờ), trong nội tâm hấn càng bội phục với Hoa Thiên Vũ không thôi.

Nhưng mà Tô Lâm vẫn không hiểu những người này đến đưa tiền cho mình để làm gì, hơn nữa những người kia khi nói chuyện lại nửa úp nửa mở, nếu như không phải lúc ấy có Hoa Thiên Vũ ở một bên giúp đỡ, thì chỉ sợ là mình sẽ ăn nói vụng về ngay tại chỗ.

Hoa Thiên Vũ không thể không giải thích tiếp cho Tô Lâm: “Đám người này người có thể xem như là đại diện cho lời nói của chủ tử ở phía sau bọn họ, số tiền này chính là muốn hiếu kính người, sau này khi người phục vụ cho bọn họ tự nhiên là còn có thể thu về nhiều tiền hơn, nhưng người sẽ không biết là người đang làm việc cho ai, người cũng không cần phải ngạc nhiên quá xá mà tự mình ra tay làm mọi việc, cần phải động não!”

“Bây giờ người ở trong mắt bọn họ là người phụ trách khu vực Cái Bang ở phía đông thành, bọn họ muốn làm một chút chuyện mà bọn họ không dễ làm, thì người chính là lựa chọn tốt nhất, nếu như ta không nói sai, hiện tại chuyện người trở thành Hương chủ, đã được truyền khắp toàn bộ đông thành, mà người truyền tin tức này chính là tân Đà chủ mới của chúng ta!”

“Tân Đà chủ này, ta xem chừng là cũng không đơn giản, nếu như đoán không sai, ngoài mặt hẳn là chính là một đại nhân vật (người có danh vọng), hẳn không phải là dạng người vô danh vừa xuất hiện, lần tỷ thí này, chỉ sợ hẳn chính là người được lựa chọn tốt nhất, chỉ là bị chúng ta hung hăng chen vào một gây tre mà thôi, nhưng cũng vì chuyện đó mà khiến cho hấn nghiễm nhiên nhìn thẳng ra sự tồn tại của người, cho nên mới đưa cho một người không có thân phận bối cảnh như người lên chức vị như thế, cũng có thể coi như là đưa cho người một cảnh ô-liu, sau đó, liền xem người có nguyện ý trở thành thủ hạ làm việc cho tân Đà chủ hay không!”

Nghe Hoa Thiên Vũ phân tích như vậy, Tô Lâm hết sức đồng ý, nhưng trong nội tâm vẫn không có chủ ý gì, lúc này, Hoa Thiên Vũ chính là quân sư của hấn rồi, sau khi hấn nghe xong lời Hoa Thiên Vũ nói, trực tiếp hỏi: “Như vậy theo ý của huynh, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” (Bởi vì Tô Lâm đã xưng huynh gọi đệ, xem HTV như anh em, cho nên mình theo ý tác giả, để xưng hô TL vs HTV là huynh – đệ)

“Tuyển người, có tiền hiển nhiên là phải muốn tuyển người!” Hoa Thiên Vũ không khách khí với Tô Lâm, nói: “Chuyện kế tiếp cần làm là, trước mắt người của chúng ta không đủ dùng, hơn nữa cũng không yên tâm dùng, cho nên phải dùng người mới, hơn nữa người còn phải chuẩn bị đi nhập vào danh trạng của tân Đà chủ, nhờ hấn tìm người!”

“Nhờ hấn tìm người?” Tô Lâm càng không rõ, nghi hoặc nhìn Hoa Thiên Vũ, hỏi: “Nhập vào danh trạng của hấn? Ta lấy cái gì để nhập danh trạng? Ta nhờ hấn tìm người thì hấn sẽ tìm cho chúng ta sao?”

“Muốn nhập vào danh trạng hần thì ngươi chỉ cần mở miệng thôi!” Hoa Thiên Vũ lắc đầu cười nói: “Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, hiện tại tân Đà chủ đang cần có thủ hạ thân cận, mà ngươi lại chủ động sẵn sàng góp sức, nói dễ nghe hơn chút, là so với lấy thứ khác nhập vào danh trạng hần còn mạnh hơn, hơn nữa là ngươi còn chủ động đến nhờ hần tìm người, tuyệt đối là hần sẽ cho ngươi, hơn nữa còn đưa đến cho ngươi không ít người, dù sao, ngươi lên làm Hương chủ, chỉ sợ là trong lòng hần chưa chắc có thể yên tâm, mà khi ngươi chủ động nhờ hần tìm người, hần sẽ khen ngươi là một người hiểu chuyện, không giống như những gì ngươi nói.”

Tô Lâm nghe vậy xem như hoàn toàn hiểu được, lời Hoa Thiên Vũ nói khiến cho hần được mở rộng tầm mắt, đối với chuyện kế tiếp tự nhiên là yên tâm trực tiếp hỏi Hoa Thiên Vũ: “Nếu như theo ngươi nói như vậy, vậy bên Đông thành nếu như có người tìm ta làm việc, thì ta sẽ phân phó cho người đi làm, không tự mình ra mặt, như vậy thì trong ngày thường ta phải làm gì đây?”

“Làm chuyện chuyện nên làm!” Hoa Thiên Vũ vừa cười vừa nói: “Ngươi đã là Hương chủ rồi, cũng coi như là hoàng cột, không cần phải xuất đầu lộ diện đi làm tiếp những việc, đi ăn xin trên phố lớn hẻm nhỏ, lại nói, đó cũng không phải là kế hoạch lâu dài gì, nếu như gặp phải thiên tai hay tai họa gì đó, rồi mỗi ngày lấy tiền đâu ra mà nuôi sống đủ một đám người như vậy? Hơn nữa thủ hạ phía dưới ngươi sẽ càng ngày càng nhiều, và tiền dùng cho khoản đó cũng càng ngày càng tăng, ta nghĩ nếu chỉ dựa vào nghề ăn xin, thì sẽ không thể kiếm đủ chi phí cho hằng ngày, cho nên ngoại trừ người trong bang, ngươi còn phải đi tìm nhân thủ làm nghề khác, cũng chính như lời ban đầu ngươi đã nói, chúng ta đi tìm những những người giàu bất nhân (không có nhân đức), chủ động lấy đi những tiền tài bất nghĩa kia, tiếp tế cho mình một chút, rồi thuận tiện tích trữ vốn của chúng ta, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tâm Hoa Thiên Vũ

Tô Lâm coi như hoàn toàn thực lòng tin phục vào Hoa Thiên Vũ! Không chỉ riêng thực lực Hoa Thiên Vũ, hần lại càng khâm phục với kiến thức của nàng, đối mặt với những thuộc hạ kia, nếu so sánh với Hoa Thiên Vũ, trong lòng Tô Lâm đang như hạ quyết tâm, cho dù chức vị Hương chủ của hần đưa cho Hoa Thiên Vũ lên làm, cho dù hần làm thuộc hạ ở dưới tay nàng, hần cũng nguyện ý, huống chi hiện tại Hoa Thiên Vũ lại tận tâm làm phụ tá cho mình như vậy, mặc dù đương nhiên là nàng có lòng riêng với hần, thì đó cũng chỉ là chuyện thường tình, Tô Lâm cũng nguyện ý muốn giúp Hoa Thiên Vũ.

Cho nên chuyện tiếp theo Hoa Thiên Vũ bảo Tô Lâm âm thầm tạo một bang phái nhỏ riêng lẻ, nàng chưa nói hai lời thì Tô Lâm đã đáp ứng!

Vị trí bang chủ ở một phía này Tô Lâm vẫn đảm đương, còn Hoa Thiên Vũ thì ở phía sau màn chỉ huy, dù sao hiện tại lấy danh xưng của Hoa Thiên Vũ, thật sự là không người nào tính nguyện, còn với thân phận bây giờ của Tô Lâm, dù có thành lập một bang phái nhỏ, cũng có người nguyện ý tham gia.

Thành lập bang phái mới đối với trong bang này có thể có thêm một nơi chứa bảo khố (nơi chứa bảo vật), với bên ngoài thì lại xuất hiện thêm một quán trà, Tô Lâm dùng tiền mới ở trên tay mua một quán trà ở phía tây thành làm nơi đựng bảo khố giúp tổng đàn, rồi sau đó bí mật chiêu nạp bang chúng.

Xây dựng bảo khố này, Hoa Thiên Vũ nói cho Tô Lâm biết đây chính là nơi chứa vốn thuộc về một mình hần, mà chủ ý của Hoa Thiên Vũ lại chính là thần khí.

Đến đời này, sau khi biết có thần tiên, trong lòng Hoa Thiên Vũ luôn liên tục tìm kiếm những thần tiên có thể làm cho mình trở về thời hiện đại!

Ở thời cổ đại này mỗi ngày nàng ở đây đều không cảm thấy thoải mái, cho dù mình có thể ở chỗ này vui vẻ sung sướng trôi qua mỗi ngày, nhưng nói chung là, ở nơi này nàng vốn không có cảm giác an toàn, tựa như lục bình, nước chảy bèo trôi, không có rễ bám!

Mà hiện tại trong tay nàng có Phong Linh sáo, mặc dù ngoại trừ có tác dụng công kích, thì nàng không biết Phong Linh sáo có cái tác dụng gì khác nữa, nhưng Hoa Thiên Vũ biết rõ, chỉ cần mình tập hợp đủ các món thần khí khác, thì nàng có thể biết rõ hết tất cả tác dụng của bọn chúng, hay là nói, chỉ cần tập hợp đủ này các món thần khí, nói không chừng có thể như tập hợp đủ tất cả long châu rồi đưa tới thần long, thần long sẽ thỏa mãn chính nguyện vọng của mình, nếu là như vậy, thì nàng sẽ không chút do dự nào mà lựa chọn trở lại thời hiện đại.

Về phần Tô Lâm ở nơi này, Hoa Thiên Vũ sẽ đền bù cho hần bằng cách giúp hần xây dựng một bang phái có thể khiến cho quang cảnh lúc hần trở về phủ Đại tướng quân được người xem trọng, dù sao nàng không thuộc về nơi này, nhưng một khi nàng đã quyết định trợ giúp người của mình, Hoa Thiên Vũ sẽ không keo kiệt trả lại cho hần nhiều hồi báo.

Tất cả đều được tiến hành vào đầu vào đấy, Tô Lâm cũng tự mình chiêu nạp nhân tài, theo lời của Hoa Thiên Vũ, bên Trần Thanh Dương kia, Tô Lâm cũng dựa theo như lời Hoa Thiên Vũ dặn, lần lượt nhảy vào danh trạng.

Đúng như Hoa Thiên Vũ nói với Tô Lâm, Trần Thanh Dương kia chính xác là có tâm tư muốn Tô Lâm nhập vào tay dưới của mình, nhưng đối với việc Tô Lâm có thể đảm nhiệm được chức vị Hương chủ ở đông thành này, trong nội tâm vẫn còn có chút không xác định!

Mà Tô Lâm lại có hiểu biết tự đầu nhập làm tay dưới cho mình, đương nhiên là Trần Thanh Dương chấp nhận, phân phó nhiều người đắc lực ở bên cạnh mình đi sang, đương nhiên, lời cũng đã nói, cuối cùng đưa lại cho Tô Lâm một cái bao lì xì lớn, khoảng chừng năm trăm lượng, tiền tài ngoài ý muốn này khiến cho Tô Lâm mừng rỡ như điên, sau này đối với lời của Hoa Thiên Vũ, lại càng thêm tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng theo suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ, Trần Thanh Dương chơi chiêu đó thật sự là không được cao minh cho lắm, bởi vì người hán phân phó sang đây rất nhiều!

Hơn nữa Hoa Thiên Vũ cũng nhìn ra được, Trần Thanh Dương đưa người đến tay Tô Lâm đã tự thành một hệ thống, những đám người này vốn không xem Tô Lâm như chủ, ngoại trừ trên mặt khách khí với Tô Lâm, thì trên cơ bản bọn họ và nhóm người Tô Lâm bên này chính là người của hai thế giới, sau khi người trong đông thành sai khiến bọn họ làm việc cho những người đó, thì tất cả những việc làm kia đều do đám người bọn họ làm, từ nơi quan sai thu tiền, bọn họ chiếm bảy thành, đến trong tay Tô Lâm, lại không đến ba thành.

Tình huống như vậy ở trước mắt cũng đã xem như là tốt nhất, dù sao, hiện tại thân phận của Tô Lâm không vững, bên cạnh ngoại trừ Hoa Thiên Vũ cũng không có thuộc hạ thân cận, hán có thể giữ vững được tình hình như hiện tại, thì cũng được tính là đứng vững gót chân ở đông thành.

Cũng may là Tô Lâm thông suốt, Hoa Thiên Vũ vốn không để một phía đông thành này vào mắt, phát triển nơi chứa bảo kho kia, mới là chuyện quan trọng nhất với nàng! Nơi này mới được xem như Hoa Thiên Vũ dụng tâm tốn sức làm việc.

Dù sao Tiên Đô cũng là đô thành của Cẩm Quốc, hàng năm người tới nơi này như đãi vàng (bỏ đất đá để lấy vàng) rất nhiều, đương nhiên, phần lớn những người này đều ập ủ muốn vào nhà giàu có quyền quý, cũng có rất ít người sẽ muốn vào một bang phái nhỏ, dù sao tham gia vào bang phái nhỏ, phần lớn người người đều cho rằng kẻ đó không có lý tưởng, hoặc là chờ sát nhập vào một bang phái lớn, là không có tiền đồ.

Cho nên nhiều ngày đi qua, Hoa Thiên Vũ và Tô Lâm chọn chọn lựa lựa, một người có thể ở lại cũng không có.

Ngược lại tiểu nhị trong quán trà đều đã tìm đủ hết, chuyện khiến người ta ngoài ý chính là, việc làm ăn của quán trà không tệ, mỗi ngày trừ phí tổn lại thu được khá nhiều lợi nhuận, dĩ;en/da=njle;q'uyd.on bởi vì mọi người ai cũng biết là Tô Lâm mở, mà hiện tại Tô Lâm lại là tâm phúc của tân Đà Chủ trong Cái Bang, mọi người đều rõ, cho nên quán trà này ở phía tây thành đều không có người nào đui mù dám đến tìm phiền toái.

Nhưng đây không phải là điều Hoa Thiên Vũ muốn, hiện tại nàng đã hạ thấp yêu cầu rồi, không nghĩ tới người có thể đạt được yêu cầu thấp nhất của mình cũng không có.

Theo Hoa Thiên Vũ, yêu cầu bây giờ của nàng thật sự là rất thấp, chỉ cần biết chút trộm cướp, có tiềm chất, hơn nữa biết rõ ràng về giang hồ, tuổi còn trẻ là được.

Nhưng theo Tô Lâm, đặt đến những nhà giàu có chỉ cần gác cổng chính thì có thể nuôi dưỡng người, làm sao mà lại đến quán trà đây làm công chứ!

Nhưng những điều này đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, cũng không tính là vấn đề gì khó khăn, sau đi quanh co đường trước đường sau, Hoa Thiên Vũ rất hoa lệ lên tiếng thay đổi suy nghĩ, nếu khó tìm người có sở trường, như vậy thì chỉ có thể tìm đến nơi tin cậy.

Ở thế đạo này, người có thể tin cậy được tuy khó tìm nhưng lại dễ tìm, vì vậy mới xuất hiện thế giới mua bán nô lệ!

Mua người, khế ước bán thân đều giữ ở trong tay mình, hoặc là sinh tử của hán hoặc là sinh tử của tất cả một nhà hán đều ở trong tay mình, không cần phải lo hán không trung thành, nếu hán dám không nghe thì cả nhà đều gặp nạn, dưới uy áp như vậy, ai mà dám không nghe lời chứ!

Dù sao hiện giờ ở trong tay có chút tiền để không, Hoa Thiên Vũ không dễ dàng tự thuyết phục mình, nàng mua người không phải là cổ vũ thói xấu buồn người của thương gia trong xã hội này, mà là vì muốn trong tương lai không còn đầy tớ nữa! Ít nhất những người này một khi đã đi theo mình, sẽ không giống như lúc ở trong tay chủ nô, không bị đánh trên cũng bị đánh dưới, hoặc là bị bán bị dày vò ở trong động ma quỷ kia.

Tô Lâm cũng không thấy cách làm của Hoa Thiên Vũ kỳ quái, đương nhiên chuyện này nếu vào lúc trước, thì tuyệt đối Tô Lâm sẽ không bỏ tiền để đi mua một đám nô lệ về!

Dù sao cũng là người sợ nghèo, bình thường Tô Lâm đối với tiền càng có nhiệt tình khác thường, từ trong túi áo hán móc ra một khối tiền đồng, điều đó có thể bị xem là tội ác đại nghịch bất đạo, nhưng Tô Lâm thật sự bị Hoa Thiên Vũ cần nhân tuyển người dày vò muốn điên rồi, mặc dù biết Hoa Thiên Vũ yêu cầu cao, nhưng yêu cầu này thật sự là quá cao, trải qua nhiệt huyết vài ngày đầu, Hoa Thiên Vũ quyết định dùng tiền mua người là thích hợp, mà Tô Lâm cũng là người thứ nhất giờ tay đồng ý, biểu hiện kia không chút nào liên quan đến keo kiệt, hay dính dáng đến chuyện vợ vét của cái gì.

Mua người được dựa theo yêu cầu của Hoa Thiên Vũ đề ra, giá cả không cao, đều theo lợi ích kinh tế hiện tại, hơn nữa những người nàng mua toàn bộ đều là người một nhà, cũng tránh đến nỗi lo về sau.

Hơn nữa mua lại hết toàn nhà, cũng có ưu đãi, dù sao trong nhà cũng có mấy lão già, người như vậy cho dù trong ngày thường làm người dẫn đầu cũng không có người muốn, thấy Hoa Thiên Vũ mua lại toàn nhà, những chủ nô này đều vui mừng đến cười lệch răng.

Cho nên thoát nhìn như mua không ít người, nhưng kỳ thật cũng không xài bao nhiêu tiền, nhưng thật sự vào được mắt Hoa Thiên Vũ, kỳ thật cũng chỉ có bốn năm người, những người tài giỏi này có thể giúp giữ vững tụ bảo (nơi chứa bảo kho), Hoa Thiên Vũ vốn định tự mình thao luyện những người này, để cho bọn họ thành thủ hạ vì mình mà trợ lực.

Nhưng không đợi Hoa Thiên Vũ bắt đầu thao luyện những người này, một chuyện khác đã chiếm trọn hết tâm tư của nàng. Chuyện chính là Liễu Nhượng Tuyên và Lăng Mạc Thiên muốn lập tức tổ chức thành hôn!

Tin tức này là do Tô Lâm nói cho Hoa Thiên Vũ biết, mấy ngày này, Hoa Thiên Vũ bận đến tối mịt nên nhanh đã quên mất, nhưng trước đó Tô Lâm nghe qua đoạn trải nghiệm thâm trầm trong tướng phủ của nàng, cho nên hán cũng không quên chuyện này, sau khi nghe được tất cả tin tức tương đối chính xác, điều Tô Lâm làm trước tiên chính là nói tất cả cho Hoa Thiên Vũ.

Đối với tướng phủ, Hoa Thiên Vũ dường như không có bất kỳ tình cảm gì đáng nói, dù sao cũng chính là đòi trước của thân thể này trải qua, mặc dù hiện tại thân thể nàng bị như vậy đều là do bọn họ ban tặng, nhưng đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, lần qua lần lại giữa một đám người như vậy, thật sự là không có nửa điểm vui mừng nào đáng nói.

Nhưng rất nhanh Tô Lâm lại thay đổi cách nhìn của Hoa Thiên Vũ, “Hoa Thiên Vũ, nhà của ngươi càng thêm cay nghiệt hơn so với ta, cũng là vì mẹ ngươi, và cũng vì thân phận địa vị của ngươi ở trong mắt bọn họ thoát nhìn không xứng với Nhị hoàng tử, cho nên bọn họ mới ra tay hạ thủ ngươi như vậy, thù này tất nhiên là phải báo, đương nhiên, đó là nhà ngươi, nói với ngươi, ta chỉ nói như vậy thôi, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi khó xử! Đừng cảm ơn ta! Tương lai chờ chúng ta cùng giết tướng quân phủ, lúc đó ngươi cũng giúp ta nghĩ đến phương pháp tốt hơn!”

Ta cảm ơn ngươi cái chuy (búa) đó! Ta vốn không muốn trở về trả thù! Trả thù với bọn họ đối với ta mà nói một chút chỗ tốt cũng không có!

Nhưng Hoa Thiên Vũ lại rõ ràng chú ý tới vẻ mặt khi nói hai câu cuối cùng của Tô Lâm, đó là một biểu tình vừa đau vừa hận, chỉ có cừ hận khắc cốt ghi tâm mới có được vẻ mặt ấy, đối mặt với diện/da.n]]=eq/uyd;on yêu cầu như thế của Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ không có cách nào cự tuyệt, cũng không muốn cự tuyệt, nếu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ, với người trong nhà như vậy, còn phải khách khí gì với các nàng chứ, nếu như có mẹ ruột, biết người nhà mình ám hại sau lưng mình nàng ta lại còn xoay đầu suy nghĩ trăm thảo trừ căn (giết tận) mình, thì tự nàng (HTV) cần phải chỉnh sửa toàn bộ người trong tướng phủ, rồi để cho cả nhà bọn họ chết sạch mới xong!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ vốn không ham thích ý nghĩ trả thù Liễu Nhược Tuyên và Lăng Mạc Thiên lại bắt đầu nhìn thẳng vào chuyện này, nếu nàng đã quyết định muốn đi làm chuyện này, như vậy, Hoa Thiên Vũ cảm thấy, nàng cần phải làm chuyện này hoàn thành một cách tốt nhất! Vì vậy nàng bắt đầu cùng Tô Lâm chuẩn bị kế hoạch nhằm vào ngày mai đại hôn của tướng phủ và vương phủ, nên làm sao để tìm cách ứng đối.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đại náo bên đường

Đương triều Cẩm Quốc mười lăm năm, vào mừng tám tháng tám, kị mả quý, thích hợp để gả cưới!

Ngày đại hôn của Lăng Mạc Thiên và Liễu Nhược Tuyên là ngày hoàng đạo được khâm thiên giám Cẩm Quốc tuyển chọn trong vạn ngày tốt khác, ngày đó ông trời cũng vô cùng nể mặt, trời trong nắng ấm, gió mát nhẹ, trong kinh thành người người cũng nguyện ý đi ra ngoài nhiều hơn trong thời tiết này.

Ra sau cửa chính của tướng phủ, cuối cùng đi qua phố Trường An, nghi thức kiệu hoa của Liễu Nhược Tuyên và nghi thức đón dâu ở vương phủ lúc trước được gộp lại, đoàn người tấu sáo và trống bước đi tới phía cửa vương phủ, mà hai bên đường trên phố người người đều đứng đầy, bình mã tự cừ thành với bộ binh nhà môn đều phải phải người tới trước để duy trì trật tự.

Wương phủ đón các thân nhân rất nhiều, có nhiều đoàn diễn tấu nhạc, có hoa đồng (trẻ con cầm hoa), còn có các thái giám phát bánh kẹo cưới, đám người đứng đầy ở hai bên đường theo cánh tay phát bánh kẹo cưới của thái giám quơ lên mà tạo nên từng trận rung động.

Vốn là ngày vui mừng, lại còn là đám hỏi giữa vương phủ và tướng phủ mạnh như vậy, người muốn nhìn bộ hai thế lực này có thể nói là giống như cá trong sông, đêm không xuê!

Nhưng trong đám người này lại tuyệt đối không có Hoa Thiên Vũ, lúc này nơi bụng của Hoa Thiên Vũ hơi phình lên, đứng dừng đứng ở giữa đường lớn Trường An, còn Đại Ngốc và một đám ăn mày thì đứng sau lưng nàng, vừa vặn chặn kín toàn bộ đường đi, đội ngũ đón dâu liền dừng lại, nhìn cảnh tượng trước mặt, từng người một đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám lơ đãng.

Sớm có nô tài trong tướng phủ biết Hoa Thiên Vũ, cho nên đã bẩm báo với Liễu Nhược Tuyên, giờ phút này Liễu Nhược Tuyên đang ở ngòi trong kiệu hoa nghe được, thất lễ tức giận quát lên một tiếng “Tiện nhân!” Rồi sau đó nổi giận dưng dưng liệ mạng mặc kệ lời khuyên bảo của Biên ma ma, mà xé khăn voan lao ra kiệu hoa, đi tới phía trước đội ngũ giăng co với Hoa Thiên Vũ.

Lúc này Lăng Mạc Thiên cũng không có mặt ở trong đội ngũ đón dâu, dù sao hắn cũng là người của hoàng gia, cho dù đón dâu, cũng chỉ là quản sự của quý phủ đến đây trước, chờ khi kiệu đã đến trước cửa vương phủ, Lăng Mạc Thiên mới đi ra, lúc này chủ sự trong đội ngũ cũng chính là vị quản gia của vương phủ, mà quản gia lại biết rõ người đang mang bụng bầu ở trước mắt này, vốn mới là “Chính chủ”, nhưng sau khi quay đầu lại thấy Liễu Nhược Tuyên đang thở phì phì đi lên trước đây, trong lòng không ngừng đổ mồ hôi, vội vàng kéo một gã sai vặt, rí tai hai tiếng, gã sai vặt kia được chỉ điểm, chạy như bay ra phía bên ngoài, xem phương hướng hắn đi cũng chính là phía của vương phủ.

Liễu Nhược Tuyên nhìn thấy Hoa Thiên Vũ đứng ở giữa đường, ánh mắt rơi xuống trên bụng hơi to lên của nàng, trong nội tâm không khỏi cả kinh, lập tức cổ ra về trong trời nhưng lạnh lùng cười nói: “Ồ, bản cung bảo ai sao mà to gan như vậy, thì ra là muội muội à, ngươi đã đi đến chỗ nào thế, ngươi mất tích nhiều ngày nay như vậy, làm sao lại đột nhiên mang theo một cái bụng lớn chạy ra nghênh đón bản cung thế, chẳng lẽ muội muội muốn chờ ngày vui của tỷ tỷ để đến đưa thân (tương đương như nhà hoàn thông phòng như chức vị lại cao hơn) vì tỷ tỷ sao? Bên tỷ tỷ thật đúng là đang thiếu một muội muội đưa thân!”

Nghe được giọng nói cay nghiệt của Liễu Nhược Tuyên, trong lòng Hoa Thiên Vũ vốn còn chút cảm giác mình không được phúc hậu cho lắm, lập tức biến mất vô hình, đối mặt với một nữ nhân như trước mắt, có thể lấy cái gì để phản kích hữu hiệu với sự chanh chua của nàng đây?

Hoa Thiên Vũ cười lạnh một tiếng, không chút nào kiêng kỵ nói: “Nhược Tuyên tỷ tỷ còn biết đến muội muội như ta à, bắt quá tỷ tỷ nói ngày hôm nay là đại hôn của ngươi, như vậy xin hỏi một câu, tỷ tỷ gả vào nhà nào, muội muội cũng nên đưa đi mới tốt chứ!”

Trong lòng Liễu Nhược Tuyên cười lạnh, nhưng trên mặt lại là nụ cười tươi như hoa, nói: “Lời nói này của muội muội là như thế nào, toàn bộ kinh thành này ai cũng biết tỷ tỷ sắp gả vào trong nội cung vương phủ, mà ở trong phủ muội muội cũng đã tiếp nhận thánh chỉ rồi, làm sao biết rõ lại còn cố hỏi nữa? Muội muội vẫn nên nhanh theo tỷ tỷ cùng nhau đi đến vương phủ uống rượu mừng của tỷ tỷ trước đi, không nên ở chỗ này cản trở đường đi của tỷ tỷ, kéo làm trễ giờ lành, đến lúc đó tướng phủ của chúng ta cũng không chịu nổi trách nhiệm đâu!”

Lời nói này của Liễu Nhược Tuyên ẩn giấu sự châm chọc, vốn cho Hoa Thiên Vũ sẽ nhìn mặt mũi của tướng phủ, mà không ở bên đường hồ nháo với nàng nữa, không nghĩ rằng ngày hôm nay chủ ý của Hoa Thiên Vũ chính là không để cho nàng yên, nàng (HTV) cũng không bị lay động không chút nào bởi những lời nàng (LNT) nói.

Hoa Thiên Vũ cười lạnh nói với Liễu Nhược Tuyên: “Tỷ tỷ nói chuyện thật là không có đạo lý, toàn bộ người trong kinh thành biết ngươi gả vào nội cung vương phủ? Vậy muội muội làm sao chỉ biết là hoàng thái hậu lão nhân gia nàng đã gả ta cho Nội hoàng tử, khó là ở trong kinh thành này không có hai Nội hoàng tử, hay là nên nói, hài tử ở trong bụng ta, không phải là của Nội hoàng tử sao?”

“Hài tử? Ngươi nói cái gì?” Liễu Nhược Tuyên nghe vậy vô cùng sợ hãi, nhủ chặt mày nhìn chằm chằm Hoa Thiên Vũ, lớn tiếng nói: “Nội vương gia làm sao mà chịu vừa ý tiện nhân như ngươi chứ, ngươi đang nói dối! Hoàng thái hậu sớm đã sửa lại thánh chỉ, đừng tưởng rằng ngày tiếp chi ngươi chạy trốn là không tính, nói cho ngươi biết, không có cửa đâu! Không biết ngươi đã cùng đã nam nhân nào mới có dã chủng này, cũng dám chỉ đã chủng này là của Nội hoàng tử sao, ngươi quả thực bị thất tình đến điên rồi, người đến, nhanh bắt tiện nhân này, đợi qua đại hôn bản cung sẽ xử lý sau!”

“Ta xem ai trong các ngươi dám!” Lời Liễu Nhược Tuyên nói khiến cho vài người ở bên cạnh rục rịch, kết quả Hoa Thiên Vũ hừ lạnh nói một tiếng, chỉ cần nói câu đầu tiên cũng đã khiến cho toàn bộ bọn họ phải dừng lại bước chân, “Ta là Liễu Nhược Liên, trong bụng ta đang mang thai hài tử của vương gia các ngươi, nếu ai trong các ngươi dám động đến ta, khiến cho vương tử trong bụng ta có nửa điểm sai lầm, thì các ngươi cứ chờ xét nhà diệt tộc đi!”

Người phía dưới nghe vậy hai mặt rớt rớt nhìn nhau, nhưng không một ai dám đi lên! Mà dân chúng đang xem náo nhiệt mỗi người đều bắt chước sự ngăn cản của binh mã từ cửu thành với bộ quan binh, rồi rít chạy tới chỗ truyền ra tiếng nói, rất nhanh liền vây quanh Hoa Thiên Vũ và Liễu Nhược Tuyên thành một vòng tròn, lại nhìn trước mặt quân gia vương phủ bỗng tối sầm xuống, trong lòng hô thầm rồi! Hôn sự ngày hôm nay xem như bị nữ què ở trước mắt này làm loạn mà thất bại rồi!

Điều Hoa Thiên Vũ muốn chính là hiệu quả này, nàng tính kế để đoàn thị vệ vương phủ ở trước mắt này không có một ai dám động đến chính mình, không cần biết đến trong bụng nàng có hài tử của Lăng Mạc Thiên hay không, nhưng đoàn thị vệ nô tài này cũng không dám động đến một cọng tóc gáy của nàng, dù sao người như nàng, ở trong mắt những nô tài như bọn họ mà xem, chính là trời! Nếu như bên nàng là sự thật, vậy nếu bọn họ dám động đến nàng, đó chính là tội bất nạt chủ, sau đó không chỉ là một mình bọn họ gặp nạn, mà còn liên lụy đến những thân thích người nhà của bọn họ!

Liễu Nhược Tuyên nhìn thấy tình hình xung quanh, lập tức mất hạnh tức giận trợn trừng lên, mày liễu dựng thẳng, người khác không dám động đến Hoa Thiên Vũ, nàng cũng không có cái gì cố kỵ, vốn là luôn đối mặt với nhau trong tướng phủ, Liễu Nhược Tuyên đã bắt nạt Liễu Nhược Liên không ít, lúc này thấy nguyên nhân bởi vì Hoa Thiên Vũ, vốn là nghi thức hợp lý lại bị người quấy nhiễu, tức giận thoáng cái xông lên náo, đầu nóng lên, Liễu Nhược Tuyên liền nhào tới Hoa Thiên Vũ.

Hoa Thiên Vũ cố ý để cho Liễu Nhược Tuyên lại gần, sau đó mới đột nhiên hét lên một tiếng: “Giết người, tiểu thư tướng phủ giết người diệt khẩu!” Tiếng kêu ngừng lại, sau lưng bọn Đại Ngốc xông lên, bắt đầu cướp người, mà phía sau đội ngũ đón dâu vì muốn đoạt lại tân nương, cả một đám cũng đều xông lên, lập tức, gây ra một mảnh hỗn loạn, quân gia của vương phủ nhìn một mảnh lộn xộn ở trước mắt, trực tiếp đuổi chân ngắt đi, ngày hôm nay đã nháo thành như vậy, lúc trở về hẳn tuyệt đối sẽ bị Nội vương gia trách phạt, làm không tốt ngay cả mạng nhỏ cũng đều giữ không được, sớm biết rằng như vậy, hẳn cũng sẽ không tốn sức uy hiếp tranh đoạt đi theo người tới đây đâu, đây quả thực là muốn nhanh đi tìm cái chết!

Trong hỗn loạn, Hoa Thiên Vũ đã sớm thoát khỏi đám người, đương nhiên, trước khi thoát khỏi đám người, nàng cũng không để cho Liễu Nhược Tuyên bị đụng ngã sống giả được, đặc biệt là nàng sớm đã nhìn trúng mấy trăm cái phi thủy ở trên đầu nàng, thừa dịp lúc loạn, Hoa Thiên Vũ vừa ra tay hạ độc với Liễu Nhược Tuyên, rồi thuận tay lấy đi tất cả đồ trang sức của nàng thu vào bên trong tay áo không sót một cái, sau đó chuyển cho tên khất cái đang đứng chờ ở bên ngoài, rồi vội vàng thay đổi quần áo, bắt đầu chuẩn bị chuyện phía dưới.

“Thấy máu kia! Xác thực là có giết người!” Ở hiện trường có người hô to, bên trong dân chúng cũng có không ít người tận mắt thấy vết máu đỏ hồng kia, một vùng thật lớn, hơn nữa còn mang theo mùi máu tươi gay mũi, lập tức đám người hỗn loạn này lại càng thêm hỗn loạn nữa.

Mọi người trong binh mã từ cửu thành cùng với bộ binh nha môn không ngừng kêu khổ, ai biết chuyện hôm nay lại đánh đến như vậy, đón dâu giữa tướng phủ và vương phủ, chuyện xuất gia này có thể bị quấy nhiễu tệ đến hiếm thấy như thế, hơn nữa còn náo loạn ở trước mặt nhiều dân chúng bên đường như vậy, đặc biệt là còn đổ máu nữa, cửa hôn sự ngày hôm nay, làm như thế nào cũng bị thất bại, thật đúng là buồn cười, mà người quấy nhiễu này cũng chính là người ở trong tướng phủ, đặc biệt hơn nữa người này vốn mới chính là vị cần phải gả cho nội vương tử kia, chuyện này cũng được coi như là một cái tin lạ rồi!

Bắt quá những binh lính này nghĩ thì nghĩ, nhưng nhiều loạn ở trước mắt lại thuộc về trách nhiệm mà bọn họ phải quản, với tình hình trước mắt không đủ người, hiện trường quá hỗn loạn, vài người tính kế, chia thành ba đường, đường thứ nhất cử người nhanh đi đến tướng phủ để điều người, đây là phương pháp giải quyết nhanh và hữu hiệu nhất, đây chính là chuyện trong nhà của các ngươi, âm ỉ ở trong nhà thì thôi đi, còn chạy đến phiền toái chúng ta, thế nên chúng ta phải phái người đến hỗ trợ giải quyết hiện trường giúp các ngươi.

Đường thứ hai trên đường trở về điều người, mặc kệ người được điều từ tướng phủ đến có kịp hay không, thì mình cũng đã điều người tới, trên hiện trường thấy máu, chuyện lớn này, mặc kệ có người chết hay không, cũng nên báo ghi lại trong công văn (hồ sơ), chuyện ngày hôm nay không cầu công lao, chỉ cầu không có lỗi!

Đường cuối cùng chính là đi đến vương phủ, mặc dù biết hôn sự ngày hôm nay không nói thành được, nhưng bên vương phủ nhất định phải có người đi đến thông báo, mặc kệ vương gia có cao hứng hay không, nhưng lời này nhất định phải đi đến truyền lại, nếu không chính là không hiểu quy củ.

Xong xuôi những suy nghĩ trên, những binh lính ở lại trên hiện trường đều không khách khí, chỉ cần không phải người mặc y phục đón dâu, đều một mực đuổi đi, trước mắt đã hỗn loạn như vậy, bọn họ cũng không có cách nào khác nhận rõ ai là ai, cho nên trước khi viện binh tới, điều đầu tiên bây giờ chính là tách sóng người này ra mới đúng!

Binh mã cứu thành này sinh ý ác độc, dân chúng trong hỗn loạn cũng bị ăn không ít đau khổ cho nên liền vội vàng chạy ra, ai cũng không muốn ở lại chỗ này ăn gậy móc liên tiếp, dù sao thân thể mọi người cũng đều lớn lên từ thịt, ai ai cũng không phải người ngu, chịu đựng vô ích trận đánh liên tiếp này, vì vậy đám người hỗn loạn này lại càng thêm hỗn loạn hơn, sau đó đột nhiên tản ra.

Bất quá lúc này một cánh tay giơ lên cao, một giọng nói nam như vài xé gào lên nói: “Nhược Tuyên, làm sao ngươi lại nhẫn tâm, làm sao ngươi lại đồng ý chứ, chẳng lẽ ngươi đã quên chúng ta trước hoa dưới trăng, quên mất lời chúng ta đã thề rồi sao? Chẳng lẽ lời ngươi nói với ta ở trên giường của chúng ta đều là giả hết sao, hoặc là ngươi vốn đã quên mất, sự tồn tại của ta sao? Ngươi mở mắt ngươi ra nhìn kỹ một chút, vật trong tay ta này chính là cái gì!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Sỉ nhục

Người ở chỗ này, mặc kệ dân chúng hay là quan binh, hoặc là đội ngũ đón dâu đều bị lời nói của nam tử làm sợ đến ngây người.

Đợi đến khi mọi người thấy được vật giơ cao ở trong tay nam nhân kia, thì tất cả mọi người đều không khỏi ồ lên một trận, mà Liễu Nhược Tuyên thật vất vả mới thoát khỏi đám người kéo nàng, sau khi chứng kiến vật ở trong tay người kia, nàng lập tức nhận không được mà hét lên một tiếng, rồi che ngực che mặt chạy trốn về phía sau, nhưng bị bọn Đại Ngốc sớm thấy vừa vặn chặn lại đường đi, chắn ở hiện trường.

Người nam tử nói lời lúc trước chính là người được Tô Lâm phái tới, là một tráng hán cao lớn thô kệch, vật giơ cao trong tay hắn, chính là cái yếm Hoa Thiên Vũ vừa vặn rơi xuống từ trên người Liễu Nhược Tuyên, tài năng của siêu thần trộm chính là, vào lúc thần không biết quỷ không hay từ trên người nữ nhân rơi xuống cái yếm, thật sự là chuyện thường tình quá đơn giản.

Nhưng cái yếm là thật, người ở hiện trường sau khi chứng kiến biểu hiện của Liễu Nhược Tuyên cũng có đến sáu bảy phần tin tưởng, mặc dù mọi người không cho rằng tráng hán trước mắt này là người Liễu Nhược Tuyên vừa ý, nhưng ai ai cũng biết, các tiểu thư nhà giàu đôi khi có vài người có khẩu vị rất là đặc biệt, nói không chừng có chút khẩu vị nặng cũng là chuyện thường tình!

Tráng hán vẫn chưa nói xong, sau khi thấy Liễu Nhược Tuyên bị chặn lại, hắn từ từ bước từng bước một đi tới Liễu Nhược Tuyên đang hoảng sợ, vừa đi vừa làm ra vẻ thâm tình khẩn thiết, nhưng khi phối hợp với gương mặt hung dữ giết heo kia, khiến cho người ta nhận không được mà nôn mửa.

“Nhược Tuyên, ta biết rõ, hôm nay ta không nên tới, nhưng ta nhận không được, cho dù ngươi nói cho ta biết, chúng ta sẽ yêu đến thiên trường địa cửu (lâu dài như trời đất), ngươi sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta, ngươi sẽ tìm cơ hội tới tìm ta, nhưng khi ta nghĩ đến qua ngày hôm nay, ngươi sẽ trở thành nữ nhân của người khác, thì tìm của ta cũng đều muốn chết rồi! Cho nên, xin ngươi tha thứ cho ta, ta đến đây rồi, ngươi đi theo ta đi, hiện tại ngươi cũng không còn cách nào có thể cưới người nam nhân kia được nữa, vậy thì ngươi còn chờ cái gì, rồi đi với ta đi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi khiến cho chúng ta thương tâm!”

Lời tráng hán nói khiến cho quần gia vương phủ giật ngất đi nay lại tức đến tình đây, lão quần gia hỗn hển nhảy dựng lên, tách đám người kia ra rồi lấy tay chỉ vào tráng hán tức giận mắng to: “Ngươi là dân lang thang từ nơi nào tới đây, ngươi cũng biết, tội danh tùy tiện mưu hại người hoàng gia là gì không? Ngươi không muốn sống nữa rồi sao?”

“Mưu hại? Ta và Nhược Tuyên đều là hai bên tình nguyện! Cần ta mưu hại sai?” Tráng hán khinh miệt quét mắt nhìn lão quần gia một cái, nói: “Ngươi thử hỏi nàng một chút đi, cái yếm ở trong tay ta không phải là của nàng sao? Vật này là vật ở bên người nàng, hơn nữa còn là lúc chúng ta từng nhu tình mật ý, nàng đã đồng ý với ta, trừ phi giả làm vợ ta, nếu không kiếp này cũng không mặc yếm nữa! Lão già kia, ngươi dám tra xét rõ ràng không?”

Lão quần gia không dám tin nhìn xem tráng hán, vốn không nghĩ tới hắn từ kia lại dám nói ra lời không biết xấu hổ như vậy, nhưng khi tráng hán kia nói đến tra xét, thì lão quần gia thấy rõ ràng Liễu Nhược Tuyên đứng ở một bên hoảng sợ run rẩy lấy tay nắm chặt lấy vạt áo trước của mình, tựa như sợ hãi rằng có người thật sự tra xét người nàng!

Trong lòng lão quần gia không ngừng run lên, thậm chí kêu một tiếng thảm. Ngày hôm nay ông trời có cần chơi hắn một vỏ như vậy hay không, hắn làm sao mà xui xẻo vướng mắc chuyện như vậy chứ, hiện tại không chỉ là hôn lễ này cử hành không được, mà sự trong sạch của thiên kim tướng phủ chỉ sợ rằng cũng đã bị phá ở chỗ này! Việc này nếu hoàn toàn âm ỉ lên, thì nhất định bản thân hắn cũng không có quả ngon để ăn!

Mà lúc này Liễu Nhược Tuyên mang cảm xúc cực kỳ không ổn định nhìn lại tráng hán đang từng bước ép sát mình, rốt cục nàng cũng đã phát điên lên, một tay nắm lấy vạt áo trước của mình, một tay chỉ tráng hán phần nộ quát: “Tránh ra, ngươi lén xa khỏi đây cho bản tiểu thư, ai biết cái loại người dơ bẩn ác tha như ngươi chứ, ngươi lại còn dám làm nhục sự trong sạch của ta, ta nhất định phải để cho cha ta trị ngươi tội chết, ta khiến cho ngươi chết không có chỗ chôn!”

“Muốn giết ta?” Tráng hán nghe vậy hừ lạnh một tiếng, cầm cái yếm trên tay ném xuống đất rồi sau đó giơ chân đạp lên, lập tức cái yếm đồ tươi bị dính đầy bụi đất, tráng hán cười lạnh nói với Liễu Nhược Tuyên: “Thì ra là ngươi thật sự có lòng muốn gả vào vương phủ, lúc này, ngươi rốt cục cũng đã lộ ra mặt thật của ngươi! Ta vốn không tin ngươi là người như vậy, nhưng không nghĩ rằng là ta sai rồi!”

Tráng hán tựa hồ như không đếm xỉa đến, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng, tay chỉ Liễu Nhược Tuyên đã ngây ngốc quát to với mọi người xung quanh: “Đến đây, mọi người sang đây xem, đây là vẻ mặt ghê tởm của thiên kim đại tiểu thư tướng phủ Liễu Nhược Tuyên này, nàng đùa giỡn tình cảm của ta không nói, hiện tại lại còn uy hiếp ta, muốn giết ta diệt khẩu, nói ta rằng ta đang lừa gạt mọi người, mọi người đến đây xét xử cho ta đi, không sợ nói cho mọi người biết, ta có chứng cứ, cái yếm kia, còn nữa, lúc tiểu quý gia thân mật với ta, ta đây có thấy rõ, trên mông nàng có một cái bớt màu đỏ lớn bằng một móng tay! Nếu không tin ta cỡi y phục nàng cho các người xem!”

Tráng hán thuộc về phái hành động, lời nói còn chưa dứt, tay đã đưa tới trên người Liễu Nhược Tuyên, kéo y phục của Liễu Nhược Tuyên, làm cho Liễu Nhược Tuyên hét ầm lên, thị vệ tướng phủ và vương phủ ở xung quanh muốn đi lên ngăn cản, nhưng cũng không còn kịp nữa!

Tráng hán tựa như rất lão luyện, cực kỳ am hiểu y phục, hôn bào (áo bào màu đỏ dành cho tân hôn) đỏ thắm được Liễu Nhược Tuyên vận vốn thoát nhìn vô cùng phức tạp, vào trong tay tráng hán thì chỉ hai ba cái hai đã kéo ra được, trong thoáng chốc toàn bộ đều bị kéo xuống, tráng hán còn cố ý ném y phục đã bị kéo xuống ra rất xa, rồi sau đó chỉ Liễu Nhược Tuyên ở bên cạnh bị người vây xem quát to: “Các người xem đi, ta không có lừa các người đâu, nàng không có mặc yếm, còn có cái bớt kia ở trên mông nữa, các người xem qua một chút đi, có phải là ở nơi đó hay không, ngay tại trên mông trái nàng, giữa nơi thất lung đó!”

Lúc này Liễu Nhược Tuyên ngoại trừ thét chói tai cũng không biết làm gì nữa, cho dù hiện tại nàng biết rõ thân thể mình đang trần truồng, nàng cũng không biết né tránh làm sao nữa, nàng đã bị sợ đến choáng váng, vốn cũng không biết rõ tại sao lại xảy ra những chuyện này, làm sao mà cái yếm của mình lại bị người bên đường dễ dàng trộm đi như vậy, rồi làm sao đến được trong tay tráng hán kia, phần khác cái bớt trên mông mình, ngoại trừ người bên cạnh nàng trong sân nhỏ thì người bên ngoài, ai cũng đều không biết, vì sao mà tráng hán kia lại biết được, còn hôn bào trên người nàng, từ đêm qua nàng phải tốn hai canh giờ mới mặc được, làm sao mà vào trong tay tráng hán đó, nàng cứ như không mặc y phục, mặc hán cỡi hết?

Liễu Nhược Tuyên có quá nhiều điều không hiểu, nhưng những chuyện này không phải là chuyện quan trọng, hiện tại quan trọng nhất chính là tất cả mọi người ở đây đều đã thấy hết thân thể của nàng, ai xem cũng hiểu, chính xác là Liễu Nhược Tuyên không hề mặc yếm, hơn nữa phần lớn ai đứng sau lưng nàng cũng đều có thể thấy rõ ràng trên cặp mông của nàng ngay từ thất lung đến mông bên trái, có một cái bớt nhỏ màu đỏ tươi lớn chừng một ngón tay cái.

Tất cả mọi người đây, không khỏi chứng minh rằng, tất cả những lời tráng hán kia vừa mới nói đều là thật! Đường đường là thiên kim đại tiểu thư con vợ cả trong tướng phủ lại thích một tráng hán như vậy, hơn nữa ở bên đường bị cỡi y phục nàng ngay cả né tránh cũng không tránh, điều này đủ để chứng minh rằng, thiên kim tiểu thư không khác gì các cô nương trong câu lan viện, thậm chí còn hơn thế!

“Ngươi muốn chết!” Theo từng tiếng lạnh thét dài, một bóng người như đại bàng nhảy xuống đỉnh đầu tráng hán bị mọi người vây quanh, tay co lại thành móng vuốt, rồi đột nhiên vung tới trên đỉnh đầu của tráng hán.

“Ngươi dám!” Lúc này Hoa Thiên Vũ đang chuẩn bị tiến hành tiết mục kế tiếp, không nghĩ tới lại xuất hiện một người như vậy, trực tiếp ra tay muốn giết chết thủ hạ của nàng, nàng lập tức bất chấp mình mà xuất đầu lộ diện, tung người liều mạng với người đến một phen.

Theo một tiếng trầm đục, sau đó hai bóng dáng vốn nhào tới nay lại lui về, rồi sau đó đánh giá hai bên đối phương, Hoa Thiên Vũ nhìn dung mạo tuấn lãng ở trước mắt, nam tử đầu đội nón hoa, trong lòng đột ngột nảy lên một cái tên: Lăng Mạc Thiên!

Thì ra hán chính là Lăng Mạc Thiên! Đây là lần đầu nàng nhìn thấy người vốn là vị hôn phu của thân thể lúc trước này! Chính xác, theo góc độ khách quan mà nói, nam nhân ở trước mắt này đủ soái, cho dù được sinh ra ở trong thời hiện đại của nàng, thì hán cũng được xem là nhân vật ở trên đường cái có thể mê một chết một mảnh nữ tử!

Đặc biệt còn là thân phận bây giờ của hán, có thể nói, chỉ cần là nữ tử đời gả ở Cẩm Quốc, hiếm có mấy người không nghĩ tới muốn gả cho một người có dáng dấp tuấn lãng như vậy, mà thân phận địa vị lại là vương tử hiển hách!

Bất quá những điều này đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, đều không phải chuyện có thể hấp dẫn nàng, hiện tại Hoa Thiên Vũ nghĩ đến Lăng Mạc Thiên ở trước mặt nhiều hơn chính là, là một nhân vật phiền toái, hôm nay nàng chuẩn bị kế hoạch vũ nhục tướng phủ, chỉ sợ sự xuất hiện của hán sẽ phá hỏng!

Vừa mới liều mạng với Lăng Mạc Thiên, mà quả đấm của Hoa Thiên Vũ đến bây giờ vẫn còn ở trạng thái nhức mỏi, đây là nàng dựa thế gió mà làm tiêu tan bớt đi ba thành lực của hán, rồi tự mình nhảy xuống tránh khỏi ba thành lực kia, cuối cùng chỉ đón đỡ lấy bốn thành lực còn lại!

Có thể nghĩ, nếu như lần này ra chiêu lên trên người thủ hạ kia, thì tuyệt đối chính là thập tử vô sinh! Nghĩ lại Hoa Thiên Vũ đều cảm thấy sợ, lập tức nhảy mất với bọn Đại Ngốc và tên tráng hán kia, để cho bọn họ thừa dịp rối loạn mà nhanh chân chạy khỏi.

“Liễu Nhược Liên!” Giọng nói từ tính của Lăng Mạc Thiên chậm rãi vang lên, “Ngươi thật sự rất muốn gả cho bản vương sao? Sau khi ngươi biết tỷ tỷ của ngươi yêu thương nhưng nhớ bản vương, và khi bản vương cầu hôn tỷ tỷ ngươi xong, thái hậu ra thay đổi ý chỉ ngươi cũng không để ý sao!”

Lăng Mạc Thiên xuất hiện khiến cho dân chúng ở hiện trường vốn đang ò lên, lại nghe Lăng Mạc Thiên nói thêm, thì mọi người lập tức tán loạn như chim

muông, chuyện vừa nãy là chuyện của người tướng phủ, tất cả mọi người đều cảm thấy không có gì, khi lặng im nghe chuyện xấu của người khác, điều này cũng có thể làm chuyện cười tán gẫu trong trà dư tửu hậu, nhưng sau khi nghe được Lăng Mạc Thiên nói, mọi người ở hiện trường ngoại trừ người vương phủ, kể cả binh mã từ cửu thành đều chạy không còn một mống, ai ai cũng không dám ở lại nghe tiếp, đây chính là chuyện xấu dính đến Hoàng gia, cũng không phải là chuyện đùa giỡn, ai dám chỉ trích chuyện của Hoàng gia, cũng không phải chỉ là bị ăn hèo vô cùng đơn giản như vậy thôi, đây chính là chuyện đại sự chém đầu xét nhà diệt tộc!

Quả nhiên là bị hấn làm hỏng chuyện! Hoa Thiên Vũ vừa bực vừa hận, nhưng khi đối mặt với tình huống như vậy nàng cũng chỉ bất lực, thực lực nàng hoàn toàn không so với tình huống này được, nếu thử muốn xoay chuyển cục diện, thì sẽ làm cho cục diện này càng trở nên tệ hơn! Cho nên Hoa Thiên Vũ sẽ không làm những chuyện vô dụng, trái lại chỉ thân nhiên đối mặt với người nam nhân ở trước mắt này, mà lúc này Liễu Nhược Tuyên đứng ở giữa bọn họ mới phát hiện rằng mình chưa mặc y phục, liền hét lên một tiếng rồi vội vàng chạy khỏi đó, lại không nghĩ đến vừa vịn dụng cụ vào trong lòng một người khác.

Liễu Nhược Tuyên vừa sợ vừa giận giương mắt nhìn người đến, lúc chuẩn bị mở miệng chửi ầm lên, thì thấy được ánh mắt của người đến, nàng lập tức vô cùng biết điều, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Liễu Nghiêm

Mặc hoa phục, tuổi chừng bốn mươi, thoạt nhìn vẻ mặt Liễu Nghiêm rất chính khí, trên gương mặt tràn đầy nét giận dữ nhú mảy nhìn nữ nhi mình không có một mảnh vải che thân, không chút do dự mà cỡi xuống áo bào khoác trên người bao lại thân thể của Liễu Nhược Tuyên, rồi ra hiệu với người ở phía sau, rất nhanh người ở phía sau đã mang Liễu Nhược Tuyên đi không còn bóng dáng.

Hiện trường rất nhanh chỉ còn lại người của tướng phủ và vương phủ, lại cũng chỉ có Hoa Thiên Vũ là người ngoài, đối mặt với hai người hiện tại có quyền thế nhất ở Cẩm Quốc đương triều, trong lòng Hoa Thiên Vũ không tự chủ mà hồi hộp, ánh mắt đánh giá chung quanh bốn phía, nghĩ tới mình nên làm sao để thoát thân.

Lăng Mạc Thiên như nhìn ra được ý nghĩ của Hoa Thiên Vũ, trên gương mặt tràn đầy nụ cười khinh bỉ, bước chân không tự giác được mà bước đi về phía đường chạy Hoa Thiên Vũ mới vừa thấy khá quan.

Hoa Thiên Vũ giống như đã nhìn ra, ngày hôm nay hai nam nhân ở nơi trước mắt vốn muốn bắt mình lại, nghĩ tới đây, trái lại Hoa Thiên Vũ không thêm lo lắng nữa, nàng thật muốn nhìn một chút hai nam nhân trước mắt này có thể làm ra dạng chuyện gì!

“Súc sinh, ngươi đến đây mắt mặt xấu hổ còn chưa đủ sao, ngươi lại làm chuyện rõ ràng như vậy với tỷ tỷ ruột của mình!” Liễu Nghiêm đi lên mắng Hoa Thiên Vũ, đáng vẻ như tức giận không nói được, vô cùng đau đớn, nói: “Còn không nhanh cút về phòng cho vi phụ, tự mình đi lấy gia pháp, sau đó chạy về sân nhỏ của ngươi, nếu không được lệnh của vi phụ, không cho phép ngươi rời khỏi viện nhỏ kia nữa bước!”

Nói xong lập tức chấp tay hành lễ với Lăng Mạc Thiên ở một bên, nói: “Để cho vương gia chê cười, gia môn bất hạnh, do lão già cổ hủ này dạy dỗ nữ nhi không nghiêm, để cho vương gia mất mặt, lão phu nhất định sẽ vì chuyện này trả cho vương gia một công đạo!”

“Ngừng, ngươi xem ngươi là ai!” Hoa Thiên Vũ bị đáng vẻ trước sau như một của Liễu Nghiêm làm tức giận nàng nở nụ cười, thật đúng là đối đãi khác nhau mà! Quát tới quát lui mình, vậy mà lại khum núm nịnh bợ với Lăng Mạc Thiên, điệu bộ này, xem ra chỉ sợ là nàng ở trong lòng Liễu Nghiêm đã trở thành vật hy sinh, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Thấy đáng vẻ Lăng Mạc Thiên vênh vao tự đắc, lại nhìn lại đáng vẻ của Liễu Nghiêm một cái, Hoa Thiên Vũ cũng không phải là loại người tự tìm phiền phức không thoải mái vào mình, đánh đòn phủ đầu luôn luôn là chiêu độc nhất của nàng, so với trước cứ mặc người chỉ mũi mình mắng, còn không bằng tự mình trước mắng sau nói!

“Liễu Nghiêm ngươi nói vậy ngươi còn là nam nhân sao?” Hoa Thiên Vũ mặc kệ sắc mặt của hai nam nhân ở trước mắt đều đã xanh mét, ngoảnh đầu cười nhạo Liễu Nghiêm: “Ngươi sợ ta ở chỗ này hay là sợ ta nói hết những chuyện xấu của ngươi ở trong nhà ra ngoài? Làm sao, thì ra ngươi vẫn biết cái gì gọi là sợ à! Ta còn tưởng rằng ngươi lên làm thừa tướng thì không biết cái gì gọi là sợ nữa chứ!”

“Câm miệng! Nghiệt súc!” Liễu Nghiêm tức giận đỏ bừng cả mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào Hoa Thiên Vũ nói: “Ngươi súc sinh này, tại sao ta lại có được nữ nhi như ngươi, trước kia sao ta không phát hiện ngươi là con sói mặt trắng không có người nuôi dưỡng như thế này, uống công ta còn nuôi dưỡng ngươi nhiều năm như vậy, không bằng nuôi dưỡng chó còn tốt hơn, không ngờ tới hôm nay ngươi lại có thể bi ỉ như thế, làm ra những hành động này!”

“Được! Đừng ở chỗ này giả mù sa mưa, ta cũng lười nhìn ngươi giả vờ!” Hoa Thiên Vũ cười lạnh nói: “Ngươi nuôi dưỡng ta? Ngươi có dạy dỗ ta sao? Mẫu thân của ta chết như thế nào? Chân của ta làm sao lại què? Hôn ước của ta, tất cả của ta, tại sao ta lại xuất hiện ở nơi này, thừa tướng đại nhân, ngươi đừng nói với ta rằng, ngươi vốn chuyện gì cũng không biết đi!”

“Ngươi này là muốn chết!” Trông nét Liễu Nghiêm rụt lại, ánh mắt nhìn xem Hoa Thiên Vũ tràn đầy oán độc, mà Hoa Thiên Vũ lại ở trước mặt hấn nói ra tất cả những chuyện chấn kinh như đồ đầu.

“Không phải là bất mãn với thái hoàng thái hậu ban miếu nữ có thân phận đề tiện làm thiếp cho người sao? Hẳn là không được làm chính thê của người đi, bộ dáng còn như từ chối vì năng lực kém, sau lưng lại suy nghĩ làm sao để đạt được ích lợi lớn, chỉ sợ mẫu thân đáng thương mẫu thân của ta đến chết cũng không biết, kỳ thật người vốn không hề thích nàng!”

“Nhìn một thứ nữ như ta được thái hoàng thái hậu đặt ra hôn ước cho nhị hoàng tử có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất, cho nên trong lòng người mới ngứa như mèo gãi đúng chỗ không! Nếu ta không đoán sai, đại phu nhân hẳn cũng không dám ra tay với mẫu thân ta, mà người ở sau lưng hẳn cũng tồn không ít khí lực đi!”

“Mẫu thân của ta chết rồi, như vậy bây giờ sẽ đến lượt ta, nhưng không nghĩ tới một hồi ngoài ý muốn chỉ có thể phế chân và mặt của ta, mà không thể lấy đi mạng nhỏ này, có phải các người cảm thấy mạng của ta quá dày hay không? Sau đó người chỉ có thể bỏ ta vào trong viện nhỏ, không thêm quan tâm!”

“Cho tới bây giờ ta chưa từng làm qua chuyện gì có lỗi với các người, ta cũng không nghĩ đến chuyện gả vào Hoàng gia hay thay đổi lên làm phượng hoàng, tất cả đều là do các người tự mình nghĩ ra, mà xem một nữ tử nhu nhược như ta thành quân địch, và vì muốn làm đám hỏi với Nhị hoàng tử, các người không biết xấu hổ là gì, mà để cho nữ nhi ruột thịt của mình đi đến quẩn rũ nam nhân kia, sau đó còn xúi giục ~~đi-ễn-đà-nhê-qu-y-đô-n~~ hắt thay đổi hôn ước, ta nói không sai chứ! Phụ thân của ta, ta rất muốn hỏi một câu, lúc mẫu thân của ta gả cho người, có phải là nàng đã mang thai ta rồi hay không, mà ta, vốn cũng không phải là nữ nhi ruột của người, nếu không làm sao người lại làm ra hành động hoàn toàn trái ngược với nữ nhi ruột thịt này?”

“Người tìm đường chết!” Mặt Liễu Nghiêm từ xanh sang tím, lúc sau lại trở thành tái mét, khi thấy ánh mắt Lăng Mạc Thiên mang hoài nghi nhìn mình, hình tượng thừa tướng đại nhân chừng chạc trong suốt thời gian qua ở trong mắt mọi người không nhìn được nữa, mà để lộ một mặt khác chân thật nhất của hắn, quát lớn với người ở sau lưng: “Bắt nàng lại cho ta, chặn miệng của nàng lại, rồi mang về phủ cho ta! Đừng để cho ta nghe thấy nửa chữ nào nàng nói nữa!”

“Thẹn quá hoá giận rồi!” Hoa Thiên Vũ không thêm đề vào mắt những người đang nhào lên, vừa nhào lên đánh nhau, Hoa Thiên Vũ còn rành rỗi nói thêm vài lời: “Đúng rồi, ta quên mất, đây mới là khuôn mặt thật nhất vốn có của phụ thân, người vốn là chính là người như vậy! Rốt cục người cũng không giả bộ nữa, xem ra thật sự là ta nói đúng rồi, ta vốn không phải là người của phủ Thừa tướng các người, người vốn không phải là phụ thân của ta, người còn muốn bắt ta trở về làm gì? Ồ, ta biết rồi, người muốn lên lút giết người diệt khẩu, sau đó liền nói với công chư hậu thê (toàn mọi người) rằng ta bị mắc phải chứng bệnh điên mà không trị được phải bỏ mình đúng không! Ta đoán là người sẽ làm như vậy!”

“Bắt nàng lại cho ta! Bắt nàng cầm miệng lại!” Liễu Nghiêm bị Hoa Thiên Vũ làm cho tức giận không nhẹ, hết lần này tới lần khác trong lời nói của Hoa Thiên Vũ đều nói đúng vài suy nghĩ của Liễu Nghiêm, nhìn thấy sắc mặt Lăng Mạc Thiên ở bên cạnh càng thêm quái dị, Liễu Nghiêm dùng ánh mắt ra hiệu cho tâm phúc ở sau lưng, tâm phúc ngấm hiểu nhào về phía Hoa Thiên Vũ, dựa theo ý của Liễu Nghiêm, mà nổi lên sát ý với Hoa Thiên Vũ.

Nhìn thấy hành động của người tướng phủ, Lăng Mạc Thiên cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt liếc qua không nói thêm gì nữa, bắt đầu nghiêm túc đối địch với Hoa Thiên Vũ, Lăng Mạc Thiên quay đầu nhìn Liễu Nghiêm nói: “Chuyện hôm nay, tướng gia nợ bản vương một câu trả lời có thuyết phục, bản vương mỗi mắt mong chờ, hồi phủ!” Nói xong đầu cũng không quay lại một cái mà tung người rời khỏi, một đám người vương phủ thấy thế chỉ cúi đầu về mặt ủ rũ chạy nhanh như bay về phía vương phủ.

Nhìn tình hình ở trước mắt, lại nhìn thấy thủ hạ mình khó đánh phân thắng bại với Hoa Thiên Vũ, lúc này Liễu Nghiêm không giả bộ được, chỉ vào Hoa Thiên Vũ tức giận quát: “Giết tiểu tiện nhân này cho ta! Làm thịt nàng cho ta!”

Hoa Thiên Vũ vốn bị đám người ở trước mắt khiến tay chân hơi luống cuống, dù sao hiện tại thân thủ nàng vẫn chưa tới dạng có thể một mình mà đánh được mấy trăm, chứ nói chi là người bên cạnh thừa tướng Cẩm Quốc sao có thể là người bình thường được! Đám người này vừa nghe Liễu Nghiêm hạ lệnh giết, càng không cố kỵ, xuống tay không hề có chút kiêng dè với Hoa Thiên Vũ.

Lần này, Hoa Thiên Vũ bắt đầu buồn bực, hơn nữa nơi này là chỗ Đông thành nơi các nhà quyền quý giàu có tụ tập, đường phố so với các thành khác đều rộng rãi hơn, nàng bị một đám người vây quanh như vậy, nghĩ muốn nhờ vào kiến trúc quanh mình để rời khỏi là một hy vọng xa vời, đám Tô Lâm đã chạy trốn, nàng lại không có viện quân, nhưng cho dù đám người kia có đến đây, cũng không nhất định có thể giúp được nàng. Hoa Thiên Vũ cảm thấy, nếu hôm nay nàng làm không xong thì thật đúng là phải thiệt mạng tại chỗ này!

Ngay lúc Hoa Thiên Vũ quyết định đồng quy vu tận (cùng chết) với một đám người ở trước mắt này, thì trên đỉnh đầu đột nhiên lại truyền đến một âm thanh mũi tên bay vút qua, lúc mọi người bất tri bất giác ngẩng đầu, ngoài ý muốn lại phát hiện pháo bắn xuống đây liên tiếp, không phân biệt được địch ta ném mạnh về phía đây, những cây pháo này đều được châm lửa, mặc dù không thể nổ chết người, nhưng có thể nổ làm người bị thương rất đơn giản, mặc kệ võ công của người có cao hơn đi nữa, đối mặt với đám pháo liên tiếp công kích không phân biệt phương hướng, thì ngoại trừ chạy trốn chết, thì cũng chỉ có thể đứng ở tại chỗ, chờ ai đó ném pháo nổ! Chứ đừng nói chi là pháo được ném ở trước mắt nhiều tới không kể xiết!

Tô Lâm tới cứu mình rồi! Trong đầu Hoa Thiên Vũ xuất hiện ý nghĩ này đầu tiên, nhưng rất nhanh liền biến mất, pháo công kích liên tiếp không phân biệt phương hướng như vậy, chỉ sợ nàng cũng không có cách nào bảo đảm có thể toàn thân lui được, đặc biệt là đám pháo kia còn được ném kèm với pháo hoa, mà pháo hoa lại hình thành một mảng khói dày đặc khiến cho người ta đều không thể phân biệt phương hướng, lúc này trừ khi nàng bị ngốc, bây giờ còn không trốn, thì còn đợi đến khi nào!

Cũng may là trước khi Hoa Thiên Vũ chạy có nhìn phân biệt phương hướng, một đường hữu kinh vô hiểm chạy ra ngoài, nhưng rốt cuộc nàng không biết là ai đã giúp mình, có khả năng nhất thì cũng chỉ có mình đám người Tô Lâm kia!

Nhưng cho dù như thế, Hoa Thiên Vũ vẫn không cam lòng, nay dù mắng chửi thống khoái, nhưng ngoại trừ chọc tức Liễu Nghiêm, thì trên cơ bản hẳn không có gì tổn thất, còn về phần Liễu Nhược Tuyên kia, chỉ cần Hoàng gia truyền đi khẩu lệnh, thì toàn bộ tiên đồ chỉ sợ ai cũng không dám lấy câu

chuyện hôm nay ra làm đề tài để nói!

Cho nên hôm nay cũng chỉ vì nàng, để cho Tô Lâm biết hận ý của mình đối với tướng phủ, còn những chuyện khác thì không đạt được nửa phần, Hoa Thiên Vũ đối với chuyện nhỏ lông chim nhận đang bay này, thì thật sự là một bút mua bán lỗ vốn, rốt  đi-ên-đà-nhệ-qu-y đô-n cục nàng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào đối thủ tướng phủ ở trước mắt này, đương nhiên, còn có vương phủ, nhưng trước mắt Hoa Thiên Vũ thật lòng nghĩ muốn trả thù tướng phủ, rõ ràng là Liễu Nghi m hại nàng phải chạy trốn chết, đây là chuyện ở thế giới này, nàng lần đầu gặp phải!

Không Từ đã nói, chỉ tiểu nhân và nữ tử khó nuôi! Hoa Thiên Vũ thấy những lời nói này rất đúng, lúc trước Hoa Thiên Vũ vốn là vì Tô Lâm, mà chuẩn bị chỉ là chút đánh chút chuyện nhỏ làm  n tướng phủ, kết quả cho tới bây giờ, nàng phải chuẩn bị lăn qua lăn lại tướng phủ kia một trận thật tốt, nếu không con tức hiện giờ không có cách nào khác nuốt xuống được!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Trả thù

Trở về chỗ ở, nhìn thấy vẻ mặt kinh dị của Tô Lâm và đám khát cái nhìn nàng, Hoa Thiên Vũ biết được người vừa mới cứu nàng thực sự không phải là đám người này. Mà nàng ở kinh thành cũng không có bằng hữu, cho dù có, ai lại dám dùng cách mạo hiểm lớn như vậy để tới cứu nàng chứ?

Dù sao ở thời đại này, sử dụng pháo vẫn còn rất hạn chế, không hề dễ dàng như nàng tưởng tượng. Một gian xưởng có quyền sản xuất pháo, trừ khi được quan phủ chứng thực (cấp phép, cho phép), hơn nữa nhập xuất (mua bán) hàng đều phải có người quan phủ giám thị, và được ghi vào hồ sơ lưu lại.

Vừa nãy số lượng pháo ném về phía nàng rất nhiều, trong lòng Hoa Thiên Vũ lo lắng, nếu vừa rồi là đám người Tô Lâm cứu nàng, chỉ sợ là không trì hoãn được bao lâu thì cũng sẽ bị người tra ra trên đầu bọn họ, cho nên nàng mới vội vàng trở về đây gấp.

Nhưng Hoa Thiên Vũ lại không nghĩ tới không phải là đám người Tô Lâm cứu nàng, vậy thì ai cứu nàng đây? Hoa Thiên Vũ trầm m i tư v  (trong lòng rối rắm, khó hiểu). Tô Lâm nghe nàng nói xong, nghĩ lại mà sợ nhưng đồng thời cũng cảm thấy may mắn, nếu hôm nay Hoa Thiên Vũ chết thì h n tồn thất quá lớn rồi!

Tô Lâm cảm thấy đối mặt chính diện với phủ Thừa tướng và Vương phủ không dễ. Cũng may hôm nay đối phương không dẫn theo cao thủ, nếu không mình và đám người kia thật sự là chạy không thoát. Dưới tình huống như thế, cố gắng phản công thì thật sự là hành động ngu ngốc, không ai muốn làm chuyện mua bán lỗ vốn này cả, nhưng cũng không thể ngừng tay. Như vậy sau này vẫn phải tiếp tục trả thù, bởi vì Hoa Thiên Vũ quyết định trở mặt với tướng phủ, nếu như không thể bù đắp lại những thiệt thòi lúc trước của nàng, thì Hoa Thiên Vũ sẽ không dễ dàng buông tha cho người phủ Thừa tướng.

Hiểu rõ suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ, đám người Tô Lâm bắt đầu lên kế hoạch hành động. Lúc này, Cái Bang không thể nghi ngờ gì chính là ưu điểm lớn nhất.

Có người dùng tiền hỏi thăm tung tích của Hoa Thiên Vũ, hoặc có chuyện xảy ra ở phủ Thừa tướng, hay trong tướng phủ thay đổi quy cách (quy m , cách làm việc), Tô Lâm đều có tất cả mọi tin tức chỉ trong vài ngày.

Hoa Thiên Vũ ở nơi này của Tô Lâm cũng rất an toàn. Ai muốn tìm hiểu về nàng, chỗ Cái Bang này tuyệt đối không tiết lộ nửa điểm tin tức. Trước khi Hoa Thiên Vũ lên xong kế hoạch, không ai dám mạo hiểm được tam đao lục động (hình phạt bị chém tới chết) bán đứng Hoa Thiên Vũ, điểm này, luật lệ của Cái Bang và trưởng lão chấp pháp làm rất tốt! Hoa Thiên Vũ cảm thấy vô cùng may mắn nàng là người trong Cái bang, không sợ bị người khác bán đứng!

Mà ở phủ Thừa tướng, từ khi hôn sự của Liễu Nhược Tuyên bị phá hỏng, trong phủ xảy ra biến động rất lớn. Liễu Nhược Tuyên thì khỏi phải nói, cũng không ai dám bàn tán ở sau lưng nàng. Một nữ nhân giữa ban ngày ban mặt bị nhiều người nhìn thân thể như vậy, ở nhà bình thường thì sớm đã mang đi trăm đường (thả trôi sông), bây giờ nàng vẫn còn sống, có thể cảm thấy may mắn trong lòng rồi!

Không thể tiếp tục cười h i với Nhị hoàng tử, Hoàng gia cũng bảo trì im lặng không nói đương nhiên là đang xem thành ý của tướng gia Liễu Nghi m. Nếu không, tội danh miệt thị quân uy (coi thường uy nghi m hoàng đế) Liễu Nghi m không thể chạy thoát.

Mà chút tin tức này không phải là điều Hoa Thiên Vũ muốn, tin tức hữu hiệu nhất mà Tô Lâm tìm hiểu được chính là vào ban đêm Liễu Nghi m thường ngủ ở trong phòng đại phu nhân, mặt khác là chú ý đến phủ kho (nhà kho chứa vàng bạc, trang sức) của phủ Thừa tướng. Tin tức này vẫn khiến Hoa Thiên Vũ cảm thấy hứng thú nhất.

Đối với những tin tức này, Tô Lâm thật sự cảm thấy lực bất t ng tâm (muốn mà không làm gì được). Dù sao cũng ở trong phủ thừa tướng, đồng thời h n là một trọng thần của quốc gia, nếu có thể tùy tiện thăm dò hành tung của h n, thì chuyện h n muốn đối phó với C m Quốc thật sự quá dễ dàng rồi.

Ch ng qua đối với phủ kho của tướng phủ, Tô Lâm vẫn có cách biết được vị trí, dù sao người là sống, phủ kho là vật chết. Nhưng theo tin tức của Tô Lâm, vị trí phủ kho cũng không chính xác, bởi vì chỗ đó được bảo vệ vô cùng cẩn m t! (cẩn thận, bảo mật).

Tuy nhiên muốn vào được phủ khổ phải đi qua rất nhiều cánh cửa được canh phòng nghiêm ngặt. Bên ngoài phủ khổ được canh gác mười hai canh giờ không ngừng, không có cách nào có thể vượt qua phòng tuyến, chứ đừng nói tới vị trí của phủ khổ nằm ở hậu viện phủ Thừa tướng. Nếu muốn đi vào, những lớp phòng ngự này thật khiến cho người ta có cảm giác vô tòng hạ thủ (không biết bắt đầu từ đâu). Tô Lâm không coi trọng chủ ý của Hoa Thiên Vũ muốn đánh vào phủ khổ của phủ Thừa tướng, cho dù nàng là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không thể thành công!

Thế nhưng Hoa Thiên Vũ không nghĩ như vậy, theo ý nàng, chỉ cần nàng vừa ý, cho dù canh gác nghiêm mật như thế nào thì vẫn có thể lợi dụng cơ hội được. Bởi vì chỉ cần có người trông coi thì vẫn có sơ hở. Trước mắt, đối phó với từng lớp canh gác ở phủ Thừa tướng dễ dàng hơn so với việc nàng phải đối mặt với những thiết bị cảnh báo tinh vi ở hiện đại!

Đối với sự lo lắng của Tô Lâm, Hoa Thiên Vũ chỉ mỉm cười đáp lại, nói cho hắn biết nàng sẽ không làm loạn, rồi sau đó bắt đầu vội vàng chuẩn bị.

Về người cứu mình lúc trước, Hoa Thiên Vũ vẫn không có manh mối gì, nàng chuẩn bị mọi thứ trong vòng vài ngày cũng không tìm thấy gợi ý của người lúc trước cứu nàng để lại, Hoa Thiên Vũ liền để chuyện này dưới đáy lòng, rồi hết sức chuyên chú kế hoạch chuẩn bị lên vào phủ Thừa tướng.

Lần này có thể thành công lên vào phủ Thừa tướng, Hoa Thiên Vũ phải hao tổn rất nhiều tinh lực. Vì tránh xuất hiện tình trạng bị người bao vây không có lối thoát khỏi nguy hiểm như lần trước, Hoa Thiên Vũ còn sử dụng bí pháp tăng thêm thực lực, lại một lần nữa nàng tự mình ném trái mìn vị thiên đạo vạn quả (cảm giác lóc từng miếng thịt), nhưng thành quả cũng khiến nàng khá hài lòng, thực lực của nàng đã tăng thêm một bậc.

Tuy vậy, Hoa Thiên Vũ cảm thấy nếu nàng lại sử dụng bí pháp ấy để tăng thực lực lên một lần nữa, còn không bằng tự nàng đi tự tử. Hiện tại, thân thể nàng thật sự không còn thể chịu được cảm giác nâng cao thực lực của bí pháp lần nữa, đặc biệt là nàng không biết rõ độc tố bên trong cơ thể, làm cho nàng mới nâng cao thực lực vẫn không có cách nào khống chế được cảm giác vô lực này. Nàng không muốn vì tăng thực lực mà xảy ra bạo phát độc tố trong thân thể, mà nàng phải hương tan ngọc nát (chết)!

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Hoa Thiên Vũ giấu Tô Lâm, nàng chọn một đêm không trăng không sao, giờ tay không thấy năm ngón, rồi lên vào phủ Thừa tướng.

Trong phủ thừa tướng quả thực là canh gác nghiêm ngặt, thế nhưng kiếp này nàng là Liễu Nhược Liên, trong trí nhớ của nàng, tướng phủ có nhiều chỗ cũng không khó tiến vào, ví dụ như tiểu viện của nàng!

Liễu Nhược Liên từng ở tiểu viện nằm ở Tây Uyển trong tướng phủ. Nơi này mặc dù là hậu viện của tướng phủ, nhưng lại vắng vẻ, bình thường cũng chỉ có hạ nhân tới đây quét dọn. Sau khi Liễu Nhược Liên rời khỏi tướng phủ, đặc biệt là thời gian trước tướng gia còn giận dữ với Liễu Nhược Liên, tiểu viện vốn vắng vẻ nay lại càng thêm vắng vẻ.

Nhưng lúc Hoa Thiên Vũ lên vào ngoài ý muốn đột nhiên phát hiện nơi này có người, hơn nữa còn là một nam một nữ! Lúc này, Hoa Thiên Vũ cảm thấy thật xui xẻo. Vốn muốn rời đi, chờ đến mai lại đến, thì tiếng người trong tiểu viện truyền ra khiến Hoa Thiên Vũ phải dừng bước!

“Sao ngươi lại to gan như vậy, dám kéo ta đến nơi này, ngươi không sợ bị người khác phát hiện sao?” Giọng nữ lên tiếng.

“Sợ cái gì, hiện tại ai muốn đến nơi tiểu viện này chứ! Trước mặt mọi người lão gia ra lệnh giữ lại tiểu viện này, trừ khi đi nương thất sủng hoặc thiếu gia tiểu thư bị phạt cấm túc, còn không chỗ này sẽ không có ai đi vào!” Giọng nói to gan lớn mật của nam nhân.

“Nhưng tối nay, người hầu bên cạnh lão gia không phải là ngươi sao? Lúc này ngươi còn chạy ra ngoài, không sợ bị quản gia phát hiện rồi gây rắc rối cho mình à?” Giọng nữ lại lên tiếng khuyên can.

Giọng nam: “Không sợ! Hôm nay lão gia ở lại chỗ Vương di nương, Vương di nương nhất định không ép khô lão gia thì sẽ không bỏ qua. Ngươi cũng biết rõ, lão gia ở chung với nàng, ít nhất cũng phải lần qua lần lại hai canh giờ, nếu không Vương di nương sẽ không bỏ qua cho hắn. Thay vì phải đứng nghe bọn họ diễn xuân cung đô sống (m.n tự hiểu ạ ~~~), dĩ nhiên là ta muốn đi tới tìm ngươi hơn! Nhanh lên đi, ta đã đợi không kịp rồi, tâm can bảo bối của ta, ngươi mau lên mau lên!”

“Thì ra là vì chuyện này ngươi mới tới tìm ta, ta mặc kệ, ta không làm. Ngươi mau trở về cho ta. Chúng ta lén lút như vậy, vạn nhất (ngộ nhờ) ngày nào đó gặp chuyện không may, ta gặp nạn, trái lại ngươi không chịu thừa nhận, thì ta phải tìm ai khóc đây? Muốn chiếm tiện nghi của cô nãi nãi ta à, (chiếm lợi ích từ ta) trừ khi ngươi cưới ta!”

“Ai nha tiểu tâm can, ta đã nói chuyện này với quản sự rồi, tháng sau nhận được tiền công sẽ xin nghỉ, về nhà cầu hôn ngươi, ta thật sự đã nói với quản sự rồi! Sớm muộn gì ngươi cũng là người của ta, ngươi đồng ý với ta đi!”

Nghe tiếng nói chuyện yêu đương vụng trộm của đôi nam nữ này, Hoa Thiên Vũ ngoài ý muốn biết được chỗ ở chính xác của Liễu Nghiêm. Từ lời nói của nam nhân kia, nàng nghĩ đến Vương di nương, ở trong trí nhớ Liễu Nhược Liên để lại cho nàng không ít đoạn ký ức ngắn.

Thiếp thất ở tướng phủ thực sự không tầm thường, nếu ở nơi bình thường sẽ không có lời đàm tiếu (bàn tán). Đúng như lời Hoa Thiên Vũ nghe được, chỉ cần Liễu Nghiêm ở chỗ của Vương di nương, Vương di nương sẽ giống như lang như hổ (giống như sói đối), không ép khô Liễu Nghiêm thì sẽ không bỏ qua. Liễu Nhược Liên cũng có chút ấn tượng với chỗ ở của Vương di nương, vừa may cách tiểu viện của nàng vài phòng. Đối với người có võ nghệ cao cường như Hoa Thiên Vũ, không cần lãng phí công phu rất nhanh đã đến nơi.

Vốn định tối nay tới dò đường một chút, chủ yếu là xem tình hình phủ khổ của phủ Thừa tướng, không nghĩ ngoài ý muốn lại lấy được tin tức giúp nàng dễ dàng tìm được Liễu Nghiêm, Hoa Thiên Vũ nhanh hạ quyết tâm, chuyển mục tiêu đêm nay của nàng lên người Liễu Nghiêm.

Phải nói đêm nay, Liễu Nghiêm cũng không biết sao mình lại phát điên. Biết rõ tính tình của Vương di nương như vậy thế mà hắn vẫn tìm đến nàng, hoặc

là hấn cũng muốn phóng túng bản thân một đêm. Dù sao quyết định là do Nhị hoàng tử ở trong cung, việc nhà khiến hấn phải lao tâm lao lực (làm việc, lo lắng quá mức) quá độ, bây giờ yên tĩnh lại, hấn muốn thả lỏng một chút, nhưng lại không ngờ rằng nô tài bên cạnh mình không để hấn yên tâm, còn dám tiết lộ hành tung của hấn ra bên ngoài.

Lúc này Liễu Nghiễm đang ở trên giường lớn điên loạn đảo phương (dây vò điên đảo ở trên giường) với Vương di nương. Mặc dù lớn tuổi, nhưng Vương di nương ở trước mắt có thiên phú dị bẩm* (* khả năng trời sinh), Ngay cả ngón tay Liễu Nghiễm không cần động, thì Vương di nương cũng có thể khiến cho hấn cảm thấy tràn đầy sung sướng. Đây cũng là nguyên nhân khiến đêm nay Liễu Nghiễm nguyện ý ngủ ở đây, nhưng hấn lại không nghĩ tới, lúc này trên đỉnh đầu hấn, một đôi mắt hàn quang (ánh nhìn lạnh lẽo) đang nhìn chăm chăm vào hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Gà bay chó sủa

Sáng sớm tại phủ Thừa tướng, nơi ở của Vương di nương vang lên tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế phá vỡ yên tĩnh, làm cho Liễu Nghiễm còn đang ngủ say giật mình hoảng sợ thiếu chút nữa lăn xuống giường.

Thật vất vả đợi hấn ổn định thân thể, đối với Vương di nương đang sợ hãi nhìn mình, phần nộ quát: “Ngươi điên rồi sao? Sáng sớm gào cái gì? Ban ngày ban mặt thấy quý hay sao?”

Vương thị mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn chăm chăm đỉnh đầu Liễu Nghiễm, nơm nớp lo sợ nói: “Lão gia, tóc của ngươi, râu mép của ngươi, lão gia, thật sự là ngài sao? Tại sao lại thành ra như vậy?” Vương thị như không tin hấn là Liễu Nghiễm, còn vươn tay sờ mặt của hấn.

Liễu Nghiễm nhú mày tránh khỏi tay Vương thị, ngoại trừ lúc thân mật không thèm để ý nữ nhân trước mắt sờ mặt mình, còn bình thường, Liễu Nghiễm đều không cho ai làm hành động thân mật như vậy đối với mình. Nhưng cử động dị thường của Vương thị làm cho nội tâm Liễu Nghiễm cảm giác được không khí có điểm không đúng, đưa tay sờ sờ chòm râu trên miệng của mình.

Sau khi Liễu Nghiễm sờ thấy, sắc mặt hấn lập tức tái xanh, nhanh chóng đứng dậy đi tới gương đồng lớn trên bàn trang điểm của Vương thị. Trong gương đồng ẩn hiện ra chính mình làm cho Liễu Nghiễm nhìn không được một quyền đem gương đồng từ trên bàn đánh bay ra ngoài, phát ra tiếng động lớn ồn ào, Vương thị ở trên giường sợ hãi mà hét thảm một tiếng, cả người hoàn toàn co lại ở trong chăn.

Tin tức tướng phủ tới qua gấp kẻ gian rất nhanh truyền khắp toàn bộ phủ đệ, trên dưới nhất thời đều cảm thấy bất an, mà gặp qua Liễu Nghiễm, nguyên một đám người như làm đại địch, nhưng không ai dám nhìn thẳng mặt hấn, sợ mình nhìn không được bật cười ra tiếng.

Lúc này Liễu Nghiễm sắc mặt xanh mét, một bụng hỏa khí không thể bộc phát. Trên đầu hấn, nửa đầu tóc không cánh mà bay, mà trên mặt cũng không khác là bao, chỗ lông mày cùng chòm râu cũng không thấy một nửa, nhìn hấn lúc này miến bàn có bao nhiêu khô hôi, thế nhưng hết lần này tới lần khác người nào nhìn hấn, đều nghĩ hết mọi biện pháp không để cho mình bật cười, tránh gặp tai bay vạ gió!

Lúc này trong lòng Liễu Nghiễm đối với tên gian tặc tối hôm qua đánh lén cùng đùa giỡn chính mình hận đến tận xương tủy, nếu như chỉ là đùa giỡn mình, cạo tóc, lông mày cùng chòm râu của mình thì cũng cho qua, nhưng truyền gia chi bảo (bảo vật gia truyền) mang theo tùy thân, hỏa linh ngọc cũng biến mất!

Hỏa linh ngọc là chi bảo (bảo bối) truyền lại đời sau, ngày ngày đeo nó nên Liễu Nghiễm biết rõ chỗ tốt của hỏa linh ngọc. Ở thế giới này, hỏa linh ngọc giống như thần khí, có thể miễn dịch với tất cả hỏa hệ công kích (tấn công bằng lửa), lại có thể điều tiết thân thể con người, chữa khỏi bệnh trừ đau nhức, nếu như người tập võ có được ngọc này, có thể nâng cao khả năng sống sót trong lửa lên phạm vi lớn.

Lúc biết được bảo ngọc bị mất, Liễu Nghiễm quả thực xúc động muốn đem gian tặc toàn thiên hạ một lưới bắt hết, hấn muốn bắt sống toàn bộ đám người kia, dùng nghiêm hình tra khảo, sau đó toàn bộ lăng trì xử tử!

Rõ ràng Liễu Nghiễm đã tra hỏi qua đám người tối hôm qua đang làm nhiệm vụ hộ viện cùng người có liên quan, nhưng căn bản không có phát sinh bất kỳ dị trạng gì, tất cả mọi người đều không phát giác được có người len vào tướng phủ.

Liễu Nghiễm đương nhiên không tin tưởng điều này vì sự thật bày ra ngay trước mắt, nếu như không có bất kỳ dị trạng gì, sao tóc cùng lông mày của hấn cứ như vậy không cánh mà bay? Trừ khi là có quý giờ trò, nhưng nếu có quý tại sao chỉ cạo lông tóc, chòm râu cùng truyền gia chi bảo của hấn, mà không muốn mệnh hấn? Thật không thể nào hiểu nổi!

Cho nên nếu không phải gian tặc có thân thủ cao cường từ bên ngoài, vậy chỉ có nội tặc mới có thể làm ra chuyện như vậy, chỉ là nội tặc sẽ không hao phí khí lực lớn như vậy chỉ cạo đầu tóc cùng râu ria lông mày của hấn. Liễu Nghiễm bình tĩnh nghĩ, cũng chỉ có người bên ngoài mới có bản lĩnh này, nhưng hấn nghĩ thế nào cũng không thông, tối qua hấn chỉ nhất thời nảy ra ý muốn đến nơi này của Vương di nương, như thế nào liền trùng hợp như vậy, lập tức liền bị kẻ gian theo dõi?

Mặc kệ Liễu Nghiễm nghĩ như thế nào, Hoa Thiên Vũ lúc này đang không cách nào hình dung tâm tình thư sướng của mình, thường thức hỏa linh thạch trộm được trong tay.

Thứ này thật sự quá tốt, lúc đeo ở trên người, Hoa Thiên Vũ có thể cảm nhận được hỏa linh thạch mang đến lợi ích cho bản thân mình. Hơn nữa Hoa Thiên Vũ cảm giác được hỏa linh thạch có thể vững vàng ngăn chặn độc tố đang rục rịch trong cơ thể nàng, không cần phải hao tâm tổn trí phân ra một phần nội công khổng lồ chế những độc tố này nữa, làm cho nàng có thể thoải mái hơn một chút!

Khó trách Liễu Nghiêm luôn mang theo bên người bảo bối này, có thể làm cho Liễu Nghiêm mang theo bên người quả nhiên đều là đồ tốt, Hoa Thiên Vũ lúc này hối hận chính mình không chú ý nhiều một chút đồ mà Liễu Nghiêm mang theo. Ngoại trừ khối hỏa linh thạch này, Hoa Thiên Vũ cũng thuận tay móc mấy khối vàng bạc, không dám ở lại lâu, dù sao tới qua tốn nhiều công phu cạo râu tóc của Liễu Nghiêm, thật sự là hao phí quá nhiều thời gian.

Đây chỉ là ý muốn nhất thời của Hoa Thiên Vũ, dù sao so với giết chết Liễu Nghiêm, không bằng cạo rớt một nửa râu tóc của hắn, càng đánh vào thị giác của người khác hơn. Hơn nữa giết chết Liễu Nghiêm cũng không có ích lợi gì với nàng. Hoa Thiên Vũ chỉ muốn trả thù Liễu Nghiêm, nàng lại không phải kẻ biến thái cuồng giết người. Tuy rằng giết chết Liễu Nghiêm không có chút áp lực nào với nàng, nhưng nàng vẫn cảm thấy, đùa giỡn Liễu Nghiêm, giữ lại tính mạng của hắn, để chính hắn cảm thụ loại khuất nhục này, càng làm cho nàng cảm thấy khoái ý hơn.

Bất quá chỉ một lần như vậy rõ ràng không đủ để Hoa Thiên Vũ cảm thấy thỏa mãn. Làm cho nàng đòi trước chịu khổ không chỉ có một mình Liễu Nghiêm, còn có đại phu nhân, Liễu Nhượng Tuyên, đều là đối tượng tiếp theo nàng muốn trả thù!

Vì vậy phủ Thừa tướng trong những ngày kế tiếp, xem như máu chảy đầu rơi rồi! Đầu tiên là thừa tướng, sau là đại phu nhân, sau đó là đại tiểu thư, và người có thân phận địa vị tôn quý nhất trong tướng phủ đều bị ngoại tặc tới vô tình đi vô tung chiếu cổ một lần!

Đại phu nhân bị thảm bị Hoa Thiên Vũ cướp sạch vốn liếng riêng, đầu tóc giống Liễu Nghiêm độc nhất vô nhị làm cho nàng triệt để không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ thiếu treo cổ tự tử mà chết!

Còn Liễu Nhượng Tuyên, Hoa Thiên Vũ trực tiếp cạo sạch tóc của ả, hơn nữa trực tiếp cởi sạch quần áo, ném ả ra ngoài cửa, một lần nữa làm cho ả thân thể trần truồng bại lộ trước mặt hạ nhân của tướng phủ!

Theo ý của Hoa Thiên Vũ, nữ nhân này nếu đã thích quyến rũ nam nhân như vậy, chính nàng liền làm cho nam nhân nhìn đủ ả ta, xem ả ta còn thích quyến rũ nam nhân nữa hay không!

Nhưng Hoa Thiên Vũ làm như vậy lại làm cho tâm tư nhạy bén của Liễu Nghiêm phát giác được điều không đúng, dù sao người có thâm cừu đại hận với tướng phủ không nhiều lắm, hơn nữa từ khi bắt đầu, đối phương cũng không muốn cướp của giết người, chỉ làm hành động vô nhục này nhằm vào mấy người trong nhà, không khó đoán ra người có thể làm ra những chuyện này, ngoại trừ Liễu Nhượng Liên, cũng không có người khác!

Nhưng dù vậy bọn họ vẫn không thể tin rằng Liễu Nhượng Liên có thực lực tới mức này, đặc biệt là qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn là bọn họ bắt nạt Liễu Nhượng Liên, chưa bao giờ thấy Liễu Nhượng Liên phản kháng lần nào, hiện tại Liễu Nghiêm nói là Liễu Nhượng Liên xuống tay làm hại bọn họ, thực sự không người nào có thể tiếp thu!

Liễu Nghiêm không quan tâm người bên cạnh nghĩ thế nào, vì hắn cảm giác mình đoán đúng tám chín phần mười, ngoại trừ Liễu Nhượng Liên, không còn ai có thể làm được chuyện như vậy, đặc biệt lúc Liễu Nhượng Liên nói ra những lời kia, làm cho rất nhiều người nghe được, còn làm cho Liễu Nhượng Tuyên bề mặt hận không thể chết ngay trước mặt mọi người, Liễu Nghiêm làm sao cũng sẽ không bỏ qua cho nàng!

Nhưng Liễu Nghiêm đối với Liễu Nhượng Liên có một tia mơ hồ kiêng kỵ, thực sự không phải kiêng kỵ với Liễu Nhượng Liên, mà là người bên cạnh nàng!

Theo ý Liễu Nghiêm, Liễu Nhượng Liên tuy có chút thâm tàng bất lộ, nhưng không thể đạt đến khả năng thần không biết quỷ không hay lên vào tướng phủ để cạo râu tóc chính mình, nếu hắn đoán không lầm thì có một đám người tụ tập cạnh bên người nàng, hoặc có một cao thủ võ công cao cường đang âm thầm bảo vệ nàng, bằng không, tại sao mình không tra xét được đến tận cùng là ai ở bên ngoài cứu đi Liễu Nhượng Liên vào ngày hôm nàng bị vây bắt chứ.

Thử hỏi số lượng pháo lớn như vậy chầm ngồi ở phố Trường An, thời điểm chính hắn điều động tất cả lực lượng tra tìm nhưng đều không có một chút tin tức nào, điều này thật sự làm cho người ta cảm thấy thật bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi)!

Ngay sau đó tướng phủ lại phát sinh một loạt sự tình, tất cả đều là cạo đầu, ngoại trừ Liễu Nhượng Tuyên, thế nhưng Liễu Nhượng Tuyên so với bọn họ còn thảm hại hơn, rõ ràng là nhằm vào hành vi, cho nên Liễu Nghiêm phân tích, ngoại trừ Liễu Nhượng Liên, trên đời này sợ rằng không có người nào làm được chuyện như vậy.

Nhưng mà hắn đã phái thêm rất nhiều nhân thủ để tìm kiếm Liễu Nhượng Liên, đều giống như mò kim dưới đáy biển không có chút manh mối gì, nàng giống như biến mất khỏi thế gian luôn vậy, ngoại trừ hôm đó chỉ vì quá nhiều hôn lễ mà xuất hiện, nếu không nàng căn bản như chưa từng xuất hiện qua.

Lại không biết rằng, thực lực đám người bên cạnh Hoa Thiên Vũ, đã vượt xa tưởng tượng của Liễu Nghiêm, hơn nữa Hoa Thiên Vũ vốn trải qua công phu che giấu đặc biệt mới xuất hiện trước mặt bọn họ. Hiện giờ Hoa Thiên Vũ đã đem tướng phủ lần qua lần lại (dày vò) làm cho người người cảm thấy bất an, tất cả mọi người đều hoảng sợ tới mức không thể chịu nổi. Thấy mục đích của mình đã đạt được rồi, liền không còn tâm tư trả thù tướng phủ, thay vào đó nàng bắt đầu tìm tới mục tiêu khác.

So với người tướng phủ, Hoa Thiên Vũ càng thống hận Lăng Mạc Thiên hơn rồi! Nếu như hôm đó không phải Lăng Mạc Thiên ngăn cản đường chạy trốn thuận lợi nhất của nàng thì nàng đã sớm chạy mất dạng, làm sao còn bị người của Liễu Nghiêm chặn đánh chứ! Vì vậy trong lòng nàng đã sớm ký nợ một khoản sổ sách cho Lăng Mạc Thiên. Hoa Thiên Vũ đã quyết định, sau khi lần qua lần lại xong ở tướng phủ, mục tiêu kế tiếp chính là vương phủ! Mục tiêu số một của nàng ở trong vương phủ này chính là Lăng Mạc Thiên.

Nhưng mà động tĩnh của Hoa Thiên Vũ ở tướng phủ thật sự là quá lớn, dân chúng bình thường ở trong kinh thành có thể không biết trong tướng phủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng là hoàng tử, Lăng Mạc Thiên muốn biết chuyện trong tướng phủ thì không có khó khăn gì, nhất là tướng phủ lần này bị Hoa Thiên Vũ huyền náo thật sự là quá lớn!

Vì vậy Lăng Mạc Thiên dễ dàng đoán được ai là người khởi xướng phía sau mọi chuyện, suy đoán của hắn so với Liễu Nghiễm nhanh nhạy hơn. Từ lúc bắt đầu, Lăng Mạc Thiên cũng không cho rằng phía sau Hoa Thiên Vũ có cao nhân, hắn ngay từ đầu xác định, mọi chuyện trong tướng phủ, tám chín phần mười là do Hoa Thiên Vũ tự mình làm chủ, hơn nữa nếu như Hoa Thiên Vũ không có hành động nhằm vào tướng phủ nữa thì mục tiêu tiếp theo của nàng tuyệt đối chính là mình!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Đêm nhập vương phủ

Tiền đô, giờ Tý, giữa đêm, mưa to!

Lúc này toàn thành đều bao phủ trong cơn mưa và sương mù, thời tiết như vậy, lại là lúc nửa đêm, hầu hết ai cũng không nghĩ rằng Hoa Thiên Vũ sẽ chọn đêm nay lên vào vương phủ động thủ!

Trong màn mưa, Hoa Thiên Vũ nhanh chóng xê dịch thân hình né tránh thị vệ, khổ không thể nói!

Vương phủ của Lăng Mạc Thiên không giống với tướng phủ Liễu Nghiễm! Dính đến hoàng thất, nhất là chỗ ở của hoàng tử, thì lớp canh gác càng thêm nghiêm ngặt, hơn nữa càng không thể có bất kỳ khả năng nào có thể thăm dò được tin tức trong vương phủ.

Đối với một thần trộm, khi không có chút tin tức nào của phủ đệ, thông thường sẽ chọn hoãn lại lần sau, hoặc đợi chờ thời cơ, nhưng Hoa Thiên Vũ lúc này lại chính là người tài cao gan lớn, vốn không làm theo lẽ thường!

Theo ý nàng, càng làm cho người ta cảm thấy không hợp với lẽ thường, tình huống không có khả năng xuất hiện, thì càng an toàn với bản thân, dù sao người khác cảm thấy chuyện không thể nào, chính mình lại làm trái ngược, thường nhận được nhiều cơ hội thắng hơn vì hiệu quả đánh bất ngờ. Tuy không có bất kỳ tình huống nội bộ nào của vương phủ, nhưng Hoa Thiên Vũ lựa chọn ban đêm lên vào vương phủ, chính là đánh bài tâm lý!

Đêm nay, mưa to đầy trời, Hoa Thiên Vũ mặc dạ hành lướt nhanh quỷ mị đến gần vương phủ.

Bây giờ trời mưa cực kỳ lớn, cơn mưa trút nước kia như chưa đủ, lại rơi to hơn như tát nước vào mặt, nhưng Hoa Thiên Vũ tựa như một đạo khói nhẹ, toàn thân giống như không có sức nặng, theo gió mạnh của cơn mưa đâm đi vòng vòng bên ngoài vương phủ.

Trong vương phủ tường vây, cây cối, đều bao phủ nước mưa từ trên bầu trời đêm rơi xuống, nếu không có tin tức thì chỉ có thể xông vào, ban đêm chính là cơ hội tốt nhất để xâm nhập.

Bất quá khi bản thân xâm nhập đến bên ngoài vương phủ, Hoa Thiên Vũ đã thấy được lớp canh gác của vương phủ nghiêm mật tới mức nào.

Còn chưa đi vào phạm vi của vương phủ, Hoa Thiên Vũ đã phát giác được ẩn giấu bên trong nhà dân là hộ vệ ngục trang, nghiêm mật giám thị tất cả mọi người đi đường bên ngoài vương phủ. Mỗi khi có người cố gắng đến gần vương phủ đều thành mục tiêu quản chế của bọn họ, nếu cố gắng đi vào vương phủ trong vòng năm bước, thì ngoài cửa phủ liền có thị vệ đi ra như biết trước có người muốn cố ý quấy nhiễu vương phủ, đồng thời đưa ra câu hỏi, nếu có hiềm nghi, thì cứ như vậy mà bắt ngay tại chỗ.

Đây chỉ là phòng vệ bên ngoài, hơn nữa đêm mưa lớn như vậy mà vẫn có thể làm được tới mức ấy, nếu Hoa Thiên Vũ không có thiên phú dị bẩm, một thân khinh công đạt tới bảy thành, thì chỉ sợ khi nhìn thấy lớp phòng vệ như thế cũng phải suy nghĩ kỹ một phen, tối nay có thể không phải cơ hội thích hợp để đi vào vương phủ.

Hoa Thiên Vũ gần như bay vào vương phủ, mỗi bước đi nàng đều cảm thấy vô cùng áp lực! Hộ vệ trong vương phủ đã đạt cảnh giới vô cùng kinh khủng!

Cho dù lúc này trời mưa làm cho tầm nhìn xung quanh rơi xuống thấp nhất, nhưng trong vương phủ ba bước một đồn gác, năm bước một trạm gác, tất cả đều là hộ vệ cao thủ, hơn nữa bố trí đan xen hợp lý, toàn bộ phòng vệ bày ra hình dạng trùng điệp xung quanh, bảo đảm trong vương phủ không hề bỏ sót bất kỳ góc chết nào.

Bất quá cũng hoàn hảo, nếu không có trận mưa lớn này, Hoa Thiên Vũ nếu muốn đi vào vương phủ như lên vào phủ đệ của Liễu Nghiễm trước đó, thì chỉ sợ mới vừa bước lên tường rào của vương phủ thì đã bị người ta phát hiện.

Dù sao cũng là trọng địa của vương phủ, là địa phương bao nhiêu năm không xảy ra bất cứ chuyện gì, dường như từ lúc Lăng Mạc Thiên ở đây, chưa có chuyện gì xảy ra! Đêm nay mưa to gió lớn như vậy, dù là thị vệ trung thành hết sức trong ngày thường cũng ôm ấp tư tưởng như tình huống trước kia, không nguyện ý bị mưa to biến thành một thân ướt sũng tuần tra bốn phía.

Vì vậy, Hoa Thiên Vũ chỉ cần cẩn thận, như du hồn trong trò chơi ở hiện đại, phiêu đảng ở trong vương phủ, từ từ đến gần trung tâm của vương phủ.

Chỉ cần thoát nhìn phòng ở lớn hơn một chút, còn sáng đèn, đều là mục tiêu của Hoa Thiên Vũ. Không có tin tức nội bộ, Hoa Thiên Vũ chỉ có thể giống như ruồi mất đầu tìm kiếm vận may, dù sao cách hừng đông khoảng chừng ba canh giờ, chính mình có rất nhiều thời gian đây dựa ở nơi này, chỉ cần nàng tìm đúng chỗ, như vậy cũng không cần quá nhiều thời gian.

Hoa Thiên Vũ chậm rãi điều tra qua bốn năm căn phòng, phát giác phòng vệ trước mặt càng thêm nghiêm mật, thị vệ ở đây so với trước gấp phải đông hơn nhiều. Đụng phải tình huống như vậy, nội tâm Hoa Thiên Vũ ngược lại càng vui mừng, bình thường nếu xuất hiện tình huống như vậy thì nàng càng nhanh tiếp cận mục tiêu chân chính hơn rồi.

Lúc này, Hoa Thiên Vũ lại càng thêm tỉnh táo, nàng ẩn mình nơi góc chết cao nhất của chỗ mái hiên nhô ra. Trong ngày thường, nơi này là địa phương trọng điểm tuần tra của vương phủ, nhưng đêm nay, người tuần tra nơi này so với bình thường không ngừng thiếu gấp đôi, hơn nữa tuần tra cũng lười ngửa đầu tí mĩ tra xét những góc chết nhiều không kể xiết bên trong vương phủ, dù sao ai cũng không muốn vừa ngẩng đầu liền bị nước mưa rót vào cổ.

Cho nên Hoa Thiên Vũ nghĩ người ở địa phương này khoảng chừng một thời gian uống cạn ly trà nhỏ, rõ ràng cũng không bị hai tốp tuần tra phía dưới phát hiện.

Thừa dịp này, Hoa Thiên Vũ cũng quan sát xung quanh, thoát nhìn địa phương trước mắt thật giống như hậu trạch của vương phủ, có một chỗ phòng vệ phi thường nghiêm mật, Hoa Thiên Vũ rất nhanh đã phán đoán ra, nơi này, có lẽ là nơi ngủ đêm nay của Lăng Mạc Thiên.

Lúc này mưa càng ngày càng lớn, tiếng gió cũng so với lúc trước càng thêm lạnh, gió lớn rít gào cuốn theo mưa lớn như hạt đậu, như một luồng sóng cuốn sạch lấy mỗi góc của vương phủ. Hoa Thiên Vũ lúc này toàn thân đều đã ướt đầm, mặc quần áo giống như không mặc, hơn nữa quần áo ướt sũng dán ở trên người lúc này khiến bản thân nàng khó chịu lại càng không cần phải nói.

Lúc này Hoa Thiên Vũ nhớ nhưng vô hạn trang bị của mình ở thời đại kia, nói đúng ra là bộ trang phục chuyên dụng dùng cho ngày mưa. Nếu như đêm nay nàng mặc bộ quần áo kia, nàng dám cam đoan khi xong việc trở về, đầu tóc cũng sẽ không bị ướt nhẹp nước mưa, mà bây giờ chính mình lại bị mưa rền gió dữ làm cho chật vật đến mức khó coi.

Nhưng mưa lớn như vậy lại mang đến tác dụng che chở rất tốt giúp Hoa Thiên Vũ đến gần căn phòng được phòng bị nghiêm mật nhất. Nhấn nại kiểm chế sự khó chịu trên người, Hoa Thiên Vũ lại dùng khinh công bay đến chỗ góc của nóc phòng, nhanh chóng co thành một đoàn, sau đó cảnh giác quan sát mọi nơi.

Thông thường mà nói, nếu như thời tiết không xấu như thế này, nóc phòng phải có ít nhất bốn cao thủ tiến hành thủ vệ bất kể mọi thời điểm, nhưng đêm nay mưa to nên chỉ cần họ tiếp tục thủ vệ ở bên dưới, điều này cũng thể hiện được Lăng Mạc Thiên rộng lượng quan tâm, dù sao trong mắt của mọi người, thời tiết khắc nghiệt như vậy sẽ không có thăng giáng nào dám mạo hiểm, hơn nữa còn có thể chuẩn xác tìm được chỗ ngủ của Lăng Mạc Thiên.

Nhưng Hoa Thiên Vũ hết lần này tới lần khác chính là người mà bọn họ bỏ sót, nàng lúc này áp sát vào nóc phòng, cúi xuống thông qua khe hở liếc nhìn mọi thứ trong phòng. Nàng hết sức chăm chú sử dụng tất cả tinh thần của mình, tập trung quan sát cùng lắng nghe động tĩnh bên trong.

Trong phòng lúc này, Hoa Thiên Vũ thấy rõ ràng Lăng Mạc Thiên cùng một người có khuôn mặt tương tự hần, nhưng trẻ tuổi hơn thậm chí còn có chút non nớt đang nói chuyện, mà đề tài bọn họ nói đến, lại chính là nàng!

Lăng Mạc Thiên: “Tiểu tứ, chuyện tình của tướng phủ bên kia, ngươi tra như thế nào rồi? Có manh mối gì không?”

“Không có!” Thiếu niên nghiêm mặt khi bị gọi là tiểu tứ, bất quá Hoa Thiên Vũ thấy hần giống như là cố ý làm ra vẻ mặt này, bởi vì ánh mắt của hần nhìn về phía Lăng Mạc Thiên nóng bỏng, tựa hồ không muốn bởi vì câu trả lời của mình làm cho Lăng Mạc Thiên thất vọng, khi hần nói ra hai chữ này, rõ ràng có thể nhìn ra khuôn mặt hần khẽ ửng hồng.

Lăng Mạc Thiên ngược lại không thêm để ý, cũng không có chú ý tới tiểu tứ khẽ bối rối, trầm ngâm một lát, nói: “Nếu đã không tra được, vậy cũng không cần lãng phí thời gian vì chuyện này, tiểu tứ, ngươi lại tra cho ta người tên Liễu Nhượng Liên của tướng phủ, càng cận kề càng tốt!”

“Liễu Nhượng Liên?” Tiểu tứ ngạc nhiên, khó hiểu hỏi: “Đại ca, ngươi nói là người trong tướng phủ vốn nên gả cho ngươi chính là Liễu Nhượng Liên kia? Ngươi tra xét nàng làm cái gì, nàng chính là người có nương đã chết, là người què trong tướng phủ sao? Nàng có gì cần tra chứ?”

Lăng Mạc Thiên quay đầu lại mỉm cười nhìn tiểu tứ, nói: “Chính là người què trong miệng ngươi, nhưng trước đó vài ngày quấy rối hôn lễ của ta, hơn nữa nếu như ta không có đoán sai, chuyện xảy ra trong tướng phủ gần đây, không thoát liên quan đến nàng!”

“Nếu đã như vậy!” Tiểu tứ nhú chặt lông mày: “Đại ca ngươi nếu đã hoài nghi nàng, ý của ngươi là muốn ta đi bắt nàng lại đây? Nhưng bắt nàng thì có lợi gì chứ?”

“Ta chưa nói muốn ngươi bắt nàng!” Lăng Mạc Thiên lắc đầu cười nói: “Bắt nàng đối với ta mà nói không có lợi gì, nhưng nữ nhân này làm ta rất hiếu kỳ, vốn khi trước ta và ngươi đánh giá nàng không có gì khác nhau, nhưng từ lúc nàng quấy rối hôn lễ của ta chuyện kế tiếp xảy ra, ta cảm thấy, Liễu Nhượng Liên này không hề đơn giản!”

Nhìn tiểu tứ lộ ra biểu tình nghi hoặc, Lăng Mạc Thiên cười giải thích: “Nàng là người mà thái hoàng thái hậu chỉ hôn cho ta, cũng bởi vì mẹ của nàng từng dâng tặng Phong Linh sáo! Hơn nữa năm đó cũng chính thái hoàng thái hậu đem mẫu thân nàng ban hôn cho Liễu Nghiêm! Bất quá mẫu thân nàng ở tướng phủ cũng chỉ là địa vị thấp thất không cao!”

“Thân phận như vậy, thái hoàng thái hậu lại rõ ràng đem nài chỉ hôn cho ta, người không biết trong này có rất nhiều điều đáng cân nhắc sao?” Lăng Mạc Thiên mang theo tươi cười nghiền ngẫm, nói: “Chẳng qua trong tướng phủ hầu như không có bao nhiêu người đầu óc trong sạch, giống như Liễu Nhược Tuyên kia yêu thương nhưng nhớ bản vương, chỉ vì muốn đạt được mục đích mà không tiếc ám hại muội muội của mình!”

Tiểu tứ rõ ràng đối với việc ngậm ngẫm xấu xa bên trong cực kỳ phiền chán, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhúm như ông già, cứng rắn nói: “Đại ca nếu đã biết rõ những chuyện này, vì sao còn đáp ứng đám hỏi với tướng phủ? Lần này nếu không do Liễu Nhược Liên, chẳng lẽ đại ca thật muốn cưới nữ nhân kia vào phủ?”

“Tiểu tứ, người cần phải nhìn rõ đại cục hơn!” Lăng Mạc Thiên lắc lắc đầu thờ dài nói: “Bây giờ là ở trong phủ của ta, chuyện xảy ra trong cung lúc trước đều đã qua, có ta ở đây, người không cần suy nghĩ xem trong nội cung đã từng xảy ra chuyện gì, người cũng không cần bị chuyện quá khứ đã xảy ra chi phối. Đối với phán đoán của người sẽ ảnh hưởng rất lớn! Người hiểu không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bị bắt

Tiểu Tứ nghe vậy khuôn mặt biến sắc, khiêm tốn thụ giáo: “Là Tiểu Tứ sai rồi, xin hoàng huynh thứ lỗi!”

Nhìn thấy vẻ mặt nhận sai của Tiểu Tứ, Lăng Mạc Thiên cười gật gật đầu, nói: “Được rồi, nơi này chúng ta là huynh đệ, không cần thiết phải giữ trọng lễ tiết như vậy, ta cũng chỉ tùy tiện nói một câu thôi, bắt quá Tiểu Tứ, nếu người không thoát khỏi ám ảnh của quá khứ, sau này sẽ rất khó phát triển, ta đặt kỳ vọng rất lớn vào người, người không nên để ta thất vọng!”

Tiểu Tứ nghe vậy sắc mặt kích động, nhưng không nói nhiều, gật đầu đồng ý.

Lăng Mạc Thiên không tiếp tục rối rắm vấn đề này, mà nói tiếp chuyện của Hoa Thiên Vũ: “Ngược lại chỗ ta có chút tin tức của Liễu Nhược Liên, đều là chuyện gần đây, bây giờ nàng dùng tên giả là Hoa Thiên Vũ, ẩn thân trong Cái Bang, hiện đang ở tiểu viện thủ hạ của Hương chủ Đồng thành Cái Bang, tên của Hương chủ kia ta đã nghe qua, gọi là Tô Lâm!”

“Tô Lâm nguyên danh là Tinh Trung, là con vợ lẽ trong phủ Đại tướng quân, lúc hán còn nhỏ mẫu thân hán đã chết vì mấy chuyện xấu tranh giành trong hậu trạch, cho nên hán bị đuổi khỏi phủ tướng quân, liên tục lang thang bên ngoài. Nhưng kỳ quái là gần đây hán rất được xem trọng ở Cái Bang, còn được tân Đả chủ Đại Nghĩa Phân Đả Cái Bang Trần Thanh Dương bổ nhiệm làm Hương chủ Đồng thành, mà hình như hán cũng không cam lòng làm một Hương chủ nhỏ, bí mật xây dựng một tiểu bang hội, gọi là bang Tự Bảo, bề ngoài mặc dù chỉ là một trà phường phía tây, nhưng cũng ngầm lên lút mua không ít nô lệ làm thành viên trong bang.”

“Nhưng đều là chuyện sau khi Tô Lâm gặp được Liễu Nhược Liên! Cho nên ta rất ngạc nhiên đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra, đặc biệt là giữa Trần Thanh Dương, Tô Lâm và Liễu Nhược Liên có hiệp nghị gì hay không, mặt khác chính là làm sao Liễu Nhược Liên lại đột nhiên lợi hại như vậy, trong tin tức của người và ta, nàng vẫn luôn có danh là nhu nhược!”

Tiểu Tứ nghe vậy cảm thấy rất kính nể, Lăng Mạc Thiên phân tích rất thấu triệt, mục đích cũng rất rõ ràng, Cái Bang vẫn luôn là đối tượng mà triều đình cực lực lôi kéo cũng như âm thầm chèn ép, dù sao Cái Bang đã xưng là đại môn phái đệ nhất trong giang hồ, nếu như không cố gắng lôi kéo, sẽ rất dễ tạo ra sai lầm lớn!

Mà Cái Bang Đại Nghĩa Phân Đả ở kinh thành tự nhiên sẽ trở thành đối tượng trọng điểm cần quan tâm, hiện tại Đại Nghĩa Phân Đả lại liên tiếp thay đổi người, còn hành động, đương nhiên trong triều đình sẽ có người chú ý, đó cũng là điều hiển nhiên!

Mà ba người Trần Thanh Dương, Tô Lâm và Liễu Nhược Liên có mối liên hệ với nhau, hơn nữa sau lưng bọn họ còn có thế lực, muốn Lăng Mạc Thiên không chú ý cũng không được, dù sao Lăng Mạc Thiên không chỉ là Nhị hoàng tử Hoàng gia, hán còn kiêm phụ trách tổ chức tình báo với Hoàng thượng – Thiết Môn!

Quyền lợi của Thiết Môn rất lớn, bởi vì có thể trực tiếp tấu lên, cho nên có quyền tiền trạm hậu tấu, hơn nữa ngoại trừ nội viện hoàng cung, trong thiên hạ đều là phạm vi của Thiết Môn, nếu có người, có chuyện Thiết Môn chú ý, đều cần phải kiểm tra thực hư rõ ràng, một khi cần thẩm tra, thì có quyền thẩm quyết tại chỗ!

Lăng Mạc Thiên lấy tư cách là thủ lĩnh của Thiết Môn, hiển nhiên đã rõ như lòng bàn tay với những chuyện đã xảy ra trong Cái Bang ở kinh thành, chú ý đến Tô Lâm và Hoa Thiên Vũ cũng là điều hợp lẽ thường.

Trên nóc phòng, Hoa Thiên Vũ nghe được đoạn đối thoại này, trong lòng khiếp sợ không còn từ nào có thể diễn tả được. Vốn theo ý nàng, đám người cô đại này tuyệt đối ngốc hơn so với những người hiện đại rất nhiều, nhưng không nghĩ rằng, lúc nàng có suy nghĩ này thì nàng chính là con lợn ngu ngốc nhất, nếu người cô đại ngốc, vậy vì sao người hiện đại lại bỏ ngọn lấy gốc theo đuôi sách cổ, tìm kiếm phương pháp khoa học kỹ thuật của người cô đại, sau đó trực tiếp cải tiến rồi sử dụng?

Nếu bàn về sáng tạo và lòng người, có thể nói người cổ đại mạnh hơn người hiện đại rất nhiều, hiện đại bởi vì khoa học kỹ thuật phát triển, đa số mọi người đều bắt đầu suy nghĩ cứng nhắc, tư duy chậm chạp, cuối cùng hơn phân nửa cuộc sống mọi người đều ở tình trạng lờ lững, người như vậy không thể nào có thể đổi mới tư duy, nhưng người cổ đại lại hoàn toàn ngược lại. Lúc Hoa Thiên Vũ tự cho là mình đúng, nên đã bị ngôn luận của Lăng Mạc Thiên ở phía dưới gây kinh hãi.

Trong lòng Hoa Thiên Vũ không khỏi nảy dựng lên, trái tim cũng loạn nhịp, Hoa Thiên Vũ cũng biết chính mình đã bị phát hiện, bởi vì lúc này nàng khẽ sát ở trên nóc phòng, vừa mới nghe lên lâu như vậy, tuy thân thể nàng gần như kề làm một với nóc phòng, nhưng dù sao cũng không phải là một bộ phận của phòng ốc, hơn nữa lúc này kiến trúc nóc phòng cổ đại đều bằng gỗ, coi như nóc phòng đại viện của vương phủ, cũng không xây hết sức chặt chẽ, lúc nàng kinh sợ tim nhảy thình thịch, thì một mái gỗ trên nóc đã bị dòi đi một phần, truyền ra tiếng vang rất nhỏ.

Mặc dù bên ngoài trời mưa to, nhưng trong phòng hầu như đều yên tĩnh không tiếng động. Nhưng Hoa Thiên Vũ biết rõ Lăng Mạc Thiên là cao thủ, tiếng động nàng vừa mới tạo thành tuyệt đối sẽ khiến hắn chú ý!

Cho đến bây giờ Hoa Thiên Vũ chưa từng ôm tâm lý may mắn, lúc này cũng không chút do dự, đột ngột nhảy lên, nhanh chóng chạy vào màn mưa.

“Tôi rồi cần gì phải đi đâu?” Nghe được câu này, Hoa Thiên Vũ biết được nàng đã chậm một bước, đối thủ còn mạnh hơn so trong tưởng tượng của nàng!

Lập tức Hoa Thiên Vũ liền cảm nhận được một luồng kinh khí ngưng đọng lại, đánh xuống từ trên đỉnh đầu nàng, khiến cho Hoa Thiên Vũ không thể không nhảy xuống đất, nhưng không đợi nàng đứng vững gót chân, thì một đạo hàn quang đâm thẳng về phía nàng đứng, trong màn mưa, Hoa Thiên Vũ nhìn thấy rõ ràng đó chính là một thanh loan đao rất dài.

Nhìn tư thế này quả thật là muốn chém chết nàng, Hoa Thiên Vũ cắn chặt răng, liều chết vận khí, trước khi bị ánh đao tiếp xúc với cơ thể, nàng khó khăn tránh thoát, sau đó như hoá thành một luồng khói nhẹ, nhanh như chớp chạy về phía trước.

Nhưng tránh vô dụng gặp vô dụng, Hoa Thiên Vũ còn chưa chạy ra ngoài một trượng, thì trực tiếp nhảy vào phạm vi công kích đang chờ của người khác, Hoa Thiên Vũ thấy rõ, người đang chờ trước mặt nàng chính là Lăng Mạc Thiên, nhìn thấy vẻ mặt hắn hiện đầy ý cười chế nhạo, tuy trong lòng Hoa Thiên Vũ có ý nghĩ muốn đập bẹp hắn ngay tại chỗ, nhưng nhìn tình hình trước mặt nàng không thể đứng lại được, chỉ có thể tung người đứng dậy lần nữa, hoảng hốt chạy ra ngoài.

“Người đi xuống cho ta, bảo người đứng lại liền đứng lại mau!” Tốc độ của Lăng Mạc Thiên nhanh hơn Hoa Thiên Vũ, Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác được, nhất cá chân của nàng bị tay Lăng Mạc Thiên nắm lấy, rất nhanh nàng liền cảm nhận được có một sức mạnh kéo lại, sau đó trời đất quay cuồng, liền thấy được căn phòng nàng mới nhìn lúc trước, và người đang ung dung đứng trước mặt nàng là Lăng Mạc Thiên và Tiểu Tứ tay cầm trường đao.

“Ôi, đây không phải là tiểu thư Liễu gia sao?” Về mặt Lăng Mạc Thiên vẫn muốn ăn đòn như cũ, cười nói với Tiểu Tứ: “Tiểu Tứ đến đây, giới thiệu với người, đây chính là người ta vừa mới nói tiểu thư Liễu gia, Liễu Nhược Liên. Do nàng ban tặng, nữ nhân người không thích không có cách nào gả vào vương phủ cũng chính là kiệt tác của nàng, nhanh qua đây chào hỏi!”

Tiểu Tứ cầm trường đao trong tay, nghe lời Lăng Mạc Thiên nói, phối hợp rõ ràng cười với Hoa Thiên Vũ, gật gật đầu về phía Lăng Mạc Thiên, rồi mở cửa phòng đi ra ngoài, trong phòng cũng chỉ còn lại hai người giằng co Lăng Mạc Thiên và Hoa Thiên Vũ.

Lăng Mạc Thiên tựa hồ cũng không sợ Hoa Thiên Vũ nhân cơ hội chạy trốn, tự nhiên đi đến trước bàn, rót cho mình và Hoa Thiên Vũ một chén nước, cười tủm tỉm nhìn Hoa Thiên Vũ nói: “Đêm hôm khuya khoắt Liễu tiểu thư đến thăm, sao lại giả trang như thế này? Muốn gặp bản vương, có thể đi vào từ cửa chính, cần gì phải chột vật như vậy, nếu bị người khác phát hiện, có thể không tốt cho danh dự của tiểu thư đấy!”

Hoa Thiên Vũ nghe lời Lăng Mạc Thiên nói cảm thấy hắn có ẩn ý khác, khiến nàng cảm thấy không thoải mái, tức giận trừng mắt nhìn hắn nói: “Được rồi, đừng nói nhảm, hiện tại ta đã rơi vào trong tay người, muốn chém giết muốn bóc lột thì tùy người!”

Nghe được lời lưu manh còn đồ của Hoa Thiên Vũ, Lăng Mạc Thiên nhin không được bật cười, lắc đầu nói: “Liễu tiểu thư nói đùa, bản vương là người thương hương tiếc ngọc, nói cho cùng tiểu thư cũng từng là người được chỉ hôn với bản vương, mặc dù hiện tại chúng ta gặp mặt không hợp lễ nghĩa, nhưng cũng không phong nhã (mất lịch sự), ngược lại tiểu thư vừa mở miệng là đánh là giết, bản vương rất hiếu kỳ, vì sao tiểu thư lại muốn vậy?”

Hoa Thiên Vũ không có thời gian để nghiền ngẫm từng chữ của Lăng Mạc Thiên, nàng không nhịn được nói: “Thôi đi, ta và người cũng coi như là người quen cũ, cần gì phải giả bộ dối trá như vậy! Nói trắng ra, hiện tại người muốn thế nào thì cứ làm, cô nãi nãi (ta) nhieu mày một cái cũng không phải là trang hảo hán!”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói như vậy, Lăng Mạc Thiên tựa hồ càng vui vẻ hơn, hắn lắc đầu thở dài nói: “Bản vương vẫn là lần đầu nhìn thấy người ngay thẳng như Liễu tiểu thư! Bất quá Liễu tiểu thư, dường như đêm nay người không mời mà tới, hơn nữa còn cố ý nghe lén bản vương và tiểu vương gia Lăng Tứ nói chuyện, dựa theo bộ luật Cấm Quốc, hành động lần này của Liễu tiểu thư chính là phải roi đầu, người thật sự không sợ chết sao?”

“Cô nãi nãi (ta) cái gì cũng không sợ, còn sợ chết sao!” Hoa Thiên Vũ cười nhạt coi thường nói: “Nói muốn chém muốn giết muốn bóc lột thì tùy người, sao người cứ dây dưa lằng nhằng như vậy, nhanh chóng động thủ đi, cô nãi nãi ta đánh không lại người, nhưng cũng không phải là người dễ khi dễ như vậy!”

Lăng Mạc Thiên cười gật đầu, nói: “Liễu tiểu thư thật khiến bản vương được mở rộng tầm mắt, bản vương muốn nhìn kỹ tất cả mọi thứ về tiểu thư lần nữa, bất quá chuyện tối nay, bản vương có thể bỏ qua, chỉ cần Liễu tiểu thư trả lời bản vương một vấn đề, có thể hay không?”

Đây là hắn muốn thả mình đi sao? Lần này đến lượt Hoa Thiên Vũ nghi ngờ, nhìn Lăng Mạc Thiên, mặc dù về mặt hắn như muốn ăn đòn, nhưng vẫn có

thể nhìn ra là hắn nói nghiêm túc, vì vậy nàng thốt lên: “Ngươi cứ hỏi, ta không chắc chắn sẽ trả lời ngươi!”

Lăng Mạc Thiên nghe vậy cười cười, tùy tiện nói: “Đêm khuya Liễu tiểu thư đến thăm, nếu bản vương không đoán sai, là ngươi muốn tiến hành trả thù bản vương như Liễu tướng quân có phải không?”

Hoa Thiên Vũ nghe vậy ánh mắt hơi co lại, không đáp lời. Nói thật, Hoa Thiên Vũ không hề có hảo cảm với Lăng Mạc Thiên, nhưng cũng không quá nhiều ác cảm, dù sao nàng với hắn là người khác thế giới. Đối với người như vậy, ngoại trừ tức giận muốn đùa giỡn hắn trên mặt, thì cũng không có ác ý khác, nhưng khi hắn nói trắng ra như vậy, ngược lại nàng không biết trả lời thế nào, dứt khoát không nói, càng tăng thêm một chút cảm giác thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không có việc gì tìm việc

Thấy Hoa Thiên Vũ không nói lời nào, Lăng Mạc Thiên cũng không tức giận, ngược lại cười cười nói: “Bản vương đã nhìn thấy, Liễu tiểu thư thật đúng là một người khéo léo, nhưng đêm nay, bản vương cũng nhìn ra, hộ vệ phủ đệ của bản vương tựa hồ cũng không bền chắc giống như trong tưởng tượng của bản vương. Bản vương có một yêu cầu quá đáng, hy vọng Liễu tiểu thư có thể đáp ứng!”

Hoa Thiên Vũ cảm giác mình đầu óc có chút ngây đại rồi, chính mình xông vào phủ đệ của hắn, hắn bắt được mình, không có trừng phạt mình, hỏi hột nói mấy câu, rồi sau đó hỏi vấn đề mà mình cũng không trả lời, ngược lại trở lại cầu mình đồng ý việc của hắn, cái này là sao đây?? Hoa Thiên Vũ cảm thấy người nam nhân trước mắt này hình như không bình thường!

“Liễu tiểu thư không nói lời nào, như vậy bản vương coi là ngươi đáp ứng!” Lăng Mạc Thiên tự nhiên làm chủ nói: “Kể tiếp trong một tháng, Liễu tiểu thư có thể đến phủ đệ của bản vương bất cứ lúc nào, mặc kệ ngươi lấy phương pháp gì, không cần thông báo mà đi vào được trong phủ của bản vương, liên tính Liễu tiểu thư tháng, mỗi lần tháng bản vương sẽ đưa lên hoàng kim ngàn lượng làm tạ lễ, Liễu tiểu thư nghĩ như thế nào?”

Trả thù lao để mình xông vào phủ đệ của hắn? Chỉ cần có thể tiến vào liền có tiền cảm? Đây là thu mua mình? Hay là hắn có mưu đồ khác? Hoa Thiên Vũ nghĩ không ra, nhưng cũng không muốn đáp ứng, không chút do dự cự tuyệt nói: “Không rảnh, ngươi cho ta rất nhàn rồi sao? Hơn nữa, ngươi xem bốn tiểu thư là cái loại người thiếu tiền xài sao?”

Lăng Mạc Thiên nghe được lời cự tuyệt của Hoa Thiên Vũ, hắn một chút tức giận cũng không có, ngược lại cười xin lỗi nói: “Là bản vương nói sai rồi, thỉnh Liễu tiểu thư xuất đầu lộ diện giúp đỡ bản vương, bản vương làm sao có thể sử dụng những thứ vàng bạc dung tục này đến làm bẩn mắt của Liễu tiểu thư được. Không bằng như này, Liễu tiểu thư nói ra điều kiện của mình, chỉ cần bản vương có thể làm được, bản vương sẽ suy xét, Liễu tiểu thư xem có được không?”

Hoa Thiên Vũ nghe lời này có chút rung động trong lòng, thật đúng là hắn dự định muốn mình trở thành người thử nghiệm việc nghiêm phòng phủ đệ của hắn, lại còn tùy tiện nói điều kiện của mình, nhìn hắn thành khẩn như vậy, tựa hồ cũng không phải là giả bộ!

Hoa Thiên Vũ có chút nghi ngờ, thử dò xét hỏi: “Vay ý của ngươi là chuyện ngày hôm nay cứ như vậy là xong, hiện tại ngươi có thể thả ta đi, sau đó chỉ cần ta muốn, dùng phương thức nào tiến vào vương phủ, mặc kệ ta tiến tới làm chuyện gì, các ngươi đều không làm gì ta, ngược lại còn đáp ứng điều kiện của ta?”

Nhìn thấy Lăng Mạc Thiên mỉm cười gật đầu, Hoa Thiên Vũ cảm thấy tam quan (tức Thế Giới quan, Nhân Sinh quan, Giá Trị quan) của mình bị hủy rồi! Đối với Lăng Mạc Thiên này chính mình có chút nhìn không thấu, người này đến cùng là ngốc hay là đầu óc bị khiếm khuyết?

Bất quá nếu đã có thể đi, Hoa Thiên Vũ cũng không muốn tiếp tục ở nơi ẩm ướt hang ổ này ngây ngô nữa. Thấy Lăng Mạc Thiên gật đầu, không chút lựa chọn mở cửa đi ra ngoài, Lăng Mạc Thiên ở sau lưng Hoa Thiên Vũ cười nói: “Liễu tiểu thư, ngươi còn chưa có đáp ứng bản vương đâu, làm sao cứ đi như vậy? Tiểu thư đây là đáp ứng hay là không đáp ứng?”

Hoa Thiên Vũ nghe vậy bước chân ngừng lại, nói ra một đáp án lập lờ: “Chỉ cần ngươi thật sự thả ta đi, ta sẽ xem xét!” Nói xong bước nhanh ra ngoài, không có chút quan tâm nào tới Tiểu Tử đang kinh ngạc đứng ngoài cửa.

Tiểu Tử nghi ngờ bước vào phòng, nhìn thấy Lăng Mạc Thiên mỉm cười đưa mắt nhìn Hoa Thiên Vũ rồi đi, chỉ vào bóng lưng của Hoa Thiên Vũ nói: “Đại ca, ngươi thật sự để cho nữ nhân này đi như vậy sao? Vậy chúng ta bắt nàng lại để làm gì?”

“Ngươi cảm thấy đại ca ngươi có làm việc gì mà không nắm chắc không?” Lăng Mạc Thiên nhìn Hoa Thiên Vũ dần dần biến mất ở trong màn mưa nói: “Nữ nhân này không đơn giản, nhưng lại không có ác ý giống như trong tưởng tượng của chúng ta, nàng chỉ vì hận thù của riêng nàng mà muốn cho bản vương một chút phiền toái. Như vậy, không bằng để cho nàng hảo hảo kiểm nghiệm một chút thủ vệ trong phủ đệ của bản vương có thật sự phòng thủ kiên cố hay không. Ngươi xem chuyện tối nay một chút, chỉ là một trận mưa lớn, cư nhiên bị người lên vào đến nóc phòng nghe lén ta và ngươi nói chuyện, nếu là gian tế địch quốc mà có thủ đoạn này, nghe lén chúng ta thương lượng đại kế quân binh, ngươi nói việc này sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng tới cỡ nào?”

Lăng Tử điện hạ nghe vậy không khỏi có chút thẹn thùng sờ sờ đầu, nói: “Ai có thể nghĩ tới mưa lớn như vậy nàng cũng muốn tiến đến nghe lén, hơn nữa

thần thủ này, đặc biệt là một thần khinh công kia, nói thật, nếu như không phải là bởi vì trời mưa, đại ca ngươi cũng chưa chắc có thể bắt được nàng!”

“Chính vì thế nên ta mới thả nàng!” Lăng Mạc Thiên không có tức giận chút nào khi Tiểu Tứ nói bản thân hắn không bằng Hoa Thiên Vũ, nói: “Ta và ngươi đều là người làm đại sự, mặc kệ là người một nhà hay là kẻ địch, có khả năng biến thành người của mình liền làm, có thể tận lực lôi kéo liền lôi kéo, không thể lôi kéo, nghĩ biện pháp để hắn thay chúng ta làm việc, điểm này, ngươi phải nhớ kỹ, một người không thể thành sự được!” Tiểu tứ nghe vậy lập tức khiêm tốn thụ giáo lời nói của Lăng Mạc Thiên.

Hoa Thiên Vũ sau khi thoát khỏi vương phủ, còn không thể tin rằng Lăng Mạc Thiên cứ thả nàng đi như vậy, chính nàng còn nghĩ sẽ có một phen long tranh hổ đấu, hơn nữa thông qua việc khi nãy cùng Lăng Mạc Thiên và Lăng Tứ đánh nhau, nàng cũng có thể cảm giác được, sợ rằng đêm nay sẽ bị tâng thân (chết) ở trong vương phủ này.

Nhưng mà quanh co đến cuối, Lăng Mạc Thiên kia không biết nhằm lẫn cái gì, cứ như vậy thả nàng đi, còn cầu xin nàng giúp hắn kiểm nghiệm phòng vệ của vương phủ, đây quả thực tựa như chuyện cười, không nghĩ tới chính mình lại đụng phải chuyện như vậy.

Bất quá đến cùng có nên giúp Lăng Mạc Thiên làm chuyện xui xẻo này hay không, kỳ thật trong nội tâm Hoa Thiên Vũ có chút rối rắm! Bất kể nói thế nào, Lăng Mạc Thiên này cũng không xấu, điểm này nàng khẳng định, dù sao lời hắn nói chắc như đinh đóng cột, nói cái gì chính là cái đó, chỉ cần hắn đáp ứng thì sẽ làm được, mặc dù cuối cùng nàng chưa đưa cho hắn đáp án chính xác, có cần phải giúp hắn thật hay không, Hoa Thiên Vũ không quyết định được.

Trước đó Lăng Mạc Thiên đã nhìn ra ý đồ lên vào vương phủ của nàng, điều này làm cho nàng có chút không thoải mái, hơn nữa hắn cũng đoán được mình chính là người đại náo tướng phủ, chính vì vậy trong nội tâm Hoa Thiên Vũ đối với Lăng Mạc Thiên có cảm giác kiêng kỵ, một người có thể thấy rõ ràng ý đồ của mình, người như vậy cực kỳ nguy hiểm. Là người của hai thế giới, Hoa Thiên Vũ còn chưa bao giờ gặp phải người như vậy, đặc biệt là người này rõ ràng đối với nàng không một chút tức giận, điều này làm cho Hoa Thiên Vũ không biết được đến tột cùng Lăng Mạc Thiên muốn làm gì! Cho nên Hoa Thiên Vũ rất rối rắm.

Cuối cùng Hoa Thiên Vũ nghĩ, chỉ cần Lăng Mạc Thiên thật sự buông tha nàng, bản thân nàng có tâm tình liền đi vương phủ náo loạn, dù sao đối với nàng mà nói cũng không tổn thất gì, thuận tiện đem vương phủ như trụ sở huấn luyện giúp mình tăng thực lực! Chuyện tốt vậy có sao không làm!

Liên tiếp mấy ngày sau, chuyện điều tra nghe ngóng của mình đối với vương phủ cùng tướng phủ đều không có một chút động tĩnh gì. Hoa Thiên Vũ có cảm giác muốn phát điên, Tô Lâm cấp cho nàng tin tức là vương phủ cùng tướng phủ tựa hồ đối với người lên vào trước đó không có bất kỳ truy cứu nào, tựa hồ chuyện như vậy chưa từng phát sinh, ngoại trừ việc Liễu Nghiễm phụng chỉ đi tuần bên ngoài kinh thành, thì không có bất kỳ dị động nào xuất hiện.

Đối với tình huống như vậy, lần đầu Hoa Thiên Vũ có cảm giác do dự, lần đầu tiên bị người khác cầu xin tiến vào trong phủ của mình ăn trộm, hơn nữa còn là vương phủ, thật sự là không dễ cho thần trộm như nàng có cảm giác thỏa mãn.

Cuối cùng Hoa Thiên Vũ vẫn quyết định đáp ứng lời thỉnh cầu của Lăng Mạc Thiên. Dù sao không quan đến tột cùng chuyện gì xảy ra, nếu đêm đó Lăng Mạc Thiên đã đáp ứng buông tha chính mình, nàng cũng thừa nhận tình nghĩa của hắn, tình nghĩa này, mặc kệ Lăng Mạc Thiên nghĩ thế nào đi nữa thì chính mình vẫn cần phải trả, hơn nữa Lăng Mạc Thiên cũng không hạn chế số lần tiến vào vương phủ, ngoại trừ thời gian hạn định là một tháng, như vậy trong vòng một tháng này, chính mình liền tùy tiện vào vương phủ thử nghiệm thôi, chẳng có tổn thất gì!

Vì vậy vương phủ của Lăng Mạc Thiên bắt đầu náo nhiệt lên, Hoa Thiên Vũ bắt đầu liên tiếp tiếp cận vào đại viện của vương phủ!

Cũng không nhất thiết là lên vào vương phủ vào buổi tối, chính là giữa ban ngày, Hoa Thiên Vũ cũng tìm ra chỗ trống, tiến vào vương phủ.

Không thể không nói, thần trộm chính là thần trộm, một thần trộm thiên phú dị bẩm càng làm cho người ta khó lòng phòng bị, cho dù trong vương phủ người người đều cảnh giác, cũng không có cách nào dễ dàng phát hiện được.

Lần đầu, Hoa Thiên Vũ ẩn thân từ bên ngoài tiến vào vương phủ, nếu như Hoa Thiên Vũ nhất thời không quên che giấu mùi son phấn trên thân thể, Lăng Tứ làm cách nào cũng không phát hiện ra Hoa Thiên Vũ đã lên vào trong phủ, nhưng mà cuối cùng Hoa Thiên Vũ vẫn lên vào được. Lần đầu tiên, Hoa Thiên Vũ toàn thắng, nhưng không nói ra điều kiện của mình.

Lần thứ hai, Lăng Mạc Thiên tự mình trấn giữ, lúc này Hoa Thiên Vũ đợi chừng bảy ngày sau mới tiến vào vương phủ. Lần này Hoa Thiên Vũ chọn vào một đêm mưa to, sai lầm giống lần trước, người trong vương phủ tự nhiên không có ai dám tái phạm lần thứ hai. Nhưng mà lần này Hoa Thiên Vũ trực tiếp đánh ngất một thị vệ mượn áo hắn ẩn giấu bản thân, một đường thông suốt tiến thẳng đến thư phòng của Lăng Mạc Thiên, cho đến khi Lăng Mạc Thiên tự mình phát giác được người thị vệ trước mặt này có chút không đúng, mới phát hiện là nàng. Lần thứ hai, Hoa Thiên Vũ lại toàn thắng, nhưng Hoa Thiên Vũ vẫn như cũ không nói điều kiện.

Lần thứ ba, lần thứ tư, kế tiếp trong vương phủ cơ hồ người người cảm thấy bất an, nhưng cũng không hoảng hốt, ai cũng biết nữ tặc này thực lực cao cường, nhưng cũng không có ác ý, chỉ là mỗi lần nàng đều thành công lên vào vương phủ, bên trong vương phủ, đám thị vệ tự xưng “lão từ đệ nhất thiên hạ” đều có cảm giác bị đã bại thật sâu!

Một đám đại lão gia, ngay cả nữ nhân cũng không bằng, lời này mà truyền ra ngoài, miễn bàn có bao nhiêu mất thể diện, nàng làm bọn hắn mất mặt hết lần này tới lần khác, vương gia mặc dù không trách phạt bọn họ quá mức, nhưng mà chỉ một lần đầu tiên là tốt. Vài lần sau, vương gia đem điều tra tất cả những thị vệ ngày đó không phát giác được Hoa Thiên Vũ tiến vào trong vương phủ, điều này làm cho mọi người nhất thời sợ hãi đến run rẩy.

Đám huynh đệ kia xem như bị đuổi ra khỏi vương phủ rồi, những người này bị đuổi ra vương phủ mặc dù không sợ không có chỗ đi, nhưng mà đãi ngộ cùng lên chức sau này sẽ không dễ dàng như ở trong vương phủ. Tất cả mọi người lập tức cảnh giác chặt chẽ, sợ mình giống những người xui xẻo kia.

Nhưng mà tất cả mọi người không nghĩ tới, Hoa Thiên Vũ sau mười lần liên tục tiến vào vương phủ mà giống như không có áp lực, cũng liền mất đi động lực, hơn nửa tháng kỳ cũng không đến, Hoa Thiên Vũ cũng không thông báo cho Lăng Mạc Thiên, Lăng Mạc Thiên cũng không có chú ý chuyện này, chuyện khôi hài này của Lăng Mạc Thiên cùng Hoa Thiên Vũ cứ như vậy không thông cáo mà chấm dứt!

Chỉ khổ cho thị vệ của vương phủ, liên tục nom nóp lo sợ thủ vệ. Bất quá điều này cũng khiến cho thị vệ vương phủ trong một đoạn thời gian rất dài sau này đạt đến cảnh giới không chê vào đâu được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bạch Thu Nguyên

Kỳ thật nghiêm túc mà nói, Hoa Thiên Vũ trong khoảng thời gian này trôi qua rất vui vẻ!

Mấy ngày này kiểm nghiệm phòng vệ trong vương phủ, chính mình cùng thị vệ của vương phủ, còn cùng Lăng Tứ vương gia kia xây dựng quan hệ, sau khi chung đụng, cảm thấy đám người này quả thực không tệ.

Dứt bỏ thân phận của bọn họ, đám người này, thật ra cũng giống như một đám người bình thường, chỉ là trên người bọn họ gắn thêm ánh hào quang, nhất là Lăng Tứ cùng Lăng Mạc Thiên, hai người thiên chi kiêu tử này kỳ thật nhìn qua cũng không khác người thường, bọn họ ngoại trừ thành thực hơn một chút so với tuổi thì cũng không có mạnh hơn người khác bao nhiêu.

Đặc biệt là Lăng Tứ tiểu tử này, trên người hẳn Hoa Thiên Vũ thỉnh thoảng có thể thấy được vẻ mặt ưu thương nhân nhật, hơn nữa sau trò đùa dai nhốt hẳn trong một cái phòng nhỏ của mình, lần đầu nhìn thấy một người lớn như vậy lại bị dọa khóc, mà Lăng Mạc Thiên giống như sói mẹ bảo vệ con, lần đầu đôi giọng ác ngôn đối với Hoa Thiên Vũ, hơn nữa lần đầu đối với nàng xuống tay nặng như vậy.

Mặc dù lúc ấy Lăng Mạc Thiên kịp thời khắc chế chính mình, hơn nữa cũng không đã thương đến Hoa Thiên Vũ, nhưng xác thực đem Hoa Thiên Vũ dọa sợ hết hồn, chứng kiến ánh mắt của Lăng Mạc Thiên lúc ra tay với mình, thực sự là thần sắc muốn giết chết mình. Nếu như không phải Lăng Tứ kịp thời thoát ra khỏi đó, Hoa Thiên Vũ khẳng định Lăng Mạc Thiên sẽ không dễ dàng tha cho mình, cho dù lúc trước hắn đã nói qua sẽ không so đo với mình cái gì.

Nhưng mà một đôi huynh đệ như vậy, tình huynh đệ của bọn họ khiến Hoa Thiên Vũ có chút không hiểu. Theo đạo lý mà nói, bọn họ ngoại trừ cùng một phụ hoàng thì không có bất cứ quan hệ nào, thân phận Hoàng gia mà bọn họ có thể có tình cảm huynh đệ như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Dù sao sau khi bọn họ trưởng thành, cũng sẽ cạnh tranh ngôi vị hoàng đế với nhau! Lăng Mạc Thiên đối với một đệ đệ không cùng mẫu phi như vậy, thực sự có chút cảm giác kỳ quái.

Nhưng mà bất kể nói thế nào, thái độ của Lăng Mạc Thiên trong khoảng thời gian này đã làm cho Hoa Thiên Vũ thay đổi suy nghĩ về hắn. Đặc biệt là khi nàng yêu cầu Lăng Mạc Thiên chuẩn bị cho mình một bộ trang bị dạ hành cao cấp nhất, Lăng Mạc Thiên không nói hai lời, ngày hôm sau tự tay hắn đem mọi thứ giao cho nàng, một chút bất mãn cuối cùng của Hoa Thiên Vũ đối Lăng Mạc Thiên cũng tan thành mây khói.

Tuy rằng nàng rất không ưa khí thế bắt mình trên người hắn, còn có nụ cười khi nói chuyện khiến người ta chán ghét của hắn, nhưng thật lòng mà nói, Hoa Thiên Vũ đã chấp nhận người băng hữu Lăng Mạc Thiên này, mặc dù nàng cũng không biết Lăng Mạc Thiên có chấp nhận băng hữu như nàng hay không.

Vốn Hoa Thiên Vũ còn muốn tiếp tục kiểm nghiệm, thuận tiện khai quật một chút sau lưng hai vị huynh đệ này đến tột cùng có bao nhiêu chuyện xưa, nhưng có một chuyện làm rối loạn tất cả kế hoạch của Hoa Thiên Vũ.

Nói đúng ra, là một người xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của nàng, người này danh xưng gọi là Bạch Thu Nguyên.

Đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, Bạch Thu Nguyên chỉ là một cái tên, trước khi biết rõ cái tên này, Bạch Thu Nguyên ở trong mắt của Hoa Thiên Vũ chính là một tên tội ác tày trời, một tiểu tặc dám có gan khiêu khích tôn nghiêm thần trộm của nàng!

Nguyên nhân là vào một đêm, lúc Hoa Thiên Vũ vừa mới chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, Bạch Thu Nguyên dám thừa dịp thời điểm Hoa Thiên Vũ không thuận tiện, ý đồ trộm lấy bộ trang bị dạ hành mà Hoa Thiên Vũ mới nhận từ trong tay của Lăng Mạc Thiên!

Sau khi bị Hoa Thiên Vũ phát hiện, tên này còn không biết xấu hổ liền chạy mất dạng. Thân là thần trộm, sao có thể dễ dàng tha thứ kẻ ăn cắp thứ đồ tốt mà bản thân hao tâm nghĩ có được chứ. Đây quả thực là đoạt thức ăn ở trong miệng hổ, quả thực là chán sống!

Vì vậy hai người liền ở trong kinh thành cùng ngoại ô kinh thành tiến hành một tiết mục hoàn toàn mới -ngươi đuổi ta trốn. Mặc dù cuối cùng Hoa Thiên Vũ đuổi được Bạch Thu Nguyên, nhưng mà lời nói lúc ấy của Bạch Thu Nguyên làm cho Hoa Thiên Vũ vô cùng tức giận.

Hoa Thiên Vũ nhớ rất rõ ràng, Bạch Thu Nguyên lúc ấy trên mặt lộ ra tươi cười nhân nhật, tựa hồ đường dài chạy trốn đối với hắn mà nói cũng không có hao phí bao nhiêu khí lực, hẳn nước chảy mây trôi nói với Hoa Thiên Vũ: “Khinh công không tệ, thực lực cũng coi như tốt, nghe nói ngươi là thần trộm

đệ nhất kinh thành, ta tới để thử xem bản lĩnh của ngươi. Chỗ ta có một việc riêng, thù lao hậu hĩnh, thế nào, ngươi có muốn tiếp nhận không?!”

Nghe được mấy câu nói của Bạch Thu Nguyên lúc ấy, một bụng tức giận của Hoa Thiên Vũ liền bạo phát! Không hỏi mọi việc, liền đánh Bạch Thu Nguyên rã rời đầy đất!

Đợi đến khi đánh sáng khoái, lúc này Hoa Thiên Vũ mới trên cao nhìn xuống Bạch Thu Nguyên bị chính mình quyền đâm cước đá đến co rút thành một cục nói: “Ngươi đã muốn cầu ta làm việc, lại dám khiêu khích ta, trộm đồ đạc của ta, có kiểu cầu người như ngươi sao? Hiện tại cô nãi nãi (ta) đánh thoải mái, tuy không còn tức giận, nhưng đối với việc riêng gì đó của ngươi, không có hứng thú, ngươi tự tìm người khác đi!”

Dứt lời, Hoa Thiên Vũ liền chuẩn bị rời đi, nói giỡn, năng bây giờ có thể nói cái gì cũng không thiếu, tiền, nếu như muốn, Lăng Mạc Thiên có thể cho năng rất nhiều, quyền thế, chính năng càng không cần, trừ phi ngươi có thể cho năng thần khí, nếu không thật không có biện pháp làm cho Hoa Thiên Vũ động tâm

Bất quá Bạch Thu Nguyên hô lên sau lưng Hoa Thiên Vũ liền làm cho Hoa Thiên Vũ dừng bước!

“Ta có biện pháp trị thân thể trúng độc của ngươi! Làm trao đổi, ngươi giúp ta một việc, tuyệt đối ngươi có đủ khả năng!”

Hoa Thiên Vũ hồ nghi quay đầu lại nhìn lại Bạch Thu Nguyên, quay lại bên cạnh hắn, một cước đạp trúng lồng ngực của hắn, cúi người híp mắt nhìn hắn chăm chăm nói ra: “Ngươi ngược lại nói một chút độc mà ta trúng phải xem? Nếu như ngươi nói không nên lời, cô nãi nãi (ta) hôm nay thật muốn mở khai sát giới!”

“Vô ảnh độc!” Bạch Thu Nguyên rất nhanh nói ra một cái tên, sau đó nhìn về mặt ngạc nhiên của Hoa Thiên Vũ giải thích: “Ta đoán chính ngươi cũng không biết mình trúng độc gì đâu! Đây là một loại độc chậm, cũng là độc được ác độc nhất thiên hạ! Nó chỉ ở thân thể người đã trưởng thành là có hiệu quả nhất!”

“Nếu như ta không đoán sai, ngươi đã phải trải qua một lần đại họa, lúc ấy có người cố ý hành hung ngươi khi ngươi còn nhỏ, phá hủy khuôn mặt của ngươi, mưng vết thương của ngươi mà đầu độc ngươi, sau đó dùng biện pháp nặng tay cắt đứt một chân của ngươi, làm cho tất cả mọi người cho là do ngươi đụng phải một lần ám sát bất ngờ kia!”

“Mà sau khi trị liệu, vết thương trên mặt ngươi không cách nào khỏi hẳn, trải qua nhiều năm điều dưỡng cũng chỉ giúp thu hẹp miệng vết thương, mà thương thế dưới chân của ngươi cũng làm cho người ta thúc thủ vô sách (bó tay k có cách nào), bởi vì vô ảnh độc sẽ tạo thành độc tố trầm tích trong xương cốt ở chỗ vết thương dưới chân ngươi, làm cho chân của ngươi thủy chung không cách nào khỏi hẳn, cuối cùng biến thành người què. Mà thân thể của ngươi từ đó liên tục ở trạng thái suy yếu, nhưng không ảnh hưởng sinh mạng, ta nói có đúng không?”

Hoa Thiên Vũ thả chân đang giẫm trên người Bạch Thu Nguyên xuống, hắn nói cơ bản là thật, thân thể của mình đến tận cùng xảy ra vấn đề gì, ký ức của Liễu Nhược Liên cùng cảm giác của mình lúc tăng lên thực lực, đều chứng minh được lời nói của Bạch Thu Nguyên toàn bộ là thật, điều này không chỉ hỏi thăm là có thể biết được! Chính Hoa Thiên Vũ cũng không biết mình phải ở thế giới này bao lâu, nhưng mà có một chút khẳng định chính là mình không thể xuất hiện ở thế giới cũ bằng bộ dáng trước kia, cho nên gặp gỡ một người có thể nói ra bệnh tình của bản thân, Hoa Thiên Vũ quyết định đánh cuộc một lần.

“Độc của ta chữa khỏi bằng cách nào?” Hoa Thiên Vũ cố gắng không để cho mình tỏ ra vô cùng kích động, lạnh như băng nhìn Bạch Thu Nguyên nói ra: “Ngươi nghĩ muốn ta giúp ngươi làm việc gì? Nếu như ta không đủ khả năng, ta sẽ không đáp ứng giúp ngươi làm bất cứ chuyện gì!”

Bạch Thu Nguyên cười đứng dậy, không có chút tức giận nào khi Hoa Thiên Vũ vô lễ đối với mình, phúi phúi bụi trên người, nhìn Hoa Thiên Vũ cười nói: “Độc của ngươi có được giải, Hoa Mị bên trong ngọn tiên sơn là tiên thảo chữa bách bệnh! Ăn nó, ngươi có thể khôi phục, hơn nữa khuôn mặt của ngươi sau khi giải độc, cũng sẽ thay đổi, xem vết thương của ngươi, một khi giải được độc, không chỉ có miệng vết thương trên mặt hoàn toàn không còn, dung mạo của ngươi cũng sẽ trở lại bình thường!”

“Ý của ngươi là, dung mạo của ta sẽ thay đổi trở lại bình thường?” Hoa Thiên Vũ thấy kỳ quái, chẳng lẽ vô ảnh độc này còn ảnh hưởng tới dung mạo của người ta? Người hạ độc kia đến tận cùng có tâm tư gì, đối với Liễu Nhược Liên hạ thủ đoạn ác độc như vậy?!

“Đây là đương nhiên!” Bạch Thu Nguyên kiên nhẫn giải thích: “Từ vết thương của ngươi ta cũng đã nhìn ra, miệng vết thương này của ngươi chính là nguyên nhân làm ảnh hưởng tới dung mạo, vốn dĩ tướng mạo của ngươi không như bây giờ. Một khi độc được giải, tự nhiên ngươi sẽ khôi phục dung mạo, mà không phải như ngươi nói tiên thảo có thể thay đổi dung mạo! Hơn nữa độc lắng đọng ở chân ngươi cũng được chữa khỏi hoàn toàn. “

Hoa Thiên Vũ rút cuộc hiểu rõ, lập tức hỏi lần nữa: “Như vậy đến tận cùng ngươi muốn ta giúp ngươi làm việc gì? Ngươi phí khí lực lớn như vậy tìm ta hỗ trợ, chuyện của ngươi chỉ sợ không đơn giản!”

“Đương nhiên, nếu như nói đơn giản là dối gạt ngươi, nhưng mà chuyện này đối với ngươi tuyệt đối cũng có quan hệ mật thiết!” Bạch Thu Nguyên giống như không sợ Hoa Thiên Vũ không đáp ứng, chậm rãi nói ra: “Ta muốn chính là rễ cây tiên thảo, độc của ngươi chỉ cần tiên thảo liền có thể chữa khỏi, rễ cây kia đối với ngươi mà nói không dùng được, đó chính là vật phẩm ta cần ngươi hỗ trợ giành lấy!”

Nghe Bạch Thu Nguyên nói như vậy, Hoa Thiên Vũ hoài nghi hỏi: “Ngươi đã biết rõ tiên thảo ở đâu, hơn nữa ngươi biết rõ rằng cái ngươi muốn, thân thù của ngươi cũng tốt như vậy, tại sao không chính mình đi lấy, ngược lại tới nơi này tìm người ngoài như ta đến hỗ trợ? Ngươi đến cùng mưu đồ cái gì?”

“Ta cần cao thủ có thực lực mạnh, khinh công tốt!” Bạch Thu Nguyên cũng không kiêng dè, thành thật nói: “Tiên thảo công hiệu không chỉ vốn vẹn là giải bách độc, còn giúp tăng lên công lực hiệu quả, hơn nữa sau khi ăn vào không phát sinh bất kỳ tình huống bất ổn nào, tin tức này, hiện tại mọi người đều biết, một mình ta muốn lấy được rễ cây tiên thảo, có thể nói là chuyện không có khả năng, cho nên ta cần có người hỗ trợ!”

Lý do này tuy có chút gượng ép, nhưng lại coi như có thể nghe được, đồ tốt như vậy, đương nhiên người nào cũng muốn. Hoa Thiên Vũ không khỏi bắt đầu nghiêm túc suy tư, khoản mua bán này có đáng giá làm hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xuất phát

“Người muốn rễ cây tiên thảo làm gì?” Hoa Thiên Vũ không ngốc, mặc dù ở đây đột nhiên có một nam tử xuất hiện bảo rằng được trong cơ thể nàng có thể chữa, nhưng Hoa Thiên Vũ cũng không thể không hoài nghi hẳn.

“Ta là thầy thuốc!” Bạch Thu Nguyên phun ra một câu làm thiếu chút Hoa Thiên Vũ đã học máu, sau đó còn bày ra một tư thái tiên nhân, càng hiện rõ dáng vẻ chật vật vừa bị Hoa Thiên Vũ gõ đầu, càng muốn bao nhiêu khôi hài liền có bấy nhiêu khôi hài.

Miệng Hoa Thiên Vũ co rút nhìn xem tư thế Bạch Thu Nguyên trung ra trước mặt, nàng hận không thể nhanh tát một cái bỏ hấn về bụng mẹ! Hoa Thiên Vũ tức giận nói: “Vậy bây giờ tiên thảo đó đang ở nơi nào, người muốn ta giúp làm gì?”

“Rất đơn giản, chúng ta cùng nhau đi bắt tiên thảo là được rồi!” Bạch Thu Nguyên thấy rối cuộc Hoa Thiên Vũ không còn kiên nhẫn, liền nói liên tiếp không ngừng: “Chỗ tiên thảo mọc cũng không cố định, dù sao cũng được gọi là tiên thảo, chúng đều có linh tính, nhưng dường như đã bị hạ cấm chế, chỉ có thể ở hoạt động trong tiên sơn Hoa Mị, đây là do dân làng phát hiện, nhưng tốc độ di chuyển của tiên thảo không chậm, nếu không nó sớm đã bị người hái mất rồi, hiện tại đã có rất nhiều hảo thủ (người giỏi) đến trước ở dọc đường, chuyện bây giờ chúng ta cần phải làm chính là đuổi hết những người này, bắt tiên thảo, đến lúc đó, người lấy tiên thảo, ta lấy rễ cây, theo như nhu cầu.”

Hoa Thiên Vũ hí mắt nhìn Bạch Thu Nguyên, lúc này với lời Bạch Thu Nguyên nói, Hoa Thiên Vũ vẫn chưa hoàn toàn tin, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, bây giờ nàng ở trong Cái Bang, hỏi lại Tô Lâm, sau khi hỏi thăm tin tức xong thì có thể biết được tình hình cụ thể và rõ ràng!

Phía sau chuyện không cần kể, Tô Lâm đã xác nhận những lời Bạch Thu Nguyên nói đều là thật, mà bây giờ tin tức này có thể nói là đã lan truyền khắp toàn bộ giang hồ, ngay cả Cái Bang Phân Đà cách gần Hoa Mị tiên sơn, cũng phái hảo thủ lên đó tìm kiếm trước, như Đại Nghĩa Phân Đà ở Tiên đô cũng khá gần với Hoa Mị tiên sơn, tất nhiên cũng phái người đi trước.

Chỉ là thực lực Tô Lâm quá thấp, vừa vặn Đại Nghĩa Phân Đà cũng bắt đầu thay đổi nhân sự, lần đi tiên sơn này, không có phần Tô Lâm, là Trần Thanh Dương tự thân xuất mã, dẫn đi phần lớn các hảo thủ trong Phân Đà, một đám người đi lên Hoa Mị tiên sơn trước.

Dưới tình huống như vậy, đương nhiên là Hoa Thiên Vũ đã tin lời Bạch Thu Nguyên, chuyện đi lên Hoa Mị tiên sơn đương nhiên cũng thành ván đóng thuyền, Hoa Thiên Vũ không có hành lý để thu thập, tìm đồ Tô Lâm cầm ở trên đường, rồi thu thập một bao đồ đi theo Bạch Thu Nguyên bước lên hành trình.

Rời khỏi Tiên đô lần nữa, dọc theo đường đi Hoa Thiên Vũ hoàn toàn xem như đi chơi, nàng không đi vào Hoa Mị tiên sơn trước, có thể nói hầu như thời gian Hoa Thiên Vũ đều đi chơi, đương nhiên, đang lúc vui đùa, Hoa Thiên Vũ cũng không quên thăm dò Bạch Thu Nguyên.

Người nam nhân này tự xưng mình là thầy thuốc, mặc dù hấn nhìn thấy cơ thể nàng trúng kịch độc, nhưng những chuyện này cũng không thể nói rõ được, cho nên Hoa Thiên Vũ định đổi cách tìm phiền toái cho Bạch Thu Nguyên, nhìn hấn có phải là chân tài thực liệu (người có học) hay không! Tránh đến khi cuối cùng lại là một tên lường gạt, nàng cũng không muốn lại bị người lừa gạt!

Nhưng Hoa Thiên Vũ còn chưa kịp bắt đầu kế hoạch của mình, thì trái lại Bạch Thu Nguyên trước mặt vội vội gấp rút lên đường, sau khi nghỉ ngơi trên đường, chuyện hấn làm nhiều nhất chính là hái mấy cây thảo được ven đường, sau đó bắt đầu phân loại dự trữ.

Nhìn thấy thủ pháp thành thạo, công đoạn xử lý pha chế được, Hoa Thiên Vũ càng thêm xác nhận Bạch Thu Nguyên chắc chắn là thầy thuốc, nhất là khi Bạch Thu Nguyên chuẩn bị bao được tùy thân có thể tránh rắn, côn trùng, chuột, kiến, hơn nữa hiệu suất thời gian duy trì liên tục trong mấy ngày, chuyện này càng khiến Hoa Thiên Vũ cảm thấy vô cùng lúng túng khi lúc trước nàng còn hoài nghi hấn.

Nhưng cũng may là Bạch Thu Nguyên không biết Hoa Thiên Vũ vẫn còn hoài nghi mình, hơn nữa Bạch Thu Nguyên vốn không có thời gian suy nghĩ Hoa Thiên Vũ còn nghi ngờ với mình hay không, hàng ngày chuyện hấn phải xử lý rất nhiều, ngoại trừ gấp rút lên đường với Hoa Thiên Vũ, thì thời gian còn lại đều dùng để hái được, sau đó căn cứ theo tính khắc của được rồi chế thuốc hoặc xử lý sẵn, tuy được xử lý sẵn rải vào buổi tối, nhưng cần phải chú ý độ lửa và cách rang, cho nên Bạch Thu Nguyên sẽ không phản ứng vô ích với Hoa Thiên Vũ, điều này khiến Hoa Thiên Vũ không khỏi có chút ừ ừ, chẳng lẽ nàng thật sự là người lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử sao? Hấn tìm nàng là vì thấy khinh công tốt muốn nàng giúp hấn bắt tiên thảo làm thuốc sao?

Vấn đề này hết sức làm Hoa Thiên Vũ rối rắm một khoảng thời gian rất dài, đến cuối cùng Hoa Thiên Vũ nghĩ không ra, liền dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao khi đến tiên sơn tìm tiên thảo tất cả chân tướng sẽ rõ ràng, lúc này Hoa Thiên Vũ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Bạch Thu Nguyên, còn suy nghĩ nhiều chỉ có thể phí sức làm tổn thương tới tế bào não của mình!

Vì vậy hai người cứ một đường vừa đi vừa tìm thảo dược, từ từ đến gần ngoài Hoa Mị tiên sơn.

Đi vào dãy núi ngoài tiên sơn, Hoa Thiên Vũ cảm thấy rõ có rất nhiều người, căn cứ theo lời nông phu lên núi đốn củi nói, vào ngày thường trên núi ngoại trừ thợ săn thì không hề có một người, lúc này có nhiều người đến như vậy, chỉ sợ là vì tiên thảo mê hoặc rồi.

Nhưng đồng thời Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác được càng đến gần Hoa Mị tiên sơn, không khí xung quanh dần dần trở nên quỷ dị, Bạch Thu Nguyên cũng cảm thấy như thế, thậm chí hắn còn đưa cho Hoa Thiên Vũ một thanh đoản kiếm để phòng thân, càng khiến Hoa Thiên Vũ khẳng định chính là, đây là thời loạn lạc, hạ thủ không nói một lời, càng xảy ra nhiều vụ giết người bừa bãi, sinh mệnh con người trong thời đại này không hề đáng giá, cho nên Hoa Thiên Vũ theo sát Bạch Thu Nguyên, chậm rãi bước đi về phía trong dãy núi.

Ở trên đường, Bạch Thu Nguyên chuẩn bị cắm lều trại trong núi, mặt khác cũng chuẩn bị thêm chút dược liệu, lúc này Hoa Thiên Vũ mới biết, vì chuẩn bị vào núi, Bạch Thu Nguyên còn nghĩ chu đáo hơn nàng nhiều, so với hai tay trống, trên người Bạch Thu Nguyên vác hai cái bao lớn rất nặng, đương nhiên ở trong mắt Hoa Thiên Vũ, lúc này Bạch Thu Nguyên thật sự là quá nam nhân, hắn từ chối ý tốt giúp hắn cắm bao đồ của nàng!

Sau này chuyện bao đồ Hoa Thiên Vũ có thử nhắc đến, nhưng cũng không giúp Bạch Thu Nguyên cảm nữa, theo tính toán của Hoa Thiên Vũ, một bao lớn này ít nhất là khoảng chừng bốn mươi cân, trong đó ngoại trừ lều trại thì còn có một loạt nồi, chén, bầu, chậu chuẩn bị dùng để cắm trại lâu dài ở trong núi, mức nặng này không phải là người như Hoa Thiên Vũ có thể vác lên lưng trong thời gian dài, cho nên sau khi biết rõ tất cả, Hoa Thiên Vũ vốn có một tia ác ý với Bạch Thu Nguyên nay cũng tan thành mây khói.

Đến nơi này, thấy nhiều người như vậy, sau đó thấy Bạch Thu Nguyên chăm sóc nàng như thế, đương nhiên Hoa Thiên Vũ sẽ không còn hoài nghi Bạch Thu Nguyên giấu giếm nàng, thấy mình nhàn rỗi không có chuyện, nàng chủ động bắt đầu nhận nhiệm vụ tìm đồ ăn cũng tung tích của tiên thảo, dù sao Bạch Thu Nguyên đã làm tốt hậu cần cho nàng như thế, hơn nữa bây giờ cũng coi như đã hợp tác đôi bên, mọi chuyện nàng cũng không thể luôn luôn trông cậy mặc Bạch Thu Nguyên sắp xếp!

Vì vậy sau khi Bạch Thu Nguyên và Hoa Thiên Vũ vào núi ngược lại còn vội vã hơn lúc gấp rút lên đường, bầu không khí hai người ở chung cũng càng thêm hòa hợp, mà tiến độ tìm kiếm tiên thảo cũng bắt đầu tăng nhanh.

Nhưng dù sao người tìm kiếm tung tích tiên thảo không chỉ có hai người bọn họ, hiện trong Hoa Mị tiên sơn dường như đều đầy người giang hồ tìm kiếm tiên thảo.

Trong những người này còn có các môn phái, kể cả đạo tặc độc hành (hoạt động một mình), đại ca hắc đạo, thậm chí trên triều đình cũng có phái chuyên gia đến trước, cho nên ở đây quan hệ địa vị phức tạp, Hoa Thiên Vũ cũng không dám đến gần bất cứ kẻ nào, ngoại trừ lựa chọn tin tưởng Bạch Thu Nguyên, thì Hoa Thiên Vũ không thể tin tưởng bất kỳ ai.

Vào trong núi không đến mười hai canh giờ, Hoa Thiên Vũ đã thấy được không dưới mười lần đánh lộn, đều là vì những chuyện nhỏ nhặt lòng gà vô tội, hoặc là thấy đồ dùng hàng ngày mình cần ở trong tay đối phương tất nhiên là ra tay, có thể nói là nhiều vô kể, Hoa Thiên Vũ và Bạch Thu Nguyên cũng đụng phải hai trận, nhưng dường như Bạch Thu Nguyên có chút danh tiếng trên giang hồ, sau khi Bạch Thu Nguyên nói thẳng ra tên của mình, thì có thể thấy rõ vẻ mặt không cam lòng rời khỏi của những đám vô cớ gây hấn trước mặt bọn họ, điều này không khỏi khiến Hoa Thiên Vũ càng thêm tin nhiệm với Bạch Thu Nguyên, một người như vậy, không đến mức lừa gạt nàng như dạng người có thể không nói gì cả!

Nhiều người bản xứ có rất nhiều kỳ ba, Hoa Thiên Vũ cũng coi như đã nhận thức, thế giới này cũng giống như thời hiện đại, hạng người nào cũng có vô số!

Hoa Thiên Vũ quen nghề men theo dọc đường gỏi được một hồng y cô nương, dung mạo hết sức xinh đẹp, nhưng Bạch Thu Nguyên lại nói đó là một nam tử, cuối cùng hai người đánh cuộc xem người nào thua thì sẽ vác bao đồ trên lưng một ngày, kết quả Hoa Thiên Vũ thua, rõ ràng hồng y cô nương đó thật sự là một người nam tử giả trang, một mình hắn vào núi tìm kiếm tiên thảo, có người thấy hồng y cô nương xinh đẹp, ý đồ quấy rối rõ ràng, kết quả lại bị hồng y nam tử tức giận đánh một trận, lúc này Hoa Thiên Vũ mới phát hiện trên cổ hồng y nam tử có hấu kết lỗi ra, ghé mắt đến không được.

Nhưng Hoa Thiên Vũ không ngờ tới, hồng y nam tử này rõ ràng là người quen với Bạch Thu Nguyên, sau khi hồng y nam tử nhìn thấy Bạch Thu Nguyên, liền nở nụ cười bay xuống trước mặt Bạch Thu Nguyên chào hỏi lúc này nàng mới biết, mà cũng là lúc này, Hoa Thiên Vũ mới nhận thức được, Bạch Thu Nguyên đang lừa nàng đánh cuộc với hắn, vì vậy Hoa Thiên Vũ quyết định, kết quả lần đánh cuộc này nàng không nhận!

Lúc hồng y nam tử đi đến trước mặt Hoa Thiên Vũ, Hoa Thiên Vũ nhìn thấy hắn vén áo choàng trên người xuống, mới phát hiện, một đầu tóc dài trắng như tuyết, đôi mắt xé không xứng với giới tính, với một đôi môi đỏ tươi như máu, Hoa Thiên Vũ phỏng đoán, hẳn là nam nhân này đã bị rất nhiều người nhìn nhầm là nữ nhân!

Mà giọng nói hắn thuộc loại trung tính, càng khiến người ta cảm thấy khó phân biệt giới tính, nếu như không phải do Bạch Thu Nguyên đã nói trước với mình, và chính nàng tận mắt nhìn thấy hấu kết lỗi ra, thì làm sao Hoa Thiên Vũ cũng không thể tin được, mỹ nữ thoát nhìn xinh đẹp kiều diễm hơn rất nhiều mỹ nữ trước mắt này lại là một nam tử! Khiến người ta vô cùng giận sôi hơn chính là, y phục hắn mặc rõ ràng là y phục của nữ nhân!

Nhưng không thể không nói, mặc dù hắn thoát nhìn rất đẹp mắt, giọng nói cũng rất êm tai, nhưng mỗi khi nói chuyện, lại không truyền rõ vào trong tai người, đặc biệt hơn là, Hoa Thiên Vũ nghe lời hắn nói rồi nhìn về phía Bạch Thu Nguyên, không nhận được có chút chán ghét tên giả gái ẻo là này!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vương tử Kiền Quốc và Khương Quốc

Editor: Từ Sắc Y

"Bạch Thu Nguyên!" Nam tử mặc hồng y khẽ mỉm cười, nhìn Bạch Thu Nguyên híp mắt cười nói: "Thì ra người như ngươi cũng không thể ngoại lệ, ngươi tới Hoa Mị tiên sơn này, không phải là đánh chủ ý muốn đoạt tiên thảo với ta chứ!"

Nghe lời này, Hoa Thiên Vũ nhin không được mà muốn trợn trắng mắt, còn không biết tiên thảo rơi vào nhà nào, mà trước đó hấn lại như bá chủ, nói tiên thảo thành của mình, giống như đám tiên thảo này sinh trưởng tại nhà hấn! Không nói chỗ này không phải là nhà hấn, mà còn nói nơi này chính là địa bàn của Cẩm Quốc, hoàng đế Cẩm Quốc còn chưa nói lời nào, mặc kệ nhiều người chạy đến địa bàn của mình như vậy, bắt quá hấn (hoàng đế) cũng chỉ phái một ít người đến trước thăm dò, mà hấn (nam tử áo hồng) lại còn dám nói lời này, rõ ràng là không để người trong thiên hạ vào mắt! Hoa Thiên Vũ nghe vậy muốn trách cứ, nhưng sau khi nghe thấy Bạch Thu Nguyên nói một phen, liền nuốt lời trên miệng vào trong bụng.

"Hong Thiên Mị, ngươi không ngây ngốc ở Khương Quốc, còn chạy nơi này làm gì?" Bạch Thu Nguyên tựa hồ cũng không muốn tiếp xúc nhiều với Hồng Thiên Mị, chỉ nhàn nhạt nói ra: "Nơi này nhiều người như vậy, ngươi dám nói ai không phải đến vì tiên thảo, nếu như ngươi nói tiên thảo là của ngươi, trừ phi ngươi bắt được tiên thảo trước, nếu là như vậy, ta tuyệt đối sẽ không nói hai lời liền quay đầu bỏ đi, nhưng nếu như ngươi không có, thì như vậy xin mời ngươi tránh đường, ta còn phải nhanh gấp rút lên đường!"

"Gấp gấp như vậy sao?" Hồng Thiên Mị như lơ đãng hỏi một câu, liền cản Bạch Thu Nguyên lên đường, còn giả bộ giờ ồng tay áo rộng cản lại, cười tùm tùm nhìn xem Bạch Thu Nguyên nói: "Lời chúng ta nói còn chưa xong đâu! Bạch huynh, ngươi làm như vậy hấn không phải là không muốn nói chuyện với ta sao? Ngươi thật sự làm tổn thương tâm ý của ta, nhất định là tìm của ta đã tan vỡ rồi!"

Hoa Thiên Vũ ở bên này giả câm nửa ngày, cuối cùng vẫn bị Hồng Thiên Mị giả vờ giả vịt làm ghê tởm, rõ ràng là một đại nam nhân, mặc đồ giống nữ nhân còn chưa tính, nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại còn dùng tư thái của nữ nhân, nói giọng hờn dỗi như nữ nhân, đây quả thực khiến cho người là nữ nhân như Hoa Thiên Vũ không thể chịu được nữa!

"Ngươi nói ngươi đi, tên nhân yêu chết tiệt kia muốn cái gì, không phải nói thẳng là được rồi sao!" Rốt cuộc Hoa Thiên Vũ nhin không được mở miệng nói: "Rõ ràng là một đại nam nhân, hết lần này tới lần khác lại ra vẻ tư thái nữ nhân, nếu như ngươi muốn làm nữ nhân, không phải ngươi cắt đồ chơi phá dưới là xong rồi sao, như vậy ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận lời ngươi vừa mới nói, nhưng rõ ràng là ngươi còn mang theo, đđlqd cũng như chòm râu ngoài miệng sớm đã bán đứng ngươi là nam nhân, ngươi nói ngươi làm tư thái như vậy, là vì chán ghét người, hay là tự chán ghét mình?"

Hoa Thiên Vũ nói những lời này, không chỉ Hồng Thiên Mị kinh hãi, mà Bạch Thu Nguyên cũng kinh sợ, nhưng sự khiếp sợ của Bạch Thu Nguyên rõ ràng còn nhiều hơn Hồng Thiên Mị, hấn như thay Hồng Thiên Mị nói về chuyện tư thế, đưa chỉ Hoa Thiên Vũ nói: "Ngươi vừa mới nói cái gì, ngươi nói hấn là cái gì? Ngươi thật sự dám nói hấn như vậy sao! Ngươi biết hấn là ai không?"

"Ta còn quản hấn là ai à! Ta chỉ biết hấn là nam nhân giả vờ như nữ nhân có đức hạnh, hơn nữa hấn làm ta ghê tởm, hôm nay khẩu vị của ta đều bị hấn ảnh hưởng rồi, cho nên đồ ăn hôm nay, nhất định ngươi phải chịu trách nhiệm tất cả, nếu không hôm nay cô nãi nãi ta không làm nữa!" Hoa Thiên Vũ rất không cam lòng nhìn thái độ của Bạch Thu Nguyên, nằng giúp hấn, hấn lại còn nói nằng!

Điều này khiến Hoa Thiên Vũ có chút khó chịu, hơn nữa thuận tiện ném nhiệm vụ cần làm hôm nay cho hấn, những ngày qua tay nghề nấu cơm của Bạch Thu Nguyên khiến cho Hoa Thiên Vũ có chút nhìn thấy thèm, nằng nấu cũng chỉ miễn cưỡng có thể ăn, mà hấn làm, còn ngon hơn so với ngự trù ở vương phủ Lăng Mạc Thiên, đây chính là vùng hoang dã, dưới tình huống điều kiện có hạn dưới, vì vậy hiện tại Hoa Thiên Vũ đều kiếm chuyện ném nhiệm vụ ăn uống mỗi ngày cho Bạch Thu Nguyên! Cũng không quản dùng lý do nào để nói chuyện!

Nghe Hoa Thiên Vũ nói, Bạch Thu Nguyên bắt đầu dùng đầu ngón tay chọc chọc trán nằng, cũng không nói thêm gì, nhìn lại Hồng Thiên Mị, hiện tại cả người vị mỹ nam tử lequ.yd0n này rất tệ, cả người tức giận đến phát run, khuôn mặt vốn trắng noãn nay lại đỏ lên, cả người toát ra từng luồng hơi thở nguy hiểm.

"Ngươi dám nói ta là nhân yêu!" Khí thế Hồng Thiên Mị nổi lên nửa ngày rốt cục cũng bộc phát, đưa chỉ Hoa Thiên Vũ mở miệng mắng to: "Ngươi là dân đen từ nơi nào, dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi có biết ta là ai không? Ngươi có biết hay không, chỉ lời ngươi vừa mới nói, ta có thể trừng trị ngươi tội lớn xét nhà diệt tộc!"

"Ai da, còn thật sự nhìn không ra đó!" Múa mép khua môi, Hoa Thiên Vũ không sợ Hồng Thiên Mị, đặc biệt nhìn thấy cả người Hồng Thiên Mị tức giận đến phát run, lại nói đi nói lại, cũng chỉ là so quyền thế bối cảnh với nằng thôi, còn dám luôn miệng hỏi nhà nằng, diệt tộc nằng, Hoa Thiên Vũ thật sự muốn để hấn thử xem, dù sao ở Cẩm Quốc, người có thể xét nhà diệt tộc nằng thật sự chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

"Ta vẫn không tin ngươi có thể xét nhà diệt tộc ta!" Hoa Thiên Vũ đối đầu với Hồng Thiên Mị, khinh miệt nhìn hấn nói: "Tên nhân yêu chết tiệt nhà ngươi là người Khương Quốc, ngươi chạy đến Cẩm Quốc chúng ta hỏi nhà Cẩm Quốc người ta, còn đòi diệt tộc Cẩm Quốc, đây không phải là Khương Quốc các ngươi muốn thôn tóm Cẩm Quốc chúng ta sao? Đừng quên, trước các ngươi còn có Kiền Quốc chắn ngang, các ngươi muốn đánh đến Cẩm Quốc chúng ta, thì trước tiên nên diệt Kiền Quốc đi rồi nói! Nhưng đoán chừng đợi đến một ngày như vậy, có phải là ngươi còn sống trên cõi đời này hay không đều không chắc chắn!"

Hoa Thiên Vũ nói đến cao hứng, không chú ý tới lúc Bạch Thu Nguyên nghe được lời Hoa Thiên Vũ nói, sắc mặt lập tức thoáng có phần khó coi, nhưng cũng không tức giận như Hồng Thiên Mị.

Hồng Thiên Mị vươn cổ đưa mắt trừng Hoa Thiên Vũ, ngay cả ngón tay chỉ nàng cũng run run, một chữ "Ngươi" nói nửa ngày, đơn giản là những chữ phía sau do tức giận nên nói không thành lời.

Hoa Thiên Vũ tiếp tục thêm dầu thêm mỡ nói: "Ồ, nói không ra lời sao, ta biết là ngươi không còn lời nào để nói, bởi vì ta biết rõ những lời ta nói đều là chuyện thực tế, ta cũng biết, kỳ thật ngươi, cũng không muốn trở thành đáng vẻ như hiện tại, chỉ là, trên đời này không thể có cách giúp ngươi thật sự trở thành nữ nhân, mà ngươi, lại không muốn vung đao tự cung, nếu cắt phía dưới không phải là tự cắt gốc rễ của mình sao, ừ, quả thật chuyện này có chút khó làm, ta cũng không có cách nào để giúp ngươi, nếu không ngươi đi về hỏi lại nương ngươi xem, xem nàng có thể nhét ngươi về hay không, tạo hình lại lần nữa, rồi sinh ra ngươi thành một nữ oa?"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Rốt cuộc Hồng Thiên Mị không nhịn được nữa, lời Hoa Thiên Vũ mắng thật sự là quá độc, là người cũng không có cách nào có thể nghe tiếp được, lúc này hắn không thèm để ý đến thân phận địa vị nữa, lúc này hắn chỉ muốn làm một chuyện, đó chính là xé nát nữ nhân đáng ghét ở trước mắt, để nàng biến mất hoàn toàn ở trước mặt mình!

Chứng kiến Hồng Thiên Mị giận dữ ra tay, Bạch Thu Nguyên ở một bên cũng không dám đứng nhìn, không thể làm gì khác, liền thấy Hoa Thiên Vũ đứng kế bên mình, hắn không thể để Hồng Thiên Mị có thể gây tổn thương đến nàng, huống chi hôm nay cũng do Hoa Thiên Vũ ra mặt giúp mình, cho dù hắn không thích cách Hoa Thiên Vũ xử lý, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ra tay ngăn cản móng vuốt Hồng Thiên Mị nhào về Hoa Thiên Vũ từng đợt!

Thấy Bạch Thu Nguyên ngăn cản, Hồng Thiên Mị vốn tức đến sùi bọt mép nay lại nổi giận, hắn phần nộ quát: "Tốt cho ngươi Bạch Thu Nguyên, xem ra hôm nay thuần chất là ngươi có ý! Được, vừa vặn, mượn chỗ này, chúng ta phân thực lực, tránh sau này ra sa trường gặp nhau phiền toái!"

Nghe được lời Hồng Thiên Mị nói, ánh mắt Bạch Thu Nguyên lạnh dần, không đáp lời, nhưng khi ra tay mơ hồ như có tiếng sấm nổ mạnh, vốn Hồng Thiên Mị đang nhàn hạ nói chuyện nay lại lập tức ngậm miệng dẹp bỏ ý đồ gây chuyện, bắt đầu nghiêm túc so chiêu với Bạch Thu Nguyên.

Lúc này, Hoa Thiên Vũ mới nhìn ra, từ trước cho tới nay, Bạch Thu Nguyên đều nhường nàng, nhìn Bạch Thu Nguyên đánh nhau với Hồng Thiên Mị ở chính giữa, nàng đây cũng coi như là lãnh nghệ, có thể nhìn rõ một hai, rõ ràng Hồng Thiên Mị là cao thủ vô lâm, mà Bạch Thu Nguyên lại là cao thủ trong cao thủ, Hồng Thiên Mị ở dưới tay hắn, hoàn toàn không có đường sống!

Ngẫm lại lúc trước nàng còn đắc chí đánh Bạch Thu Nguyên rằng roi đầy đất, bây giờ nhìn lại, thì ra nhân gia người ta chỉ xem mình là một người tàn phế, vốn không muốn ra tay với nàng, nếu như lúc trước Bạch Thu Nguyên dùng thủ đoạn đối phó với Hồng Thiên Mị hôm nay, Hoa Thiên Vũ tin tưởng, nàng chưa ra mười chiêu, sẽ bị hắn đánh rằng roi đầy đất, hơn nữa ngay cả chạy cũng không kịp.

Rất nhanh Hồng Thiên Mị và Bạch Thu Nguyên quyết đấu đã phân ra cao thấp, dù sao Hồng Thiên Mị tức giận ra tay, sau khi gặp cường địch rất nhanh đã tỉnh táo, lúc này gặp phải tình thế đối lập rất nhanh hắn đã ra quyết định bỏ trốn, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, quân tử báo thù mười năm không muộn, sau này sớm muộn gì hắn cũng có một ngày phân chia cao thấp với Bạch Thu Nguyên, hiện tại không cần thiết phải so đo ở nơi này, cho nên Hồng Thiên Mị quang minh chính đại tránh một chiêu, tránh khỏi mũi nhọn của Bạch Thu Nguyên, quay đầu bỏ đi!

Hoa Thiên Vũ cười hi hi nhìn xem Hồng Thiên Mị đang chạy trời chết, lại không nghĩ rằng sau khi Bạch Thu Nguyên giành thắng lợi lại không có một vẻ mặt cao hứng nào, ngược lại còn tức giận quở trách Hoa Thiên Vũ một câu: "Sau này khi mở miệng ngươi có thể đừng nói độc địa như vậy hay không, như ngươi sớm muộn gì cũng tự mình chọc đến phiền toái lớn!"

Hoa Thiên Vũ lập tức không khách khí phản bác: "Ta chỉ giúp ngươi nói chuyện thôi, ai biết hắn lại dễ dàng nổi giận như vậy! Lại nói, hắn không phải là đối thủ của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn sợ hắn hay sao?"

Bạch Thu Nguyên lắc đầu cười khò, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Ta chỉ nói cho ngươi một lần, sau này đừng trách ta không nói cho ngươi biết, người tên Hồng Thiên Mị vừa rồi, chính là thập tứ vương gia Khương Quốc, mà ta không chỉ là thầy thuốc, ta còn là hoàng tử Kiên Quốc, cho nên lời ngươi vừa mới nói, không chỉ mạo phạm hắn, còn mạo phạm đến ta, niệm tình lúc trước ta không nói rõ ràng với ngươi, lần này coi như xong, lần sau, ngươi cũng đừng hy vọng ta ra tay giúp ngươi, ngươi tự gây tai họa, tự làm doer nông mình, vậy thì tự mình đi lau mông ngươi thôi!"

"Đồ thô lỗ! Đồ xấu xa!" Hoa Thiên Vũ nghe vậy lập tức vừa khiếp sợ, vừa cảm thấy mình bị vũ nhục! Hắn dám uy hiếp nàng, còn nói lời thô tục không chịu nổi như vậy, xem ra là do nàng thật sự cảm mặt nóng đi dần mông lạnh rồi, một phần tốt không chiếm được còn không nói, còn bị người lên án! Xem ra nàng quả thực không có cách nào trở thành người tốt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lý Tinh Hành

Editor: Từ Sắc Y

Quán trọ cách Hoa Mị tiên sơn hai dặm, nơi này là quán trọ nghỉ chân duy nhất ngoài tiên sơn, lúc này trong quán trọ tập trung đông đủ quan và người trên giang hồ mỗi nước, đến vì tiên thảo.

Trong một gian phòng trang nhã cuối cùng sau góc quẹo của quán trọ được trang trí theo hướng tiên sơn, một thiếu niên tuyệt mỹ mắt xanh tóc trắng đang

đứng trước cửa sổ, nhìn núi non tiền sơn trùng điệp phía xa, ánh mắt sáng ngời.

Nam tử trung niên nhìn xem thiếu niên trước mắt chấp tay sau lưng, trầm thấp chậm rãi nói: "Thiếu gia, hiện tại chốn Hoa Mị tiền sơn này có quá nhiều người giang hồ tụ tập, trong đó có rất nhiều người đều là bạn cũ của lão gia, nếu như bọn họ biết rõ ngài đến nơi này, chỉ sợ sẽ gây phiền toái không cần thiết, người xem, không phải chúng ta nên bắt đầu chuyển trở về phủ rồi sao?"

Thiếu niên nhìn dãy núi xa xa, như ngoảnh mặt làm ngơ với lời quản gia nói, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Trời giáng minh điềm, quý nhân mệnh ta cũng đã đến đây, lúc này đâu thể là lúc quay về nhà, tối nay, ta sẽ đi vào Hoa Mị tiền sơn, tìm kiếm quý nhân của mệnh ta!"

Lão quản gia nghe vậy lập tức sợ hãi, liên tục khuyên can nói: "Thiếu gia, ngài không thể lỗ mắng làm như vậy, ở đây cũng không phải như trong phủ, ngày mai cao thủ trong phủ sẽ lập tức đến ngay, nếu như thiếu gia muốn đi vào tiền sơn trước, ta nghỉ tạm thời cũng không vội, sao ngài không chờ nhân thủ trong phủ đến đông đủ, rồi hẵng cùng đi vào tiền sơn, đến lúc đó, cũng có thể đảm bảo sự an toàn cho thiếu gia, nếu không, nếu xảy ra vạn nhất, thì lão già cô hủ này muốn lần chết cũng khó có thể ăn nói với lão gia!"

"Nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa! Đợi thêm một đêm nữa, nói không chừng quý nhân của ta cũng đã rời khỏi chỗ này rồi, ta không thể đợi thêm nữa!" Ngự khí thiếu niên kiên định, quay đầu nhìn về phía lão quản gia, trên mặt hiện lên nụ cười giảo hoạt, nói: "Lão quản gia người thật sự làm vương ngại chuyện ta, đợi đến ngày mai, nói không chừng người lại có lý do khác ngăn cản ta, nếu đã như vậy, thì xác định người ở chỗ này một mình đi!"

Lão quản gia nghe vậy kinh hãi, lập tức cảm giác được một cơn văng mắt hoa đầu, hần lập tức hoảng sợ nói: "Thiếu gia, người đã làm gì với ta? Người không thể một mình đi đến tiền sơn được!" Tiếng nói còn chưa hết, lão quản gia cũng hoàn toàn không khống chế được thân thể, ngã xuống đất lúc mắt còn chưa nhắm, hần hoảng hốt nhìn thấy thiếu gia còn giả làm mặt quỷ với mình, sau đó đầu cũng không quay lại mà một mình rời khỏi phòng.

Trong Hoa Mị tiền sơn, lúc này Hoa Thiên Vũ vẫn còn tức giận Bạch Thu Nguyên! Nhưng trên thực tế, trong lòng Hoa Thiên Vũ sớm đã tha thứ cho Bạch Thu Nguyên, chỉ là nữ nhân nàng không lqđ biết nên chủ động xin lỗi thế nào, tuy nàng không quan tâm đến mặt mũi, nhưng cũng không muốn mình cúi đầu, cho nên vẫn duy trì chiến tranh lạnh với Bạch Thu Nguyên.

Có lẽ Bạch Thu Nguyên hoàn toàn chỉ xem Hoa Thiên Vũ như một đồng bọn hợp tác tạm thời, đối với chút gây sự của Hoa Thiên Vũ, vốn cũng không để ở trong lòng, có lẽ theo ý hần, sớm muộn gì hần với Hoa Thiên Vũ cũng tách ra, không cần thiết phải quan tâm đến tâm tình nàng.

Bất quá Bạch Thu Nguyên vẫn là một nam nhân rộng lượng, cho dù nàng không nói lời xin lỗi với mình, nhưng vẫn sẽ chủ động giải thích cho Hoa Thiên Vũ, cố gắng nói cho Hoa Thiên Vũ đang mờ mịt hiểu rõ, vì sao lúc trước hần đã nói như vậy.

Thông qua lời Bạch Thu Nguyên nói, rốt cuộc Hoa Thiên Vũ cũng đã hiểu, Bạch Thu Nguyên đánh nhau với Hồng Thiên Mị trước đó, nhưng hần không hoàn toàn chỉ là tiểu vương gia Khương Quốc, còn là tiểu nhi tử được hoàng đế Khương Quốc thương yêu nhất!

Khương Quốc là một quốc gia ở Trung Nguyên, là một quốc gia có thực lực và địa hình lớn nhất bán đảo, hoàng đế Khương Quốc Hồng Thiên Cẩm, cũng chính là minh chủ đương thời, là người túc trí đa mưu, có nhiều cách trị quốc, lãnh khốc vô tình, hơn nữa lòng dạ ác độc, với tất cả người hay quốc gia nào dám khiêu khích quốc gia hần, hần sẽ trả gấp trăm ngàn lần cho đối phương, là một đối thủ khiến người ta hết sức đau đầu.

Bạch Thu Nguyên nói hần là hoàng tử Kiên Quốc, đó cũng chỉ là xưng hô bí mật, bên ngoài, chẳng qua Bạch Thu Nguyên cũng chỉ là một danh y ở Kiên Quốc, hần là kết quả của hoàng đế Kiên Quốc tặng tị với một nữ danh y lúc đi đạo, không có vàng thưng ngọc điệp làm chứng, Bạch Thu Nguyên vốn không được hoàng thất Kiên Quốc chấp nhận là hoàng tử! Mặc dù hoàng đế Kiên Quốc ban cho hần địa vị rất cao, nhưng cũng không có cách nào có thể cho hần danh phận thật sự, Bạch Thu Nguyên cũng không để ý những thứ đó, hần đi theo mẫu thân luyện thành một thân y thuật tài giỏi, bên ngoài cũng từ từ nổi lên danh hiệu thần y!

Khương Quốc lân cận Kiên Quốc, hàng năm hai nước đều có vấn đề tranh giành ngoài biên cảnh, những năm gần đây ở biên cảnh luôn luôn đại chiến, trên cơ bản mỗi lần Kiên Quốc đều không chiếm được tiện nghi, mặc dù Khương Quốc không giành được, nhưng thực lực của một nước cứ liên tục bị Khương Quốc kéo xuống như vậy, trong chiến tranh Khương Quốc lấy chiến nuôi chiến, cướp bóc bỏ sung tổn thất của mình, khiến Kiên Quốc khó không thể tả.

Cho nên Hồng Thiên Mị dám lớn lối ở trước mặt Bạch Thu Nguyên như thế, chính là ý vào quốc gia của mình cường thịnh hơn quốc gia Bạch Thu Nguyên, vì vậy lúc Hoa Thiên Vũ chửi Hồng Thiên Mị là nhân yêu, Bạch Thu Nguyên lo lắng Hồng Thiên Mị sẽ ghi hận trả thù, cho nên mới nói Hoa Thiên Vũ một câu như vậy, vì vậy mới thức tỉnh nàng một chút, không cần thiết phải đắc tội đến người không nên đắc tội!

Sau khi Hoa Thiên Vũ hiểu rõ dụng tâm của Bạch Thu Nguyên, mới không giận hần nữa, nhưng hai người vẫn ăy không nói lời xin lỗi với đối phương, mà quay lại hoà hợp như trước cùng nhau tìm kiếm tiên thảo, cũng không tiếp tục rối rắm vì chuyện Hồng Thiên Mị.

Càng đi vào sâu bên trong Hoa Mị tiền sơn, thế núi càng hiểm trở, hơn nữa người hành tẩu trong đó đều là người có thực lực, càng đi sâu, thực lực càng ngày càng cao, dù sao ở chỗ này còn có thể như hành tẩu như đi trên đất, thì đều là cao thủ có công môn đứng đầu trên giang hồ.

Đến chỗ như thế, mặc dù võ nghệ Bạch Thu Nguyên cao, cũng bắt đầu từ từ thu liễm lại, vì tránh đi những phiền toái không cần thiết, Bạch Thu Nguyên rất cẩn thận dẫn Hoa Thiên Vũ từ từ bước đi sâu vào trong tiền sơn.

Đi đến nơi đây, Bạch Thu Nguyên cố gắng tránh né khỏi đám người, chuyên chọn những nơi ít người mà đi, thà rằng đi vòng nhiều đường một chút, cũng không muốn đối mặt với những người không liên quan, tránh xảy ra đánh nhau phân tranh không cần thiết.

Nhưng người tính không bằng trời tính, Bạch Thu Nguyên không muốn chọc phiền toái, nhưng lại dẫn theo Hoa Thiên Vũ là một khắc tinh phiền phức chuyên gây chuyện, dđ lqđ cho dù Hoa Thiên Vũ cố gắng dận đi dận lại trong lòng nàng tuyệt đối không được chủ động trêu chọc người khác, nhưng lại

không chịu nổi lòng chính nghĩa không có lý do tràn đầy trong người!

Lúc này, nhìn thấy một đám người vung tay bao vây một thiếu niên tóc trắng ở giữa, Hoa Thiên Vũ trực tiếp gào một tiếng, trực tiếp nhào tới, không hỏi lý do, cũng không cần suy nghĩ liền thay thiếu niên kia ra mặt!

Nhìn Hoa Thiên Vũ bị một đám hung thần ác sát trên giang hồ vây quanh ở giữa, kỳ thật Bạch Thu Nguyên nghĩ một mình hắn đi chỉ sợ tìm không thấy, cho nên mới muốn dẫn Hoa Thiên Vũ vào núi giúp đỡ cho mình, kết quả là càng giúp càng rối! Hắn còn phải giúp nàng giải quyết một chút phiền toái không cần thiết!

Bất quá khi Bạch Thu Nguyên giúp Hoa Thiên Vũ giải quyết đám giang hồ trước mắt xong, lúc hắn xoay đầu nhìn thiếu niên tóc trắng, bất mãn với Hoa Thiên Vũ lúc trước thoáng đã tan thành mây khói, vui mừng nhìn xem thiếu niên nói: "Lý Tinh Hành? Người là Thiên Lý Câu của Lý gia?"

Lý Tinh Hành nhìn thấy Bạch Thu Nguyên đang mừng rỡ nhìn mình, với chuyện hắn có thể nhận ra mình tựa hồ cũng không hề kinh ngạc, mỉm cười gật đầu nói: "Thần y Bạch Thu Nguyên, lại gặp rồi! Không nghĩ tới ở nơi này cũng có thể nhìn thấy người!"

Thấy hai người hàn huyên, Hoa Thiên Vũ vốn cho rằng sau đó Bạch Thu Nguyên sẽ dạy dỗ trách cứ mình vài câu, không nghĩ tới rõ ràng nàng lại cứu người quen của hắn, trong lòng cũng cao hứng thay bọn họ, nàng không tự chủ được hỏi Bạch Thu Nguyên: "Người quen của người rất nhiều, xem ra hôm nay ta không làm chuyện sai, có phải người nên giới thiệu vị này cho ta hay không?"

Không đợi Bạch Thu Nguyên nói chuyện, Lý Tinh Hành quay đầu nhìn Hoa Thiên Vũ, nhẹ giọng nói: "Ta là Thái Thương Lý Gia Lý Tinh Hành, người có thể không biết ta, kỳ thật ta và Bạch Thu Nguyên không quen nhau, lần gặp mặt này, là hắn thông qua bề ngoài của ta và tin đồn của giang hồ mới có thể nhận ra, kỳ thật đây là lần đầu chúng ta gặp mặt!"

Sao tiểu hài này lại nói lời không hiểu chuyện như vậy chứ? Hoa Thiên Vũ nghe vậy cảm thấy khê lúng túng, Lý Tinh Hành nói chuyện như đập đổ, khiến cho lời kể tiếp Hoa Thiên Vũ chuẩn bị nói lại nói không nên lời, nhưng xem vẻ mặt của Bạch Thu Nguyên, tựa hồ cũng không cảm thấy có gì không đúng, lúc này nàng mới thoáng yên lòng.

Bạch Thu Nguyên cười nói với Hoa Thiên Vũ: "Tinh Hành nói không sai, chính xác là ta và hắn gặp mặt lần đầu, Thái Thương Lý Gia Lý Tinh Hành, là người sẽ kế nhiệm đương chủ Lý gia đương thời, theo tin đồn giang hồ, ngoài trường bối trong nhà, con cháu đời sau, người là người duy nhất có thiên phú, có thể dự đoán chuyện tương lai, ta nói không sai chứ!"

Dự đoán tương lai? Hoa Thiên Vũ nghe vậy có chút mơ hồ, đây là chuyện gì, thế giới này có người có thể dự đoán được tương lai sao! Đó không phải là thần tiên còn tồn tại sao?

Lý Tinh Hành cũng không nói đúng sai, chỉ cười nhạt nói: "Chút hư danh thôi, trái lại Bạch thân y phải nhớ rõ điều này, ta chỉ có thể dự đoán chuyện trong vòng hai ngày, hơn nữa còn phải thông qua dự đoán mới có thể biết được, người nói ta thật sự thần thông quá mức rồi, làm sao ta có thể lợi hại như vậy!"

"Vậy cũng rất tốt!" Hoa Thiên Vũ nghe vậy không tự chủ được nói ra: "Người có thể dự đoán trước chuyện trong vòng hai ngày, nếu như vậy người có biết hay không, hiện tại tiên thảo đang ở chỗ nào trên Hoa Mị tiên sơn? Chúng ta cần phải đi đâu để tìm nó?"

Lý Tinh Hành nghe vậy lắc đầu nói: "Hành tung của tiên thảo bất định, nhưng vẫn còn ở trên tiên sơn, cũng không bị người lấy được, ta chỉ có thể nói cho người biết những chuyện này, hiện tại năng lực dự đoán của ta có hạn, hơn nữa cho dù có nhiều chuyện ta có thể dự đoán được, nhưng những chuyện này đều thiên cơ, thiên cơ không thể tiết lộ, nếu như ta cố gắng muốn tiết lộ thiên cơ, thì không chỉ ta bị trời phạt, mà tuổi thọ của các người cũng sẽ bị tổn thất, cho nên có một số chuyện các hạ vẫn không nên hỏi, đương nhiên nếu như ta có thể nói cho người, thì tất nhiên ta sẽ nói cho người biết! Cũng vì như, ta tới tiên sơn, thật ra là vì người!"

Lời Lý Tinh Hành nói lúc đầu làm Hoa Thiên Vũ cảm thấy thoáng ừ rừ, đây coi là dự đoán tương lai gì chứ, ai biết chuyện nên hỏi hay không nên hỏi đâu, nhưng sau khi nghe đến cuối cùng Hoa Thiên Vũ cảm giác bất thường, tiểu hài này nói hắn đến vì nàng, vậy nàng là cái gì, chẳng lẽ tiểu tử này là thần côn, là người lão thiên gia phái tới đùa chết nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Khó bề phân biệt

Đối mặt với lời Lý Tinh Hành, Hoa Thiên Vũ thật sự không biết nên trả lời như thế nào, chỉ đành duy trì nụ cười không nói gì, rồi đưa mắt nhìn Bạch Thu Nguyên, nàng không có cách nào với tiểu tử trước mắt này, mặc dù đáng vẻ tiểu tử này không khó nhìn, thậm chí còn rất đẹp mắt, nhưng nàng cũng không có thói quen trâu già gặm cỏ non!

Khiến Hoa Thiên Vũ không nghĩ tới chính là, Bạch Thu Nguyên lại cảm thấy hứng thú rõ với lời Lý Tinh Hành, hắn thấy Hoa Thiên Vũ chuyển mắt nhìn mình, cũng không biết hắn hiểu lầm ý của Hoa Thiên Vũ, hay vốn là cố ý, lời hắn nói trực tiếp khiến tiếp khiến trước mắt Hoa Thiên Vũ bỗng tối sầm: "Thì ra là như vậy, nếu đã như vậy, Tinh Hành, không bằng chúng ta cùng nhau kết bạn tìm kiếm tiên thảo đi?"

Hoa Thiên Vũ còn chưa kịp nói lời phản đối, thì Lý Tinh Hành đã không ngừng gật đầu đồng ý: “Như vậy là tốt nhất, yên tâm, có ta ở đây, tiên thảo chạy không thoát!”

Hoa Thiên Vũ thấy ván đã đóng thuyền, ngoại trừ chỉ có thể trừng mắt Bạch Thu Nguyên hết lần này đến lần khác, cũng không có bất kỳ cách nào, nàng quay đầu bắt gặp vẻ mặt khả ái của Lý Tinh Hành đang nhìn mình, Hoa Thiên Vũ cũng không biết phải nói sao, chỉ có thể tiếp nhận sự thực trước mắt.

Chuyện xảy ra tiếp theo, làm Hoa Thiên Vũ không còn nhiều mâu thuẫn với Lý Tinh Hành nữa, hải tử này rất hiểu chuyện, cũng không quẩn quít lấy nàng, ngoại trừ sau đó nàng tự khiến bản thân không thoải mái, thì những lúc khác hẳn đều rất yên tĩnh, hơn nữa dường như hẳn thật sự có năng lực biết trước tương lai, nhiều lần ngay cả Bạch Thu Nguyên cũng không chú ý đến nguy hiểm ở phía trước, thì cách đó rất xa hẳn đã cảnh báo trước, sau khi Hoa Thiên Vũ và Bạch Thu Nguyên thấy cách trước đó vài chục trượng, là một hồng linh đại xà to khoảng chừng bằng eo của Hoa Thiên Vũ đang chậm rãi bò trên mặt đất rồi chui vào dưới sơn cốc, thì sắc mặt hai người đều có chút trắng bệch!

Lúc này Hoa Thiên Vũ mới ý thức được, kỳ thật bây giờ xung quanh nàng đều tồn tại nguy hiểm! Thế giới này không hoàn toàn chỉ là thời cổ đại trong truyền thuyết, mà còn có những dã thú khủng bố trong truyền thuyết!

Hoa Thiên Vũ nghĩ lại cũng muốn xấu hổ thay mình, rõ ràng, ai cũng biết thế giới này có thần tiên và thần khí, mà trong tay nàng còn có một thần khí Phong Linh sáo, là người của hai thế giới, Hoa Thiên Vũ ít nhiều cũng biết được truyền thuyết về thần thú, giờ phút này nàng mới thật sự nhận thức được, quả thật thế giới này cũng không phải là an toàn như vậy!

Hồng linh đại xà mới vừa lướt qua trước mặt ba người dài khoảng chừng hơn ba mươi trượng, ở trước mặt nó Hoa Thiên Vũ quả thực giống như con kiến hôi, nếu như hồng linh đại xà công kích Hoa Thiên Vũ, Hoa Thiên Vũ vốn không có nửa phần năng lực để chống cự, hơn nữa với thân thể này của nàng, ngay cả dâng lên cho hồng linh đại xà cũng không nhét đủ vào kẽ răng!

Kỳ thật trong trí nhớ của Liễu Nhượng Liên có ấn tượng với hồng linh đại xà, cự xà này hiếm thấy, chỉ xuất hiện trong thâm sơn, bình thường đều không có tính công kích, hơn nữa thịt xà không thể ăn, cho dù có người nhầm chán đi lên muốn đồ sát nó, thì vào một khắc nó chết, đại xà sẽ trực tiếp tự bạo, sẽ không để cho người giết nó có bất kỳ một lợi ích nào, hơn nữa bởi vì nó tự bạo, nói không chừng sẽ trực tiếp xử lý người tàn sát mình, bởi vì trong phạm vi thân nó, sức mạnh và tự bạo đều bằng nhau! Mà thực lực của một hồng linh đại xà, so với một siêu cao thủ trên giang hồ, không phân cao thấp.

Giống như Bạch Thu Nguyên, thật ra là một siêu cao thủ trong giang hồ, nhưng cho dù là hẳn, khi đối mặt với hồng linh đại xà cũng sẽ nhượng bộ lui binh, không phải là sợ đánh không lại, chỉ sợ lỡ ra tay giết xà thì nó sẽ trực tiếp tự bạo, ai cũng không dám bảo đảm có thể toàn thân rút lui ở trước mặt phạm vi tự bạo của hồng linh đại xà dài hơn ba mươi trượng.

Cho nên đối mặt với lời cảnh báo đúng lúc của Lý Tinh Hành, hảo cảm của Hoa Thiên Vũ với hải tử này từ từ tăng cao, trong lòng từ từ bắt đầu chấp nhận một tùy tùng ở bên cạnh, dù sao có một công cụ hình người cảnh báo nguy hiểm ở đây, thì hệ số an toàn của tất cả mọi người đều sẽ tăng lên rất nhiều!

Hành trình kế tiếp, Lý Tinh Hành đi đầu ở phía trước, càng đi sâu vào trong Hoa Mị tiên sơn, thì con người càng ngày càng vô cùng thưa thớt, trong sơn cốc không rõ phương hướng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng kêu thảm thê lương và tiếng gầm gừ không rõ của sinh vật, không thể nghĩ ngờ những người này đều như bản cảnh cáo tất cả những người giang hồ đi vào Hoa Mị tiên sơn, sâu trong tiên sơn không chỉ riêng tiên thảo, mà còn có quái thú gây nguy hiểm đến tính mạng!

Đi đến một bước này, quả thật Hoa Thiên Vũ cũng rất hối hận, so sánh với chuyện loại bỏ đi độc tố trong thân thể, thì mạng nhỏ lại quan trọng rõ hơn, nhưng nam nhân trong thế giới này lại không như nam nhân trong thế giới của nàng! Một đám người đối mặt với tình cảnh nguy hiểm, lại không có sợ hãi, trái lại còn hưng phấn kích động! Điều này khiến Hoa Thiên Vũ có chút ăn không tiêu! Trong nội tâm không khỏi cảm khái, khó trách cho tới bây giờ đều là xã hội nam quyền, chuyện nam nữ ngang hàng vĩnh viễn cũng không thể, từ tình cảnh trước mắt nàng cũng có thể nhìn ra được, dù sao mình cũng coi như là gan lớn, nhưng khi đến nơi quý quái vẫn nhìn không được có ý nghĩ e ngại muốn chạy trốn trong đầu.

Thời gian cách trời tối còn vài canh, ba người đứng trước một khe núi lớn, trước mặt còn phải vượt qua một dòng sông rộng chừng vài chục trượng, Lý Tinh Hành đứng ở trên bờ sông quan sát một phen, sau đó lăm bắm nhìn trời xem đất, thậm chí còn quỳ rạp xuống đất không biết làm cái gì đợi chơi đùa xong nửa ngày, sau đó mới đứng dậy nói với Hoa Thiên Vũ và Bạch Thu Nguyên ở sau lưng: “Hôm nay chúng ta không thể tiếp tục đi về phía trước rồi, phía trước là lãnh địa của U Minh hóa sư, lúc này bọn họ đã bắt đầu hoạt động, muốn qua sông chỉ có thể đợi đến ngày mai thôi!”

U Minh hóa sư! Bạch Thu Nguyên nghe được tên này vẻ mặt thoáng trắng bệch, còn Hoa Thiên Vũ nghe thấy cái tên này lại cảm thấy sâu tận cùng trong linh hồn như đang thấm run rẩy, ở trong thế giới này không có mấy người có thể thấy rõ hình dáng của nó, bởi vì thông thường người chứng kiến được nó, dường như không có cơ hội có thể trốn thoát khỏi công kích của nó!

Thực lực của U Minh hóa sư còn mạnh hơn hồng linh đại xà, hơn nữa càng khiến người ta phải cảm thấy phát run chính là, nó là một giống động vật sống tụ tập thành đàn, bình thường mỗi khi xuất hiện đều là cả đàn, đặc biệt bọn chúng còn có ý thức về lãnh địa của mình, một khi có người dám cá gan xông vào phạm vi lãnh địa bọn chúng đã xác định, thì bọn chúng sẽ chủ động hợp lại tấn công!

Đối tượng hung ác như vậy, ở thiên hạ này vốn không có người nào dám chủ động trên chọc, nhưng thật may là U Minh hóa sư chỉ xuất hiện ở trong lãnh địa bọn chúng đã tự phân chia, hơn nữa bình thường đều xuất hiện vào lúc gần tối hoặc ban đêm, nếu không, nghe thấy có một giống động vật ở trên đường như vậy, ai cũng sẽ dâng lên ý niệm buông tha tìm kiếm tiên thảo ở trong đầu.

Dựa theo hướng dẫn của Lý Tinh Hành, ba người tìm một chỗ thích hợp để dựng lều qua đêm, dưới mắt chỉ có thể đợi đến hừng đông ngày mai mới có thể đi vào trong núi, lúc này quả thật Hoa Thiên Vũ không còn nhiều hi vọng có thể tìm thấy được tiên thảo, một hơi tràn ngập nguy hiểm như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ mạng nhỏ ở nơi này, Hoa Thiên Vũ chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng bỏ trốn cho bất cứ lúc nào!

Bạch Thu Nguyên nằng không xen vào rồi, hài tử Lý Tinh Hành này nằng lại lười phải quản, mỗi một người bọn họ đều là siêu cao thủ số nhất, một người trong đó còn có thể biết trước quái vật nguy hiểm ở phía trước, bọn họ như vậy nói không chừng vào lúc nguy hiểm đặc biệt thì còn chạy trốn nhanh hơn nằng, Hoa Thiên Vũ sẽ không đặt sinh mạng mình trên người hai người nằng chưa biết đến một tháng, cho nên Hoa Thiên Vũ hạ quyết tâm, chỉ cần nhìn thấy tình huống không thích hợp, trực tiếp chạy trốn, chuyện gì cũng không quan tâm

Đêm đó, căn bản Hoa Thiên Vũ không dám ngủ, nghe gió núi thổi phàn phật ngoài lầu, Hoa Thiên Vũ cảm thấy có phải là có người xấu hay quái thú nguy hiểm đang đến gần nằng hay không, đối mặt với cục diện này, Hoa Thiên Vũ vô cùng hối hận, tại sao nằng lại không hỏi thăm trước, mà lại vô mộng chạy đến một nơi quý quái như vậy!

Đôi khi chính xác cũng do người dọa người, hù chết người! Cũng không biết là lúc nào, Hoa Thiên Vũ thật sự nghe được bên ngoài lầu có tiếng bước chân từ từ đến gần lầu nằng, Bạch Thu Nguyên và Lý Tinh Hành ở chung một cái lầu, còn nằng thì một mình một cái, mặc dù hai cái lầu cách nhau không xa, nhưng lúc này Hoa Thiên Vũ không tin nhiệm hai người kia, căng thẳng đến ngay cả kêu lên cũng quên mất, đương nhiên nằng cũng không dám lớn tiếng gọi, sợ thật sự sẽ chọc giận đến quái thú có khả năng ở bên ngoài, trong nội tâm thầm cầu nguyện, thứ bên ngoài kia không có hứng thú gì với bên trong lầu của nằng, mà tự động rời đi.

Nhưng thứ bên ngoài lại cảm thấy hết sức hứng thú rõ ràng với trong lầu của nằng, bởi vì Hoa Thiên Vũ có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân dừng lại trước màn cửa lầu của mình, hơn nữa còn bắt đầu đưa tay muốn mở cửa lầu, nhìn qua màn cửa lay động, rốt cuộc Hoa Thiên Vũ hoảng sợ đến la hét ra tiếng: “Bên ngoài là ai, có ai không, cứu mạng, Bạch Thu Nguyên, Lý Tinh Hành! Mau đến cứu mạng, quái thú đến!”

“Hoa Thiên Vũ, đừng kêu, là ta, Lý Tinh Hành!” Bên ngoài truyền đến một giọng nam non nót khiến Hoa Thiên Vũ ngạc nhiên một trận, “Ngươi không thể nói nhỏ tiếng hơn được sao, làm ta nghĩ tại sao nửa đêm trong khu vực dựng lầu lại có quái thú chạy tới! Nhưng ngươi gọi lớn tiếng như vậy, thật đúng là nói không chừng sẽ gọi quái thú cổ quái chạy đến!”

Trong lòng Hoa Thiên Vũ trước sợ hãi sau lửa giận đến ngút trời, đứng dậy mở cửa lầu, men theo bóng đêm nhìn thấy bóng dáng Lý Tinh Hành, lập tức Hoa Thiên Vũ không chút khách khí vỗ một cái lên đầu Lý Tinh Hành, mắng to: “Đã trể thế này rồi, tại sao ngươi còn không đi ngủ mà chạy chỗ này? Chạy đến này còn không nói, trước ngươi không lên tiếng chào hỏi, ngươi im lặng hay là bị câm rồi? Ngươi có biết hay không, ngươi định dọa người muốn hù chết người sao! Ngươi muốn dọa ta chết sao, ngươi muốn lấy cái gì bồi thường cho ta?”

Lý Tinh Hành bị Hoa Thiên Vũ vỗ oa oa kêu lớn, liên tục không ngừng tránh né cầu xin tha thứ: “Tha mạng, làm sao ta biết là gan ngươi lại nhỏ như vậy, ta mới vừa chuẩn bị chào hỏi ngươi chào hỏi, thì ngươi đã bắt đầu kêu rồi, ta đến là có chuyện muốn nói với ngươi, không thấy Bạch Thu Nguyên!”

Không thấy Bạch Thu Nguyên? Vốn trong lúc giận dữ Hoa Thiên Vũ nghe được tin tức này lập tức trong lòng roi lộp bộp, tại sao lại không thấy Bạch Thu Nguyên? Đã trể thế này rồi, không có duyên cớ nào mà một mình hấn rồi khỏi trước, lúc này đã nói được được, ngày mai sẽ cùng nhau đi qua sông vào sâu trong dãy núi phía trước tìm kiếm tiên thảo sao, làm sao tự dưng không thấy hấn?

Nhưng tựa hồ Hoa Thiên Vũ nhìn thấy sắc mặt của Lý Tinh Hành trước mắt không thay đổi, trong nội tâm vừa động, dò hỏi: “Bạch Thu Nguyên đi đâu, có phải ngươi đã biết rồi hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lòng người

Editor: tieuquynho1604

Betaer: Từ Sắc y

Lý Tinh Hành biểu hiện ra biểu tình quả nhiên là ngươi hiểu về mặt của ta, vừa cười vừa nói: "Bên ngoài gió lớn, ngươi xem vào trong lầu ngươi, hay đi đến lầu của ta nói chuyện?"

Đương nhiên là Hoa Thiên Vũ lười đi thêm vài bước đến lầu của hấn, trực tiếp quay về trong lầu mình, thấp đèn trong lầu, sau đó ngồi khoanh chân dưới đất, nhìn Lý Tinh Hành đi vào nói: "Đừng cố ra về bí mật như thế, có lời gì thì nhanh nói đi, ngươi nói gì để muộn như thế rồi mà Bạch Thu Nguyên không để ý đến nguy hiểm, tự mình đi trước?"

"Kỳ thật cũng không có gì!" Lý Tinh Hành cười tủm tỉm ngồi ở trước mặt Hoa Thiên Vũ nói: "Ta chỉ nói cho hấn biết, U Minh hỏa sư xuất hiện ở chỗ tiên thảo. Sau đó hấn thừa lúc ta nằm ngủ, liền tự mình đi trước."

U Minh hỏa sư xuất hiện ở chỗ tiên thảo? Hoa Thiên Vũ nghe vậy ngẩn ra, lập tức cười nhạo nói: "Ngươi cho ta ba tuổi đứa trẻ à! Lời này Bạch Thu Nguyên cũng tin? Hơn nữa nếu là thật, tuy một mình hấn có thể chống lại một đám U Minh hỏa sư nhưng làm sao có thể chắc chắn một người có khả năng bắt được tiên thảo tự di chuyển chứ!"

Lý Tinh Hành lắc đầu cười nói: "Bởi vì ta là Lý Tinh Hành! Lời của ta nói vốn chính là cách! Huống chi, lời của ta nói, chính là sự thật!"

Hoa Thiên Vũ không tin nói: "Vậy sao ngươi không nói trước lúc cắm trại, không nên chờ đến khi Bạch Thu Nguyên tự mình đi trước mới nói? Chẳng lẽ thêm hai người, phần thắng không lớn hơn một chút sao?"

Lý Tinh Hành lắc đầu thờ dài nói: "Thật không biết Bạch Thu Nguyên vừa ý ngươi điểm nào, rõ ràng là nhờ ngươi giúp hắn cùng đi tìm kiếm tiên thảo. Hiện tại ta cũng có chút hoài nghi trời giáng điềm báo có phải đã sai rồi hay không, tại sao ngươi lại là quý nhân trong đời ta chứ! Với cái đầu này của ngươi, vọt vào trong rừng sâu, chỉ sợ ngay cả một bước cũng không đi được thì đã bị dã thú ăn thịt rồi!"

Bất cứ kẻ nào nghe thấy lời này đều cảm thấy không thoải mái, lại càng không phải nói người đó là Hoa Thiên Vũ. Nhưng khi Lý Tinh Hành nhìn thấy vẻ mặt nguy hiểm của Hoa Thiên Vũ rất nhanh liền lựa chọn thỏa hiệp, liên tục khoát tay nói: "Quân tử động khẩu không động thủ, ngươi không cần bắt nạt người yếu, ta nói hết mọi chuyện cho ngươi biết không phải là xong rồi sao. Ngươi đừng độc ác như vậy, động một chút là dùng bạo lực, bạo lực không thể giải quyết được vấn đề!"

Hoa Thiên Vũ không chút khách khí tát một cái, nói: "Ta vốn không phải là quân tử, ta là nữ tử, lời ngươi nói không có tác dụng với ta! Mau nói hết rõ ràng cho ta, nếu không ta sẽ trực tiếp ném ngươi vào sông cho cá ăn!"

Lý Tinh Hành không ngừng né tránh ma quỷ của Hoa Thiên Vũ, tức giận nói: "Tại sao ngươi có thể độc ác như vậy! Được rồi, ngươi ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện, ta nói tất cả mọi chuyện cho ngươi hiểu!"

Hoa Thiên Vũ liếc Lý Tinh Hành, ngược lại cũng không đùa giỡn với hắn nữa, lúc này Lý Tinh Hành mới hài lòng ngồi xuống nói: "Thế này mới đúng chứ! Kỳ thật Bạch Thu Nguyên tới chỗ này, cũng không phải là chỉ vì tiên thảo, ngoại trừ tiên thảo, hắn còn có mục đích khác, nhưng tiên thảo là một trong những mục đích của hắn, đó là điều không thể nghi ngờ."

Thấy Hoa Thiên Vũ nhìn mình như nhìn một tiểu ngốc tử, Lý Tinh Hành biết mình không nói ra chút hiểu biết của mình, thì nhất định sẽ bị Hoa Thiên Vũ luôn luôn khinh bỉ!

"Kỳ thật tiên thảo kia chính là một cây nhân sâm vạn năm đã thành hình!" Lý Tinh Hành rốt cục cũng không hề ra vẻ thần bí nữa, nói: "Bây giờ nhân sâm đã thành tinh, cho nên mới có thể hành tẩu khắp bốn phía xung quanh Hoa Mị tiên sơn, kỳ thật U Minh hòa sư chính là ma thú bảo hộ, đây là do ta đoán được. Trước kia ta ở trên bờ sông phát hiện ra tung tích của nhân sâm, lại cảm nhận được một luồng hơi thở của U Minh hòa sư, lúc này mới có thể khẳng định tiên thảo các ngươi muốn tìm ở ngay đối diện sông!"

"Vậy rốt cuộc Bạch Thu Nguyên có tâm tư gì?" Hoa Thiên Vũ vừa nghe lời này, cả người lập tức có cảm giác không ổn! Bạch Thu Nguyên còn chưa nói với nàng là tiên thảo có ma thú bảo hộ. Nếu biết rõ nguy hiểm như vậy đánh chết nàng cũng không tới, cho dù nhân sâm vạn năm kia có thể giải trừ độc tố trong cơ thể. Nói đùa, đối đầu với một đám U Minh hòa sư, cũng không phải là chuyện khiến người ta cảm thấy cao hứng. Đặc biệt cho dù là đánh thắng được U Minh hòa sư, có thể bắt được nhân sâm thành tinh kia hay không, cũng khó nói. Tốc độ di chuyển của nhân sâm thành tinh kia không thể dùng lẽ thường mà suy đoán! Hoa Thiên Vũ không cho rằng khinh công hiện tại của mình có thể bay nhanh đến mức so với yêu quái thành tinh!

"Bạch Thu Nguyên tìm ngươi đi cùng, tất nhiên là tìm người giúp hắn lấy nhân sâm!" Lý Tinh Hành cười vô cùng gian trá nói: "Nhân sâm có ma thú bảo hộ là chuyện mà ai cũng biết, cho nên hắn cần người giúp hắn đánh lạc hướng ma thú bảo hộ. Người đó phải có khinh công tốt, hơn nữa phải có suy nghĩ muốn sống mãnh liệt. Chỉ có đầy đủ hai điểm này mới có thể đánh lạc hướng ma thú bảo hộ, kéo dài thời gian lâu. Quả thật ngươi có đầy đủ hai điểm này, cho nên tất nhiên là hắn sẽ dẫn ngươi đi tới nơi này, không phải đến bây giờ ngươi mới suy nghĩ cẩn thận chứ?!"

Hóa ra bản thân mình bị người ta dùng làm mồi dụ! Cả khuôn mặt của Hoa Thiên Vũ đều tức giận đến đỏ bừng. Hiện tại nàng hận không thể tìm Bạch Thu Nguyên để đánh hắn một trận. Nhưng lập tức lại nhụt chí, nghĩ lại, với thực lực của Bạch Thu Nguyên rõ ràng là nàng đánh không lại, hơn nữa nếu nàng thực sự có can đảm đi đến trước mặt hắn, nói không chừng hắn sẽ không chút khách khí đánh nàng đến gãy xương, sau đó xem như con mồi chết rồi ném xác cho U Minh hòa sư làm điểm tâm!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ nghĩ đến một chuyện khác, hỏi: "Vậy ngươi nói với hắn cái gì, mà hắn không cần ta làm mồi nhử, tự mình đi trước tìm nhân sâm? Chẳng lẽ ngươi có cách để đối phó với U Minh hòa sư?"

"Đó là đương nhiên!" Lý Tinh Hành rung đùi đắc ý cười nói: "Một U Minh hòa sư thì xem là gì chứ, cho dù băng điểm thần long có ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không thêm nhàn rỗi. Ta chỉ nói cho Bạch Thu Nguyên, đồ ăn U Minh hòa sư thích ăn nhất và nhược điểm của U Minh hòa sư. Dĩ nhiên là hắn cảm thấy ngươi vướng víu, không đáng để hắn tiếp tục mang theo, nên tự mình đi trước tìm kiếm tiên thảo!"

"Sao hắn có thể khẳng định lời ngươi nói là thật, mà không phải lừa gạt hắn?" Hoa Thiên Vũ không tin nhìn Lý Tinh Hành nói: "Chỉ vài câu qua loa, chỉ vài lời nói của ngươi lại có thể đuổi hắn đi, Bạch Thu Nguyên không ngu ngốc đến mức như vậy chứ!"

"Cho nên mới nói là ngươi ngốc!" Lý Tinh Hành cười càng thêm gian trá: "Ngươi cũng không hỏi thăm một chút đi, cho tới bây giờ Thái Thượng Lý Gia ta không hề nói dối, còn thành thực hơn so với người xuất gia. Cho dù lời nói dối có thiện ý, một câu chúng ta cũng khinh thường. Cho nên chỉ cần lời trong miệng ta nói ra, thì Bạch Thu Nguyên không thể không tin. Nếu không ngươi cho rằng tại sao hắn phải chạy suốt đêm đến bên kia bờ sông?"

Nghe lời nói của Lý Tinh Hành, Hoa Thiên Vũ vẫn bán tín bán nghi, luôn cảm giác tiểu hài trước mắt này có điểm nào không đúng. Thật lâu mới có thể thông suốt, nhìn Lý Tinh Hành nói: "Tuy lời ngươi nói với Bạch Thu Nguyên là thật, nhưng ngươi cũng chưa nói cho hắn biết, bên kia bờ sông đó ngoại trừ U Minh hòa sư, thì còn có những thú dữ khác! Mà mục đích ngươi tìm ta ngoại trừ muốn đi tìm tiên thảo với ta, thì rốt cuộc ngươi còn muốn làm gì? Tại sao ngươi phải nói với ta những chuyện này?"

Lý Tinh Hành kinh ngạc nhìn Hoa Thiên Vũ, hiện lên vẻ mặt 'Thì ra ngươi cũng không ngu ngốc như vậy', bật cười khanh khách: "Xem ra thật đúng là không thể gạt được ngươi, nhưng ta cũng không tính toán lừa gạt ngươi làm chi. Quả thật ngươi nói không sai, bên kia bờ sông đó ngoại trừ U Minh hòa

sư, còn có những thủ dũ khác. Nhưng lúc đó Bạch Thu Nguyên cũng không hỏi ta, là tự hấn cho rằng bên kia bờ sông đó ngoại trừ U Minh hỏa sư ra thì cũng chỉ có nhân sâm vạn năm, chuyện này không thể trách ta không nói cho hấn được, người nói có phải không!"

"Về phần tại sao ta lại nói cho người biết, đó là bởi vì, ta rất muốn nhìn một chút, sau khi biết kịch độc khó giải trên người người, người sẽ có vẻ mặt gì. Ta cũng thật sự muốn biết, vì sao trời lại giáng điềm báo trên người người. Và tin tức ta tiên tri nhận được chính là người là người cuối cùng lấy được nhân sâm vạn năm! Cho nên ta tới tìm người, không phải là chuyện thuận lý thành chương sao?" Lý Tinh Hành cười nói với Hoa Thiên Vũ, lại không phát hiện lông mày của Hoa Thiên Vũ đã nhíu lại thật chặt.

"Ta là người cuối cùng lấy được nhân sâm?" Hoa Thiên Vũ vốn không tin nói: "Người xác định người không tiên tri sai chứ, hoặc chỉ là người muốn gạt ta? Năng lực thần kì của người có đáng tin cậy hay không đây?? Ta cũng không muốn chạy đến bờ sông kia tìm chết!"

Nghe Hoa Thiên Vũ nói như vậy, Lý Tinh Hành như bị vũ nhục thật lớn, nhảy dựng lên đưa tay chỉ Hoa Thiên Vũ mắng to: "Ngu ngốc, đần độn! Người cũng không hỏi thăm một chút đi, tiểu gia ta có thân phận gì, lừa người ta nhận được ích lợi gì sao? Thái Thượng Lý Gia ta - danh hào gia chủ đời tiếp theo cũng không phải là giả. Hiện tại ta chính là thiên tài của Lý gia, lời của ta nói, chính là thiên ý, cho tới bây giờ không có ai dám nói ta gạt người, mà người lại còn dám nói ta như vậy, ta..."

"Người muốn thế nào?" Về mặt Hoa Thiên Vũ xấu xa đứng dậy, đi đến trước mặt Lý Tinh Hành, không có ý tốt nắm tay thành quyền kêu rằng rắc: "Chẳng lẽ người còn muốn nói người là tiểu nam nhân oai phong hay sao, muốn dạy dỗ ta à? Sao không nhìn lại thân thể nhỏ bé của người một cái đi, muốn chịu ngược đãi sao không nói sớm! Ta sẽ vô cùng vui lòng thành toàn cho người!"

Lý Tinh Hành so sánh một chút tỷ lệ địch-ta, rồi mới cúi đầu ừ ừ gượng tay đầu hàng nói: "Ta nhận thua. Ta sai rồi. Ta có tội. Ta chỉ muốn cầu xin người theo ta đi đến bên kia bờ sông tìm tiên thảo, ta thề những lời của ta nói đều là thật. Suy nghĩ tiếp theo của ta cũng đều vì muốn tốt cho người, muốn thay người giải trừ độc tố trong người. Hơn nữa người là quý nhân trong sinh mệnh của ta, sao trong đầu của ta lại dám có ý niệm bất kính với người được chứ. Là người suy nghĩ nhiều có được hay không, không cần oan uổng đến người tốt!"

Nghe Lý Tinh Hành nói như vậy, Hoa Thiên Vũ cười gian hai tiếng, vỗ bả vai nhỏ bé của Lý Tinh Hành, về mặt hiện rõ lời trẻ nhỏ dễ dạy, hết sức tùy tiện nói: "Vậy, tiểu Lý tử, tiếp theo chúng ta làm sao để qua sông? Không phải là người dự định cứ như vậy mà bay qua đấy chứ! Dù sao người cũng là gia chủ tương lai của một đại gia tộc, chút chuyện nhỏ như qua sông hấn là người có thể lo liệu xử lý được!"

Lý Tinh Hành phần nộ không thôi, giận mà không dám nói nhìn Hoa Thiên Vũ, nàng ta vừa mới gọi mình là cái gì? Tiểu Lý tử! Đây không phải là xưng hô mà phi tử trong nội cung gọi tiểu thái giám bên cạnh sao? Thật sự là bắt nạt người quá đáng, rõ ràng nàng ta còn dám nói chuyện qua sông chỉ là chuyện nhỏ nhặt! Hấn có cách nào để qua sông chứ! Hấn sẽ không bay, nhưng cho dù hấn có muốn bay qua cũng sẽ không nói cho nàng biết. Nói cho nàng biết, nhất định nàng sẽ bắt mình công nàng sang. Phật tổ ở trên cao, cho dù thân thể nữ nhân này không có bao nhiêu phân lượng thì cũng là thân hình của người lớn, thân thể hấn nhỏ như vậy làm sao có thể chịu được sức tàn phá của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: U Minh hỏa sư

"Trước mắt, trên mặt sông này có thứ có thể dẫn chúng ta đi qua!" Dưới uy quyền của Hoa Thiên Vũ, Lý Tinh Hành không thể không vất hết óc nghĩ biện pháp, nếu không thật đúng là hấn không có cách nào chịu nổi ma trảo của Hoa Thiên Vũ!

"Trong sông có cá Mịch La!" Lý Tinh Hành nhanh chóng nói, sợ hai nắm tay của Hoa Thiên Vũ hạ xuống đầu mình, "Ta có bí pháp gia tộc có thể khống chế cá Mịch La trong thời gian ngắn, khiến chúng nó tạo thành một chiếc cầu nổi trên mặt sông cho chúng ta!"

Còn có sự tình thần kì tới mức này? Nghe vậy hai mắt Hoa Thiên Vũ sáng lên. Thế giới này thật sự là không thiếu điều gì lạ. Mặc kệ Lý Tinh Hành dùng phương pháp gì, nếu quả thật là có thể khống chế cá Mịch La tạo ra một cái cầu nổi trên mặt nước thì thật là một biện pháp tốt để nhanh chóng qua sông! Hoa Thiên Vũ cười lớn, một tay chụp lên vai hấn, nói: "Sao không nói sớm làm cho ta phí công lo lắng! Mau lên phía trước dẫn đường, nhanh chóng làm cầu đi!"

Bị Hoa Thiên Vũ chụp một cái làm Lý Tinh Hành lao đảo, thiếu chút nữa nằm sấp đến trên mặt đất, một chút oán hận cũng không dám nói, vội vàng dẫn Hoa Thiên Vũ đến bờ sông, sau đó bắt đầu chuẩn bị dùng bí pháp gia tộc gọi cá Mịch La tạo thành một cây cầu nổi qua sông.

Hoa Thiên Vũ tò mò nhìn Lý Tinh Hành, nhìn miệng hấn lẩm bẩm, sau đó thấy hai tay hấn kết ấn, không ngừng biến đổi hình tay, hai tay hấn trong lúc đó mơ hồ có ánh sáng lốm đốm từ từ phiêu tán rụng xuống, rơi vào nước sông.

Hoa Thiên Vũ tràn ngập cảm khái với thế giới thần kỳ này! Vốn Hoa Thiên Vũ cho rằng Lý Tinh Hành giống mình có phép thuật giống của mình triệu hồi quạ đen như ở thế giới kia, không nghĩ tới hấn trực tiếp có pháp thuật. Nhìn ánh sáng lốm đốm đủ màu sắc đẹp mắt rơi vào trong sông, Hoa Thiên Vũ kinh dị chứng kiến nước sông vốn chảy về một hướng không ngừng chậm rãi nổi lên động tĩnh, hàng nghìn cá nhỏ hội tụ trước mặt Lý Tinh Hành, sau đó từ từ tạo thành một đường rộng chừng một thước, tạo thành một chiếc cầu nổi trên mặt sông.

Làm phép xong, sắc mặt Lý Tinh Hành có chút tái nhợt. Hấn thu lại pháp thuật sau đó đối mặt với Hoa Thiên Vũ dồn dập nói: "Cầu nổi này chống đỡ

không được bao lâu, chạy nhanh qua, nếu không, ta cũng không thể bảo đảm nó có thể ở trạng thái này liên tục được đâu!" Dứt lời hần liền bước trước lên cầu nổi, hướng tới bờ bên kia chạy chậm tới.

Nhìn Lý Tinh Hành bước đi như bay ở trên cầu do cá Mịch La tạo thành, Hoa Thiên Vũ cũng không tiếp tục nghi ngờ, bước lên cầu nổi, chậm rãi mà đi tới bờ bên kia ngay phía sau Lý Tinh Hành.

Mặt sông rộng vài chục trượng, không mất bao nhiêu thời gian đã đi qua. Đội hai người lên bờ, Hoa Thiên Vũ quay đầu lại nhìn, cầu nổi do cá Mịch La tạo thành kia vẫn còn ở đó, Hoa Thiên Vũ có chút kỳ quái nhìn Lý Tinh Hành, tiểu tử này thực lực không tệ, cầu nổi này tạo thành trong thời gian dài như vậy còn không có tan ra, xem ra hần thật có vài phần bản lĩnh!

Lại không nghĩ rằng, lời này của Hoa Thiên Vũ còn chưa nghĩ xong, cầu nổi thoáng cái liền trầm xuống, sau đó mặt sông lại khôi phục đáng về nước chảy xiết như lúc trước. Nhìn thấy về mặt Hoa Thiên Vũ bất khả tư nghị nhìn mình, Lý Tinh Hành thẹn thùng gãi gãi đầu nói: "Thực lực của ta vẫn chưa đủ như ngươi nói, may mắn chúng ta đã tới nơi, đi thôi, theo sát ta. Ta có thể cảm giác được chúng ta đã bước chân vào lãnh địa của U Minh hòa sư!"

Nghe được Lý Tinh Hành nói như vậy, Hoa Thiên Vũ lập tức khẩn trương, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, lúc này không phải là thời điểm để nói giỡn. Đến lãnh địa của U Minh hòa sư liền tương đương với từng bước tiến vào vùng đất chết. Nếu như bị U Minh hòa sư nghe thấy hơi thở của mình, tuyệt đối sẽ là đối tượng bị hợp sức tấn công.

Đêm, yên tĩnh, trừ mình cùng Lý Tinh Hành chậm rãi đi về phía trước phát ra sột soạt thì xung quanh không có một tiếng động. Đây là hai người đã rất cẩn thận nhưng vẫn phát ra tiếng động, hơn nữa tốc độ của hai người so với rùa bò không khác nhau. Mặc dù vậy, lúc này Hoa Thiên Vũ cũng không mở miệng thúc giục Lý Tinh Hành.

Tiểu tử trước mắt này động tác di chuyển làm cho Hoa Thiên Vũ là thần trọng cũng phải mở rộng tầm mắt, thậm chí có loại cảm giác mình gặp được đồng môn cùng gia tộc. Trước mắt nàng, đứa con nít này mặc dù di chuyển chậm, nhưng ở hoàn cảnh hay dưới tình huống này có thể bảo đảm không phát ra bất kỳ thanh âm nào khác ngoại trừ tiếng bước chân rất nhỏ bên ngoài, hơn nữa hần còn có thể chiếu cố đến mình ở phía sau hần, trợ giúp mình loại bỏ dị vật dưới chân có thể tạo thành tiếng động lớn hơn.

Đây quả thực là người có biệt tài trở thành thần trọng! Giờ Hoa Thiên Vũ thậm chí có tâm tư thu đồ đệ, mầm non tốt như vậy rất hiếm gặp! Mình ở thời đại kia tự nhận rằng ngoại trừ mình ra thì không có người nào có thể làm tốt hơn. Nhưng đến thế giới này, không nghĩ tới tên nhóc trước mắt này so với mình làm không cùng một cấp bậc. Hoa Thiên Vũ tuyệt đối không nghĩ tới hần làm tốt như vậy!

Nhưng khi nàng đang đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào để thu Lý Tinh Hành làm đồ đệ đột nhiên bị một trận tiếng gầm gừ phần nộ đánh thức, trong đầu nàng nghĩ rằng chẳng lẽ bị phát hiện rồi? Rất nhanh Lý Tinh Hành ra dấu cho nàng nhanh ngồi xổm xuống, sau đó nhẹ giọng nói với nàng: "Bên kia Bạch Thu Nguyên đã bắt đầu động thủ! U Minh hòa sư đã phát hiện ra hần, chúng ta phải càng chú ý, nói không chừng nhân sâm trực tiếp chạy đến chỗ chúng ta! Đến lúc đó đừng để nó trốn thoát!"

Nghe Lý Tinh Hành nói như vậy, tinh thần của Hoa Thiên Vũ trấn định lại. Thì ra là Bạch Thu Nguyên tạo ra động tĩnh, không phải mình bị phát hiện. Nếu mà mình bị phát hiện thì cần gì quan tâm tới Bạch Thu Nguyên cùng U Minh hòa sư đánh nhau tới mức sống chết chứ!

Bất quá câu nói kế tiếp của Lý Tinh Hành làm cho Hoa Thiên Vũ cảm thấy cực kỳ hứng thú. Nhân sâm vạn năm trực tiếp chạy đến túi của mình, mình bây giờ không phải chỉ cần ôm cây đợi thỏ sao? Nếu vậy thì thật là không thể tốt hơn rồi!

Nhưng mà rất nhanh, tin tức xấu nhất của Lý Tinh Hành truyền đến, làm cho Hoa Thiên Vũ lại khẩn trương lên.

"Không tốt! Còn có người khác cũng tới!" Lý Tinh Hành sắc mặt có chút khẩn trương, có chút không dám tin nói ra: "Ai mà to gan như vậy, lại dám trêu chọc Liệt Diễm linh đất! Thật là không muốn sống!"

Liệt Diễm linh đất? Hoa Thiên Vũ nghi hoặc nhìn về mặt căng thẳng của Lý Tinh Hành, hỏi: "Đó là vật gì, rất lợi hại sao?"

"Có thể cứng rắn đối chọi chính diện cùng U Minh hòa sư, hơn nữa không rơi vào thế hạ phong, ngươi nói có lợi hại không?" Lời nói của Lý Tinh Hành lập tức làm cho Hoa Thiên Vũ hồn phi phách tán. Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác được, xa xa truyền đến âm thanh ừ ừ ngọt ngọt, hơn nữa đúng là hướng tới chỗ mình đang ẩn nấp!

"Đáng chết! U Minh hòa sư đều bị kinh động!" Lý Tinh Hành tức giận mắng một tiếng, sau đó kéo tay Hoa Thiên Vũ bắt đầu hướng sang hướng khác chạy như bay. Lúc này bất chấp hành tung bị bại lộ, thanh âm từ xa càng ngày càng lại gần chỗ hần, bất kể thế nào bọn hần đều bị liên lụy. Nghĩ muốn không bị phát hiện đã là hy vọng xa vời, trước mắt chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn, hiện tại những điều khác không đáng nói!

Chạy trốn như thế này thật là quá uất ức, không có đạo lý! Hoa Thiên Vũ vừa chạy vừa vì chính mình mà tức giận bất bình, rõ ràng không phải nàng trêu chọc nó, sao mà xui xẻo như vậy?! Hết lần này tới lần khác đều hướng về phía nàng mà tới. Đám U Minh hòa sư cùng Liệt Diễm linh đất gì kia đều là quái vật. Ngay cả có người khiêu khích như vậy mà nửa ngày cũng không thể bắt được đối phương, thực lực thật quá kém cỏi!

Hoa Thiên Vũ chỉ biết một mặt trách tội những người khác, mà không nghĩ rằng, nếu như U Minh hòa sư cùng Liệt Diễm linh đất kia giống như nàng suy nghĩ, phát hiện kẻ địch, lập tức có thể bắt được đối phương ngay sau một khắc thì hiện tại nàng cũng không cần phải chạy trốn nữa mà là đã nằm trong bụng của U Minh hòa sư hoặc là Liệt Diễm linh đất đợi tiêu hóa rồi.

Quá trình chạy trốn cực kỳ chật vật, Hoa Thiên Vũ dùng sức lướt nhanh lên phía trước. Lúc này, ưu thế kinh công của nàng liền lộ rõ không thể nghi ngờ, tốc độ của Lý Tinh Hành so sánh với nàng chậm hơn một chút. Chỉ là Lý Tinh Hành liên tục cầm tay Hoa Thiên Vũ vùi đầu chạy lên phía trước, nên căn bản hần không phát hiện ra Hoa Thiên Vũ kỳ thật nhanh hơn hần, lẽ ra Hoa Thiên Vũ phải kéo hần chạy trốn mới đúng.

Bất quá Hoa Thiên Vũ cũng không để ý tới điều này vì mặc dù nàng so với Lý Tinh Hành tốc độ nhanh hơn, nhưng nơi này nàng chưa quen thuộc. Ở trong núi Hoa Mị tiền tồn tại nguy hiểm thật sự rất nhiều, hơn nữa nàng cũng không giống kiểu người yêu nghiệt có năng lực biết trước nguy hiểm như Lý Tinh Hành, cho nên để Lý Tinh Hành kéo mình chạy theo là thích hợp hơn hết. Như vậy nàng còn có thời gian rảnh rỗi quay đầu lại xem đằng sau có vật gì đuổi theo hay không, còn có thể kịp thời nhắc nhở Lý Tinh Hành thay đổi phương hướng chạy trốn.

Nhưng mà ngay lúc Hoa Thiên Vũ quay đầu lại về phía sau xem, lại không chú ý tới Lý Tinh Hành dừng lại gấp, không kịp quay đầu lại liền đụng mạnh đầu vào Lý Tinh Hành. Trong lòng Hoa Thiên Vũ lập tức thẹn quá hoá giận chuẩn bị chửi ầm lên với Lý Tinh Hành lại bị Lý Tinh Hành cường chế, dùng bàn tay nhỏ bé của hắn bịt kín miệng nàng.

Trong lúc này, Hoa Thiên Vũ mới chú ý tới, cánh rừng trước mắt cách mình hơn mười trượng, tên nhân yêu chết tiệt Hồng Thiên Mị chính mình gặp phải trước kia có vẻ mặt tái nhợt đang đối chọi cùng một chỗ với một đầu quái thú.

Đầu quái thú này thân thể cao ước chừng bằng ba người, có thân mình là sư tử, nhưng phần đuôi lại giống đuôi bò cạp. Càng làm cho người người kinh hãi chính là thân thể của nó được bao phủ bởi một ngọn lửa màu u lam. Trong bóng đêm cả người nó tỏa sáng thành hình tròn khoảng hơn mười trượng trong cánh rừng.

Đây là U Minh hỏa sư, là sinh vật được sinh ra bởi lực lượng thần kỳ của thiên nhiên. Trong truyền thuyết tốc độ cùng phản ứng của nó có thể so với thực lực thần kỳ của cự long, hơn nữa đuôi bò cạp của bọn chúng có thể phóng ra vô hạn châm độc. Một khi bị châm độc của nó đâm trúng, cho dù là cự long cũng sẽ lâm vào trạng thái tê dại, có thể nói bọn nó là con ác mộng mà mọi sinh vật đều không muốn đụng phải!

Hoa Thiên Vũ tròn tròn cặp mắt, nhìn Hồng Thiên Mị đang chậm rãi tiến tới gần U Minh hỏa sư. Cái gì cũng không dám nghĩ, nhưng lúc này, nàng lại cầu nguyện, U Minh hỏa sư trước mắt nhanh chóng ăn sạch Hồng Thiên Mị sau đó rời đi, không phát hiện mình là được!

Nhưng mà không nghĩ tới lời Lý Tinh Hành nói làm cho nàng hận không thể quay đầu bỏ chạy "Chúng ta phải tìm cách cứu Hồng Thiên Mị, hiện tại U Minh hỏa sư đã phát hiện ra chúng ta. Bây giờ Hồng Thiên Mị cách nó gần nhất, nếu như U Minh hỏa sư giết chết Hồng Thiên Mị thì kế tiếp sẽ đến phiên chúng ta!"

"Dù hai người chúng ta có đến giúp cũng không có tác dụng gì!" Hiện tại Hoa Thiên Vũ rất sợ phải chết! Đối mặt nguy hiểm, điều thứ nhất trong nguyên tắc của thần trộm viết rất rõ ràng, đó chính là nhanh chóng chạy trốn! Ngoại trừ chạy trốn chỉ có chạy trốn!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đại chiến

"Vậy thì hai người chúng ta lên cũng đâu có tác dụng gì!" Bây giờ Hoa Thiên Vũ rất sợ chết! Đối mặt với nguy hiểm, quy tắc đầu tiên của thần trộm viết rất rõ ràng, đó chính là nhanh chóng chạy thoát! Ngoại trừ chạy thoát thì chính là chạy trốn! Cho đến bây giờ chưa từng ghi là phải đối mặt! Hoa Thiên Vũ vô cùng bất mãn với hành động của Lý Tinh Hành, nhất là hành động hắn bám theo không tha, cảm giác như mình bị xâm phạm, Hoa Thiên Vũ có nhiều ý nghĩ muốn thủ tiêu hắn trước khi nàng chạy trốn!

"Nhưng chúng ta đã bị phát hiện!" Lúc này Lý Tinh Hành lại biểu hiện hết sức tỉnh táo, ánh mắt nhìn Hoa Thiên Vũ chưa bao giờ kiên định như thế, nhờ giọng nói nhanh với Hoa Thiên Vũ: "Bây giờ trừ phi chúng ta có thể nhanh chóng xử lý đầu U Minh hỏa sư trước mắt này, còn không một người trong chúng ta cũng chạy không thoát, bây giờ chúng ta cách U Minh hỏa sư một đoạn, đừng nói là người sẽ cho rằng tốc độ của mình có thể nhanh hơn cự long chứ! Tốc độ di chuyển của U Minh có thể sát cánh với cự long đấy!"

Hoa Thiên Vũ nghe vậy cả người ngậy ngốc, ánh mắt phức tạp nhìn ngọn lửa màu lam âm u bao quanh người U Minh hỏa sư, nhìn thấy dáng vẻ nhỏ dãi vô cùng ghê tởm của nó với Hồng Thiên Mị, nàng không dám tưởng tượng, nếu như dáng vẻ khó coi của nàng bị nó bắt được thì chắc chắn sẽ bị xé nát nuốt vào bụng, lúc này Hoa Thiên Vũ cố gắng để thần trí mình tỉnh táo, nhìn chăm chăm Lý Tinh Hành nói: "Ta nhớ người đã nói cho ta biết, cũng như nói với Bạch Thu Nguyên là U Minh hỏa sư có nhược điểm, rốt cuộc là cái gì, chúng ta nên làm như thế nào, mau nói đi!"

Thấy Hoa Thiên Vũ rốt cuộc đã tỉnh táo, trong lòng Lý Tinh Hành cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào người U Minh hỏa sư, giữa đầu và cổ, có một cái nốt màu trắng, cho dù người có làm gì, chỉ cần đánh trúng vào chỗ đó hoặc dùng kiếm đâm vào, thì U Minh hỏa sư sẽ lập tức hôn mê, nếu người có thể đâm xuyên qua, thì có thể thành công giết chết một đầu U Minh hỏa sư!"

Hoa Thiên Vũ nghe vậy ngạc nhiên, lập tức chỉ vào mũi mình hỏi: "Ý người là để ta đi? Người dựa vào cái gì mà cho rằng ta có thể đánh trúng được chỗ đó?"

Lúc này Lý Tinh Hành chơi xỏ lá (chơi xấu) nói: "Bởi vì khinh công của ta không tốt, vừa rồi ta cảm thấy, khinh công của người mới có thể tấn công được vị trí đó, người phải nhanh một chút, nếu như để U Minh hỏa sư khác phát hiện chạy đến đây, thì đến lúc đó cho dù có biết được nhược điểm này, thì một người trong chúng ta vẫn không thoát!"

Đây là lợi dụng uy hiếp trắng trợn! Hoa Thiên Vũ vô cùng muốn cự tuyệt cách làm của tiểu tử trước mắt này, nói đùa gì vậy, đối mặt với U Minh hỏa sư,

còn muốn nàng hạ thủ xuống đầu U Minh hóa sư, không thể nghi ngờ hành động này giống như muốn nàng đi giết rồng!

Nhưng Lý Tinh Hành nói không sai, trước mắt toàn bộ lực chú ý của U Minh hóa sư đều ở trên người Hồng Thiên Mị, lúc này nếu nàng đánh lên nó là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ cần đánh vào đầu U Minh hóa sư, nàng cũng coi như là tạm thời an toàn! Cho dù Lý Tinh Hành xung phong nhận việc đi làm những chuyện này, Hoa Thiên Vũ cũng vẫn không yên tâm!

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ không nhiều lời, rút ra đoản kiếm Bạch Thu Nguyên đưa lúc trước, vèo một cái, bay khỏi chỗ ẩn nấp, sau đó như đại bàng giương cánh lướt qua bầu trời, rồi đâm xuống đốt xương giữa đầu và cổ của U Minh hóa sư!

Phía bên Hoa Thiên Vũ vừa có động tĩnh, thì U Minh hóa sư liền phát hiện, U Minh hóa sư khinh miệt nhìn xem nhân loại lướt trên bầu trời khó khăn lắm mới bay cao ngang mình, liền giờ móng vuốt khịt mũi xem thường, trong mắt nó, đoản kiếm Hoa Thiên Vũ cầm trong tay rất giống như chiếc kim châm may đồ!

U Minh hóa sư thật sự tò mò, nhân loại kỳ lạ này không lẽ bị ám đầu rồi sao? Còn dám nhảy lên tấn công mình? Không lẽ nàng ta cho rằng chỉ bằng chiếc kim châm trong tay, là có thể tạo thành uy hiếp với nó sao?

Mặc dù biết kim châm này có đâm vào người mình, thì cũng sẽ không làm được gì, nhưng U Minh hóa sư vốn rất kiêu ngạo, với dũng khí của Hoa Thiên Vũ, không hề có chút tán thưởng với hành động dám can đảm chủ động khiêu khích mình, nó không chút lựa chọn gầm lên một tiếng về phía Hoa Thiên Vũ bay tới!

Hoa Thiên Vũ đang bay trên bầu trời như bị sét đánh, đang ở trên không trung, nàng hoàn toàn không có một chút năng lực chống cự với âm thanh bạo kích này, tiếng gầm của U Minh trực tiếp làm Hoa Thiên Vũ ngã rơi xuống đất, cả người cuộn lại thành một đoàn, Hoa Thiên Vũ chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên nổ mạnh, mà lỗ tai đều chỉ là âm thanh ừ ừ, cũng không nghe thấy bất kỳ tiếng nào khác, từ ngực dòi xuống đều khó chịu đến muốn chết, cảm thấy như muốn nôn mửa nhưng lại không nôn được, trong ngực cảm thấy khó chịu như bị đè nén, khiến Hoa Thiên Vũ hận không thể cầm đao đâm ngực mình hai cái.

Nhìn thấy Hoa Thiên Vũ xúi quẩy, U Minh hóa sư cười đắc ý hai tiếng, trong mũi thở phì phì một tiếng, khinh bỉ Hoa Thiên Vũ, sau đó quay đầu lại tập trung lực chú ý vào nhân loại ở trong tầm vãi đồ trước mắt!

Gần đây thật sự là có quá nhiều nhân loại không mất công vào lãnh địa của nó! U Minh hóa sư vô cùng bất mãn những nhân loại không biết điều, không biết quý trọng tính mạng của mình, rõ ràng thực lực hoàn toàn không sánh được với nó, vậy mà cả một đám vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, thật nhân loại thật sự quá ít, U Minh hóa sư vô cùng không vui khi xử trí những con kiến hôi này, nhưng vì tôn nghiêm của mình, không thể không mỗi ngày bỏ không ít thời gian ngủ để đến xử lý những đồng rác rưởi này!

Lúc này Hồng Thiên Mị đã hoàn toàn ngây ngốc, hần theo dõi Bạch Thu Nguyên đi vào lãnh địa U Minh hóa sư, nhưng hần không nghĩ tới mình lại gặp Bạch Thu Nguyên, bị hần dẫn vào sào huyệt của U Minh hóa sư, rồi kinh động đến U Minh hóa sư trước mắt này!

Hồng Thiên Mị thề nếu như hôm nay hần có thể sống sót, thì tuyệt đối khi trở về sẽ khuyên phụ vương dẫn quân tấn công Kiền Quốc, hơn nữa hần còn muốn tự thân lãnh binh, hần thề, nhất định phải san bằng Kiền Quốc, mới có thể giải được nỗi nhục ngày hôm nay!

Nhưng trước mắt, Hồng Thiên Mị có thể khẳng định, mình không còn cách nào có thể trốn thoát khỏi phạm vi công kích của U Minh hóa sư, dù sao chưa từng có người nào được ghi lại, trong phạm vi cách U Minh hóa sư chưa đến hai mươi bước, mà có thể thành công chạy thoát khỏi miệng nó, nên biết tốc độ công kích của U Minh hóa sư, có thể sánh ngang với cự long!

Hơn nữa thủ đoạn công kích của U Minh thiên biến vạn hóa (thay đổi bất ngờ), giống như hần vừa mới chứng kiến nữ nhân trước kia nói mình là nhân yêu, lại dám đối mặt tấn công U Minh hóa sư, nhưng lại bị U Minh hóa sư gầm một tiếng té ngã xuống đất.

Mặc dù không hiểu nữ nhân đáng ghét kia tại sao phải cứu mình, nhưng trong nội tâm Hồng Thiên Mị đã nhớ kỹ phần ân tình này, cho dù hần vẫn không có cơ hội chạy thoát, nhưng có người ra sức vào thời khắc nguy cấp, Hồng Thiên Mị vẫn thật sự cảm động!

Cũng may là Hoa Thiên Vũ không biết Hồng Thiên Mị nghĩ như vậy, nếu không nhất định Hoa Thiên Vũ sẽ nói với tên nhân yêu chết tiệt kia một câu, “Đồ nhân yêu, nguoi suy nghĩ nhiều rồi!”

Nàng không phải là người gặp người khó khăn liền rút dao cứu giúp, nàng vì bản thân, hơn nữa bây giờ nàng cũng rơi vào tình cảnh tự thân khó giữ, tiếng gầm của U Minh hóa sư thật sự làm Hoa Thiên Vũ chịu không nổi, nhưng Hoa Thiên Vũ biết rõ, nếu một U Minh hóa sư dùng toàn lực gầm thét, nói không chừng cả tường thành tiên đô có thể sẽ bị sụp đổ, là nàng may mắn, hôm nay nàng gặp phải U Minh hóa sư đã hạ thủ lưu tình! Nhưng có lẽ là U Minh hóa sư này không muốn gầm một tiếng xé Hoa Thiên Vũ trở thành từng mảnh nhỏ, tránh để không thể dùng điểm tâm được.

Nhưng khiến Hoa Thiên Vũ không ngờ tới chính là, sau khi cả người bắt đầu khó chịu một hồi, một luồng nhiệt khác thường nhanh chóng chạy khắp thân thể, di chuyển đến những vị trí bị thương, dùng tốc độ khiến Hoa Thiên Vũ không cách nào tưởng tượng được, nhanh chóng khôi phục thương thể của Hoa Thiên Vũ, dường như Hoa Thiên Vũ vừa ngã xuống đất, thì tiếng ừ trong tai và cảm giác đau đớn đó đột nhiên không còn, để Hoa Thiên Vũ nằm ngả trên đất giả chết ngạc nhiên một trận.

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy? Làm sao thoát cái thương thể trên người nàng đã khỏi, đây tưởng chừng như phần mềm auto hack trong game, thoát cái đã đầy máu hồi sinh, nhưng nàng biết rõ, bản thân nàng không hề làm cái gì!

Nhưng rất nhanh Hoa Thiên Vũ liền nghĩ đến, Phong Linh sáo trên người mình! Chỉ có vật này mới có thể giải thích được tại sao mình có thể nhanh chóng khôi phục, trước đó nàng cũng đã từng bị qua, không nghĩ đến Phong Linh sáo ngoại trừ có thể tấn công giết địch, còn có tác dụng chữa thương hiệu quả

đến hiềm thấy! Điều này làm Hoa Thiên Vũ lập tức vừa mừng vừa sợ, lập tức cũng có chút lòng tin với đầu ngọc hoả sư trước mắt!

Sống chết trước mắt, nàng cũng bất chấp chuyện mình để lộ thần khí, nghĩ đến phương thức tấn công của Phong Linh sáo, mà nàng cũng nắm rõ được vị trí nhược điểm của U Minh hoả sư, lúc này thoắt chốc Hoa Thiên Vũ tràn đầy lòng tin, từ từ bò lên, chậm rãi bò về phía U Minh hoả sư, bây giờ nàng phải từ từ đến gần chỗ U Minh hoả sư hơn, chỉ có như vậy, nàng mới có thể một kích giết chết!

Vốn là Lý Tinh Hành ở sau bụi cỏ đang tuyệt vọng, lúc chú ý tới hành động của Hoa Thiên Vũ, hắn không khỏi trợn trừng mắt, làm sao có thể, làm sao được, sống sót dưới tiếng gầm của U Minh hoả sư không nói, lại còn có thể có sức di chuyển về phía U Minh hoả sư, Hoa Thiên Vũ muốn làm gì không cần nói cũng biết, nhưng Hoa Thiên Vũ có thể dựa vào cái gì mà cho rằng nàng có thể trở mình trước U Minh hoả sư?

Lực công kích của U Minh hoả sư hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của hắn, bây giờ Lý Tinh Hành hoàn toàn bị đánh bại bởi sách tả U Minh hoả sư trong truyền thuyết, những dòng miêu tả kia quả thực chỉ là những điểm không đáng nhắc, con sư tử trước mắt này chỉ cần gầm thét một tiếng thì đã có năng lực công kích mạnh như vậy, nếu sử dụng toàn lực, thì ai có thể chịu nổi được! Bây giờ Lý Tinh Hành không ôm bất cứ hi vọng gì với hành động liều thân lao mình vào lửa của Hoa Thiên Vũ, lúc này hắn cho rằng, chỉ sợ là mình đã nhìn lầm, làm sao Hoa Thiên Vũ có khả năng là quý nhân của mình, một khi là quý nhân của hắn thì sẽ không dễ dàng chết dưới miệng U Minh hoả sư được!

Nhưng ngay vào lúc Lý Tinh Hành dường như hoàn toàn nản lòng, thì bên kia Hoa Thiên Vũ canh chuẩn thời cơ phóng tới gần U Minh hoả sư, tung người nhảy ngang sống lưng U Minh hoả sư, rồi sau đó, lấy ra Phong Linh sáo.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Liệt Diễm hỏa linh

Nhưng vào ngay lúc Lý Tinh Hành dường như đã hoàn toàn bỏ cuộc, thì Hoa Thiên Vũ cảm thấy khoảng cách xấp xỉ đủ gần với U Minh hoả sư liền nhảy phắt dậy, tung người nhảy lên sống lưng của U Minh hoả sư, sau đó, lấy ra Phong Linh sáo, nhắm ngay khối xương trắng trên đỉnh đầu U Minh hoả sư, thổi Phong Linh sáo xuất ra công kích liên hồi!

U Minh hoả sư ngây ngốc! Hồng Thiên Mị ngơ ngác! Lý Tinh Hành choáng váng! Tự Hoa Thiên Vũ cũng ngốc luôn! Nhìn xem U Minh hoả sư ngay cả tiếng thét còn chưa kịp phát ra đã ngã xuống, Hoa Thiên Vũ khó hiểu, động vật to con này cũng quá dễ dàng bị ngã đổ!

Người ngốc hơn còn là U Minh hoả sư, vào khắc cuối cùng ngã xuống đất vẫn không nghĩ ra, vừa rồi rõ ràng là nhân loại đó bị nó đánh ngã, làm sao có thể thoắt cái đã khôi phục, hơn nữa còn có thể công kích với mình, đánh trúng chỗ yếu điểm trên thân thể nó!

Lý Tinh Hành là người từ trong trạng thái ngây ngốc ngu ngốc tỉnh táo lại trước hết, chạy từ nơi ẩn thân ra, kéo Hoa Thiên Vũ còn ngây ngốc đứng trước mặt U Minh hoả sư, bay về phía xa, Hồng Thiên Mị cũng lập tức tỉnh táo, không chút do dự đuổi theo đuôi Hoa Thiên Vũ!

Hiện tại có thể nói Hồng Thiên Mị cảm kích Hoa Thiên Vũ như nước sông Hoàng Hà, liên tục không ngừng, mặc kệ Hoa Thiên Vũ có dụng tâm gì để cứu hắn, nhưng ân cứu mạng này có, hơn nữa bây giờ hắn còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, đi theo Hoa Thiên Vũ, trong lòng hắn ít nhiều cũng cảm thấy an toàn một chút!

Nhanh như chớp, Hoa Thiên Vũ bị gió lạnh thổi liền giật mình, lập tức người cũng tỉnh táo lại. Nàng thế nhưng có thể đánh ngã một U Minh hoả sư! Nàng thật sự đánh ngã một U Minh hoả sư! Hoa Thiên Vũ hưng phấn không biết nên nói gì!

Tuy nhờ thần khí Phong Linh sáo mới có thể đánh đổ U Minh hoả sư, nhưng rõ ràng là Hoa Thiên Vũ đã bỏ qua chuyện này, hoàn toàn xem hành động vĩ đại đánh ngã U Minh hoả sư này là của mình, nàng vốn đã chọn quên đi, không nhắc nhở trước năng lực cường đại của Phong Linh sáo với Lý Tinh Hành, là nàng có thể nào cũng khó có thể gây thương tổn với U Minh hoả sư.

Nhưng lòng cao hứng dạt dào còn chưa duy trì được bao lâu, Hoa Thiên Vũ đã bị một luồng sóng nhiệt làm thanh tỉnh, trước mặt không chỉ có một phía truyền đến luồng sóng nhiệt, mà trên đồng cỏ trước mắt, vốn cỏ xanh mơn mơn nay lại nhanh chóng khô héo bằng tốc độ mắt thường có thể thấy, đến cuối cùng thậm chí còn bốc cháy lên, tạo nên luồng khói dày đặc cuộn cuộn ở trước mắt, mà trước đó còn có một biển lửa, không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Là Liệt Diễm hỏa linh!” Sắc mặt Lý Tinh Hành ngưng trọng, nhanh chóng nói với Hoa Thiên Vũ: “Chúng ta phải nhanh lui về thôi, nếu không sẽ bị nó chặn lại, chúng ta sẽ hỏng hết mất!”

Liệt Diễm hỏa linh! Đó là sinh vật tượng trưng cho sự lãnh khốc vô tình nhất trong thế giới này, Liệt Diễm hỏa linh ra đời từ trong địa ngục Liệt Diễm, trời sinh tàn nhẫn, hơn nữa lòng trả thù cực kỳ mạnh, bọn chúng dùng chiêu công kích trong địa ngục Liệt Diễm với tất cả sinh vật, hơn nữa trên người bọn chúng có một dị năng, đó chính là lá chắn lửa, lá chắn lửa có thể bắn ngược lại tất cả những chiêu thức gây tổn thương của kẻ địch, hơn nữa còn có thể bắn ngược lại tất cả công kích hệ hoả, cho nên cho dù là cự long, khi đối mặt với Liệt Diễm hỏa linh, cũng sẽ cố gắng không xảy ra tranh đấu với Liệt Diễm hỏa linh! Đó là kẻ địch mà ngay cả cự long cũng cảm thấy phiền toái!

Có thể nghĩ, đám Hoa Thiên Vũ gặp được kẻ địch như thế, quả thực là tai họa còn đau khổ hơn khi gặp U Minh hoả sư! Hơn nữa Liệt Diễm hỏa linh

hoàn toàn không có điểm yếu rõ ràng như U Minh hòa sư, đối phó với Liệt Diễm hóa linh, ngoại trừ miễn cưỡng dùng pháp thuật, thì không có bất kỳ cách giải quyết hữu hiệu nào!

Hoa Thiên Vũ ở cạnh vừa chạy trốn vừa hỏi: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ? Cứ chạy trốn như vậy thôi sao? Có thể trốn được không?”

Lúc này Lý Tinh Hành hoàn toàn dùng hết tất cả vốn liếng, đẩy cao khinh công gia truyền bảo vệ tính mạng đến cao nhất, với câu hỏi của Hoa Thiên Vũ, hẳn hoàn toàn không rảnh rỗi để trả lời, chỉ có thể vùi đầu chạy như bay về phía trước, lúc này, hẳn không có thực lực như Hoa Thiên Vũ, vào lúc khinh công còn có thể nói chuyện, dựa vào cảm giác lực của mình, chạy nhanh về phía không nguy hiểm, hi vọng có thể chạy thoát khỏi phạm vi của Liệt Diễm hóa linh.

Nhưng đợi đến lúc ba người chạy đến bờ sông, vẫn không thể chạy thoát khỏi phạm vi của Liệt Diễm hóa linh, từng đợt sóng nhiệt nhanh chóng đánh ập về phía ba người, lúc này rõ ràng cho thấy là chờ Lý Tinh Hành làm phép cũng không còn kịp nữa, coi như là bây giờ bắt đầu bơi sang bờ sông kia, cũng không kịp, dù sao phương thức công kích của Liệt Diễm hóa linh không chỉ là hoàn toàn gói gọn trong đánh giáp lá cà (đánh trong phạm vi gần), ba người lập tức nhanh chóng như con kiến trong chảo nóng.

Nhưng Hoa Thiên Vũ thấy một nhóm cỏ lau xanh biếc um tùm trải dài bên bờ sông, trong lòng lập tức có chủ ý, kéo hai thiếu niên chân tay luống cuống, lại cầm mấy thân cây cỏ lau, rất nhanh Hoa Thiên Vũ đã chế tạo ra ba thân cây cỏ lau rỗng có chiều dài, sau đó tự mình “ra trận lên ngựa” trước, ngâm thân cỏ lau rỗng lên vào gần bụi cỏ lau dưới sông, một tay nắm bùn dưới lòng sông, đưa thân cỏ lau rỗng nổi trên mặt nước, rồi đưa vào miệng thổi ra ra nước trong đó.

Chứng kiến tất cả hành động của Hoa Thiên Vũ dưới sông, hai thiếu niên không phải là người ngốc, chuyện này, không dạy cũng biết! Rối rít làm theo, cầm lấy thân cỏ lau rỗng nhảy vào sông, vận công để cơ thể không nổi lên mặt nước, rồi nhờ thân cỏ lau rỗng mà hô hấp.

Rất nhanh nước sông ảm lên, nhưng nước sông lưu chuyển, không ngừng di động, cho dù nước có ảm nhưng vẫn không hề tăng lên thêm, ở dưới nước ba người có thể chứng kiến cảnh tượng từng đám bụi lau um tùm bị thiêu cháy, Liệt Diễm hóa linh chỉ sợ hãi một vật, là nước, nó làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có người dùng cách này để ẩn thân dưới nước, sau khi tìm kiếm không có kết quả, Liệt Diễm hóa linh quay vòng về, tiếp tục lảng đi tìm kiếm kẻ địch.

Vẫn chờ đến khi nước ảm lạnh đi, ba người mới từ dưới nước nhảy lên bờ, nói thật, cho dù có hô hấp nhờ thân cỏ lau, nhưng ở dưới nước lâu như vậy cũng không phải là không khó chịu, cũng may ba người đều là người luyện võ, dù sao như vậy cũng tốt hơn so với gặp trực tiếp Liệt Diễm hóa linh.

Lần này, Hồng Thiên Mị lại thêm phục Hoa Thiên Vũ, những khúc mắc trước đó với Hoa Thiên Vũ cũng không nhớ nữa, dù sao thường xuyên qua lại, hẳn hết trực tiếp đến gián tiếp được Hoa Thiên Vũ cứu hai lần, nếu như không có Hoa Thiên Vũ, không nói hẳn bị Liệt Diễm hóa linh đốt thành than đen, thì lúc đầu một cửa ải U Minh hòa sư hẳn cũng không qua được.

Cho nên vừa lên bờ, Hồng Thiên Mị nói lời cảm tạ với Hoa Thiên Vũ trước: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết, chỗ ta không có gì xem như tạ lễ, nhưng ta có khối ngọc bội này nếu ở Khương Quốc chỉ cần người làm quan đều biết, sau này nếu cô nương có đến Khương Quốc, cho dù ở nơi nào, chỉ cần đưa ra ngọc bội này, nhất định sẽ có người đến chiêu đãi cô nương thật tốt, cũng sẽ không ai dám chậm trễ cô nương nửa phần, lúc trước tại hạ có nhiều mạo phạm, hiện thời lại để cô nương cứu tại hạ liên tiếp, tại hạ rất xấu hổ, cầu xin cô nương nhận lấy trước ngọc bội này, ngày sau Hồng Thiên Mị nhất định sẽ có hậu tạ!”

Ngây người trong nước lâu như vậy, tất cả lớp dung hoa (trang điểm) trên mặt Hồng Thiên Mị đều bị nước trôi đi, bây giờ đầu tóc ướt đầm giờ lại cúi đầu đáng vẻ nhìn xem như muốn chặt vật bao nhiêu thì có bấy nhiêu chặt vật, nhưng Hoa Thiên Vũ cảm thấy, nàng thấy Hồng Thiên Mị như thế tựa hồ còn có chút thuận mắt, đặc biệt là Hồng Thiên Mị không nói giọng ẻo là với nàng, lời nói thỉnh cầu thành khẩn muốn nàng nhận ngọc bội điều long của hẳn, trong lòng Hoa Thiên Vũ sớm đã tha thứ cho Hồng Thiên Mị.

Đương nhiên, Hoa Thiên Vũ không phải là thánh mẫu, người không cần trả ơn, nghe Hồng Thiên Mị nói như vậy, đương nhiên là đưa tay cầm lấy ngọc bội trong tay Hồng Thiên Mị, trong miệng còn khách khí nói: “Ai nha, mọi người cũng coi như là người quen, khách khí cái gì, ừ, ngọc bội này thật sự như ngươi nói, có thể đãi ngộ ta như khách quý ở Khương Quốc?”

Hồng Thiên Mị nhìn vẻ mặt Hoa Thiên Vũ như con buôn, cũng không tức giận, biết nàng cũng chỉ là lắm miệng, thấy nàng nhận lấy ngọc bội, hỏi ngọc bội, hẳn kiên nhẫn giải thích: “Ta là tiểu vương gia Khương Quốc, ngọc bội này được ban lúc ta rời cung xây phủ, là phụ vương ta ban tặng ở trước mặt các triều văn võ quan, ngọc bội này đại biểu cho tôn nghiêm hoàng thất ở Khương Quốc, nơi nào có nó xuất hiện, đồng nghĩa với hoàng đế xuất hiện, người nói ai dám chậm trễ chứ? Chỉ cần ta quay về Khương Quốc, báo với phụ hoàng, truyền thông báo khắp quốc, sau này cô nương có đến Khương Quốc, thì là khách quý của Khương Quốc!”

Lần này Hoa Thiên Vũ cao hứng đến hồng, chuyến hành trình lên Hoa Mị tiên sơn không tìm thấy tiên thảo, trái lại còn đạt được niềm vui ngoài ý muốn, coi như là đủ vốn, Hoa Thiên Vũ không chút khách khí để ngọc bội vào trong lồng áo trước ngực, sau đó xoay đầu lại nói với Lý Tinh Hành đang hâm mộ nàng không thôi: “Kể tiếp nên làm gì bây giờ? Đi tìm tiên thảo thật sự là quá nguy hiểm, U Minh hòa sư với Liệt Diễm hóa linh đều không phải là vật chúng ta có thể Từ Sắc Y(DŁLQĐ) đối phó, người có năng lực biết trước, người nói cuối cùng tiên thảo sẽ là của ta, vậy thì trong đây làm sao ta có thể tìm được?”

Lý Tinh Hành nghe vậy lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nói: “Ta nói, ta nói chuyện chưa bao giờ gạt người, chỉ là bây giờ vẫn chưa đến lúc thôi, chỉ cần chúng ta tiếp tục ngây ngốc chờ ở đây, thì sớm muộn gì tiên thảo cũng sẽ là vật trong bàn tay ngươi, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi sâu vào bên trong, cố gắng không để U Minh hòa sư và Liệt Diễm hóa linh phát hiện, ta bảo đảm, chỉ cần đi theo ta, tuyệt đối sẽ không chậm trễ phải hai quái vật đó!”

“Ngươi là Lý Tinh Hành!” Lúc này Hồng Thiên Mị mới nhận ra hài tử trước mắt đứng cạnh Hoa Thiên Vũ, bưng tình đại ngộ nói: “Trước đó hẳn là ngươi

nói với Bạch Thu Nguyên gì đó! Ta nói mà, làm sao tên kia có thể dám một thân một mình chạy đến chỗ quý quái này! Thì ra là gặp người!”

Lý Tinh Hành xấu hổ cười, cũng may Hồng Thiên Mị cũng không biết là nói gì, hán (HTM) quay đầu nói với Hoa Thiên Vũ: “Bây giờ với ta tiên thảo đã không còn hấp dẫn, nếu cô nương dự định muốn đi tìm tiên thảo, vậy thì tại hạ sẽ không quấy rầy đến cô nương, tại hạ xin được cáo lui trước, hy vọng cô nương có thể mã đáo thành công, sau này đừng quên đi đến Khương Quốc gặp tại hạ, đến lúc đó nhất định tại hạ sẽ lấy quốc lễ mà đối đãi!”

Nói xong, Hồng Thiên Mị không nói hai lời, bước xuống nước bơi về phía bờ bên, Hoa Thiên Vũ nhìn thấy bóng dáng Hồng Thiên Mị, có chút dở khóc dở cười, người này nói là làm, quả thật cũng không xấu, vốn nàng còn đang tính mời hán cùng đi theo nàng và Lý Tinh Hành tìm tiên thảo, nhưng rõ ràng là người này sợ nàng thêm phiền toái, tự mình về trước!

Mặc kệ người này có nghĩ thật vậy hay không, thì dù sao ngọc bội nàng đã nhận, cũng đã giao định bằng hữu, sau này nếu quả thật có cơ hội đi đến Khương Quốc, nàng có thể hưởng thụ một chút đãi ngộ của quốc hán!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp lại Bạch Thu Nguyên

Một lần nữa quay trở lại, Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành đi lại càng thêm cẩn trọng hơn, dù sao cũng vừa mới trải qua một lần, không ai muốn trải qua một lần nữa! Ranh giới giữa sự sống và cái chết mỏng manh như sợi chỉ, khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái!

Lúc này Hoa Thiên Vũ có thể nghe thấy tiếng gầm gừ đặc biệt khác thường truyền đến từ phía xa, giống như một con quái vật canh giữ nơi đây đang phát ra âm thanh cảnh cáo, Hoa Thiên Vũ cảm thấy run sợ, nàng nhìn lại chỗ mình đang đứng hiện tại, khắp nơi đều là nguy hiểm, chỉ cần lơ là cảnh giác một chút sẽ là vạn kiếp bất phục. Nhưng đã đến rồi, cho dù có chuyện gì thì nàng cũng không cam tâm quay lại, đã từng trải qua một trận chiến sinh tử, Hoa Thiên Vũ quyết tâm, cho dù thế nào cũng sẽ tìm được nhân sâm trước Bạch Thu Nguyên, nhất định phải cho hán biết dám tùy tiện bỏ lại nàng thì sẽ phải trả một cái giá thật lớn!

Lúc này Lý Tinh Hành đi ngay sát Hoa Thiên Vũ, Lý Tinh Hành cũng đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, được hán dẫn dắt, Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành biết được quy luật ở phía trước nên không có gặp phải nguy hiểm gì, dưới tình huống cùng xuất hiện U Minh Hóa sư và Liệt Diễm Hóa linh sẽ không có loài nào dám mạo hiểm tính mạng đi tới.

Tuy nhiên tình trạng này không giữ được bao lâu thì bị tiếng đánh nhau phá vỡ, thậm chí Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành còn bị đánh bay ra ngoài do lực công kích của hai bên đối kháng nhau, hai người chặt vật không chịu nổi, bị đánh ngã trên mặt đất.

Đúng là tai bay vạ gió mà!* Hoa Thiên Vũ oán thăm, không trêu ai chọc ai mà cũng bị người ta đánh.

*Tai họa bắt ngờ từ đâu ập tới.

So với Hoa Thiên Vũ đang khó chịu thì Lý Tinh Hành lại có vẻ có kinh nghiệm hơn, nằm tại chỗ nghe xem có hay không có cái gì tới gần, sau đó thông qua năng lực dự báo của gia tộc mà suy đoán, có thể biết được đại khái chuyện gì vừa mới xảy ra, cười nói với Hoa Thiên Vũ, “U Minh Hóa sư và Liệt Diễm hóa linh @Đien_dan_le_quy_don đang đánh nhau, chẳng qua nơi đó cách chúng ta một khoảng cách rất xa, do cả hai va chạm nên mới xảy ra chuyện vừa rồi, chứ không phải cố ý nhắm vào chúng ta, chỉ là do chúng ta không may gặp phải!”

Thật đúng là tai bay vạ gió! Hoa Thiên Vũ thăm kêu không may, sau đó trong lòng vẫn còn sợ hãi! Theo như Lý Tinh Hành nói, U Minh Hóa sư và Liệt Diễm hóa linh cách nơi đây một khoảng cách rất xa mà trong lúc công kích còn có thể phát ra một lực lớn như vậy, nếu như bọn ở trung tâm nơi đánh nhau, có phải sẽ bị xé thành những mảnh nhỏ không?

Nghĩ mà sợ, Hoa Thiên Vũ nói với Lý Tinh Hành, “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tiếp tục đi về phía trước sao?”

Lý Tinh Hành gật đầu nói, “Đúng vậy, phải đi về phía trước, đã tới đây thì không nên dừng lại ở một chỗ quá lâu, nếu không thì sẽ bị U Minh Hóa sư phát hiện, hiện tại chúng ta vẫn ở trong lãnh địa của U Minh hóa sư, không biết bọn chúng có phát hiện ra chúng ta hay không, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của chúng là tốt nhất.”

Nghe Lý Tinh Hành nói, Hoa Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Nếu như nơi này là lãnh địa của U Minh Hóa sư, vậy thì khi Liệt Diễm Hóa linh xông vào, chẳng phải sẽ thu hút sự chú ý của toàn bộ U Minh Hóa sư sao? Nói cách khác, chỉ cần chúng ta không bị U Minh Hóa sư phát hiện thì chúng ta sẽ có đủ thời gian để tìm kiếm nhân sâm vạn năm!”

Lý Tinh Hành đứng dậy, hướng phía trước đi đến, vừa đi vừa nói chuyện, “Trên lý thuyết đúng là như vậy, nhưng nhân sâm vạn năm sẽ không trực tiếp xuất hiện trên lãnh địa của U Minh Hóa sư, dù nó biết U Minh Hóa sư là thần thú bảo vệ nó, nhân sâm vạn năm tự có phạm vi hoạt động của riêng nó, trước mắt chúng ta đã đến rất gần với phạm vi hoạt động của nó rồi, cho nên hãy nhanh rời khỏi đây đến lãnh địa của nhân sâm vạn năm thôi, như vậy mới có cơ hội bắt được nó.”

Hoa Thiên vũ nghe vậy thì có hơi nản chí, đi nửa ngày, nhân sâm vạn năm vẫn còn ở bên trong chứ không phải ở trên lãnh địa của U Minh Hóa sư, nếu

thật sự bắt được nhân sâm vạn năm thì phải đi vòng vèo trong lãnh địa của U Minh Hóa sư, đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Lúc này trong lòng Hoa Thiên Vũ hiểu rõ, một khi nàng thật sự bắt được nhân sâm vạn năm, như vậy nhất định sẽ chọc giận U Minh Hóa sư bảo vệ nó. Bình thường thần thú bảo vệ với nó có cách thức liên lạc riêng, một khi nhân sâm vạn năm xảy ra chuyện, chắc chắn thần thú bảo vệ sẽ có cảm ứng.

Đây chính là điều cơ bản, Hoa Thiên Vũ vẫn có thể hiểu, nhưng mà khi Lý Tinh Hành biết được suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ lại có chút không hiểu vì sao nàng lại nghĩ như vậy, “Bắt được nhân sâm, chẳng lẽ không phải sẽ trực tiếp ăn nó luôn sao? Hơn nữa nó cũng đã thành hình nhân sâm, người lại không cần ăn hết toàn bộ, chỉ cần một cái rễ của nó cũng có thể giải hết toàn bộ chất độc trên cơ thể người, chẳng lẽ người vẫn định bắt nó mang về làm thuốc sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoa Thiên Vũ nghi ngờ nhìn Lý Tinh Hành, nhưng thấy Lý Tinh Hành lại nhìn mình như quái vật, lúc này Hoa Thiên Vũ mới tỉnh ngộ, chỉ sợ mình đã bị Bạch Thu Nguyên lừa. Hắn đảo cho mình một cái hồ không nhỏ, để cho nàng nghĩ rằng, để giải được chất độc trên cơ thể thì phải ăn toàn bộ nhân sâm, kết quả không ngờ rằng chỉ cần một phần rễ thôi cũng có thể giải độc được rồi.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, dù sao đây cũng là nhân sâm vạn năm đã thành tinh, ẩn chứa nhiều linh lực, nếu như một mình nàng ăn hết, đừng nói đến chất độc, chỉ sợ mình chống đỡ không được mà chết. Tại sao đến thế giới này mình lại trở nên ngốc như vậy, tự nhiên lại tự hỏi một vấn đề như vậy.

Sau khi hiểu được, cả người Hoa Thiên Vũ thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác trên người đã không còn áp lực nữa, đi theo Lý Tinh Hành bước chân phải nhanh lên mới được, bất luận sau đó có phát sinh chuyện gì nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý, dù là có gặp phải tình huống như vừa rồi nàng cũng không sợ, trừ khi gặp phải Bạch Thu Nguyên bị U Minh Hóa sư bao vây, nếu gặp phải tình huống đó Hoa Thiên Vũ tuyệt đối không do dự mà phải xông chạy lấy người, cho dù thế nào cũng không đi cứu Bạch Thu Nguyên. Hắn xứng đáng bị U Minh Hóa sư ăn luôn, hoặc là bị Liệt Diễm Hóa linh đốt thành than, lại dám lừa gạt mình, thực sự là quá ghê tởm.

Chỉ là càng không muốn gặp ai thì diện"dan"le"quy"don@ lại càng gặp phải người đó, ngay khi Lý Tinh Hành nói rằng họ đã ra khỏi lãnh địa của U Minh Hóa sư thì Hoa Thiên Vũ liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đồng thời, bóng dáng kia cũng nhìn thấy Hoa Thiên Vũ, là Bạch Thu Nguyên.

Bạch Thu Nguyên vẫn giống như trước, một thân áo trắng, nhìn trang phục trên người có thể thấy được hắn không tốn chút công phu nào cũng đã có thể đến đây, Hoa Thiên Vũ hiểu rõ, chỉ sợ hắn tới nơi này, vừa mới bắt đầu đã làm không ít bài tập, hơn nữa còn tính kế không ít người, mới vừa rồi, Hồng Thiên Mị chính là một trong những người bị hắn tính kế, hắn có thể không tốn hao một chút nào dễ dàng tới đây, sợ rằng đã có rất nhiều người đã bị hắn tính kế rồi.

Ngược lại, khi Bạch Thu Nguyên thấy Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành lại hết sức ngạc nhiên, có điều hắn cũng không có tránh né mà lại tiến tới hai người chào hỏi, “Hai người làm thế nào vào được đây, không biết ở đây rất nguy hiểm sao? Ta sợ hai người gặp nguy hiểm nên mới một mình tới đây, không bị thương hay gặp phải quái vật nào chứ?”

Thấy Bạch Thu Nguyên làm bộ làm tịch hỏi thăm mình, Hoa Thiên Vũ cười lạnh, không đáp lời nào, lúc này nàng lười nói chuyện với hắn, ngược lại Lý Tinh Hành lại cười đáp, “Không sao, một đường hữu kinh vô hiểm*, chúng ta cũng lo lắng một mình huynh đi vào, cho nên mới tới đây nhìn một chút? Có tung tích của tiên thảo chưa?”

*có kinh ngạc nhưng không gặp nguy hiểm.

Bạch Thu Nguyên lắc đầu nói, “Phía trước là một mảng sương mù, hình như đã có người đặt trận pháp trong đó, thiếu chút nữa là ta rơi vào đó, đang chuẩn bị quay lại để tụ họp với hai người, lại không nghĩ rằng sẽ gặp hai người ở đây.”

Nghe Bạch Thu Nguyên và Lý Tinh Hành nói chuyện, Hoa Thiên Vũ cũng đã nhìn ra, nhưng là, thằng nhóc Lý Tinh Hành cũng không đáng tin, lại còn luôn miệng nói mình chưa bao giờ nói dối, vậy vừa rồi là thế nào? Nhất định là mở mắt nói mò. Thật sự coi nàng là kẻ ngốc sao, muốn lừa như thế nào thì lừa phải không?

Đối với hai kẻ trước mắt này Hoa Thiên Vũ cảm thấy chán ngán ngay tức khắc, âm dương quái khí* nói, “Phía trước là sương mù? Vậy tại sao Lý Tinh Hành có thể biết trong sương mù đó là phạm vi hoạt động của nhân sâm vạn năm mà nói cho ta biết được? Nếu như bị sương mù che dấu, làm thế nào người có thể tìm tới đây?”

* Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đầu mà đoán định

Bạch Thu Nguyên nghi ngờ liếc Hoa Thiên Vũ, rồi lại nhìn sang Lý Tinh Hành, Lý Tinh Hành thân nhiên nói, “Đúng là như vậy, trong sương mù chính là phạm vi hoạt động của nhân sâm vạn năm, nếu muốn tìm được nhân sâm vạn năm, nhất định phải tiến vào trong, chỉ là Bạch Thu Nguyên nói cũng không sai, quả thực bên trong sương mù đó có trận pháp rất phức tạp, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ không có cách nào trở ra. Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận.”

Giả bộ, tiếp tục giả bộ. Hoa Thiên Vũ oán thầm nam nhân trước mắt này. Nam nhân ở thế giới này cũng không khác gì so với nam nhân ở thế giới kia. Cũng không thể phân biệt được câu nói kia là thật hay giả, xem ra cho dù là ở đâu, tất cả định luật đều phổ biến, nếu như tin tưởng bọn họ như vậy chẳng khác gì đang si nhục trí thông minh của mình.

Mặc dù trong lòng đang mắng chửi hai người bọn họ, nhưng lời nói ra ngoài miệng lại thành “Này, Lý Tinh Hành, người cảm thấy chúng ta nên làm gì? Đã đến nơi này rồi mà lại tìm cách quay trở lại thì thật đáng tiếc, lần sau nếu muốn đi vào một lần nữa chỉ sợ cũng không dễ dàng như hôm nay, tiếp theo chúng ta nên làm gì, không phải là người có thể biết trước sao? Mau nói đi, chúng ta tin tưởng rằng người có thể dẫn chúng ta tìm được nhân sâm.”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói vậy, trong mắt Bạch Thu Nguyên lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó lại trở lại như cũ, cùng Hoa Thiên Vũ nhìn về phía Lý Tinh

Hành, còn Lý Tinh Hành lại đang dùng hai tay kết ấn, những điểm nhỏ nhanh chóng từ trong lòng bàn tay hắn bay về phía sương mù, Lý Tinh Hành đang dùng bí pháp của gia tộc để thăm dò tình huống trong sương mù Chương 39: Gặp lại Bạch Thu Nguyên

Một lần nữa quay trở lại, Hoa Thiên Vũ bà Lý Tinh Hành đi lại càng thêm cẩn trọng hơn, dù sao cũng vừa mới trải qua một lần, không ai muốn trải qua một lần nữa! Ranh giới giữa sự sống và cái chết mỏng manh như sợi chỉ, khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái!

Lúc này Hoa Thiên Vũ có thể nghe thấy tiếng gầm gừ đặc biệt khác thường truyền đến từ phía xa, giống như một con quái vật canh giữ nơi đây đang phát ra âm thanh cảnh cáo, Hoa Thiên Vũ cảm thấy run sợ, nàng nhìn lại chỗ mình đang đứng hiện tại, khắp nơi đều là nguy hiểm, chỉ cần lơ là cảnh giác một chút sẽ là vạn kiếp bất phục. Nhưng đã đến rồi, cho dù có chuyện gì thì nàng cũng không cam tâm quay lại, đã từng trải qua một trận chiến sinh tử, Hoa Thiên Vũ quyết tâm, cho dù thế nào cũng sẽ tìm được nhân sâm trước Bạch Thu Nguyên, nhất định phải cho hắn biết dám tùy tiện bỏ lại nàng thì sẽ phải trả một cái giá thật lớn!

Lúc này Lý Tinh Hành đi ngay sát Hoa Thiên Vũ, Lý Tinh Hành cũng đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, được hấn dẫn dắt, Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành biết được quy luật ở phía trước nên không có gặp phải nguy hiểm gì, dưới tình huống cùng xuất hiện U Minh Họa sư và Liệt Diễm Họa linh sẽ không có loài nào dám mạo hiểm tính mạng đi tới.

Tuy nhiên tình trạng này không giữ được bao lâu thì bị tiếng đánh nhau phá vỡ, thậm chí Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành còn bị đánh bay ra ngoài do lực công kích của hai bên đối kháng nhau, hai người chặt vật không chịu nổi, bị đánh ngã trên mặt đất.

Đúng là tai bay vạ gió mà!* Hoa Thiên Vũ oán thán, không trừ ai chộc ai mà cũng bị người ta đánh.

*Tai họa bắt ngờ từ đâu ập tới.

So với Hoa Thiên Vũ đang khó chịu thì Lý Tinh Hành lại có vẻ có kinh nghiệm hơn, nằm tại chỗ nghe xem có hay không có cái gì tới gần, sau đó thông qua năng lực dự báo của gia tộc mà suy đoán, có thể biết được đại khái chuyện gì vừa mới xảy ra, cười nói với Hoa Thiên Vũ, “U Minh Họa sư và Liệt Diễm họa linh đang đánh nhau, chẳng qua nơi đó cách chúng ta một khoảng cách rất xa, do cả hai va chạm nên mới xảy ra chuyện vừa rồi, chứ không phải cố ý nhắm vào chúng ta, chỉ là do chúng ta không may gặp phải!”

Thật đúng là tai bay vạ gió! Hoa Thiên Vũ thán kêu không may, sau đó trong lòng vẫn còn sợ hãi! Theo như Lý Tinh Hành nói, U Minh Họa sư và Liệt Diễm họa linh cách nơi đây một khoảng cách rất xa mà trong lúc công kích còn có thể phát ra một lực lớn như vậy, nếu như bọn ở trung tâm nơi đánh nhau, có phải sẽ bị xé thành những mảnh nhỏ không?

Nghe mà sợ, Hoa Thiên Vũ nói với Lý Tinh Hành, “Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì? Tiếp tục đi về phía trước sao?”

Lý Tinh Hành gật đầu nói, “Đúng vậy, phải đi về phía trước, đã tới đây thì không nên dừng lại ở một chỗ quá lâu, nếu không thì sẽ bị U Minh Họa sư phát hiện, hiện tại chúng ta vẫn ở trong lãnh địa của U Minh họa sư, không biết bọn chúng có phát hiện ra chúng ta hay không, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi lãnh địa của chúng ta tốt nhất.”

Nghe Lý Tinh Hành nói, Hoa Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Nếu như nơi này là lãnh địa của U Minh Họa sư, vậy thì khi Liệt Diễm Họa linh xông vào, chẳng phải sẽ thu hút sự chú ý của toàn bộ U Minh Họa sư sao? Nói cách khác, chỉ cần chúng ta không bị U Minh Họa sư phát hiện thì chúng ta sẽ có đủ thời gian để tìm kiếm nhân sâm vạn năm.”

Lý Tinh Hành đứng dậy, hướng phía trước đi đến, vừa đi vừa nói chuyện, “Trên lý thuyết đúng là như vậy, nhưng nhân sâm vạn năm sẽ không trực tiếp xuất hiện trên lãnh địa của U Minh Họa sư, dù nó biết U Minh Họa sư là thần thú bảo vệ nó, nhân sâm vạn năm tự có phạm vi hoạt động của riêng nó, trước mắt chúng ta dẫn đến rất gần với phạm vi hoạt động của nó rồi, cho nên hãy nhanh rời khỏi đây đến lãnh địa của nhân sâm vạn năm thôi, như vậy mới có cơ hội bắt được nó.”

Hoa Thiên vũ nghe vậy thì có hơi nản chí, đi nửa ngày, nhân sâm vạn năm vẫn còn ở bên trong chứ không phải ở trên lãnh địa của U Minh Họa sư, nếu thật sự bắt được nhân sâm vạn năm thì phải đi vòng vèo trong lãnh địa của U Minh Họa sư, đây cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Lúc này trong lòng Hoa Thiên Vũ hiểu rõ, một khi nàng thật sự bắt được nhân sâm vạn năm, như vậy nhất định sẽ chọc giận U Minh Họa sư bảo vệ nó. Bình thường thần thú bảo vệ với nó có cách thức liên lạc riêng, một khi nhân sâm vạn năm xảy ra chuyện, chắc chắn thần thú bảo vệ sẽ có cảm ứng.

Đây chính là điều cơ bản, Hoa Thiên Vũ vẫn có thể hiểu, nhưng mà khi Lý Tinh Hành biết được suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ lại có chút không hiểu vì sao nàng lại nghĩ như vậy, “Bắt được nhân sâm, chẳng lẽ không phải sẽ trực tiếp ăn nó luôn sao? Hơn nữa nó cũng đã thành hình nhân sâm, người lại không cần ăn hết toàn bộ, chỉ cần một cái rễ của nó cũng có thể giải hết toàn bộ chất độc trên cơ thể người, chẳng lẽ người vẫn định bắt nó mang về làm thuốc sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Hoa Thiên Vũ nghi ngờ nhìn Lý Tinh Hành, nhưng thấy Lý Tinh Hành lại nhìn mình như quái vật, lúc này Hoa Thiên Vũ mới tỉnh ngộ, chỉ sợ mình đã bị Bạch Thu Nguyên lừa. Hắn đảo cho mình một cái hồ không nhỏ, để cho nàng nghĩ rằng, để giải được chất độc trên cơ thể thì phải ăn toàn bộ nhân sâm, kết quả không ngờ rằng chỉ cần một phần rễ thôi cũng có thể giải độc được rồi.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, dù sao đây cũng là nhân sâm vạn năm đã thành tinh, ẩn chứa nhiều linh lực, nếu như một mình nàng ăn hết, đừng nói đến chất độc, chỉ sợ mình chống đỡ không được mà chết. Tại sao đến thế giới này mình lại trở nên ngốc như vậy, tự nhiên lại tự hỏi một vấn đề như vậy.

Sau khi hiểu được, cả người Hoa Thiên Vũ thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác trên người đã không còn áp lực nữa, đi theo Lý Tinh Hành bước chân phải nhanh lên mới được, bất luận sau đó có phát sinh chuyện gì nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý, dù là có gặp phải tình huống như vừa rồi nàng cũng không sợ, trừ khi gặp phải Bạch Thu Nguyên bị U Minh Họa sư bao vây, nếu gặp phải tình huống đó Hoa Thiên Vũ tuyệt đối không do dự mà phải

mông chạy lấy người, cho dù thế nào cũng không đi cứu Bạch Thu Nguyên. Hân xứng đáng bị U Minh Hỏa sư ăn luôn, hoặc là bị Liệt Diễm Hỏa linh đốt thành than, lại dám lừa gạt mình, thực sự là quá ghê tởm.

Chỉ là càng không muốn gặp ai thì lại càng gặp phải người đó, ngay khi Lý Tinh Hành nói rằng họ đã ra khỏi lãnh địa của U Minh Hỏa sư thì Hoa Thiên Vũ liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đồng thời, bóng dáng kia cũng nhìn thấy Hoa Thiên Vũ, là Bạch Thu Nguyên.

Bạch Thu Nguyên vẫn giống như trước, một thân áo trắng, nhìn trang phục trên người có thể thấy được hẳn không tốn chút công phu nào cũng đã có thể đến đây, Hoa Thiên Vũ hiểu rõ, chỉ sợ hân tới nơi này, vừa mới bắt đầu đã làm không ít bài tập, hơn nữa còn tính kế không ít người, mới vừa rồi, Hồng Thiên Mị chính là một trong những người bị hân tính kế, hẳn có thể không tốn hao một chút nào dễ dàng tới đây, sợ rằng đã có rất nhiều người đã bị hân tính kế rồi.

Ngược lại, khi Bạch Thu Nguyên thấy Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành lại hết sức ngạc nhiên, có điều hẳn cũng không có tránh né mà lại tiến tới hai người chào hỏi, “Hai người làm thế nào vào được đây, không biết ở đây rất nguy hiểm sao? Ta sợ hai người gặp guy hiểm nên mới một mình tới đây, không bị thương hay gặp phải quái vật nào chứ?”

Thấy Bạch Thu Nguyên làm bộ làm tịch hỏi thăm mình, Hoa Thiên Vũ cười lạnh, không đáp lời nào, lúc này nàng lười nói chuyện với hân, ngược lại Lý Tinh Hành lại cười đáp, “Không sao, một đường hữu kinh vô hiểm*, chúng ta cũng lo lắng một mình huynh đi vào, cho nên mới tới đây nhìn một chút? Có tung tích của tiên thảo chưa?”

*có kinh ngạc nhưng không gặp nguy hiểm.

Bạch Thu Nguyên lắc đầu nói, “Phía trước là một mảng sương mù, hình như đã có người đặt trận pháp trong đó, thiếu chút nữa là ta rơi vào đó, đang chuẩn bị quay lại để tụ họp với hai người, lại không nghĩ rằng sẽ gặp hai người ở đây.”

Nghe Bạch Thu Nguyên và Lý Tinh Hành nói chuyện, Hoa Thiên Vũ cũng đã nhìn ra, nhưng là, thằng nhóc Lý Tinh Hành cũng không đáng tin, lại còn luôn miệng nói mình chưa bao giờ nói dối, vậy vừa rồi là thế nào? Nhất định là mở mắt nói mò. Thật sự coi nàng là kẻ ngốc sao, muốn lừa như thế nào thì lừa phải không?

Đối với hai kẻ trước mắt này Hoa Thiên Vũ cảm thấy chán ngán ngay tức khắc, âm dương quái khí* nói, “Phía trước là sương mù? Vậy tại sao Lý Tinh Hành có thể bết trong sương mù đó là phạm vi hoạt động của nhân sâm vạn năm mà nói cho ta biết được? Nếu như bị sương mù che dấu, làm thế nào người có thể tìm tới đây?”

*. Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đầu mà đoán định

Bạch Thu Nguyên nghi ngờ liếc Hoa Thiên Vũ, rồi lại nhìn sang Lý Tinh Hành, Lý Tinh Hành thân nhiên nói, “Đúng là như vậy, trong sương mù chính là phạm vi hoạt động của nhân sâm vạn năm, nếu muốn tìm được nhân sâm vạn năm, nhất định phải tiến vào trong, chỉ là Bạch Thu Nguyên nói cũng không sai, qur thực bên trong sương mù đó có trận pháp rất phức tạp, chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ không có cách nào trở ra. Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn thận.”

Giả bộ, tiếp tục giả bộ. Hoa Thiên Vũ oán thầm nam nhân trước mắt này. Nam nhân ở thế giới này cũng không khác gì so với nam nhân ở thế giới kia. Cũng không thể phân biệt được câu nói kia là thật hay giả, xem ra cho dù là ở đâu, tất cả định luật đều phổ biến, nếu như tin tưởng bọn họ như vậy chẳng khác gì đang si nhục trí thông minh của mình.

Mặc dù trong lòng đang mắng chửi hai người bọn họ, nhưng lời nói ra ngoài miệng lại thành “Này, Lý Tinh Hành, người cảm thấy chúng ta nên làm gì? Đã đến nơi này rồi mà lại tìm cách quay trở lại thì thật đáng tiếc, lần sau nếu muốn đi vào một lần nữa chỉ sợ cũng không dễ dàng như hôm nay, tiếp theo chúng ta nên làm gì, không phải là người có thể biết trước sao? Mau nói đi, chúng ta tin tưởng rằng người có thể dẫn chúng ta tìm được nhân sâm.”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói vậy, trong mắt Bạch Thu Nguyên lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó lại trở lại như cũ, cùng Hoa Thiên Vũ nhìn về phía Lý Tinh Hành, còn Lý Tinh Hành lại đang dùng hai tay kết ấn, những điểm nhỏ nhanh chóng từ trong lòng bàn tay hân bay về phía sương mù, Lý Tinh Hành đang dùng bí pháp của gia tộc để thăm dò tình huống trong sương mù.

Thấy vậy, sắc mặt Hoa Thiên Vũ và Bạch Thu Nguyên có phần khác nhau, Hoa Thiên Vũ thì không hiểu Lý Tinh Hành đang làm gì, rốt cuộc có phải hân đang gạt mình hay là không đây. Hành động của hân bây giờ khiến mình đoán không ra.

Còn Bạch Thu Nguyên thì lại lộ vẻ vui mừng, không có che dấu chút nào, chỉ là tất cả mọi sự chú ý lúc này đều đặt trên người của Lý Tinh Hành, những điểm nhỏ phát ra từ Lý Tinh Hành nhanh chóng dung nhập vào sương mù, biến mất không thấy nữa.

Thấy vậy, sắc mặt Hoa Thiên Vũ và Bạch Thu Nguyên có phần khác nhau, Hoa Thiên Vũ thì không hiểu Lý Tinh Hành đang làm gì, rốt cuộc có phải hân đang gạt mình hay là không đây. Hành động của hân bây giờ khiến mình đoán không ra.

Còn Bạch Thu Nguyên thì lại lộ vẻ vui mừng, không có che dấu chút nào, chỉ là tất cả mọi sự chú ý lúc này đều đặt trên người của Lý Tinh Hành, những điểm nhỏ phát ra từ Lý Tinh Hành nhanh chóng dung nhập vào sương mù, biến mất không thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Lăng Mạc Thiên

Một lúc sau, Lý Tinh Hành thu hồi công lực, mở hai mắt ra, Hoa Thiên Vũ nhảy bén thấy rằng khi hấn mở mắt ra đôi mắt vốn là màu xanh mà bây giờ lại không có màu sắc, cả người giống như không có chút sức sống nào.

Chỉ là rất nhanh, đôi mắt của Lý Tinh Hành lại không phục màu sắc vốn có, sau khi khôi phục màu mắt, Lý Tinh Hành giống như tiêu hao sức lực quá lớn, thiếu chút nữa là ngã ngổ trên mặt đất, trong nháy mắt cả khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Bạch Thu Nguyên bước nhanh về phía trước, vội vàng hỏi, “Sao rồi, ngươi có thấy nhân sâm không? Trong sương mù rốt cuộc là thứ gì? Có biện pháp làm sương mù biến mất hay không?”

Lý Tinh Hành lắc đầu, mệt mỏi nói, “Không thấy rõ, nhưng mà ta có thể cảm nhận được nhân sâm đang ở trong đó, hơn nữa đã có người vào trong đó, nhưng họ cách nhân sâm một cách tương đối xa. Nhưng trận pháp trong đó rất lợi hại, ta xem nhưng không biết trận pháp này là gì, hiện tại chỉ xem các ngươi có muốn tiến vào hay không, sau khi tiến vào không chắc là có thể trở ra. Cho dù là ta cũng khả năng thoát ra cũng chỉ có năm phần.”

Nghiêm trọng như thế sao? Đây là lần đầu tiên mà Hoa Thiên Vũ nghe Lý Tinh Hành nói rằng hấn cũng không nắm chắc, mặc dù bây giờ vẫn có chút không tin tưởng hấn, nhưng nhìn bộ dáng kia của hấn hôm nay, Hoa Thiên Vũ lựa chọn quên đi những gì vừa xảy ra, vì trong lời nói của Lý Tinh Hành mang theo sự lo lắng. Nhưng đã đến đây rồi mà lại bỏ qua thì thật không cam lòng.

Hơn nữa Lý Tinh Hành đã nói rằng nhân sâm đang ở bên trong, có thể nói rằng, bảo vật đang giấu trong gang tấc, nhưng bị lớp sương mù phiền toái này ngăn lại, tiến hay lùi, chính Hoa Thiên Vũ cũng phát hiện ra mình cũng không quyết định được.

Ngược lại Bạch Thu Nguyên là một người thông minh, nhìn sương mù trước mắt, kiên định nói, “Đã như vậy, ta có một phương pháp, để ta vào trước, nếu như trong nửa canh giờ mà ta vẫn chưa trở lại hoặc là lên tiếng cảnh báo, hai người không cần tiến vào, tránh cho việc tất cả đều bị vây hãm ở bên trong. Dù sao ta cũng là người đề nghị đi tới nơi này, hai người không cần mạo hiểm cùng ta.”

Lời này của Bạch Thu Nguyên khiến Hoa Thiên Vũ thay đổi cách nhìn, nữ nhân vốn là động vật giỏi thay đổi, vừa mới bắt đầu, Hoa Thiên Vũ nghĩ rằng Bạch Thu Nguyên vốn định độc chiếm nhân sâm, nhưng trải qua việc vừa rồi, rõ ràng, nơi nguy hiểm như vậy, không phải chỉ dựa vào thực lực cao mà có thể tùy ý ra vào chỗ này. Hơn nữa, hiện tại Bạch Thu Nguyên biết rõ rằng một khi vào trong sương mù, chỉ cần một chút sơ sẩy, sẽ bị vây hãm ở bên trong, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, suy cho cùng mà nói, đều là vì suy nghĩ cho mọi người, hiện tại đầu óc của Hoa Thiên Vũ cũng đã mơ hồ không rõ, rốt cuộc là Bạch Thu Nguyên và Lý Tinh Hành là đang lừa gạt mình hay đang là suy nghĩ cho mình, nàng có chút không biết được, nhưng có một chút, nàng vẫn có thể nhìn ra được, chắc chắn hai người kia có chỗ gạt mình nhưng tuyệt đối không muốn hại mình. Nếu như có, bọn họ có rất nhiều cơ hội để ra tay, để cho mình chết qua một trăm lần rồi @Dien_dan_le_quy_don_lqd".

Cho nên khi Bạch Thu Nguyên xưng phong đảm nhận việc đi trước, Hoa Thiên Vũ cũng chủ động nói, “Hay là để ta vào đó, vốn là ta muốn tìm nhân sâm để trị độc trên người nên mới tới, hơn nữa nếu không có nhân sâm, sớm muộn gì cũng độc phát mà chết, chết sớm hay chết muộn cũng như nhau, để cho ta liều một phen.”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói như vậy, Lý Tinh Hành và Bạch Thu Nguyên đều không đồng ý, Bạch Thu Nguyên trực tiếp nói “Không thể nói như vậy, chuyện này chính là do ta nói với ngươi, dù là đến bước này, ngươi cũng không thể tùy ý buông tha bản thân mình, bây giờ mang tâm trạng này tiến vào đó, nếu như gặp phải cái gì, ngươi sẽ dễ dàng buông bỏ bản thân, còn ta thì lại khác, ta vì nhân sâm mà đến, ta muốn sống đi ra ngoài, hơn nữa võ công của ta cao hơn ngươi, cơ hội sống sót trở ra của ta sẽ lớn hơn, cho nên hãy để ta vào đó.”

Lời nói của Bạch Thu Nguyên khiến cho Hoa Thiên Vũ cảm thấy xấu hổ, trong lòng nàng thật sự có suy nghĩ này, lại không nghĩ rằng Bạch Thu Nguyên sẽ trực tiếp nói ra như vậy, đã nói đến mức này, dĩ nhiên là do một mình Bạch Thu Nguyên đi vào, Lý Tinh Hành vừa mới tiêu hao công lực quá lớn, phải ở chỗ này điều khí, khôi phục công lực, cho nên Hoa Thiên Vũ ngẩng ngốc cùng với hấn tại chỗ. Hai người nhìn Bạch Thu Nguyên biến mất trong sương mù, trong lòng thầm cầu nguyện, hi vọng Bạch Thu Nguyên có thể trở lại an toàn, cho dù không lấy được nhân sâm cũng không sao.

Trong khi chờ đợi, thời gian trôi qua tương đối chậm, Lý Tinh Hành đang nhắm mắt điều chỉnh nội lực, chỉ còn Hoa Thiên Vũ nhìn hướng mà Bạch Thu Nguyên tiến vào sương mù chờ đợi, chờ đợi khi không biết gì khiến người ta cảm thấy thật khó chịu, hơn nữa đây lại là nơi cực kỳ nguy hiểm, Hoa Thiên Vũ luôn cảnh giác, giống như chỉ lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì đó, luôn lo lắng đề phòng.

Bạch Thu Nguyên vào đó cũng sắp một canh giờ rồi, Hoa Thiên Vũ cảm thấy mình sắp biến thành hòn vọng phu rồi. Đừng nói đến ra ngoài, ngay cả một âm thanh của Bạch Thu Nguyên cũng không nghe thấy. Hoa Thiên Vũ sợ rằng chuyện đáng sợ nhất sẽ xảy ra, rất có thể Bạch Thu Nguyên đã bị vây hãm trong đó.

Lúc này, thực sự Hoa Thiên Vũ có chút nghi ngờ Bạch Thu Nguyên đã lấy được nhân sâm sau đó thoát ra từ hướng khác, một mình rời đi. Lý Tinh Hành ngồi đó cũng gần một canh giờ, theo như sự hao tổn công lực của hấn bây giờ mà nói, Hoa Thiên Vũ vẫn có thể tin rằng, nếu như dễ dàng tìm được nhân sâm trong lớp sương mù đó, Lý Tinh Hành sẽ không tùy tiện nói ra lời đe dọa như vậy. Nhưng nếu thật sự Bạch Thu Nguyên thật sự có xảy ra chuyện gì, mà nàng và Lý Tinh Hành cứ thế rời đi mặc kệ không quan tâm thì nàng làm không được Dien"dan"le"quy"don.

Nhưng nếu tự mình đi vào, trong lòng Hoa Thiên Vũ có hơi rối rắm, Bạch Thu Nguyên bị vây trong đó, mình lại tiếp tục đi vào, có thể tìm được Bạch Thu Nguyên hay không, hoặc là nói, sau khi tự mình vào đó, có thể tìm được đường ra hay không, Hoa Thiên Vũ cũng không nắm chắc.

Lúc này Lý Tinh Hành rốt cuộc cũng thu công mà đứng dậy, nhìn vào sương mù thuận miệng hỏi Hoa Thiên Vũ “Bạch Thu Nguyên đi vào cũng chưa đi

ra phải không, cũng hơn một canh giờ rồi, hấn cũng không truyền tới cho chúng ta một chút tin tức nào, có thể thấy được, trong đó phiền toái hơn so với những gì ta nghĩ, Bạch Thu Nguyên là một cao thủ mà cũng không có cách gì.”

“Đừng nói những điều vô dụng đó nữa, mau nói những điều có ích đi, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?” Hoa Thiên Vũ cũng vội muốn chết, nữ nhân luôn trọng tình cảm, cho dù mới quen biết được vài ngày, hơn nữa lúc trước còn lừa gạt mình, nhưng hôm nay thấy người khác rơi vào nguy hiểm mình lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, thì lập tức nổi lên sự đồng cảm.

Lý Tinh Hành lắc đầu nói, “Trừ khi người tự mình đi vào đó xem xét, nếu không, chỉ đứng bên ngoài thì sẽ không có cách nào biết được bên trong đã xảy ra chuyện gì. Nhưng một khi đã vào đó, có thể sẽ không ra được, người cần phải suy nghĩ kỹ, dù sao ta cũng muốn vào đó xem một chút, tự mình suy nghĩ đi.”

“Có thể dẫn ta đi cùng chứ?” Trong lúc Hoa Thiên Vũ vẫn còn đang rối rắm, một giọng nói vang lên, khiến cho Hoa Thiên Vũ và Lý Tinh Hành bị dọa sợ, nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Hoa Thiên Vũ cảm thấy giọng nói này tương đối quen thuộc, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra được giọng nói này là của ai. Sau khi thấy người xuất hiện, Hoa Thiên Vũ không khỏi kinh ngạc, buột miệng kêu lên: “Lăng Mạc Thiên! Làm sao người cũng đến đây?”

“Các người có thể tới, tại sao ta không thể tới?” Lăng Mạc Thiên ăn mặc gọn gàng suýt chút nữa Hoa Thiên Vũ không nhận ra, hấn thần nhiên hướng Lý Tinh Hành chào hỏi, “Thì ra là gia chủ tương lai của Lý gia cũng ở đây, Lăng mỗ hữu lễ, vừa rồi Lăng mỗ có phần mạo muội, mong huynh chớ trách, giống như Lăng mỗ mới nói, đó cũng là những lời thật lòng, quả thật đối với nhân sâm vạn năm Lăng mỗ đã có lòng mơ ước, nhưng Lăng mỗ tự hiểu rõ, chỉ muốn biết một chút chứ không có ý tranh đoạt, vừa hay hai người định tiến vào trong sương mù, không biết có thể mang theo Lăng mỗ cùng vào hay không, bản lĩnh của Lăng mỗ cũng coi như là khá, có thể giúp hai vị một tay, sẽ không gây ra bất kỳ phiền phức gì cho hai vị.”

Lý Tinh Hành đã từng nghe qua tên của Lăng Mạc Thiên, cũng không bài xích ý muốn gia nhập của hấn, nhưng không biết suy nghĩ của Hoa Thiên Vũ như thế nào, nếu Hoa Thiên Vũ không muốn, mình cũng sẽ không mang theo tên Nhị hoàng tử của Cẩm quốc này tiến vào, dù sao mình cũng đứng về phía Hoa Thiên Vũ.

Hoa Thiên Vũ nhìn Lăng Mạc Thiên “Sao người không ở kinh thành làm Vương gia của người mà lại chạy tới đây tranh đoạt nhân sâm với chúng ta. Nói thật cho người biết, đã vào trong sương mù không chắc có thể trở ra, chúng ta chỉ là dân thường, mạng của chúng ta không đáng giá, nhưng người lại khác, người thật sự muốn vào cùng sao, đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Nghe vậy Lăng Mạc Thiên cười ha ha “Mọi người đều là người, hơn nữa Lăng mỗ tự nhận cũng là bằng hữu của Liễu cô nương, mục đích của cô là nhân sâm, quân tử không cướp của người khác. Lăng mỗ xin thề, tuyệt đối không cùng Liễu cô nương tranh đoạt nhân sâm. Có thể chứ? Ta đã nói, ta chỉ muốn biết nhân sâm vạn năm có hình dạng như thế nào, cũng không mơ ước cái gì khác, xin Liễu cô nương cứ yên tâm. Bôn Vương là người nói được làm được, điều này, Liễu cô nương cũng đã thấy qua. Mong Liễu cô nương hãy tin tưởng tại hạ.”

Nghe Lăng Mạc Thiên nói như vậy, hơn nữa từ những gì hấn làm trước đây, Hoa Thiên Vũ nửa tin nửa ngờ gật đầu đồng ý, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời cảnh cáo “Trong sương mù xảy ra chuyện gì, chúng ta ai cũng không biết trước được, cho nên khi tiến vào, nếu không thể ra được, người cũng không được đem hết trách nhiệm đổ lên đầu chúng ta, tiến vào, mọi người đều là những con cháu cháu buộc chung trên một sợi dây, chỉ có thể cùng chung hoạn nạn, không nên vì không thể ra ngoài mà oán trách người khác.” _ diendanlequydon.

“Đó là đương nhiên.” Lăng Mạc Thiên dơ hai tay đồng ý với lời Hoa Thiên Vũ nói, “Cô không nói thì ta cũng sẽ làm như vậy, nhưng cô đã nói rồi thì hãy yên tâm, ta tuyệt đối không gây thêm phiền toái cho hai người.”

Tốt như vậy? Có âm mưu gì đây? Hoa Thiên Vũ nhìn ánh mắt chân thành của Lăng Mạc Thiên, đánh chết nàng cũng không tin hấn không có toan tính gì, chỉ muốn đi theo nhìn nhân sâm một chút. Không có chuyện gì mà lại ân cần như vậy, trong từ điển của người ở thế kỉ hai mốt như Hoa Thiên Vũ, chỉ có một khả năng, không phải trộm cũng là cướp.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Sương mù dày đặc

Nhưng mà nhìn thấy Lăng Mạc Thiên nói chân thành như vậy, Hoa Thiên Vũ quyết định cho hấn một cơ hội, dù sao cũng bằng hữu trao đổi lợi ích, hơn nữa mình và hấn vẫn còn những điều kiện chưa thực hiện xong, hôm nay cũng không nên vì một cây nhân sâm mà trở mặt. Trải qua một hồi suy nghĩ tính toán, Hoa Thiên Vũ quyết định để Lăng Mạc Thiên cùng vào trong sương mù tìm kiếm nhân sâm, nhân tiện xem có thể tìm thấy Bạch Thu Nguyên rồi đưa hấn trở về được hay không.

Nhưng mà không ngờ, khi vừa tiến vào trong sương mù, Hoa Thiên Vũ phát hiện có gì đó không đúng, vội vàng ngăn cản Lý Tinh Hành, nhìn sang Lý Tinh Hành và Lăng Mạc Thiên, thấy hai người họ mang về mặt nghi ngờ nhìn nàng, Hoa Thiên Vũ thật sự không biết nên giải thích với bọn họ như thế nào.

Không ngờ lại là trận pháp dịch chuyển! Sao nó lại có thể xuất hiện ở thế giới này? Hoa Thiên Vũ không sao hiểu được, trận pháp dịch chuyển ở thế giới

kia được chính phủ tạo ra. Cô là một thần trộm, trộm pháp này có thể đưa một người từ chỗ này đến chỗ khác chỉ trong nháy mắt. (sao mà thấy n cứ kì diệu vậy:D) dien_dan_le_quy_don_

Không ít nhà có đồ vật quý hiếm, lo lắng bị trộm ghé thăm, sẽ bố trí những loại trộm pháp này. Nếu như có tên trộm nào không xui xẻo tiến vào trong trộm pháp, ngay lập tức sẽ bị truyền tống* đến một nơi khác, hoặc là trực tiếp truyền tống kẻ đó đến trại giam của cảnh sát.

*có thể hiểu là bị đưa đi đến đâu đó

Nhưng nhìn kĩ, Hoa Thiên Vũ không dám khẳng định đây có phải trộm pháp dịch chuyển đó không, dù sao trước mắt đều chẳng chặt trộm pháp, một cái nối tiếp một cái. Hơn nữa so với thời đại của mình, thì trộm pháp này còn thô sơ nhiều lắm, nếu như không có thiết bị điện tử không chế, khi xông vào trong trộm pháp, chỉ cần đi nhầm một bước sẽ bị truyền tống đến một nơi không rõ.

Hoa Thiên Vũ chỉ vừa mới vào nhưng có thể rõ ràng, trong phạm vi bị sương mù bao phủ có vài đỉnh núi, nếu thật sự trong sương mù có bố trí tất cả trộm pháp dịch chuyển mà cứ như vậy đi vào thì có thể sẽ bị truyền tống đến một nơi mà ta không biết rõ, thậm chí có thể bị truyền tống ra khỏi núi Hoa Mị Tiên cũng không chừng.

Thấy Hoa Thiên Vũ rơi vào trầm tư, Lý Tinh Hành nhìn theo ánh mắt của Hoa Thiên Vũ, sau đó sắc mặt thay đổi ngay lập tức, bật thốt lên “Tứ Tượng bát quái na di trận!”

Lúc này đến lượt Hoa Thiên Vũ ngạc nhiên, Lăng Mạc Thiên nghe Lý Tinh Hành nói vậy, nhìn xuống đất, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhìn vào phạm vi có thể thấy được trong sương mù, kinh ngạc nói, “Tại sao có thể như vậy? Sao lại có người bố trí nhiều na di trận ở nơi này như vậy? nếu bước vào đây, có trời mới biết được là sẽ bị truyền tống đến nơi nào.”

Trong lòng Lý Tinh Hành vẫn còn sợ hãi, gật đầu nói, “Đúng là như vậy, nếu như không phải Hoa Thiên Vũ vừa ngăn ta lại, nói không chừng ta đã bị truyền tống ra ngoài, xem ra, có lẽ đã xảy ra chuyện với Bạch Thu Nguyên rồi, bị truyền tống tới một nơi mà chúng ta không dự đoán được. Khó trách ta tổn sức như thế, thì ra nơi này bị người ta bố trí như vậy.”

Hoa Thiên Vũ cũng hiểu được, thì ra đây không phải là trộm pháp di chuyển đó, mà ở thế giới này gọi là Tứ Tượng bát quái na di trận, nhưng mà tác dụng cũng không khác mấy so với suy nghĩ của cô, như vậy con đường phía trước quả thật không dễ đi rồi. Theo bản năng Hoa Thiên vũ quay đầu nhìn phía sau, sợ hãi phát hiện, sau lưng vốn không có sương mù mà bây giờ lại xuất hiện nhiều như vậy, hơn nữa sau lưng lại hiện đầy Tứ Tượng bát quái na di trận.

Được Hoa Thiên Vũ nhắc nhở, Lý Tinh Hành quay đầu nhìn lại, phút chốc sắc mặt càng thêm nặng nề, cẩn thận quan sát bốn phía, sau đó bầm ngón tay tính toán một chút, “Thì ra đây chính là Đại Tứ Tượng bát quái trận tự nhiên. Xem ra hôm nay chúng ta gặp phải phiền toái rồi.”

Đại trận tự nhiên? Hoa Thiên Vũ nghe được từ này, da đầu có chút tê rần. Ý của vị này là, trộm pháp trước mắt này không phải do người tạo ra, mà là do tự nhiên tạo thành, mạnh hơn nhiều so với con người tạo ra? D"ie"nd"an"l"e"q"uy"do"n

Khi một cái gì đó được hình thành tự nhiên, sẽ không có quy luật nào cả, đơn giản là chỉ tùy theo cảm giác mà thôi. Đặc biệt là, loại trận này không cần người dựng tới mà sẽ tự khởi động. Nhất là đại trận bây giờ bị một lớp sương mù bao phủ, có tầm nhìn cực thấp. Đại trận này chỉ sợ là trong trận có trận, sương mù chính là cái để che giấu đại trận, tự động phát ra, nếu như vậy thì không phải chỉ là phiền toái mà là cực kì phiền toái, liên quan đến tính mạng chính là phiền toái lớn. Lý Tinh Hành vẫn còn bình tĩnh được như thế, Hoa Thiên Vũ không tin là hẳn không nhìn ra được gì.

Mà ở một bên, Lăng Mạc Thiên cũng đã nhìn ra được, khi chưa tiến vào trong sương mù thì không cảm thấy gì, nhưng khi vừa tiến vào thì mới biết, khó khăn như thế nào.

Giống như Hoa Thiên Vũ đã nghĩ, Lý Tinh Hành đã nhìn ra được trộm pháp này không đơn giản như vẻ bề ngoài, sau một lúc suy nghĩ, đại trận trước mắt này không chỉ có thể mà chính là trong trận có trận, lại còn là nhiều trận pháp tính vi hợp thành một đại trận chưa bao giờ thấy.

Hiện tại không có cách nào đi qua con đường này, cơ bản là không nằm trong phạm vi hiểu biết của mình, với lại, khi muốn dự đoán những chuyện sau này thì lại gạt mình phát hiện ra rằng năng lực của mình giống như mất đi hiệu lực, không có cách nào sử dụng được ở trong sương mù.

Chỉ có thể sử dụng bí pháp của gia tộc, chẳng khác như đang xem bói bình thường. Sử dụng quá trình thôi diễn (ta không hiểu lắm từ này, có ai giúp ta với) nhưng tỉ lệ sai lầm là rất lớn, cho dù có thiên phú, Lý Tinh Hành cũng không có cách nào đảm bảo những điều mình tính ra có thật là như vậy không.

Vì vậy khi ba người tiến vào sương mù liền trở thành kẻ ngốc, đứng tại chỗ không dám nhúc nhích. Lúc này, ai cũng hiểu rõ, có thể ở bước tiếp theo không biết mình sẽ bị truyền tống đến nơi nào.

“Lý Tinh Hành, không phải ngươi là người có thiên phú sao?” Hoa Thiên Vũ cũng không có cách gì khác, chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Lý Tinh Hành, tiểu thiên tài có khả năng biết trước tương lai. “Nên đi như thế nào? Ngươi mau nói một chút đi.”

Nhìn Hoa Thiên Vũ và Lăng Mạc Thiên mang theo ánh mắt tha thiết nhìn mình, lần đầu tiên Lý Tinh Hành cảm thấy bất lực, tuân theo nguyên tắc chưa bao giờ nói dối, Lý Tinh Hành nhắm mắt nói “Hiện tại, trận pháp trước mắt chúng ta, ngoại trừ bên ngoài là Đại Tứ Tượng bát quái trận, còn có thiên địa Thất Sát trận và Thập Nhị Đô Thiên môn trận. Ba đại trận này đã hoàn hảo hợp lại với nhau.”

“Ở dưới chân chúng ta hiện giờ là vô số tiểu Tứ Tượng bát quái trận, thêm vào đó, từ chỗ chúng ta đứng thêm một chút nữa chính là bước vào Thiên Môn trận, cho dù chúng ta không bước vào trong na di trận thì cũng sẽ bước vào trong Thiên Môn trận, bây giờ các ngươi thấy mỗi cảnh cây ngọn cỏ, một ít đất ít đá, tất cả đều là trận pháp. Không phải chúng tự nhiên sinh trưởng ở đây, một khi bước vào trong Thiên Môn trận sẽ bị mê hoặc, cho dù có

mạnh mẽ phá trận, cũng sẽ tiếp tục bước vào trận tiếp theo, không cách nào thoát ra.”

“Mà hiện tại chúng ta thấy sương mù ở chỗ này, chính là do Thiên Địa Thất Sát trận tỏa ra, Thiên Địa Thất Sát trận, vốn là trận pháp để bao vây địch, có 7749 loại biến hóa, trước mắt chính là một loại chưa từng nghe nói qua, bởi vì nó có thể tạo ra sương mù, khi chúng ta càng đi vào sâu thì tầm nhìn sẽ thu hẹp lại, đến cuối cùng người chỉ có thể nhìn thấy dưới chân mình. Hiện tại, nó kết hợp với hai trận pháp mà ta nói lúc trước, chúng ta chưa chắc đã có cơ hội để tìm kiếm nhân sâm, còn nữa, cũng chưa chắc đã có thể an toàn trở ra, ta cũng không thể cho các người một câu trả lời khẳng định được, chỉ có thể đi một bước tính một bước.”

Hoa Thiên Vũ tròn tròn mắt, Lăng Mạc Thiên cũng tròn tròn mắt, mặc kệ là người có thân phận như thế nào, gặp phải tình huống như thế này, cũng sẽ sững sờ. Hiện tại cho dù có dính líu lấy ai, oán giận bất luận kẻ nào đều không thể nữa, đã vô cùng rõ ràng. Đó chính là, bây giờ còn không thể tiếp tục đi nữa @dien"dan"lequydon_dd"lqđ.

Mới đầu Hoa Thiên Vũ còn hốt hoảng nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, dù sao cũng là một kẻ trộm, cộng thêm việc đã sống hai đời, nàng đã trải qua rất nhiều tình huống tột tệ nhưng mỗi lần đều hóa nguy thành an.

Chỉ là mình chưa gặp qua tình huống nào như vậy trong quá khứ, Hoa Thiên Vũ tỉnh táo lại, đầu óc nhanh chóng hoạt động, muốn thoát thân chỉ có thể trông cậy vào chính mình, không thể trông cậy vào cái gì khác.

Hoa Thiên Vũ suy nghĩ một lát hỏi Lý Tĩnh Hành “Vậy chúng ta có thể dùng khinh công bay lên không trung thoát khỏi lớp sương mù này chứ, chỉ cần chúng ta không bắt cần thì có phải sẽ không chạm đến những trận pháp này phải không?”

Lý Tĩnh Hành nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng ngay lập tức nhú mày, từ trong áo móc ra một tảng đá không rõ tính chất, ném về phía có thể nhìn rõ bầu trời, kết quả không nghĩ tới chuyện đã xảy ra.

Đại khái chính là tảng đá bay lên đến độ cao của ba người, bầu trời đột nhiên xuất hiện tiếng nổ thật lớn, sau đó có một tia chớp to bằng ngón tay cái của người bình thường đánh trúng tảng đá kia, tảng đá trực tiếp biến thành bụi ngay trên không, tiêu tán trong sương mù.

Ba người không hện mà cùng há hốc miệng, ba người chỉ biết trố mắt đứng nhìn, cả khinh công cũng không thể dùng, rõ ràng là muốn khiến người ta rơi vào tình huống không có biện pháp, chỉ có thể mặc cho trận pháp đùa nghịch.

Lý Tĩnh Hành lại móc ra một tảng đá ném vào sương mù trước mặt để thăm dò, lần này thì không có tia chớp giáng xuống nhưng thật lâu sau cũng không nghe thấy tiếng tảng đá rơi xuống đất. Ba người ngơ ngác nhìn nhau, đây là tình huống gì, đại trận này chính là không để cho người ta sống, bất kể là phương hướng nào cũng đều có cạm bẫy.

Nhưng cứ đứng yên một chỗ cũng không phải là cách. Cứ đứng như vậy, không có biện pháp thì không nói, sợ rằng ba người sẽ chết đói ở đây.

Hoa Thiên Vũ không muốn mình chết ở một địa phương quỷ quái như này, nàng nói với Lý Tĩnh Hành và Lăng Mạc Thiên: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không được, chúng ta phải đi ra ngoài, như vậy, ta đi trước, các người nhìn theo ta, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, cũng không cần sốt ruột, lại càng không nên vì ta xảy ra chuyện mà chạy tới cứu ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Gặp lại Tề Kinh Hiên

Nhưng cứ đứng bất động tại chỗ như vậy cũng không phải là một cách. Cứ đứng như vậy, không nói đến chuyện có biện pháp hay không, sợ rằng ba người sẽ chết đói ở chỗ này mất.

Hoa Thiên Vũ không muốn mình cứ như thế chết đi ở một nơi kì quái như vậy, nàng nói với Lý Tĩnh Hành và Lăng Mạc Thiên: “Cứ tiếp tục như vậy cũng không được, chúng ta phải đi ra ngoài, như vậy, ta đi trước, các người nhìn theo ta, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, cũng không cần sốt ruột, lại càng không nên vì ta xảy ra chuyện mà chạy tới cứu ta.”

Hoa Thiên Vũ thấy sắc mặt của hai người kia giống như trút được gánh nặng, trong lòng thầm mừng hai người, sợ rằng trong lòng họ đã sớm nghĩ như vậy, nên để cho mình đi chịu chết trước. Tự mình chủ động đưa ra ý kiến giúp bọn họ, chắc là trong lòng họ vui vẻ lắm.

Nhưng lúc này Hoa Thiên Vũ không có tâm tư so đo cùng họ, nếu mình đã quyết định như vậy thì nên làm ngay, cho nên nàng không tiếp tục cùng bọn họ nói những lời vô nghĩa nữa. Ngay lập tức nhắc chân đi về phía trước, dĩ nhiên, Hoa Thiên Vũ vẫn rất cẩn thận tránh hai tiểu Tứ Tượng bát quái na di trận, dựa theo khoảng cách ở giữa đại trận nàng nhón chân giẫm tới.

Nhưng trong giây phút Hoa Thiên Vũ đặt chân xuống, âm thanh của Lý Tĩnh Hành đột ngột vang lên từ phía sau, “Cẩn thận, ở đó có trận pháp. Chạy mau.”

Tại sao người không nói sớm! Hoa Thiên Vũ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó thì phát hiện mình xuất hiện tại

một chỗ khác trong sương mù, Hoa Thiên Vũ mờ mịt nhìn xung quanh, không thấy Lý Tinh Hành và Lăng Mạc Thiên đâu nữa, xung quanh ngoại trừ sương mù thì chính là sương mù, hơn nữa sương mù ở đây so với nơi lúc trước mình đứng thì rõ ràng nhiều hơn một chút, tầm nhìn không quá một thước*.

*một thước = 0.4m

Nhưng Hoa Thiên Vũ vẫn có thể thấy được Tứ Tượng bát quái na di trận tinh vi phía trước, nhìn trận pháp trước mắt, Hoa Thiên Vũ liền cảm thấy đau đầu, quả nhiên là một bước cũng không thể ra, lần này, chỉ sợ là mình gặp nguy thật rồi, trận pháp này thật sự làm người ta đau đầu Dien"dan"le"quy"don.

Không thể dùng khinh công, sẽ bị sét đánh, không thể di chuyển, sẽ bị truyền tống đến một nơi không rõ, không có cơm ăn, trên người ngoại trừ thanh đoản kiếm bên hông thì chẳng có gì. Nếu không mau nghĩ ra biện pháp, thật sự mình sẽ chết đói ở đây.

Có điều, bị truyền tống lần này, Hoa Thiên Vũ không phải không có thu hoạch. Trước đây nàng biết Tứ tượng bát quái na di trận, có thể nhìn ra được khe hở của hai trận pháp, nhưng lại không thấy một Tứ Tượng bát quái na di trận gắn liền với Thất Sát trận.

Nguyên nhân bị truyền tống tới đây chắc hẳn là do Thất Sát trận. Hoa Thiên Vũ bị truyền tống đến một nơi khác, trận pháp trước mắt vẫn như vậy, nhưng dưới chân phải có một trận pháp gắn liền ở góc khuất, chỉ cần mình có thể làm rõ sự khác nhau giữa trận pháp dưới chân và trận pháp trước mắt thì bước tiếp theo sẽ không còn là vấn đề.

Nghĩ tới đây, Hoa Thiên Vũ cẩn thận nhấc chân, nhìn xuống mặt đất, quả nhiên, trận pháp dưới chân và trận pháp trước mắt có chút khác biệt. Giống nhau đều là Tứ Tượng bát quái na di trận ở giữa, nhưng Hoa Thiên Vũ nhạy cảm phát hiện được, khoảng cách dưới chân mình và khoảng cách mình đi có hơi không giống nhau.

Trước đây là sự kết hợp của bốn trận pháp, còn lúc này lại là ba trận pháp kết hợp lại với nhau.

Nói cách khác, ngay từ khi bắt đầu mình đã đi nhầm, rất có thể như vậy, bốn trận pháp này, tất cả đều là một cái bẫy, cho dù có đi như thế nào cũng sẽ xuất hiện một đại trận. Nơi nên đi chính là khoảng cách giữa ba trận pháp, nếu không sẽ không có cách nào đi về phía trước. Nếu cứ đi một cách mù quáng, kết quả chính là bị đại trận trước mắt truyền tống đến một nơi nào đó. Nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Hoa Thiên Vũ nhấc chân lên rồi lại hạ xuống, sau đó lại nhấc chân khác lên, nhìn tình hình dưới mặt đất, vẫn như thế. Lập tức Hoa Thiên Vũ cảm thấy ông trời đối xử với mình không tệ. Lại có thể cho mình nhìn rõ sự huyền bí của trận pháp. Nhưng khi Hoa Thiên Vũ đặt chân vào khe hở của ba trận pháp lại bị truyền tống đến một nơi khác trong sương mù.

Lần này Hoa Thiên Vũ lại tròn mắt, điều này sao có thể, sao có thể như vậy? Thế nhưng khi Hoa Thiên Vũ nhấc chân lên thì nàng hiểu rõ phần nào, bây giờ là sự kết hợp của bốn đại trận. Lại một lần nữa nhấc chân kia, vẫn như cũ, Hoa Thiên Vũ đã hiểu đôi chút.

Sợ rằng nguyên nhân không chỉ đơn giản là khoảng trống của các đại trận, mà nó còn có quy luật, vừa rồi mình đi ba bước, như vậy tiếp theo chính là bốn bước, nếu tiếp tục đi ba bước thì vẫn sẽ bị truyền tống ra ngoài.

Hơn nữa sau khi Hoa Thiên Vũ có cảm giác, hình như mỗi khi bị đại trận truyền tống đến một nơi khác thì sương mù ở nơi đó sẽ càng thêm dày đặc hơn một chút. Hiện tại tầm nhìn để thấy đại trận đã giảm đi, nơi mình có thể đặt chân cũng không có nhiều. Xem ra đại trận tự nhiên này đúng là biến hóa thất thường. Nếu như không có chỗ đặt chân, đến cuối cùng có thể không tìm được đường đi tiếp theo, chỉ có thể đặt chân bừa xuống một chỗ, sau đó bị truyền tống đến một địa phương khác, không thể thoát khỏi.

Một lần nữa Hoa Thiên Vũ thận trọng đặt chân vào khoảng trống giữa các đại trận, khi chân đặt xuống một chân khác cũng đặt xuống ngay sau đó. Cảm giác choáng váng do bị truyền tống không xuất hiện, Hoa Thiên Vũ mừng như điên, thiếu chút nữa nhảy lên ngay tại chỗ.

Nhưng Hoa Thiên Vũ ngay lập tức khắc chế tâm tình của mình, không làm như vậy, nếu nàng thật sự nhảy lên sẽ gặp xui xẻo. Khi nhảy lên thì vị trí đặt chân sẽ không giống như lúc trước, hậu quả sẽ khiến cho nàng đến một nơi xa hơn.

Hoa Thiên Vũ bình tĩnh tiếp tục đi tiếp, nàng nhạy cảm phát hiện rằng, tầm nhìn trong sương mù vẫn như cũ không hề thay đổi cho dù nàng có đi tới vị trí nào @diendanlequydon_@.

Điều này đối với Hoa Thiên Vũ mà nói, chỉ cần một chút tiến triển như vậy thôi thì những bước tiếp theo có thể tiếp tục như vậy, có thể sẽ ra được khỏi lớp sương mù dày đặc, nhưng mất bao lâu thì lại không biết được. Dù sao nàng cũng có thể nhìn được phía trước, nhưng một vài đỉnh núi lại bị lớp sương này bao phủ, nếu theo tốc độ hiện giờ, chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian, nhưng Hoa Thiên Vũ tin tưởng nàng có thể thoát ra khỏi đây.

Hoa Thiên Vũ không ngờ nàng lại có thể gặp phải người quen. Hơn nữa người quen này còn là kẻ thù của nàng.

Hắn chính là người mà nàng gặp sớm nhất, thái tử Thu quốc Tề Kinh Hiên. Hoa Thiên Vũ không ngờ hắn còn dám tới Cẩm quốc, lại còn xuất hiện trước mắt nàng.

Tề Kinh Hiên một lần nữa xuất hiện trước mắt Hoa Thiên Vũ còn chưa tỉnh, dù sao chỉ cần bước sai một bước bị truyền tống đến nơi nào thì không ai biết được. Nhưng mà khi Hoa Thiên Vũ thấy Tề Kinh Hiên xuất hiện trước mắt mình sau đó lại biến mất, vốn chưa từng nghĩ đến hắn còn có thể xuất hiện lại một lần nữa, mặc dù khoảng cách giữa hai lần ít nhất là một canh giờ.

Mà Tề Kinh Hiên lại một lần nữa xuất hiện trước mắt Hoa Thiên Vũ, hình như không thấy được nàng. Cho dù nàng có tới trước mặt Tề Kinh Hiên, cách nhau một mét, hắn cũng không thể thấy được.

Hoa Thiên Vũ nhìn Tề Kinh Hiền, đứng tại chỗ không dám động, rồi đột nhiên hiểu được, sợ rằng chuyện này là do đại trận tạo ra. Cho dù có ở cùng một chỗ với Tề Hình Thiên, sợ rằng hắn không may mắn như vậy, có thể hiểu được sự bí ẩn của đại trận này. Hơn nữa không phải hắn mới bị truyền tống một lần, trước mắt hắn ta chỉ có thể nhìn được phía dưới chân mình, mà không thể nhìn được xung quanh, cho nên dù có đứng gần nhưng lại không thể nhìn thấy nàng.

Thấy Tề Kinh Hiền như vậy, trong lòng Hoa Thiên Vũ nổi lên suy nghĩ báo thù, Hoa Thiên Vũ đã để cục tức này trong lòng thật lâu. Khi nàng vừa mới tới thế giới này, hắn ta là người đầu tiên lừa gạt nàng, với lại thiếu chút nữa là đã giết chết nàng. Lại còn nghĩ muốn nạp nàng làm thiếp của hắn, còn muốn chiếm đoạt nàng, sau đó lại còn hạ độc nàng, đây là điều khiến Hoa Thiên Vũ không thể nào tha thứ cho hắn.

Chẳng qua, nếu như không hắn, nàng và Tô Lâm, còn có Lăng Mạc Thiên, thêm cả Lý Tinh Hành và Bạch Thu Nguyên làm sao có thể gặp nhau, nàng không thể biết được nhân sâm có thể trị bệnh của mình và chứ đừng nói đến việc cùng đến núi Hoa Mị Tiên. Cho nên mới nói, luôn có luật nhân quả, ông trời luôn nhìn rõ mọi chuyện, nếu không sao mình có thể gặp phúc trong họa đây.

Cho nên, vốn muốn cho Tề Kinh Hiền một bài học thích đáng, Hoa Thiên Vũ đột nhiên thay đổi suy nghĩ. Nhìn bộ dáng hắn ta mờ mịt nhìn xung quanh, Hoa Thiên Vũ nở một nụ cười quỷ dị, sau đó chậm rãi tiến tới phía hắn.

Ở trong mắt Hoa Thiên Vũ, có cơ hội tốt như vậy, không dùng thì thật có lỗi với ông trời. Như vậy, muốn đối phó với Tề Hình Thiên cần phải suy nghĩ kỹ một chút, dù sao nàng cũng không có ý định giết hắn, tốt nhất là nên trừng phạt hắn một chút D diend dan! le quyd don.

Hoa Thiên Vũ thăm dò Tề Kinh Hiền một cách cẩn thận, hình như trên người hắn không mang nhiều đồ, nhưng miếng ngọc bội trên thắt lưng hắn có vẻ là hàng cao cấp. Hoa Thiên Vũ quyết định, đầu tiên là phải lấy được miếng ngọc bội đó, làm phí bồi thường cho việc trước đây hắn lừa gạt nàng.

Tề Kinh Hiền lại không nghĩ tới, có người không chỉ muốn ngọc bội của mình mà còn muốn cả đai lưng khảm bảo thạch và đồ trang sức bằng vàng bạc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vô tình gặp gỡ Lăng Mạc Thiên

Cho nên khi Tề Kinh Hiền cảm nhận được bên hông có lực chạm vào thì chỉ kịp nhìn thấy dư quang của chiếc đai lưng, sau đó mới phát hiện đai lưng và ngọc bội của mình không cánh mà bay.

“Ai? Là kẻ nào?” Tề Hình Thiên mờ mịt quơ tay lung tung, muốn bắt được người đánh lên mình, nhưng lại không thể bắt được cái gì. Lúc này Tề Hình Thiên không cảm nhận được bất cứ điều gì xảy ra xung quanh, nổi bất an ập đến. Đi nhầm vào trong sương mù khiến hắn hối hận không thôi.

Hắn cũng không quan tâm đến việc đai lưng của mình vừa bị đoạt đi. Cảm nhận được có người đang ở bên cạnh lại khiến hắn an tâm hơn một chút.

Con người không sợ ở nơi có nhiều người, chỉ sợ bên cạnh không có ai. Thật ra con người sợ nhất là khi cô đơn và im lặng. Trong hoàn cảnh như vậy hoàn toàn có thể bức người ta phát điên.

“Ai? Là kẻ nào?” Giọng của Tề Hình Thiên có chút điên cuồng. “Nói chuyện! Người là người hay quỷ? Rốt cuộc người ở chỗ nào? Đây là địa phương quỷ quái nào vậy? Người nào có thể đưa ta ra khỏi đây, ta sẽ để một nửa đất phong cho hắn. Ta là Thái tử Thu quốc Tề Hình Thiên. Ta nói được làm được, ai tới cứu ta ra khỏi đây?”

Cùng lúc đó, khi vừa đưa ra một điều kiện như vậy, Hoa Thiên Vũ nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, một lần nữa tiến lại gần Tề Kinh Hiền. Những lời như vậy nàng sẽ không cho là thật, hiện tại nàng có thể thần không biết quỷ không hay ra tay với hắn, không để hắn biết là do ai làm, cơ hội như vậy sau này sẽ không có nhiều, đương nhiên Hoa Thiên Vũ sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cho nên, áo khoác của Tề Hình Thiên, sau đó là áo trong, tiếp theo là quần cộc cũng bị Hoa Thiên Vũ lấy đi, chỉ để lại cho hắn một chiếc quần bên trong. Dù sao cái đó không thể nào cởi ra được. Hơn nữa khi Hoa Thiên Vũ đem quần ngoài của hắn lấy đi, Tề Kinh Hiền liền trượt chân ngã trên mặt đất, sau đó thì biến mất.

Tuy nhiên nhìn vào phần lớn quần áo của Tề Kinh Hiền trên tay mình, Hoa Thiên Vũ cảm thấy đã đỡ hơn phần nào. Chắc là lúc này Tề Kinh Hiền đang cảm thấy rất buồn bực.

Dù sao trên người hắn hiện giờ chỉ còn lại một chiếc quần lót, hơn nữa đây lại là vùng núi, nhiệt độ không giống với bên ngoài, thêm vào nữa lại ở trong sương mù dày đặc, nhiệt độ sẽ rất thấp, thậm chí còn có chút lạnh. Cho nên Tề Kinh Hiền sẽ cảm nhận được thế nào gọi là ăn đói mặc rách @Dien_dan_le_quy_don@.

Sau khi trả thù Hoa Thiên Vũ cảm thấy tinh thần sáng khoái, một lần nữa tiếp tục đi về phía trước. Con đường trước mắt mênh mông vô tận, hơn nữa con đường có vẻ là rất bằng phẳng, không hề nhấp nhô, điều này khiến Hoa Thiên Vũ cảm thấy có điều gì đó không đúng. Nếu như không phải thỉnh

thoảng có người xuất hiện bên cạnh mình, thấy bọn họ đứng ở vị trí khác nhau, thì nàng sẽ nghĩ mình vẫn đang dậm chân tại chỗ.

Có điều, Hoa Thiên Vũ không gặp được những người mình quen biết, hình như người tiến vào đây không nhiều. Nàng đi trên con đường này cũng được một canh giờ rồi mà có không quá ba người xuất hiện ở đây, với lại, đồng thời xuất hiện thì có hai. Trong khoảng thời gian này, Hoa Thiên Vũ vẫn đang một mình so tài với con đường phía trước.

Dù sao thì đường đi của Hoa Thiên Vũ là đúng, phương pháp cũng không sai. Hơn nữa so về như ông trời cũng tương đối chiều cố Hoa Thiên Vũ, rất nhanh nàng sẽ gặp lại người quen, Lăng Mạc Thiên.

Nhưng mà tình huống của Lăng Mạc Thiên không khác gì Tề Kinh Hiền vừa rồi. Hoa Thiên Vũ đứng cách hắn một khoảng cách tương đối gần, nhưng hắn lại không nhìn thấy nàng, còn chuẩn bị tiến về phía trước.

Hoa Thiên Vũ vội vàng quát to, bảo hắn ngừng lại. Cũng may âm thanh bên trong đại trận này không bị chặn lại. Nếu không, Hoa Thiên Vũ sẽ cho rằng đại trận này tồn tại chỉ để chinh người.

Lăng Mạc Thiên gặp lại Hoa Thiên Vũ một lần nữa như gặp được người thân, thiếu chút nữa là rơi nước mắt. Khi tiếp xúc với tay của Hoa Thiên Vũ, tầm mắt phía trước đột nhiên mở rộng, càng mừng rỡ như điên.

Tại thời điểm hắn nghĩ rằng có thể mình sẽ chết ở một nơi kì quái như vậy thì có một người kéo tay mình lại, còn nói rằng là có đường ra thì không còn chuyện gì làm người ta vui mừng hơn nữa.

Nhìn khuôn mặt có hơi đáng sợ của Hoa Thiên Vũ lúc này, thậm chí Lăng Mạc Thiên còn cảm thấy nàng đặc biệt xinh đẹp. Đồng thời trong đầu còn xuất hiện một suy nghĩ mà hắn không nghĩ sẽ xuất hiện, nếu như cưới nữ nhân này về nhà, hình như cũng không có gì không tốt.

Nhưng mà rất nhanh, câu nói của Hoa Thiên Vũ đã đưa Lăng Mạc Thiên về với hiện thực, “Lý Tinh Hành đâu? Tại sao các người lại tách ra? Khi tách nhau ra, hắn có nói gì với người không?”

Nghe thấy Hoa Thiên Vũ nói về một nam nhân khác ở trước mặt mình, cho dù biết nàng không có ý gì khác nhưng vẫn không khỏi khó chịu. Nhưng hắn cũng biết lúc này không nên có suy nghĩ như vậy, dừng một chút, điều chỉnh tâm trạng, hắn nói, “Sau khi người rời đi thì hắn cũng biến mất luôn, ta là người cuối cùng rời khỏi. Cho nên hắn không hề nói cho ta bất cứ chuyện gì, chỉ nói với ta rằng, nghe theo ông trời đi.”

Dù sao đi nữa, đối với tình huống trước mắt thì Lý Tinh Hành cũng không có cách nào khác. Mặc dù Hoa Thiên Vũ cũng đã đoán được đáp án nhưng trong lòng vẫn có hơi thất vọng.

Đã vậy, trước mắt cũng chỉ có thể tự dựa vào bản thân tìm ra phương pháp tiếp tục đi về phía trước. Cũng may bây giờ nàng không chỉ có một mình, còn có Lăng Mạc Thiên bên cạnh, Hoa Thiên Vũ cũng có chút an ủi.

Hơn nữa nam nữ phối hợp làm việc không ngừng, những lời này rõ ràng không chỉ đối với nam nhân mà đối với nữ nhân cũng có hiệu quả. Hoa Thiên Vũ cảm thấy khi hai người đi cùng nhau thì tốc độ có nhanh hơn không ít, với lại cảm giác đói bụng cũng không nhiều như trước nữa “lequydon”__.

Nhưng là điều khiến Hoa Thiên Vũ thấy may mắn đó là Lăng Mạc Thiên có đem theo lương khô. Hơn nữa còn là thịt khô, đây ắp một túi bên trong toàn là thịt khô. Nhìn thịt khô, Hoa Thiên Vũ cảm thấy nàng và Lăng Mạc Thiên có thể ở lại nơi quý quái này một tháng cũng được.

Bình thường mà nói, mọi chuyện sẽ phát triển theo một phương hướng kì lạ. Giống như Hoa Thiên Vũ bây giờ, rõ ràng mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt, nhưng chuyện sau đó lại khiến nàng cảm giác được như đang đi vào vực sâu.

Nguyên nhân làm cho Hoa Thiên Vũ như đi vào vực sâu rất đơn giản, chính là phía trước không có đường đi. Mặt đất phía trước không có trận pháp, cái này khiến Hoa Thiên Vũ bị hù dọa không nhẹ.

Không có đường! Vậy nên làm sao? Hoa Thiên Vũ lại thấy cảm giác sợ hãi khi lúc đầu mới tới đây. Dừng lại không dám đi tiếp, điều này khiến cho Lăng Mạc Thiên ở bên cạnh thấy khó hiểu.

Lăng Mạc Thiên không nhịn được hỏi Hoa Thiên Vũ, “Sao vậy, sao lại không đi tiếp, có chuyện gì sao?”

Hoa Thiên Vũ quay đầu, một bộ dáng đáng thương, nói với Lăng Mạc Thiên, “Người không thấy phía trước không có trận pháp sao? Như vậy thì làm sao đi tiếp, không có đường thì đi kiểu gì?”

“Ta thấy được a.” Lăng Mạc Thiên càng cảm thấy lạ, chỉ về phía trước nói, “Không có trận pháp, nhưng sương mù dày đặc cũng không còn nữa. Điều này chứng tỏ, chúng ta đã ra khỏi lớp sương mù đó rồi. Chẳng lẽ người không thấy sao?”

Ôi! Hoa Thiên Vũ cảm thấy hơi mất thể diện. Nhìn rừng rậm phía trước không một chút cản trở, quả thực là đã ra khỏi phạm vi sương mù bao phủ. Xem ra là mình đã ra khỏi đại trận và đi tới một nơi khác của tiền sơn, vượt qua nền trận khiến mình phát điên. Hoa Thiên Vũ hơi bất mãn, quay ra Lăng Mạc Thiên hét lên “Sao người lại không nói sớm, hại ta lo lắng muốn chết?”

Lăng Mạc Thiên nghe vậy nhin đến đỏ mặt, lời này nên đáp lại như nào? Bên cạnh mình không có nữ nhân nào giống Hoa Thiên Vũ. Cuộc sống trước đây của hắn, cũng chưa từng thấy qua, lại có thể nóng giận vô cớ như vậy với mình.

Khi Hoa Thiên Vũ vô tình thể hiện tâm trạng của mình, Lăng Mạc Thiên nhìn đến ngây người. Lại có một nữ nhân thể hiện tâm trạng của mình chân thật

như vậy, trước đây hẳn chưa từng thấy qua. Lăng Mạc Thiên không nhìn được nhìn Hoa Thiên Vũ thêm mấy lần, nhưng không nói nữa câu.

Sau khi bình tĩnh lại, nhìn thấy Lăng Mạc Thiên há hốc miệng như kẻ ngốc, lập tức Hoa Thiên Vũ có cảm giác thỏa mãn, trợn mắt, sẵn giọng với Lăng Mạc Thiên, “Còn đứng đấy, không mau đi thôi, không phải là ngươi muốn đi xem nhân sâm sao? Mau đi tìm a.” Nói xong, nàng tiến về phía trước.

Nghe vậy, lúc này Lăng Mạc Thiên mới tỉnh táo lại, gương mặt tuấn tú ửng đỏ. Thật không ngờ, mình lại có thể sinh ra hứng thú với nữ nhân trước mắt này. Chẳng lẽ khẩu vị của mình lại thay đổi? Lăng Mạc Thiên thấy hỗn loạn nhìn bóng lưng của Hoa Thiên Vũ, nhưng không chần chờ lâu, liền nhanh chóng đi theo Hoa Thiên Vũ "@dien"dan"le"quy"don"@.

Phía trước mới đúng là đường núi, không có sương mù dày đặc, mọi thứ đều trở nên rõ ràng. Hoa Thiên Vũ đi lại trong rừng, từ từ đi chậm lại, những cành cây và lá khô này đều xuất phát từ trong rừng, cho nên phải cẩn thận, có trời mới biết dưới những thứ này có ẩn dấu điều gì nguy hiểm hay không, cho nên cần phải cẩn thận.

Lúc này Lăng Mạc Thiên lại thể hiện sự chu đáo của mình, móc ra một chiếc bình ngọc, mở nắp ra rồi vẩy lên người mình và Hoa Thiên Vũ một chút chất lỏng. Nàng không thấy được chất lỏng này có gì đặc biệt, dù sao chất lỏng này cũng không có mùi vị, ngay cả màu sắc cũng không có, giống như bình nước thông thường.

Nhưng sau khi vẩy chất lỏng này lên người, càng đi về phía trước, trong rừng đột nhiên náo nhiệt hẳn. Trong rừng cây trước mặt lập tức sôi trào lên, có vô số sinh vật từ đồng lá cây mục nát chạy trốn ra bốn phía. Hoa Thiên Vũ có thể cảm nhận được rằng những sinh vật này chạy trốn vì loại nước trên người bọn họ. Nếu không tại sao bọn chúng lại không dám lại gần nàng và Lăng Mạc Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Tinh Linh trong rừng

Hoa Thiên Vũ không khỏi tò mò, hỏi Lăng Mạc Thiên “Ngươi vừa vẩy lên người ta nước gì thế? Hình như bọn họ rất sợ thứ này, đều chạy mất?”

“Đó là đương nhiên.” Lăng Mạc Thiên nói, “Đây là nước tiểu của Hắc Long dưới vực sâu, rất khó kiếm. Chỉ cần ở nơi mà nó xuất hiện, không sinh vật nào là không khiếp sợ. Hơn nữa Hắc Long thích dùng nước tiểu đánh dấu lãnh địa, ai dám xông vào, nó sẽ tiêu diệt toàn tộc của kẻ đó. Cho nên những sinh vật này cảm nhận được mùi nước tiểu của Hắc Long nên mới vội vàng chạy trốn như vậy.”

Nước tiểu của Hắc Long? Hoa Thiên Vũ biến sắc. Mặc kệ là sinh vật gì, thì đối với phân hay nước tiểu nàng cũng không thể chịu được. Không ngờ Lăng Mạc Thiên lại trực tiếp vẩy lên người mình, cho dù không có mùi gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là nước tiểu, Hoa Thiên Vũ không nhìn được mà nhăn mặt. Cũng may không ăn cái gì, nếu không nhất định nàng sẽ phun hết ra.

Lăng Mạc Thiên cũng đã nhìn ra sắc mặt Hoa Thiên Vũ có gì đó không đúng, ân cần hỏi thăm “Ngươi làm sao vậy, có phải mệt rồi không? Cũng phải, dù sao cũng đã đi một ngày rồi, lại còn chưa ăn gì, chắc là ngươi vừa mệt vừa đói rồi. Họ ta nghỉ ngơi một chút, ăn cái gì đó, rồi lại đi tiếp.”

Hoa Thiên Vũ thấy Lăng Mạc Thiên dùng tay vừa mới cầm nước tiểu Hắc Long lấy một miếng thịt khô cho mình làm nàng thấy buồn nôn. Liếc xéo Lăng Mạc Thiên một cái, tức giận nói: “Được rồi, ta không đói bụng, tiếp tục đi thôi.” Dứt lời, lập tức quay người đi, bỏ lại Lăng Mạc Thiên.

Lăng Mạc Thiên cầm miếng thịt khô trong tay sững sờ nhìn bóng lưng của Hoa Thiên Vũ. Đây là chuyện gì, nói trở mặt liền trở mặt, hình như mình không có làm gì cả.

Không cách nào lí giải được, Lăng Mạc Thiên đành mang một bụng thắc mắc đi theo phía sau của Hoa Thiên Vũ. Hoa Thiên Vũ không ăn, nhưng Lăng Mạc Thiên lại đói bụng. Trên đường đi, Hoa Thiên Vũ nhìn Lăng Mạc Thiên từng miếng từng miếng ăn khối thịt mà hẳn chuẩn bị cho nàng, mặc dù bụng đang réo ầm ầm, nhưng nhìn khối thịt trong tay người đàn ông này, một chút khẩu vị cũng không có.

Một bụng hỏa khí, cho nên nàng trút giận trên đường đi. Lăng Mạc Thiên run sợ đi phía sau Hoa Thiên Vũ, nhìn nàng mạnh mẽ chặt chặt chém chém mở đường, Lăng Mạc Thiên không kiềm chế được mà tán thưởng, tinh thần của nàng thật tốt Dien"dan"le"quy"don.

Đúng là mình đã đánh giá sai về nữ nhân này, không chỉ giỏi khinh công, đầu óc cũng không ngốc, nhất là trong nghịch cảnh này lại không hoảng loạn mất tinh thần. Thêm nữa, nàng ăn không nhiều nhưng sức lực lại không yếu, lại là một nữ nhân, vậy mà mình lại cho rằng nàng là một tiểu cô nương yếu đuối dễ bị bắt nạt. Quả thực là sai rồi.

Con đường phía trước, không có bất kì loài vật nào dám đến gần hai người. Nhưng Hoa Thiên Vũ và Lăng Mạc Thiên không tìm thấy dấu hiệu nào của nhân sâm vạn năm, xung quanh đều yên tĩnh, trừ tiếng xào xạc phát ra từ mỗi bước chân của hai người thì không có bất kì âm thanh nào truyền tới.

Càng trong hoàn cảnh như vậy lại càng nguy hiểm. Thật sự quá mức yên tĩnh, yên tĩnh khiến cho lòng người bất an. Ở trong hoàn cảnh như vậy, các dây thần kinh của Hoa Thiên Vũ bị kéo căng ra, trước đây đã trải qua nhiều hoàn cảnh tương tự vậy, nàng không dám thả lỏng chút nào, bởi vì nàng biết, trong những lúc như vậy thì lại càng có nhiều nguy hiểm, chỉ cần ngươi có chút sơ hở sẽ lập tức bị tấn công.

Quả nhiên, dự đoán của Hoa Thiên Vũ hoàn toàn chính xác, khi nàng và Lăng Mạc Thiên sắp ra khỏi rừng rậm thì một tiếng xé gió từ trên cao giáng xuống, không kịp quan sát tình hình, Hoa Thiên Vũ kéo Lăng Mạc Thiên qua một bên, nhanh chóng trốn phía sau cây đại thụ. Mưa tên hướng về phía nơi bọn họ ẩn thân bắn ra, phát ra từng tiếng va đập đáng sợ.

Lăng Mạc Thiên nhìn những mũi tên dài bên cạnh, lạnh giọng nói: “Là huyền ảnh Tinh Linh. Tin đồn quả thật không sai, bảo vệ Nhân sâm vạn năm không chỉ có U Minh Họa sư mà còn có huyền ảnh Tinh Linh. Xem ra họ ta lại gặp phải một phiền toái lớn rồi.”

“Huyền ảnh Tinh Linh?” Hoa Thiên Vũ không hiểu nhìn Lăng Mạc Thiên, “Đó là cái gì vậy? Chẳng lẽ lợi hại hơn cả U Minh Họa sư?”

“Không hẳn là vậy.” Lăng Mạc Thiên cười lạnh nói, “Chỉ là có phần linh hoạt hơn và có tài bắn cung thôi. Nếu để họ so với U Minh Họa sư thì thật sự là kém quá xa. Nếu bây giờ họ ta gặp phải U Minh Họa sư, sợ rằng sẽ không ai có thể chạy được, nhưng đừng phải bọn họ...hừ hừ.”

Nghe Lăng Mạc Thiên nói như vậy, tâm trạng của Hoa Thiên Vũ dần thả lỏng. Nếu là một sinh vật mà Lăng Mạc Thiên không để trong mắt, đối với mình mà nói cũng sẽ không có quá nhiều uy hiếp, như vậy, có thể cùng bọn họ chơi đùa một chút. Mình không biết tinh linh có hình dáng như thế nào, nhân cơ hội này để biết thêm chút kiến thức.

Thấy đáng vẻ nóng lòng muốn thử của Hoa Thiên Vũ, Lăng Mạc Thiên buồn cười, nói “Chỉ có điều, lúc này ngươi nên ngoan ngoãn đứng yên ở đây đừng nhúc nhích, mặc dù thực lực của họ không được tốt nhưng lại là loài đặc biệt nhất trên khắp đại lục này. Nếu như họ ta không trốn sau đại thụ này, có lẽ đã bị bắn thành tổ ong rồi. Trên khắp đại lục này, không người nào có thể bình an thoát ra khỏi mưa tên của Huyền ảnh Tinh Linh, Cự Long cũng không thể. Hơn nữa trên mũi tên của họ đều bôi chất kịch độc, không phải chuyện tốt gì. Chờ bọn họ bắn xong loạt mưa tên đầu tiên họ ta sẽ đi ra, hiện tại ra ngoài không khác gì đi chịu chết.”

Vậy sao ngươi không nói sớm! Hoa Thiên Vũ tặng cho Lăng Mạc Thiên một cái liếc mắt xem thường, sau đó yên tĩnh lại, nghe tiếng mũi tên bắn lên thân cây, chờ đợi thời gian ra tay.

Yên lặng chờ thời cơ, Hoa Thiên Vũ có thể cảm giác được huyền ảnh Tinh Linh thực ra không nhiều, từ âm thanh mưa tên phát ra là có thể nghe ra được, số huyền ảnh Tinh Linh không vượt quá mười, nhưng bọn họ lại có thể bắn tên liên tiếp, khiến cho họ không thể xông ra từ bất kì hướng nào. Nếu tên trong tay họ là vô hạn, e rằng nàng và Lăng Mạc Thiên không cách nào thoát ra được, đành ở đây chờ chết @d"t'e'n'd'a'n"t"e"q"u'y'd'o'n.

Hơn nữa, đám tinh linh này rõ ràng là những động vật cơ bắp. Từ lúc bắt đầu, nàng đã từng nghĩ họ có thể sẽ thay đổi vị trí hoặc là phân ra vây đánh hai người. Nếu như vậy, nàng và Lăng Mạc Thiên thật sự sẽ gặp phiền toái không nhỏ.

Chỉ là cuối cùng, đám tinh linh này lại không hề có suy nghĩ như thế. Cứ như vậy đem toàn bộ số tên có trong tay bắn ra hết, sau đó chờ nàng và Lăng Mạc Thiên lao ra khỏi chỗ ẩn thân, rồi lại ngẩng ngốc đứng đó nhìn hai người đánh về phía mình.

Huyền ảnh Tinh linh thật ra không khác mấy so với con người, chỗ khác biệt của họ chính là hình dáng đôi tay giống như của người ngoài hành tinh, nhọn nhọn, cao hơn đầu. Thêm vào đó, tóc của họ toàn một màu vàng không có chút tạp chất, tất cả trang phục trên người đều là màu xanh lá cây, lại còn đội chiếc mũ màu xanh, thiếu chút nữa Hoa Thiên Vũ phì cười.

Hoa Thiên Vũ còn phát hiện, ngoại trừ có tài bắn cung thì Huyền ảnh Tinh Linh không có chút công phu nào. Lấy thực lực của nàng hiện tại, có thể dễ dàng đánh bại ba Tinh Linh.

Thực lực của Lăng Mạc Thiên rõ ràng mạnh hơn so với nàng, khi nàng đánh đến Tinh Linh thứ tư thì hắn đã đánh ngã tám tinh linh rồi. Nhìn lại bốn phía, toàn bộ số tinh linh công kích nàng và Lăng Mạc Thiên đã ngã xuống. Nàng không hiểu nổi, những tinh linh này thực lực kém như vậy có thể bảo vệ được Nhân sâm vạn năm sao!

Lúc này, Lăng Mạc Thiên lộ vẻ mặt hung ác nhìn chằm chằm vào đám tinh linh, “Các ngươi chính là Tinh Linh bảo vệ Nhân sâm vạn năm phải không? Mau đưa nó ra đây, nếu không các ngươi sẽ phải chết.”

Tinh Linh bị Lăng Mạc Thiên dẫm dưới chân có vẻ tương đối kiên cường, hình như nó chính là người đứng đầu nhóm Tinh Linh này. Ra sức gầy dựa, nói to “Ngươi cứ việc giết chúng ta đi! Chúng ta sẽ không cho ngươi biết vị trí của Nhân sâm vạn năm! Mau từ bỏ ý niệm này đi. Tộc Tinh linh chúng ta cho tới bây giờ cũng không khuất phục trước cái ác.”

Vẫn rất kiên cường. Giống như trong truyền thuyết, là một tộc Tinh Linh cao ngạo. Nhưng hôm nay đối thủ của bọn họ cũng không phải một kẻ dễ đối phó như trong tưởng tượng của họ.

Lăng Mạc Thiên nở một nụ cười khiến cho họ kinh hồn bạt vía. Sau đó từ trong ngực lấy ra một ống trúc, từ trong ống trúc móc ra một thứ nhuyễn trùng màu đen không biết tên, trông giống như là đã chết. Nhưng lại khiến các tinh linh biến sắc khi thấy nó.

Lăng Mạc Thiên lộ ra một nụ cười giống như ác ma, cười nói với các Tinh Linh, “Chắc các ngươi cũng biết vật trên tay ta là cái gì rồi chứ, không muốn thử các giác bị nó cắn thì hãy ngoan ngoãn một chút, nhanh nói cho ta biết Nhân sâm vạn năm ở đâu, nếu không ta rất vui lòng đem nó bỏ vào trong miệng của các ngươi. Yên tâm, ở đây ta có rất nhiều, mỗi người một con vẫn còn dư. Ta sẽ không để một ai thoát khỏi cảm giác bị nó cắn, nhưng kẻ nào trong các ngươi có thể nói cho ta biết Nhân sâm vạn năm ở đâu, ta sẽ bỏ qua cho hắn. Ta nói được làm được! Bây giờ bắt đầu đếm, khi ta đếm tới ba, các ngươi không nói thì đừng trách ta không khách khí.” _lequydon_diendanlequydon_

“Không cần đếm, ta tới đây!” Lăng Mạc Thiên chưa kịp đếm, một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên truyền vào tai mỗi người. Mà các Tinh Linh nhìn về phía có âm thanh vang lên mặt không khỏi biến sắc, ríu rít khuyên can.

“Đại nhân, sao người lại ra đây, mau trở về!”

“Đại nhân, không nên tới đây, chúng ta có thể tự giải quyết, họ không phải người tốt.”

“Đại nhân, mau chạy đi, họ sẽ ăn ngài mất.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nhân sâm vạn năm

Mặc kệ các Tinh Linh gào thét, người đó từ từ bước tới trước mặt Hoa Thiên Vũ và Lăng Mạc Thiên, đó là một cô gái duyên dáng yêu kiều. Hoa Thiên Vũ nghi hoặc nhìn cô gái nhỏ trước mắt, đây chính là nhân sâm vạn năm? Làm sao có thể là một tiểu cô nương!

Ngược lại, Lăng Mạc Thiên mỉm cười nhìn tiểu cô nương, gật gật đầu nói: “Quả nhiên lời đồn quả thực không sai, người thật sự đã thành tinh, xem ra người không chỉ tu luyện vạn năm, khó trách nhiều người lại mong muốn có được người như vậy. Hẳn là người không ngờ chúng ta có thể tới được đây, đúng không?”

Có vẻ như tiểu cô nương không hề sợ Lăng Mạc Thiên và Hoa Thiên Vũ, đối mặt với Lăng Mạc Thiên nửa điểm sợ hãi cũng không có, nàng nói “Các người không hẳn là vì ăn ta mà đến, thả bằng hữu của ta đi, họ đều là người vô tội, ta đảm bảo họ sẽ không có bất kì hành động công kích nào đối với hai người, mong hai người giờ cao đánh khẽ.”

Đối với lời nói đầy tự tin của nhân sâm vạn năm, Lăng Mạc Thiên có lòng tin hơn Hoa Thiên Vũ. Thanh âm của tiểu cô nương chưa dứt, hắn đã rút lại chân đang giẫm lên ngực của Tinh Linh kia. Lăng Mạc Thiên cười híp mắt nhìn tiểu cô nương, “Được, xem ra người đã biết lí do chúng ta đến đây, cho nên người mới không có vẻ gì là sợ hãi. Người không sợ chúng ta thay đổi suy nghĩ sao?”

Tiểu cô nương lắc đầu cười, cúi người đỡ các Tinh Linh đang nằm trên đất dậy, nở nụ cười trấn an họ, sau đó từ trên đầu lấy xuống vài cọng tóc đưa đến trước mặt Lăng Mạc Thiên “Không dễ dàng gì các người có thể vào được đến nơi này, đây là lễ vật ta tặng các người. Cảm ơn người đã bỏ qua cho bằng hữu của ta, các người có thể từ chỗ này của ta đi ra ngoài, ta bảo đảm sẽ không có bất kì sinh vật nào tấn công các người.”

Nghe được giọng nói lạnh nhạt của tiểu cô nương, Hoa Thiên Vũ nhìn những sợi tóc trên tay nàng cười lạnh. Chẳng lẽ đầu óc của cô bé này có vấn đề gì sao? Đã đến đây, không thấy Nhân sâm sao có thể rời đi.

Nhưng có điều lại khiến cho Hoa Thiên Vũ cứng họng, mặt đỏ tới mang tai khi thấy chuyện xảy ra tiếp theo, cô bé duỗi bàn tay ra, mấy sợi tóc đột nhiên phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, cả khu rừng đều phát sáng. Sau đó ánh sáng màu vàng biến mất, sợi tóc trên tay cả tiểu cô nương đã biến mất thay vào đó là mấy rễ cây Nhân sâm lớn bằng cánh tay trẻ con đang nằm trên tay nàng tỏa ra mùi thơm của Nhân sâm, khiến Hoa Thiên Vũ trợn mắt há mồm.

Đây chính là sức mạnh của Nhân sâm vạn năm? Cho dù có là vài cọng tóc cũng có thể trực tiếp biến thành nhân sâm! Hơn nữa công hiệu không khác gì nhân sâm vạn năm D'le'n'd'a'n'le'q'uy'd'o'n.

Lăng Mạc Thiên mỉm cười nhận lấy nhân sâm, không chút khách khí lấy một cây nhét vào tay Hoa Thiên Vũ, còn một cây thì nhét vào trong ngực mình, sau đó cười nói với tiểu cô nương “Hôm nay đã quấy rầy, cảm ơn nhân sâm của người.”

Tiểu cô nương lắc đầu cười nói “Đây là ý trời khó mà tránh được, nếu không các người không thể tới đây được. Các người tới cũng là để cho ta giải thoát. Từ giờ trở đi, Hoa Mị Thiên sơn sẽ không còn tồn tại Nhân sâm vạn năm nữa”

Lăng Mạc Thiên nghe vậy lập tức cười một tiếng, cũng không nói thêm câu gì, kéo Hoa Thiên Vũ hướng bên ngoài mà đi. Lúc này, không cần thiết phải nói gì nữa, mục đích tới đây đã đạt được, cũng đã đến lúc phải rời đi.

Lăng Mạc Thiên kéo Hoa Thiên Vũ đi ra cánh rừng, sau khi đi qua một rừng cây khác, một lúc sau Hoa Thiên Vũ mới hiểu ra, một phát hất tay Lăng Mạc Thiên ra, không dám tin nói “Lăng Mạc Thiên, người đang làm cái gì vậy, cứ như thế bỏ qua cho Nhân sâm vạn năm?”

Lăng Mạc Thiên nhìn Hoa Thiên Vũ, lắc đầu cười khổ “Vậy người định làm như thế nào? Ôm Nhân sâm hình người kia gặm sao? Mà Nhân sâm kia lại đứng đầu Hoa Mị Thiên sơn, người nghĩ người có khả năng làm gì nàng ta? Đừng nghĩ rằng vừa rồi chúng ta có thể đánh bại đám tinh linh kia thì có thể làm gì được nàng ta, thật ra ở trong mắt nàng, chúng ta chẳng là gì.”

Hoa Thiên Vũ nhìn Lăng Mạc Thiên với vẻ mặt không dám tin, “Sao có thể? Không phải vì ở thế yếu nên nàng ta mới cho chúng ta mỗi người một cây nhân sâm sao? Đã như vậy thì chúng ta có gì phải sợ!”

“Chẳng lẽ người chưa nghe qua truyền thuyết về núi Hoa Mị Tiên sao? Còn cả những tin tức được truyền đến trước đây nữa? Người thật sự nghĩ nhân sâm kia dễ bị khi dễ như vậy sao?”

Thật sự Hoa Thiên Vũ chưa nghe qua truyền thuyết gì đó, càng không biết một chút tin tức gì về Nhân sâm, ngoại trừ biết nhân sâm có thể giải độc trong cơ thể mình thì không biết gì khác.

Nhìn nét mặt của Hoa Thiên Vũ như vậy, Lăng Mạc Thiên có thể hiểu rõ, lắc đầu thở dài “Thật không hiểu ngươi mang tâm tư gì đến đây nữa, ngươi có thể mang một cây nhân sâm về, ta cảm thấy đây là một kì tích.”

Giọng điệu của Lăng Mạc Thiên khi nói những lời này làm Hoa Thiên Vũ cực kì không vui, nhìn Hoa Thiên Vũ với ánh mắt không tốt, nói “Úp úp mở mở cái gì, có lời mau nói, có rắm mau thả, đừng ra vẻ huyền bí. Có tin ta đánh ngươi hay không?”

Lăng Mạc Thiên mở to mắt nhìn Hoa Thiên Vũ, không nghĩ tới nàng có thể nói ra như vậy. Mặc dù rất muốn nói với Hoa Thiên Vũ một câu, ngươi thử đánh ta một trận xem sao, xem cuối cùng là ai đánh ai. Nhưng vẫn tuân theo tôn chỉ, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân. Phải tự nhủ nhiều lần Lăng Mạc Thiên mới có thể bình ổn những oán niệm trong lòng, nói về truyền thuyết của Nhân sâm cho Hoa Thiên Vũ @lequydon_diendanlequydon.

Thật ra núi Hoa Mị Tiên là do Cửu Thiên Huyền Nữ trên tiên giới tạo ra, mà Nhân sâm vạn năm là một hạt giống nàng lưu lại nhân gian, ngàn vạn năm nay, Nhân sâm vẫn bảo vệ từng nhánh cây, ngọn cỏ núi Hoa Mị Tiên, vì các loài dị thú quý hiếm trong núi Hoa Mị Tiên có thể tạo ra thuốc trị thương tốt nhất. Nhưng có một ngày, Nhân sâm bị người phát hiện, nổi lên lòng tham, con người bắt đầu kéo đến đây, nhân sâm đã từng cứu các loài dị thú và liều chết đánh nhau với con người.

Mặc dù các dị thú có thực lực mạnh đến đâu, nhưng người đông thể mạnh, vẫn không thể địch nổi loài người, lớp này ngã xuống lớp sau tiến lên tấn công. Hơn nữa cường giả trong loài người cũng không kém hơn bao nhiêu so với dị thú.

Thời điểm Tiên sơn sắp thất thủ, có một vị tiên từ thiên giới xuất hiện, phong ấn núi Hoa Mị Tiên, vây nhân sâm trong ngọn tiên sơn, khiến nó không thể xuất hiện trong tầm mắt con người một lần nữa. Cuối cùng tiên sơn cũng có thể khôi phục yên bình sau khi chịu đủ các trận chiến, con người không thể không rút lui.

Nhưng sau khi đại lục xảy ra thiên tai, thần tiên đều ngủ say, trải qua ngàn năm gió táp mưa sa phong ấn của núi Hoa Mị Tiên rốt cuộc cũng buông lỏng, mấy ngày trước còn xuất hiện vết nứt, cho nên có người phát hiện ra tung tích của Nhân sâm. Đó là lí do vì sao có nhiều người đến đây tìm kiếm Nhân sâm như vậy.

Nghe Lăng Mạc Thiên giải thích, lúc này Hoa Thiên Vũ mới hiểu được vì sao Lăng Mạc Thiên nói không thể làm gì Nhân sâm. Hóa ra nàng chính là chủ nhân của cả ngọn núi này, tất cả cá dị thú quý hiếm đều nghe lời nàng. Nếu thật sự làm điều gì đó tổn hại đến nàng sợ rằng chính mình đã bị đám dị thú kia biến làm nhân sùi cào, thành điểm tâm trong bụng bọn chúng. Hoa Thiên Vũ chỉ biết đến thực lực của U Minh Hỏa sư cùng Liệt Diễm Hỏa linh, ngoại trừ bọn chúng, chắc hẳn trên núi Hoa Mị Tiên này còn có thực lực khủng bố hơn tồn tại, nếu không Nhân sâm kia sẽ không thể thần nhiên khi gặp mình như thế, hoặc là thực lực của Nhân sâm kia cũng vô cùng kinh khủng.

Thật buồn cười khi nghĩ rằng tới đây có thể chiếm được món lợi lớn, có thể ôm nhân sâm về nhà, lại không ngờ kết quả như thế này. Ít ra kết quả cuối cùng cũng không quá xấu, mình vẫn mang được một nhánh nhân sâm về. Còn có ngọc bội của Tề Kinh Hiền và Hồng Thiên Mị, tính ra, một chuyến đi tới núi Hoa Mị Tiên này không tệ chút nào.

Lăng Mạc Thiên buồn cười nhìn sắc mặt không ngừng biến hóa của Hoa Thiên Vũ, lúc thì sợ lúc lại mừng, một lúc sau thấy nàng hình như vẫn chưa xong, không nhịn được cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng, tốt bụng nhắc nhở “Ta thấy tốt nhất ngươi nên dùng nhân sâm ngay tại đây đi. Nếu ngươi mang nhân sâm ra ngoài sợ rằng chưa đi được bao xa đã bị người ta cướp đi. Hơn nữa nếu giữ nhân sâm trên người lâu thì dược liệu sẽ không còn tốt. Chất độc trong cơ thể cùng với vết thương trên người ngươi đã kéo dài được một thời gian dài rồi, nếu có thể chữa khỏi thì nên chữa ngay, vừa vặn chỗ ta còn một cây, nếu cây kia của ngươi không đủ thì dùng cả của ta. Hai cây nhân sâm mới có thể giúp ngươi chữa khỏi hoàn toàn.”

Nghe Lăng Mạc Thiên nói vậy, Hoa Thiên Vũ sửng sốt “Chẳng lẽ lần này tới đây, thật sự ngươi chỉ đến nhìn hình dạng của Nhân sâm thôi sao? Ngươi không thấy nhân sâm quan trọng sao? Đây chính là thân dược bảo vệ tính mạng đó!”

Lăng Mạc Thiên lắc đầu, cười nói “Ngươi nên biết ta có thân phận gì, ngươi cảm thấy Cẩm quốc chúng ta sẽ thiếu một cây nhân sâm sao? Ngươi thật quá coi thường ta rồi. Còn lí do vì sao ta tới đây, ngươi không biết thì tốt hơn. Hiện tại ngươi nên quan tâm nhiều hơn đến thân thể ngươi đi, mau lấy nhân sâm ra ăn, ta có thể giúp ngươi canh chừng, bảo đảm sẽ không ai làm phiền đến ngươi!” @Diendanlequydon*ddlqd@

Hoa Thiên Vũ cảm thấy có chút cảm động sau lời nói của Lăng Mạc Thiên, nàng càng ngày càng thay đổi cách nhìn về hắn, không đến mức đáng ghét như vậy. Vì cây theo lời Lăng Mạc Thiên, nàng bắt đầu hấp thu dược lực của nhân sâm, bắt đầu giải độc trong cơ thể.

Đau! Cảm giác đau đến tận xương tủy. Hoa Thiên Vũ có chút hối hận khi đã dùng nhân sâm để giải độc. Đây đâu phải là đang giải độc, đang chịu cực hình mới đúng. Mình là người của hai thế giới nhưng chưa bao giờ cảm nhận được đau đớn như vậy. Cho dù có bị đánh gãy chân, hay mang độc tố cho đến khi chết cũng không đau bằng. Nếu đau đớn vẫn còn kéo dài nữa nàng cũng không dám đảm bảo nàng có thể dứt khoát cắn lưỡi tự vẫn hay không.

Cũng may đau đớn cũng đã qua. Cả quá trình giống như mình vừa bị nghiền ra rồi nặn lại. Toàn thân giống như linh kiện, tháo ra rồi lại lắp vào, không một chỗ nào là không đau.

Nhưng nàng không phát hiện ra Lăng Mạc Thiên giống như hóa đá, nhìn chăm chăm Hoa Thiên Vũ.

Chương 46: Thay da đổi thịt

Hoa Thiên Vũ vốn không cao, nhưng sau khi giải độc, trong lúc vô tình đã cao thêm vài phân, hơn nữa dáng người cũng có chút thay đổi. Cho nên, y phục vốn bó sát người thì bây giờ đều rách hết, nhất là hai luống đùi dẹt trước ngực giống như không chờ được nữa muốn thoát khỏi trời buộc.

Chân của Hoa Thiên Vũ cũng phục hồi một cách nhanh chóng với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, đôi chân thon dài thẳng tắp làm cho Lăng Mạc Thiên nhanh chóng hoa mắt suýt nữa không thể thấy được gì. Cuối cùng phải nhìn lên khuôn mặt của Hoa Thiên Vũ, nhưng lại không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Khi mới bắt đầu nhìn vào khuôn mặt của Hoa Thiên Vũ Lăng Mạc Thiên chỉ thấy được những vết thương đáng sợ trên mặt nàng không cánh mà bay, cả khuôn mặt trở về như bình thường nhìn thuận mắt hơn.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, Lăng Mạc Thiên như bị sét đánh, trong lòng như có trận gió nhẹ thổi qua gọi lên từng cơn sóng nhỏ, không tự chủ được mà động lòng. Dung nhan của Hoa Thiên Vũ lúc này lập tức khắc sâu trong lòng, cả kiếp này cũng sẽ không quên được ngày hôm nay, thời khắc Hoa Thiên Vũ khôi phục hình dáng ban đầu của nàng.

Cho nên khi nhìn lại lần thứ ba, cả người như bị khuôn mặt Hoa Thiên Vũ hấp dẫn thật sâu, trắng nõn tròn bóng, cả gương mặt như phát ra một tầng ánh sáng, da dẻ mềm mại như trẻ con, tất cả bởi vì khuôn mặt ấy nên giờ khắc này có vẻ như vô cùng sinh động. *Diễn đàn Lê Quý Đôn*.

Cuối cùng trước khi Hoa Thiên Vũ tỉnh táo lại, Lăng Mạc Thiên đã hoàn toàn trầm mê vào khuôn mặt nàng, giống như chìm đắm vào mỹ cảnh thiên nhiên. Nhìn mái tóc đen nhánh nằm trên mặt đất của Hoa Thiên Vũ, hàng mi thon dài khẽ động, vì đau đớn mà lông mày nhíu chặt lại khiến người ta cảm thấy đau lòng. Còn có đôi môi đỏ mọng như viên viên Hồng Bảo Thạch, khiến Lăng Mạc Thiên chìm sâu vào trong đó.

Khi tỉnh táo lại Hoa Thiên Vũ thấy vẻ mặt đó của Lăng Mạc Thiên, không hẳn là vui mừng, nhất là khi thấy y phục của bản thân không chỉnh tề, nhìn lại bộ dạng kia của Lăng Mạc Thiên, trong lòng không khỏi giận dữ. Hận không thể lập tức đứng dậy cho hắn một cái tát thật mạnh.

Nhưng đây là lúc Hoa Thiên Vũ suy yếu nhất, nàng cảm thấy toàn thân mình không có một chút hơi sức nào, mặc dù nhân sâm đã bức hết chất độc trong người nàng ra ngoài, lại khôi phục lại dung mạo và cơ thể nàng. Nhưng dù sao chất độc đã tồn tại trong cơ thể nàng một thời gian quá dài, hơn nữa trong quá trình giải độc đã khiến cơ thể nàng tiêu hao toàn bộ hơi sức, cho nên lúc này nàng chỉ có thể yếu ớt nằm trên mặt đất.

Thật lâu, Hoa Thiên Vũ mới có thể thở phào một hơi, nhưng vẫn không khôi phục được bao nhiêu. Cho dù là động tác nhấc người dậy đơn giản vô cùng nhưng lại tốn mất không biết bao nhiêu hơi sức của nàng.

Nhưng nhìn lại bộ dáng của Lăng Mạc Thiên, Hoa Thiên Vũ lười so đo với hắn, cố ý hỏi “Thế nào, người chưa bao giờ thấy nữ nhân sao? Có muốn lại đây sờ hai cái hay không?”

Nghe thấy Hoa Thiên Vũ nói chuyện, lúc đầu Lăng Mạc Thiên không hiểu ý, thật sự nghe theo lời nàng, đưa tay hướng về phía Hoa Thiên Vũ, nhưng đến nửa đường rồi đột nhiên tỉnh táo lại, cả người không nhìn được nháy lên, vội vàng quay lưng về phía nàng, nói năng lộn xộn: “Ta, ta cái gì cũng không thấy, người đừng hiểu lầm, ở chỗ ta có y phục dự phòng, để ta tìm cho người.”

Dứt lời Lăng Mạc Thiên luống cuống tháo tay nải xuống tìm y phục dự phòng, vẫn quay lưng về phía Hoa Thiên Vũ, đem quần áo quăng đến bên cạnh nàng, sau đó động cũng không dám động, lại càng không dám quay đầu lại xem nàng như thế nào.

Hoa Thiên Vũ nhìn y phục rơi bên cạnh mình mà dở khóc dở cười, sao thấy người trước mắt giống như một nam nhân chưa trải sự đời, biến thành một chính nhân quân tử, chẳng lẽ kẻ lúc này nhìn mình là kẻ khác trong hắn sao? Chẳng lẽ Lăng Mạc Thiên có nhiều nhân cách? Là kẻ nhân cách phân liệt sao? [die,n; da.nlze.quydo/mn](http://die.n.da.nlze.quydo/mn)

Nhưng mình lúc này không có hơi sức để mặc quần áo, có thể chống người mà không ngã xuống đã coi như tốt lắm rồi, nếu muốn tự mặc quần áo thì đúng là một loại hành hạ.

Hoa Thiên Vũ nhìn bóng lưng Lăng Mạc Thiên, tức giận kêu “Này, người cũng đã nhìn qua, lúc này quay lưng đi còn ý nghĩa gì không? Ta không có sức, người mau giúp ta mặc quần áo! Người nghĩ muốn để ta như vậy tới khi nào?”

Lúc này Lăng Mạc Thiên mới ý thức được rằng hiện tại Hoa Thiên Vũ không có khả năng làm bất cứ điều gì, vì thế mới xoay người lại, lấy tốc độ nhanh nhất giúp Hoa Thiên Vũ mặc quần áo. Y phục của Hoa Thiên Vũ đã rách nát, nhưng Lăng Mạc Thiên không cho nàng thời gian bỏ chúng ra mà trực tiếp mặc luôn y phục của hắn lên người nàng.

Cũng may Lăng Mạc Thiên cao lớn hơn so với Hoa Thiên Vũ nên quần áo mặc lên người nàng vừa vặn có thể che kín cảnh xuân. Nhưng với dung nhan hiện giờ của Hoa Thiên Vũ chỉ sợ có người nhìn thấy sẽ tạo ra một trận oanh động. Dù sao trên đời này cũng không thấy nhiều mỹ nữ như thế.

Đúng như Lăng Mạc Thiên nói, khi hai người ra khỏi núi, viện binh tiếp ứng của Lăng Mạc Thiên nghe được tin tức mà tới, Lăng Tứ điện hạ đám binh lính sau lưng như si như say sau khi nhìn thấy Hoa Thiên Vũ. Nếu như không phải ánh mắt như dao của Lăng Mạc Thiên quét qua khiến mọi người tỉnh ngộ sợ rằng thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn.

Lăng tứ nhìn về phía đại ca mình bằng ánh mắt mập mờ, thế nhưng từ miệng của đại ca biết được mỹ nhân hại nước hại dân trước mắt này chính là người đã đem mình vây ở Tiểu Hắc Ốc, Hoa Thiên Vũ, thiếu chút nữa làm miệng mình trật khớp. Thật sự không thể tin nổi mà!

Rõ ràng Lăng Mạc Thiên không muốn làm cho sự chú ý của mọi người đặt hết lên người Hoa Thiên Vũ, hỏi tình huống hiện tại của núi Hoa Mị Tiên, lúc này Lăng Tứ mới nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc kể hết mọi chuyện gần đây của núi Hoa Mị Tiên cho Lăng Mạc Thiên.

Ở một bên, Hoa thiên Vũ nghe được rõ ràng, từ miệng của Lăng Tứ, Hoa Thiên Vũ nghe thấy được nhiều cái tên quen thuộc, nàng càng thêm cảm thán, cũng bởi vì Nhân sâm kia mà dẫn đến nhiều chuyện như vậy.

Trên căn bản, trừ Hoa Thiên Vũ và Lăng Mạc Thiên, còn những người khác thì không giống họ có thể đi qua sương mù, nhìn thấy Nhân sâm. Hơn nữa, đại trận và sương mù trên núi Hoa Mị Tiên lúc này đã hoàn toàn biến mất, mà nhân sâm cũng mất tích, giống như nó biến mất cùng đại trận và sương mù.

Trong khoảng thời gian Hoa Thiên Vũ và Lăng Mạc Thiên xuống núi, các anh hùng hào kiệt không cam lòng, gần như đã lật tung cả ngọn núi lên nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tất cả mọi người chạy tới núi Hoa Mị Tiên lúc trước đều tập trung ở chỗ sương mù, nhưng lại không có một ai phát hiện được tung tích của Nhân sâm, kể cả nhân sâm mọc hoang bình thường cũng không thấy đâu.

Đang ở trong sương mù, Lý Tinh Hành được người của Lý gia phái đi tìm kiếm hẩn tìm về, Tề Kinh Hiền cũng được thị vệ hoàng gia đến cứu. Đến cuối cùng trước khi đi, hẩn cũng không thể làm rõ được ai là người đã đánh lén hẩn trong sương mù.

Còn có một người mà Hoa Thiên Vũ nhận được trong số những người tới đây, hiện tại chỉ còn Bạch Thu Nguyên vẫn còn ở trong núi tìm kiếm tung tích của Nhân sâm, những người khác không còn ai ở lại tìm kiếm tung tích Nhân sâm đi@en*dyan(lee^qu.donnn).

Nghe xong những tin tức này, Lăng Mạc Thiên cũng hiểu đại khái sự việc, quay đầu hỏi Hoa Thiên Vũ, “Bây giờ trên tiên sơn không có gì đáng xem, ngươi cũng đã khôi phục, nhưng ta khuyên ngươi không nên xuất hiện trước người khác, nhất là Bạch Thu Nguyên. Dù sao hắc cũng biết bộ dáng trước kia của ngươi, cũng biết ngươi trúng kịch độc. Lúc này ngươi nói cho hẩn biết độc của ngươi đã giải được, rất dễ khiến cho người có lòng tham biết được ngươi cùng nhân sâm từng tiếp xúc qua, như vậy sẽ khiến ngươi gặp phiền phức không đáng có. Ta đề nghị lúc này ngươi nên cùng ta trở lại kinh thành, vẫn tốt hơn cứ tiếp tục ngây ngô ở nơi này.”

Cứ đi như vậy Hoa Thiên Vũ cảm thấy không được tốt, nhưng suy nghĩ kỹ một chút, mình và Bạch Thu Nguyên cũng không phải thân thiết, dường như Bạch Thu Nguyên cũng không coi mình là bằng hữu, chỉ coi mình như bạn hợp tác tạm thời. Đã như vậy, mình cũng không cần thiết nói rõ tình huống với hẩn, cho nên trực tiếp đồng ý với đề nghị của Lăng Mạc Thiên. Khi sức lực của mình còn yếu, thân thể chưa hồi phục được như cũ, đi theo Lăng Mạc Thiên sẽ an toàn hơn.

Chỉ là ngồi trên xe ngựa Lăng Mạc Thiên chuẩn bị cho mình, Hoa Thiên Vũ phát sầu khi nhìn khuôn mặt mình trong gương đồng. Hiện tại, sợ rằng ngoại trừ Lăng Mạc Thiên và Lăng Tứ thì không ai biết mình là Hoa Thiên Vũ, tự mình trở về, làm thế nào nói rõ với Tô Lâm đây? Hoa Thiên Vũ lại bắt đầu buồn lo vô cớ.

Sau khi Lăng Mạc Thiên biết nàng lo lắng chuyện này, thì cười đến mất hình tượng, chỉ vào Hoa Thiên Vũ thật lâu cũng không nói được nên lời.

Hoa Thiên Vũ nhú mày, nhìn chằm chằm hẩn với ánh mắt không tốt, cổ nèn tức giận nói “Sao? Cười đã chưa? Có chỗ nào buồn cười sao? Ngươi nói ra để ta cùng cười xem nào?”

Thật vất vả Lăng Mạc Thiên mới ngừng cười được, cố gắng để mình không cười nữa, lên tiếng, “Nói thật, ta không biết tại sao ngươi lại nghĩ như vậy, thật ra ngươi không cần thiết làm cho mọi chuyện phức tạp lên như thế.”

“Thật ra, hiện tại Cái Bang không phải là nơi thích hợp cho ngươi ở lại. Sau khi bước vào Tiên Đô, dung mạo cùng thân phận của ngươi sẽ mang đến cho ngươi nhiều phiền phức. Nếu ngươi không tìm được núi dựa có bối cảnh thích hợp, ngươi sẽ không có cách nào sống yên ở Tiên Đô, hoặc sẽ phải phụ thuộc vào người khác. Đừng trách ta nói thẳng, Ngươi nên hiểu rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Từng bước hướng dẫn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thứ hai, cho dù người xem Tô Lâm là một đứa trẻ tốt, cũng chỉ có thể nói rằng trong tương lai sự phát triển của hắn sẽ không tệ không có nghĩa là hiện tại hắn có thể giúp đỡ người. Bây giờ trong mắt ta hắn chỉ là một đứa nhỏ không thể chống đỡ được chuyện gì. Tất cả mọi thứ của hắn bây giờ đều được đà chủ của Cái Bang trợ cấp cho, một khi chỗ dựa này không thể dựa được nữa thì hắn chẳng có gì cả.

“Cho nên, cho dù người có trở về cũng không thể gặp mặt Tô Lâm trước mặt mọi người như vậy chính là hại hắn. Còn nữa, theo ta thấy, Bang Tụ Bảo mà người bí mật phát triển còn bền chắc hơn thế lực của hắn ở Đông Thành. Nếu như người kiên trì muốn Tô Lâm hướng tới một tương lai, là bằng hữu, ta thấy tốt nhất người vẫn nên âm thầm giúp đỡ. Cùng Tô Lâm hợp tác, không cần phải xuất hiện trước mặt mọi người.”

“Cuối cùng chính là, kì thật người có một điểm yếu chí mạng, người là con gái của Liễu Nghiên, về điều này người không có cách nào trốn tránh. Thân phận của người, sớm muộn gì cũng có ngày người sẽ phải gả cho người ta, có một ngày người sẽ bị giam ở trong hậu viện của người khác. Tất cả những cố gắng bây giờ của người, những kiên trì bây giờ của người ta không biết là vì điều gì, trong mắt ta, tất cả những điều mà người làm chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Đừng trách ta nói thẳng, người hiểu được, những gì ta nói đều là sự thật, đều muốn tốt cho người.” Diễm Đàn Lê Quý Đôn

Hoa Thiên Vũ nghe những lời căn nhắc của Lăng Mạc Thiên mà đầu óc như muốn nổ tung. Cũng chính vào lúc này, mới cảm thấy nơi mình đang sống đây không phải là thời đại kia của mình, mình đang ở cổ đại.

Thiếu chút nữa đã quên rồi, ở thời đại này, trong mắt nam nhân địa vị của nữ nhân không là gì cả. Mặc dù lời nói của Lăng Mạc Thiên có hơi khó nghe một chút, nhưng nàng không thể phủ nhận những gì hắn nói đều là sự thật.

Hiện tại là thời buổi loạn lạc, ngũ quốc phân tranh, hàng năm đánh giặc, giữa các nước mặc dù mỗi nơi mỗi vẻ nhưng ẩn sâu bên trong lại biến hóa khôn lường. Một nữ nhân muốn một cuộc sống khá hơn một chút không phải chỉ dựa vào quan niệm có chút mới mẻ mà thay đổi được.

Hướng chỉ mình bây giờ, thân phận đặc thù, các quốc gia ở đây cũng có dấu hiệu chứng minh thân phận tương tự như chứng minh thư của thời đại kia. Trên người mình có miếng đồng chứng minh thân phận của mình, Hoa Thiên Vũ có bao nhiêu lá gan cũng không dám đánh mất. Đó là tượng trưng cho thân phận của mình. Hơn nữa cũng giúp nàng tự do hành tẩu bên ngoài.

Nếu như không có nó, có thể sẽ không có cách nào đặt chân ở các thành khác. Hơn nữa các quốc gia sẽ có biện pháp xử lí những người không có thân phận, lấy Cẩm Quốc làm ví dụ, một khi không xác minh được thân phận, cũng không có người làm chứng bảo lãnh, nam sẽ bị sung quân, nữ sẽ sung làm

quan kĩ, kết quả chỉ có con đường chết, không còn đường nào để đi.

Hoa Thiên Vũ không nhận ra rằng, cho dù có mất miếng đồng này, nàng vẫn có thể sống thuận buồm xuôi gió.

Để sống tốt ở Cẩm Quốc mà dựa vào thế lực hiện tại là không thể nào. Chỗ dựa lớn nhất của Tô Lâm hiện tại chính là Trần Thanh Dương, nhưng loại quan hệ này không bền vững được lâu. Không nói đến việc Tô Lâm vốn không được Trần Thanh Dương coi trọng, chỉ cần nói đến việc tạo dựng tên tuổi ở Đông Thành là điều không thể nếu không có đầy đủ bối cảnh. Chỉ bằng quán trà ở tây thành là có thể đem mình phát triển cường đại lên, không thể nghi ngờ đó là một suy nghĩ viển vông.

Sau đó thân phận của nàng lại là một vấn đề lớn. Cho dù mối quan hệ cha con giữa nàng và Liễu Nghiên đã không còn, nhưng chuyện này đâu chỉ dựa vào lời nói thì có thể

thoát được.

Nếu như nàng vẫn là bộ dạng giống như trước kia là một kẻ bị què chân thì có lẽ họ sẽ coi như nàng không tồn tại mặc nàng tự sinh tự diệt. Nhưng bây giờ, nàng đã thay đổi, nàng không tin trong tương phũ còn có thể dùng ánh mắt trước kia nhìn nàng.

Mặc dù nàng rất hài lòng với vóc dáng và khuôn mặt hiện tại của mình nhưng gương mặt này lại mang đến cho nàng quá nhiều phiền phức.

Là nữ nhi tiên danh nghĩa của tướng phũ, và những người đồng trang lứa, cho dù nhà ai có một nữ nhi xinh đẹp sợ rằng đều có ý nghĩ trèo lên cành cao, kết thân với các cường giả cùng cố địa vị, không tiếc hi sinh hạnh phúc của nữ nhi thậm chí ngay cả tính mạng cũng không quan tâm. Về điểm này Hoa Thiên Vũ chắc chắn rằng cho dù nàng có phản kháng, nhưng cũng không thể phản kháng cả đời.

Cho nên mới nói, tất cả những lời của Lăng Mạc Thiên làm cho đầu óc của Hoa Thiên Vũ trở nên hoang mang, sinh ra cảm giác sợ hãi đối với Tiên Đô. Đối với Hoa Thiên Vũ mà nói đây là một điều mới mẻ, nhưng đó lại là sự thật.

Đến cuối cùng, nhìn thấy vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa của Lăng Mạc Thiên, lita giận trong lòng và tất cả oán khí đều phát tiết lên người hắn, “Người cười cái gì mà cười? Người đắc ý lắm có phải không, người cảm thấy khi ta tới Tiên Đô chỉ có thể dựa vào người phải không? A, đúng rồi, ta nhớ, người thấy dung mạo ta hiện giờ đã thay đổi nên nổi lên ý đồ xấu phải không? Đồ

sắc lang nhà người, người định lợi dụng lúc ta gặp khó khăn để ta khuất phục người phải không? Người chờ đó cho ta, coi như người ép buộc ta, đến đêm động phòng, ta sẽ giấu một con dao trên người, sau đêm động phòng người sẽ là hoàng tử đầu tiên của Cẩm quốc biến thành thái giám.” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Nghe vậy, Lăng Mạc Thiên cảm thấy cả người không được tốt. Hoa Thiên Vũ đang nói cái gì vậy? Nàng ta thật biết tương tượng! Dù là mình có chút ý định với nàng nhưng nàng cũng không cần ác như vậy, lại có thể uy hiếp mình, muốn biến mình thành thái giám, trong đầu nàng chứa lộn nhào sao? Nữ nhân này nhất định không biết hai chữ xấu hổ viết như nào. Chẳng lẽ lúc nàng còn nhỏ Liễu Nghiêm không dạy nàng cái gì gọi là tam tòng tứ đức sao? Cho dù không dạy, cũng không thể để cho nữ nhi của mình trở thành nữ hán tử khiến người khác không chịu nổi. Nghe giọng nói lạnh lùng của Hoa Thiên Vũ, Lăng Mạc Thiên không chút nghi ngờ về những gì nàng nói, nói được làm được. Hai chân không tự chủ khép chặt, phía dưới có cảm giác lạnh lạnh thổi qua.

Lại có một nữ nhân dám uy hiếp vị hôn phu tương lai của mình, ai còn dám lấy nàng ta nữa chứ. Lăng Mạc Thiên tức giận trợn mắt nhìn Hoa Thiên Vũ, “ Hoa Thiên Vũ người cũng quá coi trọng mình đi. Cho dù hiện tại dung mạo của người có thuận mắt hơn so với trước đây, nhưng cũng không đủ để Bốn Vương có ý nghĩ đó. Hơn nữa, vốn dĩ người và Bốn Vương đã có hôn ước, kể cả ta không làm gì, người cũng vẫn sẽ phải ngoan ngoãn vào hậu viện của Bốn Vương.”

“Hơ, ta biết ngay người sẽ tính như vậy mà.” Hoa Thiên Vũ chỉ tay vào Lăng Mạc Thiên, tức giận mắng to:

và chỉ ứng với Lăng Mạc Thiên, và quân mang v.
“Cái tên cầm thú nhà người còn có thể nói được. Lúc đầu là ai sửa lại thánh chỉ của Thái Hoàng Thái hậu, là ai cầu hôn nữ nhi khác của tướng phi? Là ai bội tình bạc nghĩa, nhìn mặt mà bắt hình dong? Cái kẻ mặt người dạ thú, rớt cuộc người cũng không nhìn được mà bộc lộ diện mạo thật rồi. Ta nói, sao người lại có lòng tốt như vậy, đặc biệt an bài xe ngựa đưa ta hồi kinh, quả nhiên bụng người đầy ý nghĩ xấu. Ta thật sự đã nhìn lầm người.”

Lăng Mạc Thiên trợn trắng mắt, “Được, thu hồi sắc mặt khoa trương của người Bốn Vương không đến mức vậy. Nghiêm chỉnh mà nói, người có tính toán gì sau khi hồi kinh? Cái Bang không phải địa phương thích hợp cho người. Dù người không phải nữ nhân của Bốn Vương thì cuộc sống sau này không tránh khỏi việc người nương nhờ người khác hay sẽ bị Liễu Nghiêm gả ra ngoài.”

“Người khác mà người nói chính là mình đi.” Như thế nào Hoa Thiên Vũ vẫn phải dậm cho Lăng Mạc Thiên một câu, sau đó mới nói: “Nếu phải về, ta đương nhiên cũng có tính toán của ta, chỉ là người nói quả thật cũng có chút đạo lý. Không bằng người nói một chút, người định giải quyết chuyện của ta như thế nào? Có phải hay không tính hồi sau đó sẽ thu ta vào phòng?”

Nhìn vào mắt Hoa Thiên Vũ đầy mê hoặc, Lăng Mạc Thiên mới không mặc mưu nạng, cười nói: “Thu hồi chút tâm tư của người lại, ta sẽ không lừa lừa người đâu, để người mượn cơ mắng ta. Nhưng mà người cũng đã quay lại kinh thành, Bốn Vương còn nhiều trạch viện trống người tùy tiện chọn một nơi nghỉ ngơi trước đi, về phần sau này, người có tính toán gì Bốn Vương cũng không

để ý, tất cả tùy người, dù sao Bồn Vương vẫn còn nợ người tám chín điều kiện chưa thực hiện, cái này coi như ta Bồn Vương nợ người.”

Nói thật, Lăng Mạc Thiên không phải một người có tài thuyết phục người khác. Cho nên những lời Lăng Mạc Thiên nói, nàng không hề cảm kích. Bởi vì không có bất kì một nữ nhân nào muốn một nam nhân mà mình không muốn thấy giúp đỡ, cho dù người đó ở trong một tình huống cấp bách cần được giúp đỡ.

Hoa Thiên Vũ không đồng ý với Lăng Mạc Thiên nhưng cũng không cự tuyệt. Bởi vì hiện tại nàng đang ngồi nhờ xe người ta để trở về Tiên Đô, lúc này mình đang là kẻ ăn nhờ ở đậu, nàng lo lắng nếu như từ chối thì có phải Lăng Mạc Thiên sẽ ném mình xuống xe hay không. Vì lý do an toàn, nàng quyết định không nói bất cứ điều gì, chờ đến kinh thành sẽ cự tuyệt.

Ngược lại, Lăng Mạc Thiên cho rằng Hoa Thiên Vũ không nói lời nào là đang nghiêm túc suy nghĩ về những gì mình đã nói. Lăng Mạc Thiên rất tự tin với lời khuyên của mình, dù sao hoàn cảnh Hoa Thiên Vũ lúc này, mình đã phân tích cho nàng một cách thấu đáo. Hoa Thiên Vũ sẽ không ngốc đến mức một mình quay về Tiên Đô tạo ra phiền phức không đáng có.

Nhưng Lăng Mạc Thiên vốn không nghĩ tới, đối với Hoa Thiên Vũ, không thể phán đoán theo lẽ thường, nhất là, Hoa Thiên Vũ là một nữ hán tử, có thể tự bảo vệ mình, có lòng tin tràn đầy, có thể chống đỡ cả thế giới. Cho nên sau khi tới Tiên Đô, câu đầu tiên của Hoa

*Thiên Vũ là đệ đệ tuyệt mình, Lăng Mạc Thiên thấy
cả người có phần không ổn.*

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3437551#p3437551>

Bạn đang đọc truyện *Thần Trộm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.